FİLMLERDEN DAHA GÜZEL'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

BAHSE VAR MISIN?

LYNN PAINTER

FİLMLERDEN DAHA GÜZEL'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

LYNN PAINTER

BAHSE VAR MISIN?

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

1. BÖLÜM

3 Sene önce...

Bailey

Charlie'yle yollarımız Fairbanks'teki havalimanında kesişti.

Babamla daha yeni vedalaşmıştım. O yüzden kendimi her şeyi geride bırakıyor gibi gördüğümden, annemle babam resmî olarak ayrılmış olduğu için artık annemle birlikte yaşayacağımız Nebraska'ya uçuyor olduğumdan, yoğun duygularımı içime bastırıyordum. Çenemi kaldırdım ve pembe tekerlekli valizimle havalimanında çapraz bir şekilde ilerlerken içimdeki *olgunluğu* bulmaya çalıştım. Ama her göz kırpışımda geride bıraktığım yer ve anılar için bir ev özlemi vardı.

Güvenlikten geçmeyi bekleyen uzun bir kuyrukta takılı kalıp yabancıların arasında sıkıştığım esnada, *acaba diş tellerim metal detektöründen geçer mi?* diye düşünürken onunla karşılaştık.

Sıra hareket etmeye başlamıştı ama ben hareket edemiyordum çünkü önümdeki iki kişi öpüşüyordu. Baya ağır bir şekilde. Sanki ağızları birbirine yapışmış da kafalarını yana çevirerek çaresizce ayrılmaya çalışıyorlarmış gibi.

Ya da birbirilerinin yüzlerini yiyorlarmış gibi.

Öksürdüm.

Hiçbir etkisi olmadı.

Tekrar öksürdüm.

Bu da çocuğun gözlerini açmasına -sadece bir gözünü görebiliyordum- ve direkt olarak bana bakmasına sebep oldu. *Hâlâ kızı öperken.* Sanki bu yeterince garip değilmiş gibi, dudakları hâlâ kızın dudaklarındayken, *"Tanrım... ne var?"* dedi *bana.*

Fakat kelimeler ağzından, *Tonrom no vor?* gibi çıktı.

Ardından gözü kapandı ve öpüşmeye devam ettiler.

"Pardon," dedim sıktığım dişlerimin arasından, kaygılarının yerini sinir bozuntusu almıştı. "Ama sıra... Sıra hâlâ ilerliyor."

Gözünü tekrar açan çocuk bana baktı. Ağzını geri çekip kız arkadaşına bir şey söyledi ve bu sefer ilerlediler. *Sonunda.* Kız arkadaşının onu ne kadar özleyeceğiyle ilgili bir şey dediğini duydum ve el ele tutuşarak ileri giderlerken çocuğun kısmen sırıtıp hiçbir şey söylemediğini yandan görebiliyordum.

Ama sanki benim yaşımdalarmış gibi görünüyor olmalarını aşamıyordum.

Ne?

Birinci sınıf olacaktım. Lisede. Benim yaşıtlarım insan içinde oynaşmazlardı, araba bile süremiyorlardı. Benim yaşıtlarım havalimanı güvenlik sırasında, başlarının belaya girebileceği bir yerde, *böyle yakınlaşmaktan* utanırlardı.

O zaman, insan içinde sevgi gösterisinde bulunan bu iğrenç asiler de *kimdi?*

Kız sıradan çıktı ve çocuğa el salladı, yüksek ihtimalle sonunda oksijen soluyabildiği için rahatlamıştı. Güvenlikten geçip eşyalarımı tekrar düzenledikten sonra, telefonumdan saate baktım. Yolcu biniş köprüsü açıldığında kapının tam yanında olmak istiyordum, dolayısıyla oraya en kısa sürede gitmem gerekiyordu. Telefonuna bakan *yüz yiyici* pisliğin etrafından

dolandım ve elimden gelen en hızlı şekilde *giden yolcu* kapısına doğru yürüdüm.

Yolcu kabul gişesinin *tam* yanında, önemli anonsları kaçıramayacağım ve sıranın en önünde kesinlikle yer alacağım bir yere oturunca anca sakinleşebildim.

Telefonuma baktım, gelişmeler için havalimanının uygulamasını kontrol ettim, ardından taze hazırlanmış *Bailey'nin Havalimanı Çalma Listesi*'ni sıraya ekledim. Ama arkama yaslanıp, havalimanında oyalanan diğer yolcuları izlerken *onların* içinden kaç kişinin istemeye istemeye bir yere gitmek ve istemeye istemeye yeni bir hayata başlamak zorunda kaldığını düşünmeden edemedim.

İddiacı biri olsaydım *sıfır* derdim.

O havalimanında bir yolculuğun tam tersi olan bir şeye çıkan tek kişi ben olmalıydım. Nakledilmem için bir biletim vardı ve bu berbat bir şeydi. Bir saatlik bekleyişim boyunca bu konunun üzerine düşündüm, özellikle de Dört Kişilik Tatlı Aile, bariz bir yolculuk heyecanıyla Disney tatil yerlerinin çocuk reklam yüzleriymiş gibi tam karşıma oturunca.

Mutlu aile görüntüleri, hâlâ birlikte uyuduğum çocukluk battaniye parçama sarılıp biraz ağlama isteği uyandırdı içimde, bunu kimse bilmese de.

Dolayısıyla uçağa binmek için sıraya dizildiğimizde taze olarak yaralanmış olduğumu söylemek bu durumu alçak görmek olurdu. Sıranın başında ben vardım -*çok şükür*- ama *kendime ait* bariz bir enerji saçıyordum. İçimdeki kargaşa, Tatlı Aile'nin heyecanını görmüş ve çıtayı yüz kat artırmıştı.

"Hey, sen."

Soluma baktım ve güvenlik sırasındaki pislik orada, sanki arkadaşmışız gibi bana gülümsüyordu.

"Her yerde seni aradım, bebeğim."

Arkama, biniş sırasının geri kalanına baktım çünkü benimle konuşması ihtimal dâhilinde değildi. Ama önüme geri döndüğümde, yavaşça bana doğru yaklaşıyordu. Beni bir adım atmak zorunda bırakıp yanımda durdu. Omzumu omzuyla dürtüp göz kırptı.

Ne oluyordu be? *Kafası mı güzeldi?*

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, hâlâ "Sıradaki İlk Kişi" statümü koruyarak valizimi kavrayıp ondan uzaklaşmaya çalışırken. Üstünde *Mr. Nothing*[1] yazan kapüşonlu bir üstle bol bir şort giymişti, elinde de hiçbir şey yoktu. Ne bir valiz ne bir kitap ne de bir mont... Kim böyle seyahat ederdi ki?

Bana daha da yaklaştı, yüzüyle yüzüm arasında iki santimlik mesafe varken, "Sakin ol, dört göz. Sadece o sırayı beklemek istemiyorum, o yüzden berabermişiz gibi davranıyorum," dedi.

"Ama..." Ona baktım ve *Bay Hiçbir Şey*'in aslında kim olduğunu merak ettim. Belli ki benim yaşlarımdaydı ve genel olarak yakışıklıydı. Kalın telli, koyu, dağınık saçları ve güzel bir ağız yapısı vardı. Ama cesareti normal bir erkeğinkine göre çok fazlaydı. "Bu adil olmaz."

Tek kaşını kaldırdı.

"Diğer herkes sıraya girmek zorunda," dedim, ona dirseklerimi geçirmek isterken *Bu adil olmaz* diye bağıran bir çocuğa benzememeye çalışarak. "Eğer beklemek istemiyorsan, buraya daha erken gelmeliydin."

"Senin gibi mi?" diye sordu, ses tınısında belirgin bir dalgayla.

Gözlüğümü yukarı ittim. "Evet, benim gibi."

Neden bu yabancı benimle uğraşıyor? Bu, Tatlı Aile'nin havalimanında mahsur kaldığını hayal ettiğim için başıma gelen bir

1 *İng.* Mr. Nothing: Bay Hiçbir Şey.

karma etkisi miydi? Lanet olsun, karmanın bir kedi olması gerekiyordu, *bu* olması değil.

Kafasını yana eğdi ve bana baktı. "Önceden nöbetçi öğrencilik yaptığına iddiaya girerim."

"*Pardon?*" Bunu hakaret olarak söylediği belliydi. Suratına yumruk atmakla beni yalnız bırakması için ağlayarak yalvarmak arasında gidip geldim. Tekrar arkamıza baktım. Sırada bizden sonraki adam belli ki kulak misafiri oluyor, sırıtıyordu. Bay Hiçbir Şey'e döndüm ve "Bu seni ilgilendirdiğinden değil ama benim okulumda herkes sırayla nöbetçi öğrenci olmak zorundaydı," diye fısıldadım.

"Eminim öyledir."

Eminim öyledir? Başka bir yolcuya yumruk atmanın federal bir suç olup olmadığını kısaca düşünmeden önce kükreme ve inleme arası bir ses çıkardım.

"Sen... Sen bana inanmıyor musun?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından. "*Nöbetçi öğrencilik* konusunda?"

Sırıttı. "Sana inanmadığımdan değil, ikimiz de biliyoruz ki zorunlu olsa da olmasa da sen bu görevi yapmaya gönüllü olurdun."

Bunu nasıl bilebilirdi? Yanlış değildi. Ama ilişkimiz berbat beş dakikadan ibaretken beni tanıyormuş gibi davranması sinirimi bozuyordu. Gözlerimi kısmış, sanki kötü bir koku almışçasına burnumu buruşturmuştum. Ama ifademi normalleştirmem fiziksel olarak imkânsızdı. Mırıldanarak, "Her neyse," demeyi başardım.

Konuşmayı bıraktı ama hareket etmedi, sadece olduğu yerde durdu. İkimiz de orada yan yana, önümüze bakarak sessizlik içinde durduk. *Neden hareket etmiyor? Burada kalmayacak, değil mi?* Konuşmadan geçen uzun bir dakika daha sonra, daha fazla dayanamayıp neredeyse bağırarak, "Neden hâlâ buradasın?" dedim.

Sorumdan dolayı kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ne?"

Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim ve "Aman Tanrım, bu konuda ciddi miydin? Beni sıranın arkasına mı göndereceksin?" dedi.

Burnumdan nefes aldım. "Seni ben *göndermiyorum*. İşleyiş böyle..."

"Ah, o zaman, işleyiş böyleyse..." Bana aptalmışım gibi baktı.

Kapının yanında duran havalimanı işçisi hoparlörü aldı ve uçuşumuzu anons etmeye başladı. Bay Hiçbir Şey'e sert bir bakış daha attım; böcek gözü gibi gözlerle vurgulanan, patentli *ne yaptığını sanıyorsun* bakışım. Bu da onun kafasını sallayıp siradan çıkmasına sebep oldu.

Arkamdaki adama baktı ve "İşleyiş böyle, endişelenmeyin," dedi.

Ve arkamı dönüp onu izleme dürtüme direnmiş olsam da sıranın arkasına geçerken en az beş kere, "İşleyiş böyle," diye mırıldandığını duydum.

Nedennnnnn? Neden bu kendini beğenmiş alaycı pislik, deneyimimin bir parçası olmuştu ki? Biletimi okutup yolcu biniş kapısından geçerken, *Uçma zevkimi mahvediyor,* diye düşündüm. Ki bu ironik bir durumdu çünkü uçacak olmak o güne dair nefret etmediğim *tek* şeydi.

İlk defa tek başıma uçak yolculuğu yapacaktım, bu azıcık da olsa heves ettiğim tek şeydi ve gıcık herif bunu mahvetmekte kararlı gibiydi.

Uçağa binene kadar rahatlayamadım. Çantamı tepedeki bölmeye yerleştirmiştim, anneme de babama da mesaj atmıştım ve cam kenarında oturuyordum. İnsanlar hâlâ yerleşiyordu ama ben bunu halletmiştim. Tüm gün stresliydim ama şimdi... Ahhh! Gözlerimi kapadım ve sonunda soluk almaya fırsat bulmuş gibi hissettim.

Ta ki...

"Yan yana mı oturacağız yani, kaçta kaç ihtimal olabilir bu?"

Gözlerimi açınca karşımda Bay Hiçbir Şey'i gördüm. Ben onu gördüğüme ne kadar mutlu olduysam o da beni gördüğüne o kadar mutlu görünüyor, ağzı taş kesilmiş bir hâlde koltuk sıramızda duruyordu.

2. BÖLÜM

Charlie

Sanki günüm yeterince kötü geçmiyormuş gibi koltuğum Bayan *Sıra Devam Ediyor*'un yanındaydı.

Harika.

Büyük gözleriyle bana baktı ve sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi gözlerini hızlıca kırptı. Ama hayat mükemmel ilerlemeyince *sürekli* şaşıran kasıntı kızlara benziyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve "Yüz yetmiş beşte bir diye tahmin ediyorum," dedi.

Nedense sesimi inceltip söylediklerini alay ederek tekrarlamak istememe sebep oluyordu. *Yüz yetmiş beşte bir diye tahmin ediyorum.* Bizim sıramızın arkasına, uçağın sonuna doğru ilerleyen sıralara baktım ve koltuk değiştirmek isteyen var mıdır diye düşündüm.

Ayrıca... Bu kız uçaktaki koltuk sayısını *tabii ki* biliyordu.

Oturduğum gibi kapüşonlu sweatshirtümün cebindeki telefonum titredi.

Annem mesaj geldiğini biliyordum ve cevap vermezsem mesaj atmaya devam edeceğini de biliyordum.

Telefonumu çıkardım ve bildirimlere baktım.

Annem: Yetiştin mi?

Sıkışık koltukta bir tık geri yaslandım, uçak yolculuğu için fazla uzundum.

Uçak yolculuklarından nefret ediyordum.

Ben: Evet.

Kemerimi taktım ama daha nefes bile almamıştım ki telefonum tekrar titredi.

Annem: Baban seninle içeri girdi mi, yoksa seni sadece kapıya mı bıraktı?

Elimi cebime attım, şimdiden jelibona ihtiyacım vardı. Ağzıma iki tane attıktan sonra, sorusunu es geçtim -çünkü cevabımın hiçbir şeye faydası olamazdı: *Otopark çok pahalı olduğu için babam beni kapıya bıraktı.*

Ben: Büyükanne Marie sana selam söyledi.

Bu cevabımın annemin mesajlarını keseceğini biliyordum.

Annemle büyükannemin arası hep çok iyiydi. Ama annem ve babam boşanmaya karar verdikten sonra bu yakınlıkları geride kalmıştı. Annem artık büyükannemden "o eski savaş baltası" diye, büyükannem de annemden "o kadın" diye bahseder olmuştu.

Yetişkinlere has olgun davranışlar, öyle değil mi?

Kafamı koltuğun arkasına yasladım ve yazın bittiği gerçeğini algılamaya çalıştım. Sanki *daha dün gibi*, Alaska'ya uçmak ve yazı babamın ailesiyle geçirmek için çok heyecanlıydım. Ama şimdi buradaydım, onları -ve Grace'i- geride bırakıyor, annemin ve yeni erkek arkadaşının yanına geri dönüyordum.

Bu kadar ev özlemi hissetmek için fazla büyüktüm, özellikle de daha uçak kalkmamışken.

Grace'i düşününce kaburgalarımda hafif bir ağrı hissettim ve yemin ederim ki saçına sürdüğü meyveli köpüğün kokusunu aldım. Beynim, Grace'in gülüşleriyle dolu bir yazın istenmeyen görüntülerine dalıp gidince dişlerimi sıktım.

Lanet olsun.

Yapmak istediğim her ne kadar umursamaz sohbetlerimizden birinin içinde kaybolmak olsa da telefonumu cebime geri koydum.

Ama Grace'e mesaj atmanın bir anlamı yoktu. Yani, bir daha asla... Çünkü insanların ilişkileri, aynı lanet evde yaşasalar bile mahvoluyordu. İlişkiler mahvolmaya mahkûmdu *nokta.*

Dolayısıyla uzak mesafe ilişkinin sadece düşüncesi bile... tam anlamıyla bir şakaydı.

Grace'le iletişim hâlinde kalmanın bana katabileceği tek şey, sonunda şarkı yazmaya başlayacak kadar depresif olmak veya alkolle flörtleşmek olurdu.

Uzaklaşmak -hayır, uçup gitmek- kesinlikle doğru bir seçenekti.

Hosteslerden biri güvenlik kontrollerini yapıyordu, ben de bakışlarımı Bayan Nöbetçi Öğrenci'ye çevirdim. Çekiciydi ama diş telleri ve kabarık saçları ona pek katkı sağlamıyordu. Kolları hâlâ birleşikti. O kadar dikkatli dinliyordu ki bir dosya çıkarıp not almaya başlamasını bekledim.

Evet, onunla uğraşma vakti gelmişti.

Biniş sırasında *onunla* uğraşmak aslında birkaç dakikalığına Grace'i düşünmememi sağlamıştı, dolayısıyla belki de kasıntı kıçının yanımda oturmasını ayarlayan şey karmaydı. Tüm yaz iyiydim, o yüzden belki de karma dikkat dağınıklığına ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Belki de karma gözlüklü bir kızdı.

3. BÖLÜM

Bailey

"Sence ne kadar maaş alıyordur?"

"Şşş." Hostesin acil durum talimatlarını duyabilmek için Bay Hiçbir Şey'i duymazlıktan gelmeye çalıştım.

"Ah, hadi ama... Bunu gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

Ona bakmamaya çalıştım. "Lütfen sessiz ol."

"Herkes bilir ki eğer bir sıkıntı çıkarsa, hepimiz ölürüz," dedi. "Bu hareketleri yolculara sahte bir umut katmak için gösteriyorlar, ama gerçek o ki eğer uçak kaza yaparsa vücutlarımız kilometrelerce etrafa saçılacak," diye mırıldanırken derinden gelen sesi gürlüyordu.

"Tanrım," bu sefer ona baktım çünkü Bay Hiçbir Şey gerçekten sorunluydu. "Problemin ne?"

Omuzlarını silkti. "Problemim yok, sadece gerçekçiyim. Olan şeyleri gerçekten oldukları gibi görüyorum. Oysaki sen... büyük ihtimalle bu saçmalıklara inanıyorsun. Sen büyük ihtimalle... uçak saatte 1220 kilometreyle denize düşse o şişme koltuk sayesinde kıçını kurtaracağını düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlüğümü burnumda yukarı ittim ve kaza yapmaktan bahsetmeyi bırakmasını diledim. Korkmuyordum ama aynı

zamanda uçak kadar ağır bir objenin havada kalabilmesi bana mantıklı gelmiyordu. "Kurtarabilir."

Sanki dünyadaki en büyük ahmakmışım gibi yavaşça kafasını salladı. "Aman Tanrım, çok tatlısın. Annesinin söylediği her şeye inanan şirin bir bebek gibisin."

"Ben tatlı *değilim!*"

"Öylesin."

Neden olgun bir iş adamının veya önümdeki, şimdiden uyuyakalmış bilge adamın yanına oturtulmamıştım? Tanrım, arkada bağırarak yaygara koparan bebek bile daha iyi bir seçenek olurdu.

"Hayır, değilim," dedim, sesimin mızmız çıkmasına ne kadar gıcık olsam da kendimi durduramayarak. Ama bu çocuk gerçekten de sinirlerimi bozuyordu. "Ve sırf *ah, bu uçak kaza yapabilir* gibi şoke edici şeyler söylemen benden daha havalı veya gerçekçi olduğun anlamına gelmiyor."

"Ah, öyle mi?" Bana bakabilmek için koltuğunda hafifçe döndü ve valizimi işaret etti. "Bahse girerim ki tüm sıvı şeylerini güvenlikten geçmeden önce küçük bir çantaya koymuşsundur, değil mi?"

"Ah, kanun böyle," dedim, çocuğun kendini bir şey sanmasını istemeyerek. "Dolayısıyla bunun bir önemi yok."

"Kanun öyle değil, sadece bizi terörist saldırısından korumada hiçbir işe yaramayacak aptalca bir kural."

"Yani sen kurallara uymuyor musun?"

"Hayır."

Yemezler, diye düşündüm. Bu çocuğun -benim gibi reşit olmayan bir çocuğun- hava yolları kurallarını görmezden gelmesinin ihtimali yoktu. Kesinlikle yalan söylüyordu. Ama onunla dalga geçerek, "O zaman sıvı şeylerini nasıl taşıyorsun?" diye sordum.

"Nasıl istersem." Omuzlarını hafifçe silkti, yalan söylerken çok rahat görünüyordu, öz güvenini kıskanmıştım. Çocuk kompulsif bir yalancı olsa bile, kendime bu kadar rahat olabilmeyi diledim. "Eğer yanımda valiz taşıyorsam bazen birkaçını ona koyuyorum, bazen bagaja verdiğim valizime büyük şişeleri koyuyorum ve bugün sırf eğlencesine cebime şampuan bile sıkıştırdım," dedi.

"Hayır, sıkıştırmadın," dedim, bunu es geçemeyerek.

Şortunun cebinden deneme boyu bir Suave çıkardı. "Sıkıştırdım."

"Hadi *oradan.*" Korkarım ki içimden sesli bir kahkaha çıktı. Bay Hiçbir Şey'in az da olsa eğlenceli olduğuna dair herhangi bir kanıtı derhâl örtbas etmek için elimi ağzıma götürdüm. "Neden böyle şeyler yapıyorsun?"

Lanet merakım.

"Çünkü onları yendiğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Hangi *onları* yeniyorsun tam olarak?" diye sordum, eğlence ve sinir bozuntusunun arasında gidip gelirken. "Güvenlik görevlilerini mi? Teröristleri mi? Bir adamı mı?"

"Evet."

Gözlerimi devirdim. Benimle konuşmak dışında herhangi bir şey yapmasını dileyerek çantamdan kitabımı çıkardım. Umarım mesajı alırdı. Planım kalkışa kadar işe yaradı ama uçak kalktıktan sonra koltuğunda bana doğru döndü ve "Eee?" dedi.

Kitabımı ters döndürüp kucağıma koydum. "Biliyorsun, konuşmamıza gerek yok."

"Ama henüz telefonumu açamam, o yüzden sıkıldım."

"Uyuyabilirsin."

"Konuşmayı tercih ederim." Sinir bozucu olmaya *çalıştığını* onaylayan, ağzı kapalı bir gülücük attı. "Ee, annenle baban ne kadar zaman önce boşandılar?"

Neredeyse nefesim kesiliyordu ama kendimi tuttum. *Ayrıldıklarını nasıl biliyor?*

Ve neden "boşanmak" kelimesinin kesinliği hâlâ karnıma ağrı sokuyordu?

Kitap kapağındaki kesilmiş kırmızı kalbe baktım. "Annemle babamın boşandığını nereden çıkardın?"

"Hadi ama, dört göz... çok tipik," dedi, konuşurken koltuğunun kenarına parmaklarını vurarak. "Yalnız uçan çocuklar sadece velayet çocuklarıdır. Birlikte yaşamadığın ebeveynini görmeye, artık sık sık göremediğin büyükanne ve büyükbabanı görmeye uçuyorsundur, bir ziyaretten geri dönüyorsundur..."

Yutkundum ve ona susmasını söylemek isteyerek kaşımı ovaladım. Çünkü çizdiği resmi beğenmemiştim. Sık sık uçak yolculuğu yapıp uçuş milleri toplayan, uçuş görevlileriyle tanışıp samimi olan bir "velayet çocuğu"na *dönüşür müydüm?* Annemle babamın boşanması kesinleştikten sonra tüm bu *üzücü tek başıma yolculukları* sürekli yapmak zorunda kalacağım aklıma gelmemişti.

Tanrım, hâlâ bu konuyu konuşmaya hazır değildim, annem ve babamdan bahsederken "boşanmak" kelimesini kullanmaya...

Özellikle de Bay Hiçbir Şey'le.

"Bu, seninkiler de öyle demek mi? Boşanmış?" diye sordum.

Benimle anlamlı bir göz kontağı kurdu, ardından gözlerimiz birbirine kenetliyken neredeyse sohbet gibi bir bakış attı ve bu, onun sadece bir pislikten daha fazlası olabileceğini düşünmeme sebep oldu. Ama tam o an, o bakış kayboldu ve çok bilmiş tavrı geri geldi. "Aynen öyle. Resmî olarak altı ay önce boşandılar ve bu, o zamandan beri üçüncü tek başıma uçuşum."

Velayet çocukları kulübünün bir parçası olmak istemiyordum, bunun varlığından bile haberdar olmak istemiyordum. Hayatımın tekrar normal olmasını istiyordum; evimde çocuk odamda olmalıydım, boşanma ustası bir deliyle tek başıma on saatlik bir uçuş geçirdiğim, gerçeklikten uzak bir ortamda değil.

"Hâlâ kabullenemedin, öyle mi?" Bana *gerçekten de* tatlı, saf bir çocukmuşum gibi baktı ve "O hissi hatırlıyorum," dedi. "Eğer yeni rolüne adapte olmazsan üstüne yapışmayacağını düşünüyorsun. Topuklarını birbirine vurup, *Ev gibisi yok*, dersen, bu değişimi kaçırması ve hayatını normal hâline döndürmesi için evreni kandırabilirmişsin gibi, değil mi?"

O bunları söylerken midemde sıcak bir yanma hissettim. O, duygularımı mükemmel bir şekilde tarif ederken içime yayılan bir sıcaklık... Boğazımı temizledim ve "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Eminim 'velayet' çocuğu olmak berbat bir şeydir, bu konuda üzgünüm. Şimdi lütfen kitabımı okuyabilir miyim?" dedim.

Omuzlarını silkti ve "Seni durduran yok," dedi.

Okumaya başladım ama bu hiç de dilediğim gibi bir kaçış olmadı. Çünkü tekrar konuşmaya başlamayacağından emin olmak için ona bakıp duruyordum. Bunun yaklaştığını biliyordum -yalnız bırakılacak kadar şanslı değildim- ve bu, rahatlamamı imkânsız kılıyordu.

Özellikle de koltuğunda baston yutmuş gibi dümdüz, saldırmaya hazır bir şekilde oturup, sanki yerinde duramıyormuşçasına başparmaklarıyla kolluklara vururken.

Gözlerim sayfadaki sözcüklerin üstünden geçti. İyi kelimelerdi ama belli ki Bay Hiçbir Şey'i ve indiğimizde beni bekleyen "yeni" hayatımı unutturacak kadar değil. Okuduğumu anlamakta o kadar zorlanıyordum ki hostes içecek bir şey istiyor

muyum diye koltuk sıramda durduğunda şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Ya sen, tatlım?"

"Ah. Lütfen bir bardakta karışık yarı normal kola, yarı diyet kola alabilir miyim? Buzsuz olabilir mi, lütfen?"

Bay Hiçbir Şey'in kafasının bana döndüğünü hissedebiliyordum.

Uçuş görevlisi kızmış gibi görünüyordu, sanki bir çocuğun ondan bir şey istiyor olması çok saçmaymış gibi. "Birinden birini seçmen gerek. İkisinden de alamazsın," dedi.

"Ben, ah, ben aslında ikisini birden istemiyorum." Ona kibar olduğunu umduğum bir gülücük attım. "İçeçekleri şişede getirmektense yolcular için bardaklara koyduğunuzdan, geri kalan yarım kolalar boşa gitmemiş olacak. O yüzden benimkine sadece birinden dökmektense ikisinden de biraz dökmenizi rica edeceğim. Yine aynı oranda sıvı olacak, sadece iki türden kolayı kapsıyor olacak."

Bay Hiçbir Şey'e baktım. Gülümsüyordu, tüm dikkati üzerimdeydi. Sanki en sevdiği dizisini izliyormuşçasına gözleri parlıyordu ve bin tane farklı alaycı yorum yapmamak için kendini tutuyor gibi duruyordu.

Uçuş görevlisi "yarı yarıya" içeceğimi verdi, ben de ona teşekkür ettim. Ama onun bu teşekküre *rica etmediği* belliydi. Bay Hiçbir Şey, "Şimdi anladım. Sen yoğun hizmet kızısın," dediğinde ilk yudumumu almıştım.

"Ne? Nasıl yani?"

"Yoğun hizmet." Sanki beni tamamen çözmüş, bir yapbozu tamamlamış gibi bakıyordu. "Çok emek isteyen bir kız. Bir içecek istiyorsun ama iki farklı içeceği bir içecek hâlinde istiyorsun. Ve buzsuz."

"Ben öyle seviyorum," dedim, o tam olarak çokbilmiş havasına geçmişken, neşeli ve savunmacı *değilmişim* gibi konuşmaya çalışarak.

"Tabii." Kollarını göğsünde birleştirdi ve "Ama yoğun hizmet senin işin," dedi.

Sabrımla olan savaşı kaybederken biraz fazla yüksek bir sesle, "Hayır, değil," dedim.

"Tabii ki öyle. Kalkıştan bir saat önce biniş sırasının önünde durman gerekiyor çünkü pencere kenarı bir koltuğa ihtiyacın var. Nöbetçi öğrencilikte çok başarılısın. İddiasına girerim ki biraz sonra akşam yemeğini servis ettiklerinde seninki herkesinkine göre bir tık daha farklı olacak, değil mi?"

Gözlerimi kırptım ve cevap vermek istemedim.

Sırıttı. "Haklıyım, yüzünden anlayabiliyorum. Vejetaryen misin?"

İç çektim... Zamanda geri gidip güvenlik sırasında Bay Hiçbir Şey ile etkileşime *geçmemem* için bir zaman makinesi diledim. "Vejetaryen bir öğün rica ettim, evet."

Tanıştığımızdan beri ilk defa gerçekten mutlu göründü ve "*Tabii ki* vejetaryensin," dedi.

"Vejetaryen değilim," dedim, hatasından *fazlasıyla* keyif alarak.

Kara kaşlarını çattı. "O zaman neden vejetaryen öğünü sipariş ettin?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına aldım, çenemi kaldırdım ve "Çünkü havalimanı etlerini şüpheli buluyorum," dedim.

Kendini beğenmiş yarım bir gülücük daha... "Gördün mü? Yoğun hizmet," dedi.

"Şşş..."

Kitabımı kaldırdım ve okumayı denedim, ama Bay Hiçbir Şey, "Nasıl bittiğini bilmek ister misin?" diyene kadar sadece iki cümle okuyabildim.

"Neyin?"

"Kitabının."

Gözlüğümün üzerinden ona baktım. "Sen *bu* kitabı okudun mu?"

Omuzlarını silkti. "Yani."

Yalan attığını söylemek istedim ama onun yerine sadece, "Bu nasıl bir cevap?" dedim.

Bardağındaki içeceği karıştırdı. "Önce özetini sonra da son üç bölümünü okudum."

Tabii ki öyle yaptın. "Neden böyle bir şey yaptın?" derken, bozulan sinirim yüzüme yansıdı.

Bardağı ağzına götürdü. "Alkolik adamın kitabın sonunda ölüp ölmediğini öğrenmek istedim ve cevabı öğrendiğimde daha fazla okuyasım gelmedi."

"Aman Tanrım." Bay Hiçbir Şey'in tüm bu cesaretinin kaynağı neydi, bilmiyordum. Ama aşırı sinir bozucuydu. Filmlerdeki *manic pixie dream girl*'lerin[2] tam tersi gibiydi. Bir karakteri konfor alanından çıkarmak için yazarlar tarafından kullanılmaktansa, Bay Hiçbir Şey evren tarafından beni sinirlendirmek ve zaten olduğumdan daha da huysuz olmam için kullanılıyordu. "Neden kitaptan alacağım keyfin içine ettin? Bir insan bunu niye yapar ki?"

"Ne? Hiçbir şey söylemedim."

"Evet, söyledin." Ben daha kitabı bitirmeden bana söylediği şeye bozularak kolamdan bir yudum daha aldım ve "Eğer ölmeseydi, okumaya devam ederdin," dedim.

---

2 *İng.* Manic pixie dream girl, filmlerdeki erkek başkarakterin hayatına birdenbire giren, renkli kişilikli, biraz da çılgın olabilen ve genelde o erkeği üzen kızlar için kullanılan bir terim. -ed.n.

"Nereden biliyorsun? Belki de ölümü seviyorum ve mutlu sonlu bir kitabı okumak istemedim."

"Aslında bu beni hiç şaşırtmazdı," dedim, lafımı esirgemeden. Eğer biri mutsuz sonlu bir ölüm kitabında eğlence bulacak olsaydı, o kişi Bay Hiçbir Şey olurdu. Alışılmışın tersini yapmak onu heyecanlandırıyormuş gibi görünüyordu.

"O zaman okumaya devam et," dedi, çenesiyle kitabımı işaret ederek.

Sinirlendim. "Edeceğim."

Beynim Bay Hiçbir Şey üzerine minik bir kriz geçirirken birkaç dakika boyunca kitap okuyormuş gibi yaptım. *Çöp kutusu hayatına*[3] yaraşır dondurmamın üzerindeki vişne gibiydi. Beni istemediğim yeni hayatıma götüren uçuşta ona mahcup kalmam da absürt bir şekilde tam benlikti.

Tuvalete gitmek için kalktığında çok mutlu oldum. Geri geldiğinde saçma sapan yorumlarını duymamak için kulaklık taktım.

Bu harika bir fikirdi.

Geri geldiğinde telefonuyla çok ilgili görünüyordu. Hostesler akşam yemeklerini servis ederken, "Vejetaryen lazanyanız geldi," sözcükleri kulak zarlarıma yumruk atmadan önce araya birkaç saatlik sessiz okuma sıkıştırmayı başardım.

Kulaklıklarımı çıkarıp uygun bir yere koydum. Kafamı kaldırdım ve görevliden tepsiyi aldım. "Teşekkürler."

Solumdaki koltuktan iğneleyici bir yorum gelmesini bekledim ama gelmedi. Lazanyamdan bir parça alıp ona baktım. Mesajlaşıyordu, tüm dikkati fazlasıyla telefonundaydı. Mesajlaştığı kişinin fotoğrafını görünce kız arkadaşı olduğunu düşündüm.

---

3 Çöp kutusu hayatı (*İng.* Dumpster life), genel olarak suçluların, serserilerin, fahişelerin ve kanun kaçaklarının yaşamlarını tanımlamak için kullanılan bir terim. -ed.n.

Bir kızın onunla çıkmak isteyebileceğini hayal bile edemiyordum. Genel olarak yakışıklı olsa da her yerinden delice laubalilik akıyordu. Bu da kızı merak etmeme sebep oldu. Bay Hiçbir Şey'i seven kız nasıl biriydi? Güzeldi -gördüğüm kadarıyla- ama zevki belli ki tartışılabilirdi.

Kendime hâkim olamadan, "Alaska'da mı yaşıyor?" diye sordum.

Telefonundan kafasını kaldırdı ve kaşları çattı. "Kim?"

Çatalımla ekranını işaret ettim. "Kız arkadaşın."

Bana yan bir bakış attı ve telefonunu tepsisindeki yemeğin yanına koydu. "Eğer bilmen gerekiyorsa, Bayan Meraklı, evet. Kendisi Fairbanks, Alaska'da yaşıyor."

"Ah." Onun için üzüldüm -biraz- çünkü sevdiğin birini geride bırakmak berbat bir histi.

"Ama o kız arkadaşım değil." Tavuğundan kestiği parçayı yedi ve bir sosyopat gibi gözlerimin tam içine bakarken inledi. "Aman Tanrım, bu *şüpheli et* aşırı lezzetli!"

Sadece iç çektim.

Kendinden memnun bir şekilde sırıttı ve "Nebraska'da yaşıyorum ve yazı Alaska'da kuzenlerimle geçirdim. Onunla bayağı takıldık ama ben uzak mesafe şeysine çok sıcak bakmıyorum," dedi.

Yutkundum ve onu Fairbanksli kızın yüzünü deli gibi öperken düşündüm. "O bunu biliyor mu?"

Omuz silkti ve "Öğrenecek," dedi.

Tam bir pislik. O burada omuz silkip *öğrenecek* derken, zavallı kız büyük ihtimalle eve dönerken yol boyunca ağlamış, onun gittiğini gördüğü için yıkılmıştı. Lazanyamdan bir parça daha aldım ve "En azından ona bunu söyleyecek misin?" demeden duramadım.

Kaşlarından birini kaldırdı. "Ne? Onun için endişeleniyor falan mısın?"

Fairbanksli kızın yerine sinirlenmek istesem de omuz silkme sırası bana gelmişti. "Sadece onu bu şekilde bırakmanın iğrenç bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten." İçeceğinden bir yudum aldıktan sonra, "*Sen* ne yapardın?" diye sordu.

Ağzımı peçetemle sildim. "Yani, ah, ilk olarak ona karşı açık sözlü olurdum. Ona..."

"Az evvel *açık sözlü* mü dedin?" Plastik bardağını tepsisine koyarken aşırı komikmişim gibi sırıttı. "Kim bu kelimeleri kullanır? Yani, büyük ihtimalle büyükannem. Ama belirli bir yaşın altındaki kimse..."

"Boş ver," diye lafını kestim, bu çocuğa karşı hissettiğim sinir bozukluğunun daha yeni ve yoğun seviyelere çıkıyor olmasına hayranlık duyarak.

"Ah, hadi. Lütfen devam et." Gülümsemesini dizginlemişti ama gözleri hâlâ parlıyordu. "Üzgünüm."

"Hayır değilsin."

"Öyleyim, yemin ederim. Lütfen... Sen olsan ne yapardın, söyle. Gerçekten bilmek istiyorum."

"Hayır."

"Lütfeeeen?"

Ensemi sıvazladım. "Tamam. Uzak mesafeli ilişki yapmak istemediğinle ilgili söylediğin şeyi ona söylerdim. Ama hâlâ arkadaş kalabileceğimiz kadar kibar bir şekilde. Sonuç olarak, bir gün kuzeninin evine yine gidersin, değil mi?"

Arkasına yaslanırken "Tabii," dedi ve pantolonun cebine uzanıp bir *TUMS*[4] kutusu çıkardı.

---

4 TUMS, mide yanması gibi rahatsızlıklar için kullanılan bir ilaç. -ed.n.

O bir TUMS mıydı? Neydi bu çocuk, beş çocuk sahibi altmış yaşında bir dede mi? Ve "yaşlı" gibi davrandığım için benimle dalga geçiyordu.

Ona, "O yüzden, Fairbanks'e uçarken onun kalbini kırmış bir pislik değil de arkadaşı olabilsen hoş olmaz mıydı?" diye sorduğumda, kutudan çıkardığı bir hapı ağzına attı.

Ağzını biraz yukarı kaldırdı -sadece bir tarafını- ve gözlerini kıstı. Antiasit hapını çiğnerken uzunca bir süre bana baktı, ardından, "Erkekler ve kızlar arkadaş olamaz," dedi.

Ve bunu kesin ve tartışılmaz bir bilgi gibi söyledi.

Ki öyle değildi. Benim erkek arkadaşlarım vardı -kısmen- ve erkek arkadaşları olan daha bir sürü kız tanıyordum. Sadece tartışmaya açık düşüncelere sahip olmayı seven o erkeklerden olup olmadığını merak ettim.

"Evet, olabilirler," dedim, gözlerimi kısıp tartışmasını bekleyerek.

"Hayır," dedi. Sanki bu, kendi Taş Devri'nden kalma düşüncesinden ziyade bilimsel bir veriymiş gibi.

"Aslında, evet," dedim, peçetemi tatsız lazanya parçasının üzerine koyarken saçma düşüncesinin yer edinmesine karşı çıkarak. "Benim erkek arkadaşlarım var."

Kafasını salladı. "Hayır, yok."

"Evet, var," dedim savunmacı bir şekilde, sıktığım dişlerimin arasından. Çünkü o kimdi de nasıl arkadaşlarım olduğunu biliyormuş gibi davranabiliyordu? Boğazımı temizledim ve "Hatta bayağı fazla var," diye ekledim.

"Hayır yok." Tavuğundan bir parça daha aldı ve çiğneyip yutmak için kendine zaman tanıdıktan sonra, "Tanıdığın erkekler var. Büyük ihtimalle sana karşı kibarlar. Ama seninle asla gerçekten arkadaş olmayacaklar... nokta. Bu imkânsız," diye ekledi.

Biraz düşündükten sonra, "Tamam... Bir saliseliğine bile sana katılmıyor ya da söylediğin şeyin haklı bir tarafı olduğunu düşünmüyorum ama neden böyle saçma sapan bir şeye inanıyorsun ki?" dedim.

"Bunu ilk kez bir filmde duydum. Hiç *Harry Sally ile Tanışınca*'yı izledin mi?"

"Hayır," dedim ama annemle babamın o filmi DVD'de izlediklerine dair çok net bir anım vardı. Babam çok sevmişti ama annem, sıkıcı ve "sohbetli" olduğunu söylemişti, bu her ne demekse.

"Annemin sevdiği bir film," dedi, sanki kendisi de bir anının ortasındaymış gibi. "O yüzden çocukken yüz kez falan bunu onunla izlemeye zorlandım. Filmdeki adam -Harry- kadınlarla erkeklerin arkadaş olamayacağını söylüyor. Bu da aklımda yer edindi çünkü bence kesinlikle doğru."

"Hayır, o..."

"Seni örnek alalım mesela," diye devam etti, sanki ben konuşmamışım gibi. "Sen genel anlamda güzel bir kızsın, o yüzden biyolojik olarak erkekler seni elde etmek istiyor. Eğer bir erkek bekârsa ve seninle zaman geçiriyorsa, aslında seninle takılmak istiyordur."

"Tanrım!" dedim, varlığım sinirini bozuyormuş gibi görünürken bana *genel anlamda güzel* demesine kısmen şaşırıp, söylediklerinin saçmalığına da kısmen sinirlenerek. "Çok yanlış düşünüyorsun. Tüm erkekler Neandertal değil."

"Hayır, ben bir erkeğim, bu konuda bana güven." Sesini alçaltıı ve "Yani, çoktan bu uçuştaki tüm *genel olarak güzel* kadınları iki veya üç kez çıplak hayal ettim ve daha inmeye yaklaşmadık bile," dedi.

"Aman. Tanrım." Açık kalan ağzımı kapamak için kendimi zorlayamadım. Gerçekten bu kadar sapık mıydı? Ayrıca... erkekler cidden bunu yapıyor muydu?

"Ve... *Ama arkadaşım Jeff'in çok mutlu bir ilişkisi var ve sürekli beraber zaman geçiriyoruz,* demeden önce," dedi, tepsisindeki pipet kâğıdını alıp küçük üçgenler hâlinde katlarken, "küçük Jeffy'nin, kız arkadaşı kızacağı için... arkadaşın olmayı yavaşça bırakacağını bil. Kız, kendisi varken çocuğun sana neden ihtiyacı olduğunu sorgulayacak. Ve dürüst olmak gerekirse, çocuk da büyük ihtimalle kısmen seni *istiyor,* o yüzden ya sana sarkıp ilişkisinin içine edecek ya da senden uzaklaşıp kız arkadaşına karşı sadık kalacak. Her ne olursa olsun, o şey hep orada *olarak* arkadaşlığı imkânsızlaştıracak."

Ağzım hâlâ açıktı, sanki karşımdaki kişi annesiyle babasını öldürdüğünü itiraf etmiş gibi. Kendinden memnun sırıtışına baktım. Daha önce bir sevgilisi olmuş gibi durmuyordu.

"Ve sonuç olarak, yine de hiçbir şeyin önemi yok." Kâğıdı bırakırken kendinden emin bir sesi vardı. "İlişkiler mahvolmaya mahkûm," dedi. "Ölümcül bir hastalık kapma olasılığın hayatının aşkıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürdürme olasılığından fazla."

"Tanıştığım en kötümser insan olabilirsin," dedim, ilişkilerin mahvolmaya mahkûm olması konusunda haklı olup olmadığını içten içe dert edişimden nefret ederken.

"Ben gerçekçiyim." Tepsimi işaret edip, "Sarımsaklı ekmeğini yiyecek misin?" derken oldukça gerçekçi görünüyordu.

Güçlü bir rüzgârının bizi Nebraska'ya bir tık daha hızlı ulaştırmasını dileyerek, "Al," diye mırıldandım.

Bay Hiçbir Şey'i bir daha asla görmemek adına bu uçuşun bitmesi için sabırsızlanıyordum.

4. BÖLÜM

1 Sene Önce

Bailey

Charlie'yi ikinci görüşüm bir sinemada oldu. Erkek arkadaşım Zack'le birlikteydim. Biletlerimizi aldığımız sırada lobideki büfelerin oradan alkış sesleri geldiğini duyduk.

"Gidip bakalım mı?" Zack telefonuna baktı ve "Filmin başlamasına daha beş dakika var," dedi.

"Olur." Yakışıklı yüzüne karşı gülümsedim, o da beni kargaşaya doğru yöneltirken elimi tuttu. Zack'e -tatlı ve *aman Tanrım, nasıl da zeki olan bu münazara başkanına*- kör kütük âşıktım. Bende olmayan her şey onda vardı -öz güven, etkileyicilik, dışa dönüklük- ve teknik olarak beni ateşlere sürükleyebilirdi, ben de peşinden giderdim.

"Bu bir balo teklifi." Zack, patlamış mısır standının tam solunu, birinin sahte bir film afişi asmış olduğu yeri işaret etti. Bir film başlığı yerine "BALO?" yazan afişte aşırı komik bir merak ifadesiyle bakan bir çocuğun fotoğrafı vardı.

Etkileyici ve zekiceydi ve tam gözlerimi kısıp, *Bu çocuk çok tanıdık*, diye düşünürken, bir çifti gördüm. Afişin önünde duruyor, bir sinema görevlisi fotoğraflarını çekerken

gülümsüyorlardı. Kız zarif, sarışın ve güzeldi; erkek de uzun, koyu saçlı ve hafif kaslıydı.

Aman Tanrım... Bay Hiçbir Şey!

Havalimanındaki çocuk *tam orada duruyordu,* bizim evin bulunduğu banliyödeki sinemada. Nasıl yani?

"İyi fikir," dedi Zack balo teklifi için, ben de kafamı sallayıp kendime geldim.

Gergin bir şekilde, "Aşırı tatlı," diye mırıldandım, o an Bay Hiçbir Şey'le göz göze geldik. Kalbim duracak gibi oldu. Ben başka yere bakıp *aşırı heyecanlı bir şekilde* Zack'e, "Gitsek iyi olur," diyene kadar onunla bir saniye bakıştık.

Bunun nedeninden emin değildim ama *hem* Bay Hiçbir Şey'le *hem de* Zack'le aynı anda sohbet etmek istemiyordum, bu çok fazla olurdu.

Ki bu çok mantıksızdı. Çocuk sadece uzun bir uçuşta yanına oturduğum bir yabancıydı. Onunla karşılaşmak gerilmem için sebep olmamalıydı.

Yine de gerilmiştim.

Zack'i sinema salonuna sürüklercesine götürdüm ve herkesten uzak koltuklar seçtim. Şu zamana kadarki en sevdiğim film olan *İyi ve En İyi*'nin tekrar gösterimini izleyecektik. Ama film başladığında odaklanamadığımı fark ettim.

Bay Hiçbir Şey'i görmek beni... rahatsız etmişti.

Belki de annemle babamın birbirilerine olan aşklarının bittiği, garip bir yere taşındığımız ve babamın beni önemsemez olduğu hayatımın kötü dönemiyle olan bağlantısındandı. O zamanlar popüler olan Taylor Swift albümünü bile hâlâ dinleyemiyordum çünkü beni ağlatıyordu.

Her seferinde...

Hatta o uçuşun olduğu gün, Bay Hiçbir Şey'in arkasında sıraya girmeden önce havalimanı tuvaletinde hüngür hüngür ağlamıştım.

Varlığıyla birlikte genel bir korku getirmesine şaşırmamam lazımdı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye fısıldadı Zack. "Gidip patlamış mısır alacağım."

"Hayır," dedim, ona bakıp karanlıkta bile çekici olduğunu düşünerek. Dürüst olmam gerekirse, birlikte olmamız hâlâ gerçek dışı gibiydi. Kendi değerime inanmadığımdan değildi ama biz iki farklı liglerin iki farklı insanlarıydık.

Çoğu arkadaşım -okulumdaki üç tanesi hariç- gerçek hayatta aslında tanışmadığım, sosyal medyadaki kitap kurtlarıydı. Ürettiğimiz ve sosyal medya hesaplarımızda paylaştığımız içeriklerin yanı sıra, onlarla en büyük sırlarımı paylaşıyor ve beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorlarmış gibi hissediyordum.

Ama arkadaşlıklarımız uzaktandı.

Zack bunun tam tersi olarak okuldaki herkesi tanıyor ve onlarla sosyalleşmekten *keyif alıyor* gibi görünüyordu. Günlük olarak.

Garip, değil mi?

"Ben giderim," diye fısıldadım, "bir şey kaçırmanı istemem."

"Emin misin?" diye sordu, büyük beyaz perdeye bakarken.

"Kesinlikle... Ben bu filmi yüz kez izledim."

Dürüst olmak gerekirse, Bay Hiçbir Şey'in hatırlattığı depresif anılardan kaçacağım için mutluydum. Zack'in önünden geçip salondan çıktım. Lobi, büfe sırası haricinde sessizdi, orada da üç kişi vardı. Yerimi aldığımda, "Yuuh!" sesini duyana kadar iki dakika ya geçti ya geçmedi.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Arkamı dönüp Bay Hiçbir Şey'e bakmadan önce kendimi hazırladım. Uçuşta gördüğüm hâline göre kesinlikle daha uzun ve daha erkeksiydi. Ama gözlerindeki *senin hakkında her şeyi biliyorum* bakışı hiç değişmemişti. Bana baktığında göğsümde bir ağırlık hissettim. Bu karşılaşmanın kaçışı olmadığını biliyordum.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Selam. *Nasılsın?*"

Tam benim, "Balo teklifine *evet* cevabı aldığın için tebrikler bu arada," dediğim anda o da, "Harikayım," dedi.

Garip bir şekilde *aynı anda konuştuk* kıkırdamasını paylaştık. "Sağ ol. Ama dürüst olmak gerekirse, zaten belliydi. Bir seneden fazladır beraberiz," dedi.

Güldüm.

Anlamamışçasına bana baktı.

Gülmeyi bıraktım ve "Bir dakika. Ciddi misin?" dedim.

"Evet," deyip omuzlarını silkti. Tanrım, sanki daha *az evvel* uçaktaymışız gibi, umursamazca omuz silkmeye olan yatkınlığını hatırladım. "Yıl dönümümüz geçen aydı."

Tekrar güldüm, kendime hâkim olamıyordum. Ciddi miydi?

"Komik olan ne?" Gerçekten anlamamış gibi görünüyordu.

"Ben sadece... Bilmiyorum... Sadece... senin için fazla *ümit dolu* bir şey," diye açıkladım, ilişkilere dair kesin -depresif- düşüncelerini hatırlayarak. "Uçakta bana ilişkilerin anlamsız olduğunu ve sonsuza dek mutlu mesut bir hayattansa ölümcül bir hastalık kapmamızın daha mümkün olduğunu söylemiştin."

Ağzının kenarı yukarı kalkıp flörtöz bir sırıtışa döndü ve çenesiyle bana işaret yaptı. "Uçakta ne dediğimi hatırladın, öyle mi?"

"Evet," dedim, pisliğin aptalca sözlerini hatırlamamı bir çeşit iltifat olarak görmesine inanamayarak. "Çünkü ahmakçaydı. Teorilerin o kadar *aptalcaydı* ki unutmam imkânsızdı."

"Tüm bu seneler boyunca beni mi düşündün?" Kafasını eğip, "Güzelmiş, dört göz," derken buna gerçekten inanmış gibi görünüyordu.

Kafamı sallayıp ağzımı açtım ama küstahlığına karşı resmen bir cevap bulamadım.

Bunun farkındaydı çünkü sırıtışı, eğlenircesine kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "İlişkiler hakkındaki düşüncelerime gelecek olursak, ne diyebilirim ki? Geliştim."

"Eminim gelişmişsindir."

Sıra ilerledi ve daha hızlı ilerleyip işkenceme son vermesi için içimden çığlık attım.

"Peki ya sen?" Bay Hiçbir Şey'in gözleri, yüzüme dönmeden önce tüm vücudumu inceledi. "O kabarık saç, erkek arkadaşın mı?"

Ona bu tatmini yaşatma, Bailey. Sakince, "Saçı kabarık değil," demeden önce etrafıma bakındım.

"Lafımın arkasındayım," dedi, ellerini ceplerine koyarak. "Baby Gap kapüşonlu, erkek arkadaşın mı?"

Gözlerimi devirdim, bu artık nadiren yaptığım bir şeydi. Annem kaba olduğunu söylüyordu, haklıydı da. Ama Bay Sinir Bozucu'nun karşısındayken kendime hâkim olamıyordum. "Zack, beni birlikte gördüğün, ayrıca da kapüşonlu üstü üzerine tam oturan çocuk, gerçekten de erkek arkadaşım."

"Ona bizi anlattın mı?" diye sordu, dudakları o alaycı hafif gülümsemeyle kıvrılırken.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Bu, onun için özel olarak belirlediğim bir cevap gibiydi, göz devirmem dışında. "Hayır. Yani, ona anlatabileceğim bir *biz* yok zaten."

"Eski arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdin," diye öneride bulundu. "Ben, ülkenin bir ucundan diğer ucuna birlikte uçtuğun arkadaşınım."

"Erkeklerle kızların arkadaş olamayacağını söylemiştin sanırım." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona kendi sözcüklerini hatırlatırken vücuduma bir memnuniyet yayıldığını hissettim.

"Ne? Bunu ne zaman söyledim?"

Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu, ben de ona saçmalığını hatırlatmaya dünden razıydım. "Bunu bana Fairbanks'ten uçarken söyledin."

"Neden öyle demişim acaba?" Devam etmeden önce biraz durakladı. "Aslında, bu gayet gerçekçi. Kesinlikle arkadaş olamazlar."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kasaya gittim ve sipariş vermemi bekleyen adama baktım. "Evet. Ah, bir tane küçük boy sade patlamış mısırla bir tane küçük boy yağlı patlamış mısır alabilir miyim lütfen?"

"Tabii ki." Kasaya siparişimi girmeye başladı.

"Hepsini kocaman bir kovaya dökebilir misiniz?"

"Beraber mi?" Adam garipmişim gibi bana baktı ama hâlâ gülümsüyordu. "Tabii."

Arkamda bir homurtu duyar gibi oldum.

"Ve karıştırmasanız olur mu?" Sessizce, "Teşekkürler," diye eklerken yanaklarım kızarmıştı.

"Yoğun hizmet," diye mırıldandı Bay Hiçbir Şey. Ama ona doğru bakma dürtüme direndim.

"İki tane de büyük boy kola alabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi büfe çalışanı.

Ve çalışan patlamış mısır makinesine geçtiği an Bay Hiçbir Şey kolumu dürtüp, "Yarım yarım kola almıyor musun?" dedi.

"Bugün değil," dedim, *çok* istiyor olsam da. Eğer onu da sipariş edersem *yoğun hizmet* konusunda haklı olduğunu düşüneceğini biliyordum, o yüzden kendimi *durdurmam* gerekiyordu.

"Saçlarını beğendim, bu arada," dedi kafamı işaret ederek.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, *bana* iltifat etmesine şaşırarak.

"Seni en son gördüğümde çok..." Konuşmayı bıraktı, saçımın ne kadar kabarık olduğunu taklit edermişçesine ellerini kafasının iki yanında tutup gözlerini belertti.

Tabii ki. İşte oradaydı.

Havalimanında tanıştığımızda, saçlarım *Acemi Prenses* filminin başlarındaki Mia Thermopolis'in saçları gibiydi: uzun, siyah, kabarık ve kontrolden çıkmış. Liseyi bitirmiştim -çok şükür- ve şimdi omuzlarımda biten, yumuşayana kadar düzleştirdiğim kısa saçlarım vardı.

Ama o günkü saçlarımı hatırlayıp ne kadar kötü olduğundan bahsetmek tam da *ona göreydi.*

"Buyurun," dedi büfedeki çocuk. Ben ona parayı uzatırken o da bana siparişlerimi uzattı. *Nihayet.* Bay Hiçbir Şey'le bir dakika daha konuşmak istemiyordum.

Döndüm ve gülümsedim. "Gitmem lazım... Sonra görüşürüz, sanırım."

"Tabii."

Uzaklaştım ve tam salonun kapısını dirseğimle açacakken bir ses duydum, "Hey, dört göz."

Arkamı döndüm. "Evet?"

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ona her baktığımda gözlerinde olan şeytani parıldama şimdi yoktu. "Tanıştığımızdan beri tek başına kaç kez uçtun?" diye sordu.

Yutkundum ve bana hatırlattığı için o an ondan biraz nefret ettim. Bay Hiçbir Şey tamamen haklıydı, Annemle babam ayrıldığından beri Fairbanks'e tek başıma dört kez uçmuştum. Kesinlikle ben de velayet çocuklarından biriydim artık, hiç katılmak istemediğim bir kulübe üyeydim. "Dört."

Kafasını salladı ve "Görüşürüz, dört göz," demeden önce, aramızda bir şey geçmiş gibi bir his oldu.

"Aynen," dedim, boğazımı temizledikten sonra, "Tanrım, umarım görüşmeyiz," diye fısıldadım.

5. BÖLÜM

Charlie

Gitmesini izleyip sorunumun ne olduğunu düşündüm.

Birkaç sene önce bir uçuşta yanında *mahsur kaldığım* kasıntı bir ucubeydi alt tarafı. Ama nedense onu görmek iyi gelmişti. *Bu da* neydi? Tıpkı ilk karşılaştığımızdaki gibi yüksek beklentili, kızdırması kolay duruyordu. Ama yine de uzaklaştığında hayal kırıklığına uğramıştım.

Sürekli alnında belirmesine sebep olduğum sinir çizgisini aklıma getirdim ve fark ettim ki... *Kahretsin*, ne olduğunu biliyordum.

İçi dışı birdi.

Evet, o bir yabancıydı ama nedense ona baktığımda ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Düşüncelerinin çoğu sinir bozucuydu ve acilen değiştirilmeleri gerekiyordu ama düşüncelerinin korunmasızlığı hoşuma gidiyordu.

Tabii ki bu, akıl oyunlarıyla aşırı derecede ilgilenen birkaç insandan oluşan sosyal çevremden kaynaklanıyor olabilirdi. Annem, kendisiyle sonsuz bir "Kimi Kızdırsam, Çocuklarımı mı Yoksa Erkek Arkadaşımı mı?" savaşı içindeydi; babam, artık hiç savaşmasa da her ne olursa olsun yeni karısının tarafını tutuyordu (özellikle de kararlarını "iyi ebeveynlik" olarak göstermeye çalışırken); kız kardeşim, hayatımızdaki tüm bu yeni

oyuncuları seviyordu ama benim *sevmediğimi* bildiği için bunu benden saklamaya çalışıyordu.

Becca'yı da listeye ekleyince *-ne* düşündüğüne dair hiçbir zaman bir fikrim yoktu- *dört göz*'ün okunabilir yüzünün iç açıcı olması mantıklıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

O, salona girdikten sonra bakışlarımı kapıdan ayırdım ve büfedeki çocuğa baktım.

"Ah, evet. İki orta boy patlamış mısır, lütfen." Hesabı ödedim ve patlamış mısırları almayı beklerken telefonum titredi.

Bec: Buradan çıkınca Kyle'ın evine gitmek ister misin? Birkaç kişi gidecekmiş.

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Kyle'a gitmek istiyor muydum?

Hem evet hem de *lanet olsun ki hayır.*

Kyle iyi biriydi ve evi hep keyifli olurdu, normal bir gece olsaydı kesinlikle gitmek isterdim. Ama balo teklifinden sonra Bec'le biraz yalnız kalmak istiyordum. Aramızda *büyük* bir şey olmuş gibi hissediyordum ve bunu es geçmeye hazır değildim.

Kahretsin. Beni bu kadar vıcık vıcık etmesi utanç vericiydi.

Hâlâ bir tuzak gibi hissettiriyordu, sanki onunla *biz* oluşumuz sonunda patlayacakmış gibi... Ama -Tanrı yardımcım olsun- onunla o kadar mutluydum ki bu düşüncemde hatalı olabilme ihtimalimi bile düşünüyordum.

Belki de tüm ilişkiler mahvolmaya mahkûm *değildi.*

Bayan Nöbetçi Öğrenci'nin *bu* paha biçilemez düşünce hakkında ne düşüneceğini merak ederek patlamış mısırları aldım ve salona doğru ilerledim. O inatçı çenesini kaldırır ve bir tartışmada argümanları başarılı olmuş gibi hissederdi, ben de sırf onu kızdırmak için tuhaf botlarıyla ilgili bir şey söylerdim.

Botları aslında çekiciydi ama bunu ona söylemektense ölmeyi yeğlerdim.

Ama önemi yoktu.

O kızı bir daha asla görmeyecektim.

6. BÖLÜM

Günümüz

Bailey

"Bu, gerçekten de aşırı sağlıksız."

"Biliyorum," dedim Nekesa'ya, pipetimi frappuccinomun içinde gezdirip, oturduğumuz Starbucks'ın arkasındaki seyir noktamızdan kapıyı izleyerek. "Ama görmem gerek."

Nedeninden emin değildim ama bilmem gerekiyordu.

Zack -eski sevgilim- eskiden her cumartesi beni alır ve bunun nedeninin gün başlamadan benimle kahve içmeyi sevmesi olduğunu söylerdi. Her cumartesi, ne olursa olsun, frappuccino içip sohbet etmek için beni alırdı.

Bu, bir anlamda *bizim* aktivitemizdi. Sabahın ilk ışıklarında gülümsemeler ve kafein.

Sadece biz.

Ve şimdi Zack'le Kelsie Kirchner'ın *resmî* olarak ilişkileri olduğuna göre, Kelsie'yle de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordum. Cevabın *hayır* olduğunu içten içe biliyordum çünkü *gerçekten* bir çift olarak bunun sadece bize özel olduğuna inanmıştım ama içimde bir şey bunu bırakamıyordu.

O yüzden Nekesa ve ben Starbucks'ın arka masasında *pusuya yatmıştık.*

"Anlıyorum," dedi Nekesa. Ama anlamadığını biliyordum. O, mükemmel bir erkekle mükemmel bir ilişkideydi; eski sevgilimin yeni sevgilisiyle dejavu yaşayıp yaşamadığını görmek için hissettiğim baskıyı nasıl anlayabilirdi? "Ama birkaç ay oldu, *Bay*. Hem sen onun için fazla iyisin. Zack'in ne yaptığını umursamayı bırakman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ne yaptığını umursadığımdan değil," diye açıkladım, büyük ihtimalle haklı olduğunu bilsem de. "Sadece merak ediyorum."

"Sandviç almalıydım." Nekesa iç çekti ve "Açlıktan ölüyorum. Neden sandviç almadım?" dedi. "Yiyecekle dolu bir büfeleri var ve ben sadece küçük boy *flat white* aldım. Ne düşünüyordum acaba?"

"Bilmiyorum," dedim, telefonumda Instagram'ı açarken. Dün gece yeni bir video editi paylaşmıştım, o yüzden doğal olarak her beş dakikada bir bildirimlerimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Ben gidip..."

"Hayır," diye fısıldayarak lafını kestim, telefonumu masaya koyup panik içinde kolunu kavradım. "Eğer içeri girerse, bizi görmesini istemiyorum."

"Neden? Starbucks'ta olmamız o kadar da garip değil," dedi, gözlerini devirip elimi iterken. "Milyonlarca insan Starbucks'a gidiyor, Bay. Bir sandviç almak azıcık bile garip değil."

"Ama sen benim en yakın arkadaşımsın ve burası *bizim* Starbucks'ımız, bu yüzden öyle."

"Burası *bizim* Starbucks'ımız mı?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Tanrım, dünyanın en iyi kaşlarına sahipti.

"*Bizim* derken, senin ve benim değil," dedim. "*Bizim* derken, *onun* ve benim anlamında."

"Dostum..." Gözlerini kıstı ve "*Senin ve benim* olarak düşündüğün herhangi bir yer var mı?" diye sordu.

Bir dakika bunu düşünürken pipetimle oynamaya devam ettim. Bize gelince... Konu, bir yerin bizim *olup olmaması* değil de nerenin *en çok* bizim olduğuydu. Ona baktım ve "Kesinlikle Springfield'daki bir milyoncu," dedim.

Kahkaha attı. "Kahretsin, orası kesinlikle *bizim. Sour Patch Kids* ve kolalar."

"O yaz her gün..." dedim sırıtarak, bizim o takıntımızı hatırlayınca.

"Saatlerce arka arkaya *Big Time Rush* bölümleri izlediğimizi hatırlıyor musun?"

"Ben de tam onu diyecektim," dedim gülerek. Nekesa'yı teknik olarak sadece birkaç senedir tanıyordum ama Bay Peek'in spor dersinde, yani *Toksik Maskülenliğe Giriş 1*'de beraber olduğumuz günden beri ayrılmaz olmuştuk. O derste, *"Görünüşe göre Bailey'nin göğüsleri çıkmış,"* dediği için Cal Hodge'un burnuna top fırlatmıştı.

Cal Hodge'dan hâlâ nefret ediyorum.

"Ah, daha kolay zamanlardı, arabalarımız olmadan önce." Nekesa kıkırdıyordu ama sonra gülümsemesi yok oldu ve "Ah, kahretsin," dedi.

"Ah, kahretsin, ne?" diye sordum, hâlâ heyecanlı bir şekilde. "Kahretsin, ne oldu?"

Kapıya bakan gözlerini takip ettim ve... kahretsinin, ne olduğunu anladım.

Zack ve Kelsie oradaydı. *Ah, Tanrım.* El ele tutuşuyorlardı, Zack'in kafası kızın ne dediğini duyabilmek için hafifçe eğikti. İkisi de gülümsüyordu. Kalbim göğsümde sıkışıyor gibi hissettim.

Çok mutlu görünüyorlardı.

Kasaya yürüdüklerini izlerken mideme ağrı girdi. İnanamıyordum. Gerçekten de *onu* cumartesi sabahı kahvesine çıkarmıştı. Çok saçma bir şeydi ama onu o kadar çok özlemiştim ki boğazım daralmıştı.

Birlikte olduğumuz zamanki *bizi* özlemiştim.

Elini kızın beline koydu. Elini *kendi* belimde hisseder gibi oldum. Çünkü beraberken olduğumuz zamanlarda hep bunu yapardı.

"Hadi, gidelim," dedi Nekesa, kolumu dirseğiyle dürterek. "Yüzünün bu hâli hoşuma gitmiyor."

Bu, ilgimi çekti. Zack'ten bakışlarımı çektim ve "Ne?" diye sordum.

Elini yüzümün önünde salladı ve "Onu gördüğünde üzgün bir yavru köpeğe benziyorsun. Bence -arkadaşın olarak- yüzünü bu şekilde mahveden herhangi bir olaydan seni çekip çıkarmak benim görevim."

Kalbim parçalanmasına rağmen gülümsedim. "Bu yüzden seni ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin. Ama onların gitmesini bekleyebilir miyiz? Onlarla ayaküstü sohbet etmektense kesilmiş süt yemeyi tercih ederim şu an."

"Yemek mi?" Kafasını eğdi. "Kesilmiş sütü *içmez* misin?"

"Hafifçe kesilmiş olsa içersin ama ben uzun zaman önce unutulmuş, içinde fazla iri parçacıklar olanlardan bahsediyordum. O lanet şey için çatal ve bıçağa ihtiyacın olurdu."

"Tabii."

Mutlu çift kalkana kadar bekledik -*çok şükür ki siparişlerini paket olarak aldılar*- ve ardından kalktık. Üzüntüyü üstümden atıp onları düşünmemeye çalışırken Nekesa'nın arabasına doğru yürüyordum ki telefonum titredi.

Annem: Haklı mıymışım?

Gözlerimi devirdim ve mesaj attım.

Ben: Belki.

Annem: Ah, üzgünüm. Eğer sana daha iyi hissettirecekse, Jimmy Bob Graham'ın dua çağrı hattını aradım ve Zack'in bağırsaklarının açılması için dua etmelerini rica ettim.

Kahkaha attım.

Ben: Hayır etmedin.

Annem: Hayır, etmedim. Ama şimdi etmeliyim.

Yolcu kapısını açtım ve Nekesa'nın arabasına bindikten sonra mesaj attım.

Ben: Bu sabah dua grupları konusunda yalan söylemek dışında ne yapacaksın?

Annem: O kadar. Tüm planlarım dua grupları konusunda yalan söylemek.

Ben: İşten önce Target'a ve Cane's'e gideceğiz. Bir şey istiyor musun?

Nekesa arabayı çalıştırırken, "Emily'ye selam söyle," dedi.

Ben: Nekesa selam söylüyor.

Annem: Sen de selam söyle. Önerdiği albümün berbat olduğunu da söyle.

"Annem önerdiğin albümün berbat olduğunu söylüyor."

Nekesa otoparktan çıkarken bana kaşlarını çattı. "Müzik zevki berbat."

Ben: Nekesa senin müzik zevkinin berbat olduğunu söylüyor.

Annem: Nekesa belli ki eskiden Bobby Vinton fan kulübünün lideri olduğumu bilmiyor.

Kemerimi taktım.

Ben: Bobby Vinton kim?

Annem: Aynen öyle. Şey, marketten brownie malzemeleri alır mısın?

Ben: Ben eve geldikten sonra kek karışımı partisi?

Annem: Bugün yeni işine başladığını unuttum. Kendini dışa vurup başka insanlarla KONUŞMAKTAN korkma. Ayrıca, KEK KARIŞIMINA TABİİ Kİ EVET. Mailiniz ve E. Coli'niz Var... Daha iyi ne olabilir ki?

Annemle o rengi solmuş bej kanepede birlikte televizyon izleyip yemeklere yumulduğumuz kim bilir kaç hafta sonu gecemiz olmuştu. Boşanmış olmalarından, babamla aramdaki ilişkiye yaptığı şey yüzünden nefret ediyordum. Ama annem ve ben Omaha'daki küçük dairemize taşındığımız günden beri sadece o, ben ve 42 inçlik Samsung'umuz vardı.

Mükemmel ekip.

Ben: Dünyadaki hiçbir şey Tom Hanks ve salmonelladan daha iyi değil. İşten çıkınca kitapçıya gideceğiz ama eve geç gelmem.

Annem: Tom Hanks ve Salmonellalar. Grup ismi... demiştin deme.

"*Planet Funnn* çalışanları olarak mutluluğun intergalaktik ön sıralarına sevk edileceksiniz. Sizin dünya dışı hizmetiniz bizim bu evrensel sıkıcılık savaşını yenmemiz için çok önemli olacak. O zaman hırslan-zıpla hareketimizle başlayarak güne atlayalım! Hadi ama, ayçiçeği grupları... Müzik durana kadar zıplamaya devam edin!"

"İnsanların böyle şeyler söyledikleri bir yerde," diye bana seslendi Nekesa zıplarken, "çalışmak istediğimize emin miyiz?"

"Pek değilim." Her atlayışla bir tık daha yükselerek zıpladım. Eğitmen bana sahne platformundaki yerinden sinirli bir bakış attı. Evet, bizi kesinlikle duymuştu. Eğitimde olan yüz elli kişi olarak, uzaysı uçuş tulumu üniformalarımızla trambolinli alanda zıplarken eğitmen de DJ'in yanındaki mikrofona bağırıyordu.

Planet Funnn -maalesef, yazım hatası değil- iki hafta içinde açılacak yepyeni bir "mega" oteldi. Su parkı, trambolin merkezi, kapalı kar kubbesi, ultra atarisi, Tiskoteki (genç diskosu), sinema salonu ve karaoke konser alanı vardı. Nekesa'yla birlikte katıldığımız iş fuarında söyledikleri ve benim şimdiden unuttuğum yirmi farklı özelliği daha vardı. Ama kısacası, otel karada kalmış koca bir tekne gibiydi.

İkimiz de o zaman çalıştığımız işlerden nefret ettiğimizden -o Schafer's Market'te, bense Noah's Ark adındaki kreşte çalışıyordum- koskoca iş fuarına gitmeye karar vermiştik ve eğer ikimiz de işe alınırsak, bu *kader* demek olacaktı.

Ve... şu an yanımızda zıplayan bir milyar insan gibi, işe alınmıştık.

Buradaki çalışanlar, bir cumartesi günü saat sabahın sekizi için fazla gürültülüydüler, fazla heyecanlıydılar. Sanki grubumuza "hoş geldiniz" demeden önce kafaya Red Bull dikip burunlarından Fun Dip çekmişler gibi. Zıplama zamanı bitip gerçek eğitim başlayana kadar asıl düşüncemi içimde tuttum, asıl olmayan ilk izlenimimse Nekesa ve benim ilk molamızı verdiğimiz gibi buradan sızıp gitmemizdi.

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Bay..." Nekesa'ya baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı, sanki heyecanlıymış ve zıplarken konuşmadan iletişim kurmaya çalışıyormuş gibiydi. Boyu 1.50'den biraz kısaydı ve minik biriydi, bu yüzden çok iyi havalanıyordu. "Şu an bakma. Ama Jüpiter Trambolini'nde bir çocuk var ve seni kesip duruyor."

"Şimdi bakamaz mıyım?" diye sordum, bahsi geçen Jüpiter Boy'u görmek için boynumu çevirirken. "Umursadığımdan değil."

"Yani, şey, *bakabilirsin*," dedi. "Ama o şekilde değil. Baktığını belli etme."

"Pe-*ki*."

"Ve *umursamalısın*, çocuk çok tatlı."

"Büyük ihtimalle *sana* bakıyor," dedim, tekrar Zack'i aklıma getirip ona dair üzüntümün geri geldiğini hissederken. "Ya da bana bakıp Kelsie Kirchner'a daha çok benziyor olmamı diliyor."

"Şunu keser misin?" dedi Nekesa, âşık ağlamalarımdan bıktığını belli eden bir bakış atarak. "Tanrım..."

Anlıyordum. Eminim ki eski sevgilisini unutamayan biriyle takılmak *aşırı* sinir bozucuydu, özellikle de Nekesa ve erkek arkadaşı birbirilerine delilercesine âşıkken.

Bu yüzden Eva ve Emma için minnettardım, ağlamalarımı umursamıyorlardı.

Konu erkeklere gelince üçümüz *aşırı* benzerdik.

Geçen gece, üçümüz de yeni Emily Henry kitabıyla ilgili estetik bir video paylaşmıştık. Bu tamamen bir tesadüftü, kitabı ne kadar sevdiğimizle ilgili dert yanmamıza ve kahramanlarının gerçek olmayışının adil olmadığı konusunda saatlerce grup olarak sohbet etmemize yol açan bir tesadüf.

Eva ve Em'le konuşurken hislerimi *unutmam* gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Onlar duygularımla debelenmeme izin verirken bir yandan da bana çalma listeleri ve F1 ile ilgili komik paylaşımlar atan arkadaşlardı. Sırf sahip olmadığım bir şeyin mutluluğuna sığınmak bir şekilde beni rahatlatıp umutlandırdığı için... tüm kalbimle kurgusal aşklara atlama ihtiyacımı paylaşan arkadaşlardı.

Tanrım, o an odamda olmayı, o Emily Henry kitabını tekrar okuyor olmayı diledim.

Ama -öhöm- odamda değildim.

Nekesa'nın bahsettiği çocuğa çaktırmadan bakmaya çalışırken Jüpiter'in yönüne doğru göz ucuyla bakış attım. Ama onu

gördüğümde nefesimin sesli bir şekilde kesilmesine engel olamadım.

Bu imkânsızdı.

İmkânsız...

Gözlerimi kısıp boynumu uzattım ama gerçeği inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayırrrrrrrrr...

Olamazdı. Olmasının imkânı yoktu.

Bay Hiçbir Şey...

7. BÖLÜM

Bailey

"Aman Tanrım." İnanamıyordum. Bay Hiçbir Şey yeni işimde zıplıyordu, bunun gerçekleşme ihtimali yüzde kaçtı? *Buuuuuu nasıl olabilirdi?* Onun yönüne doğru bakıp, "O çocuğu tanıyorum," diye fısıldarken çok rahat ve umrumda değilmiş gibi konuşmaya çalıştım.

"Çekiciymiş."

"Öyle mi?" Kafamı eğdim ve o zıplarken onu değerlendirmeye çalıştım. Uzun, koyu saçlı ve geniş omuzluydu -objektif olarak, *yakışıklı biri*, diye düşünüyordum- ama onu *Bay Hiçbir Şey* yüzünün ötesinde görmem imkânsızdı.

Hâlâ uçakta derin sesiyle *şüpheli et* hakkındaki inlemesini duyabiliyordum.

Nekesa da kafasını eğdi ve "Aşırı çekici," dedi. "*Sen* onu nereden tanıyorsun?"

Ne demek istediğini biliyordum ama aynı zamanda söylediği şeyin aşırı mantıklı olması sinirimi bozmuştu. Hiç dışarı çıkıp erkeklerle konuşmuyordum, özellikle de tanımadığım *çekici* erkeklerle, o yüzden Nekesa'nın sorusu anlaşılabilirdi.

Yine de bu *hiç hoş hissettirmemişti.*

DJ müziğin sesini açtı. Ama eğitmen sabah açılışını bitirmiş gibi duruyordu. Kahve içiyor ve telefonuna bakıyordu.

"Birkaç sene önce on saatlik bir uçuşta yan yana koltuklara denk gelmiştik. Aşırı kibirliydi." Çok da ezikçe durmayan atletik bir rahatlıkla zıplarken onu izledim. "Saçma sapan fikirleri vardı. Spesifik olarak kızların ve erkeklerin hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaş olamayacaklarını söylediğini hatırlıyorum."

"Bu tuhaf," dedi, hâlâ onu izlerken.

"Değil mi?" Rahatça zıplıyordu ama ona dik dik baktığımızın farkındaymış gibi hissettim. "Önemli değil. Biniş sırasına kaynak yapmasına izin vermemiştim, o zamandan beri çokbilmiş bir... Hadi ama..." dedim.

"Dört göz?" Direkt olarak bize -bana- baktı ve zıplama alanından bağırarak, "Ben de gerçekten sen misin diye emin olmaya çalışıyordum," dedi.

Hayırrrrrrrrrrrrrrr.

Kalbim hızla atmaya başladı, gerçekten yok olmak istedim.

Trambolinden indi, krater kanyonunu kapadı ve bize doğru zıpladı. "Evet, ah, benim. Nasılsın?" gibi kibar bir şey mırıldanmaya çalıştım.

"İyiyim." Başıyla beni işaret etti, düşüncelerimi görmeye çalışıyormuşçasına gözleri gözlerimdeydi. "Sen?"

Kafamı salladım ve o kokunun -temiz ve maskulen bir koku- ondan gelip gelmediğini merak ettim. "İyiyim."

Bu, daha da tuhaflaşabilir miydi?

"Ben *Evrensel Zıplama*'yı test edeceğim." Nekesa, ortasında büyük bir zıplama çubuğu bulunan yetişkin trambolinlerinin bulunduğu mor bölümü işaret etti. "Birazdan dönerim."

Ve direkt arkasını dönüp, onu durdurmama fırsat vermeden diğer yöne doğru zıpladı. Ben de çenemi sıkıp kendimi çocuğun yaklaşmakta olan kışkırtıcı söylemlerine hazırladım. Onun

dikkatini dağıtma çabama, "Ee, sen de burada çalışıyorsun demek?" diyerek başladım.

Kaşlarını çattı, sanki zaten belli bir şeyi söylediğim için hayal kırıklığına uğramışçasına, "Aynen," dedi.

Bana tek kelimelik cevapları *şimdi* mi veriyordu? Alaska'dan buraya olan uçuşta bunu yapması için her şeyimi verirdim. İsminin ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde, "Ben Bailey, bu arada," diyerek tekrar denedim.

Bu nasıl olabilirdi? Daha önce isimlerimizi öğrenmemiş olmamız sıra dışı geliyordu ama ismine dair hiçbir tahminde bulunamıyordum. "Bay Hiçbir Şey" ona *uyuyordu* ama bunun sebebi belki de ona hep böyle hitap etmemdi.

Yani, kafamın içinde durum böyleydi. Ona aslında sesli bir şekilde hiç hitap etmemiştim.

"Charlie."

Charlie.

Tuhaf bir şekilde bu isim ona uyuyordu.

Tekrar sohbet etmeyi denedim çünkü tuhaflığı kaldıramıyordum. "Ee, kız arkadaşın nasıl? Hâlâ balo kızıyla beraber misin?"

Âdemelmasımn büyük bir yutkunmayla hareket ettiğini gördüm ve bakışları omzumun tam arkasına kaydı, sanki arkamızdaki bir şeyi görmesi gerekiyormuş gibi. Bir süre cevap vermeyeceğini düşündüm ama ardından, "Hayır, ayrıldık," dedi.

"Ah. Üzüldüm." Zıplamamı yavaşlattım ve yüzüne baktım. Nedense üzüntüsünün hâlâ geçmemiş olması benim için önemliydi. Gözlerindeki *acıyı* hissedebiliyordum; melankolisi tanıdıktı, ortak bir arkadaşımız gibiydi. "Gerçekten çok, çok üzüldüm, Charlie."

Omuzlarını silkip o da zıplamasını yavaşlatırken gözlerini bana geri çevirdi. "Ne yapabilirsin ki, değil mi? Bir zaman sonra

bitmesi gerekiyordu. Peki ya sen? Sen hâlâ Bay Yapışık Üst'le misin?"

Aklıma Zack'in elinin, bu sabah kahve sipariş ederken Kelsie'nin belindeki görüntüsü geldi ve midem sıkıştı. *Onunla* gülümseyip, siparişlerini hazırlayan baristayı birlikte bekleyişlerine hâlâ inanamıyordum. Beni unutmasıyla bir sorunum yoktu ama bizim *an*larımızı bir başkasıyla birlikte yaşamak zorunda mıydı? *Kimin umrunda* diyen bir sırıtış atmadan önce iç çektim ve "Hayır... Biz de ayrıldık," dedim.

"Yaygın bir durum falan olsa gerek, değil mi?" dedi ve çenesinin kasılışından yarasına tuz basan bu sohbeti *bitirmek* istediğini anladım.

"Sanırım," diye mırıldandım, başka ne diyebileceğimden emin olamayarak.

"Siz ikiniz zıplamıyorsunuz!" DJ, Charlie ve bana seslenirken sesi sanki mikrofonu yiyormuş gibi çıkmıştı.

Gözlerimi devirdim. Charlie ise hafifçe sırıttı ama ikimiz de tekrar zıplamaya başladık. Ellerini uçuş tulumunun ceplerine koydu ve "Ya ailen? Boşanma meselesi senin için nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Annem artık yeni biriyle görüşüyor. Bu şimdilik eğlenceli gibi duruyor," dedim, sorusuna neden gerçekten cevap verdiğimden emin olamayarak. O, kibirli Bay Hiçbir Şey'di; tanımadığım ya da tam olarak umursamadığım bir yabancıydı, yine de konuşmaya devam ettim. "Ve babam, uçak biletleri pahalı olduğu için kafayı yiyormuş gibi duruyor, o yüzden onu bir daha ne zaman ziyaret edeceğimi sadece Tanrı biliyor."

"Aşk hayatları, bu işin en kötü yanı, değil mi?" Fazlasıyla anlam taşıyan o bakışlarından birini daha attı, üç sene önce bir saniyeliğine uçakta attığı o bakış gibi. "Annemin şu an resmen bizimle yaşayan bir erkek arkadaşı var ve *Pop-Tarts* yemesinden ne kadar hoşnut olduğumu sana anlatamam bile. Yani sadece

sabahları masadaki görüntüsü bile bana ölümcül bir sinir veriyor," dedi.

Bu söyledikleri beni güldürdü. İçten, iliklerime kadar iyi hissettiren bir şekilde güldüm. Çünkü beni anladığını hissettim. Biri -bu kişi sadece uçaktan Charlie olsa bile- tam olarak nasıl hissettiğimi biliyordu. "Ben de kolalarımı içmesinden. Litrelerce normal kola içiyor ama sonra ben..."

"Yarım yarımlarını yapamıyorsun," diye lafımı böldü, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Şaşkın bir kahkaha patlattım. Kolayı direkt hatırlayıp ne diyeceğimi anlaması beni şoke etmişti. "Bingo."

Ayrıca -*vay canına*- bu gerçekten içten bir gülümseme miydi?

Müzik durdu ve DJ mikrofonu boğazına sokmaya kaldığı yerden devam etti: "Pekâlâ ekip, hadi zıplayalım, birer donut alalım ve açılış için Samanyolu'na geçelim."

"Bunun bir egzersiz odası olduğunu tahmin ediyorum?" diye mırıldandım, *ailevi korku hikâyeleri* değiş tokuşumuzun başlamadan bitmesinden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak. Bunu açıklamam zordu ama üzüntü paylaşımımız kendimi *iyi* hissetmemi sağlamıştı.

Benimle birlikte acı çeken bir partnerimin olması güzeldi.

Tanrım... Bu ne kadar garipti, gerçekten Bay Hiçbir Şey'le konuşmak *istiyor* olmam...

Belki de hastalanacaktım.

"Ya da bizi mancınıkla boşluğa fırlatabilirler," dedi, içimde gülme isteği doğuracak kadar iğrenen bir yüz ifadesiyle, mikrofonu boğazına sokan DJ'e bakarken. "Öyle ya da böyle, büyük ihtimalle acı verici olacak."

"Büyük ihtimalle," diyerek ona katıldım. Trambolin kısmından çıkıp koridora dizilirken Nekesa yanımıza geldi.

Samanyolu'na geldiğimizde dört gruba ayrıldık: Kırmızı Cüceler, Beyaz Cüceler, Önyıldızlar ve Kırmızı Devler.

Charlie el kaldırmadan, "Çünkü hepimiz birer yıldızız. Ciddi misiniz?" diye sordu.

İnsanların gülüştüğünü duyabiliyordum. Ama eğitim dersimizin lideri olan neşeli kadın, Charlie'nin alay edişinden hiç etkilenmemiş bir şekilde ona geniş bir Miss America gülümsemesi attı. "Aynen öyle, tatlım. Dört ekibimiz için yıldızları kullanmanın heyecan verici olacağını düşündük."

Charlie ellerini pantolonunun ceplerine koydu ve ayaklarına baktı, sanki alaycı düşüncelerini kendine saklamaya çalışıyormuş gibi.

Bu yeni bir şeydi.

Ama adil olmak gerekirse, Charlie onu son gördüğümden beri tamamen değişmiş gibi duruyordu.

Daha uzundu ama ergenlerin *seneler içinde uzaması* gibi tipik bir durum değildi bu. Hayır, Charlie'nin boyu şu an en az 1.90 olmalıydı, *bayağı uzundu.*

Sadece o da değil, yüzü de değişmişti. Koyu gözleri hâlâ belayla parıldıyordu. Yüzü erkeksi bir yumuşaklıktan belirgin hatlara geçmişti.

Tamamen bir zıtlık içinde olduğunu düşündüm. Erkek *ve* adam. Yaramaz *ve* derin.

İzdiham yemini.

Evet, Nekesa haklıydı; o *çok* yakışıklıydı.

Bana göre değildi -Tanrım, hayır- ama objektif olursak, yakışıklı bir çocuktu.

Telefonumu çıkardım- *hiç mesajım yoktu-* ve kalabalığı kısaca inceledikten sonra gözlerim Charlie'ye döndü.

İlgili yeni bir çalışan gibi hoparlörü *dinlemekte olan* Charlie'ye.

Vay canına... *gerçekten de* değişmişti.

Kadın, grupları ve ayarlanmış eğitim odalarını sıralamaya başladı. Grupların *nasıl* bölündüğüne veya ne anlama geldiğine dair herhangi bir açıklama yapılmamıştı ama Nekesa ve ben Önyıldız'dık, Samanyolu'nda kalacaktık, Charlie'yse Mars'a yol alan Kırmızı Devler'deydi. Omuz silkti ve odanın dışına doğru grubunu takip etti. Ben de gitmiş olmasına hayal kırıklığı duymakla sürekli onunla çalışmayacağım için rahatlık hissetmek arasında gidip geliyordum.

Çünkü her ne kadar biraz büyümüş gibi görünse de ve insanca güzel bir an paylaşmış olsak da onun içinde beni günlük olarak delirtmeye yetecek kadar Bay Hiçbir Şey olduğuna emindim.

Özyıldızlar yalnız kalınca hepimize üniformamıza yapıştırmamız için birer *P* harfi[5] verildi. Grubumuzun eğlencenin yönünü belirleyecek yönetici grup olduğunu söylediler. Resepsiyonda çalışmak, büfede çalışmak, restoran hostesi olmak ve Eğlenda (eğlence danışmanları)[6] olmak için eğitim görecektik. Herhangi bir sorumluluk içeren ve müşteri görevine bağlanan neredeyse her iş bizim ekibimize düşüyordu.

Eğitmenimiz, Bay Cleveland, grup olarak profesyonellikte çok yüksek ama eğlence enerjisinde düşük puanda olmamız gerektiğini söyleyince biraz alındım. Sevgi dilimizin sosyalleşmek değil de kurallara uymak olduğunu ve bu kulağa sıkıcı gelse de -adam gerçekten de bu kelimeyi kullanmıştı- Planet Funnn'ın başarısı için çok önemli olduğumuzu söyledi.

Diğer takımların *izleyici heyecanlandırıcı*, *su kaydırağı şeytanı*, *kar topu savaşı başlatıcısı* ve favorim *karaoke teşvik edicisi* gibi rolleri olduğunu söyledi. Bu yüzden eğitim programlarının bizimkinden fazlasıyla farklı olacağını düşünüyordum.

---

5 Önyıldızlar'ın İngilizce karşılığı olan *Protostars*'ın baş harfi. -ed.n.

6 Kitabın orijinalinde "Funcierges (fun concierges)" şeklinde verilmiştir. -ed.n.

Yaklaşık bir saattir ana şirketimizin tarihi hakkında bir PowerPoint sunumu dinlerken (Funnnertainment, Inc.) yan kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri Charlie girdi, elinin kolunun gevşey olmasından ve geniş grubumuzu bölmekten dolayı gayet gibi rahat görünüyordu.

Bay Cleveland konuşmayı bırakıp ona döndü: "Yardımcı olabilir miyim?"

Eğer yerinde ben olsaydım, tüm Samanyolu'nun gözleri üzerimdeyken utançtan ölürdüm. Ama Charlie rahattı. Ellerini uçuş tulumunun ceplerine soktu ve "Evet. Ah. Görünüşe göre bir hata olmuş. Sanırım burada olmam gerekiyor."

"Sen bir Önyıldız mısın?"

Charlie'nin yüzüne gülmek istedim ama dudaklarımı içeri doğru bastırdım. Cleveland ona berbat bir şekilde hitap etmiş gibi yüzünü buruşturan Charlie, "Yani, size söylememi söyledikleri sözcükler bunlar. Yani, ah, sanırım evet," dedi.

Bay Cleveland ön sıradaki boş koltuğa işaret etti. "O zaman otur."

"Harika," dedi Charlie, koltuğa kendini atarken.

"Zamanlaman mükemmel, oğlum. Çünkü tam da... Funnnertainment İşçi El Kitabı'nı işlemek üzereydik." Adam tam bir palyaço gibi kısa bir süre sesli bir şekilde kıkırdadıktan sonra devam etti: "Kemerlerinizi bağlayın, Önyıldızlar! Çünkü işler ciddiye binmek üzere."

Homurdamamı içimde tutmak için dudağımı ısırdım.

Nekesa gözlerini devirdi ve dudaklarını oynatarak, *Aşırı sıkıcı* dedi.

Bay Cleveland el kitabını kelimesi kelimesine okumaya başladı. Bir kalem çıkarıp not aldım. Başka ne yapabilirdim ki? Sonunda öğle yemeğine çıkana kadar kıyafet yönetmeliği (sadece

üniforma giyebiliyorduk), ödeme sistemi ve işçi avantajlarından bahsetti.

Ayakta durduğuma daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Herkesin yemek yerinde bedavaya yemek almak için birer kuponu vardı, o yüzden Nekesa ve ben -ve canavar boyutundaki eğitim grubumuzun geri kalanı- Eğlokanta Galaksisi'ne[7] giden uzun ve sonsuz bir koridorda yürümeye başladık.

Sesimi alçalttım ve Nekesa'ya, "Belki de şimdi gitmeliyiz, öğlen yemeğinden önce."

"Ne?"

Omzumdan geri baktım. "Eğer işten çıkacaksak bedava öğlen yemeğinden faydalanmamız doğru olmaz."

Nekesa, sanki sincaplara zaafım olduğunu itiraf etmişim gibi baktı bana. "*İşten çıkmak mı*? Neden bahsediyorsun? Burası tamamen acayip bir yer."

"Ben de o yüzden öyle dedim."

"Buradan daha komik ne var, Bay? Müşterilerin yemek kartları çalışmadığı için bana bağırdıkları bir markette mi çalışayım, yoksa üç aylık değerlendirme için bir çizgi dansı öğrenmemizi gerektiren bir Önyıldız mı olayım? Bu, altın gibi bir şeydir ve öyle değerlendirilmelidir, arkadaşım."

Bu tam Nekesa'nın söyleyeceği türden bir şeydi.

En yakın arkadaşlar, doğumda ayrılmış ikizler gibilerdir bazen. Ama Nekesa ve ben... pek de öyle değildik.

O dışarı çıkmayı seven, komik, iyi vakit geçirmeye her zaman hazır olan biriydi. Kendi mükemmel kıyafetlerini diker, eğlencesine balo dans eğitimleri alırdı ve bir keresinde birinin ağzına yumruk atmıştı. Bir zombi filminde kazık sallayarak,

7 Kitabın orijinalinde "Galaxy of Funstaurants" şeklinde verilmiştir. -ed.n.

"*Buradayım, sizi ödlek zombiler!*" diye bağıran kadın kahraman gibiydi.

Ben, şey... *O* değildim. Ben sürekli olarak ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Ben *bekle* diye bağırıp dururdum ve beynimi yemek üzere arkamda duran zombiyi fark ettiğimde Zombi Kural Kitabı'na bakmakla meşgul olan kız olurdum.

"Yani, Bopper Shuffle'ı hiç duymadım bile." Kaşlarımı çattım. Temel değerleri *eğlence* ve *kahkaha atmak* olan bir şirkette çalışmanın düşüncesi beni huzursuz etti. "Muhtemelen maaş zammım samimiyetsiz koreografilere göre olacak, bunun düşüncesi bile gülünç."

Nekesa, "Sadece korkuyorsun çünkü berbat dans ediyorsun," diye benimle alay edip dirseğiyle belimi dürttü.

"Bu saçma bir değerlendirme!" Dans etmekte *gerçekten* berbattım -Nekesa, dans etmenin keyfine varmak için fazla bastırıldığımı söylemişti- ama bu, değerlendirmenin fazlasıyla absürt olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Nekesa?"

İkimiz de arkamızı döndük ve sarışın kıvırcık saçlı, kısa ama kaslı bir çocuk Nekesa'nın yanına koştu. Çokbilmiş bir yorum yapmasını bekledim çünkü çocuğun serçe parmağında yüzük ve bileğinde çakma bir Rolex vardı. Ama onun yerine, "Aman Tanrım... Theo!" diye cıyakladı.

Ve Nekesa nadiren cıyaklardı.

Onu gördüğüne gerçekten mutlu olmuş gibi bu yabancıya gülümserken yüzü aydınlandı.

Mor *R* harfi[8] dışında bizimkiyle aynı uzay tulumunu giyen çocuk, Nekesa'ya gülümsedi ve "Tahmin edeyim... Sen bir Önyıldız'sın," dedi.

---

8 Kırmızı Devler'in İngilizce karşılığı olan *Red Giants*'ın baş harfi. -ed.n

"İkimiz de öyleyiz," diyerek beni gösterdi ama tekrar yürümeye başladılar ve ben onları takip ederken ikisi de gerçekten bana bakmadı bile. "Bunu nasıl bildin?"

"Eğitmenimiz Önyıldızların sıkıcı çokbilmişler olduklarını söyledi," diye alay etti. "Ve bu, Nekesa Tevitt'in tam tasviri."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım çünkü Nekesa'nın *tam tersini* tasvir etmişti. Ama gülümseyerek, "Şaka yapıyorum, belli ki seni yanlış ekibe koymuşlar," diye ekledi.

"Değil mi?" Nekesa atkuyruğu yapıyormuş gibi saçlarını ellerine aldı. "Yanlış ekipteyim ama memnunum çünkü Bailey ile birlikte olmak istiyorum." Kafasıyla beni gösterdi ve yine ikisi de bana yine bakmadı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Omaha'ya ne zaman geri taşındınız?" dedi.

"Geçen yaz. Kennedy Prep'te okuyorum."

Ah, Kennedy Prep. O hâlde Rolex gerçek de olabilirdi.

"Seni ayinlerde nasıl hiç görmedim?" Nekesa saçlarını bıraktı, bana baktı ve "Eskiden CCD[9] kankalarıydık," diye açıkladı.

Ben Katolik değildim ama Fairbanks'te şaşırtıcı sayıda arkadaşım ilkokul yıllarını kilisedeki o haftalık derslere giderek geçirmişti. Ben CCD'nin ne demek olduğunu bile bilmiyordum ama biz de hiçbir zaman pek *kilise âşığı* bir aile olmamıştık.

"Artık St. Patrick's'e gidiyoruz." Biraz utanmış gibiydi. "Evimize daha yakın," diye ekledi.

Nekesa, "Ahh... şehrin yukarısında," diye alay etti.

Bir gülümseme paylaştılar. Nasıl bir geçmişlerinin olduğunu merak ettim. CCD, ben Omaha'ya taşınmadan çok önceydi, dolayısıyla Nekesa'yı o zaman tanımıyordum. Ama bugün aralarındaki hava biraz flörtöz gibiydi. Ki bu tuhaf bir durumdu çünkü Nekesa, erkek arkadaşı Aaron'a deliler gibi âşıktı.

Büyük ihtimalle yanlış anlıyordum.

---

9 CCD (The Confraternity of Christian Doctrin), Hristiyan Doktrini Kardeşliği. Din eğitimi vermek için 1562 yılında, Roma'da kurulmuş bir dernek. -ed.n.

Yemeğin yaklaştığını görünce "hasret giderme" sohbetlerini duymazlıktan geldim. Açlıktan ölüyordum ama aynı zamanda bu yerin nasıl yemek çeşitleri sunacağı konusunda hafif gergindim. Temel değerleri *eğlence* ve *kahkaha atmak* olan bir işletme, atıştırmalıklarının FDA[10] onaylı olup olmadığını gerçekten umursar mıydı?

"Gizli bir bar varmış diye duydum, tam Eğlokanta Galaksisi'nin ilersinde ve buradaki tüm yerlerin toplamından daha iyi yemekleri varmış."

Sağıma döndüm ve Charlie'nin orada durduğunu gördüm. *O nereden gelmişti?* Yüzüne baktım. Tanrım, çok uzundu... Hâlâ görüntüsü karşısında acı çekmek ve varlığında garip bir rahatlık duymak arasında gidip geliyordum.

Bay Hiçbir Şey'in ne zaman belirip bu *Charlie*'yi yok edeceğini merak etmek biraz sinir bozucuydu. O yüzden sadece, "Gerçekten mi?" dedim.

Biraz daha yaklaştı, dudakları hafif bir sırıtışa dönüştü. "Çocuksuz alan olarak tasarlanmış, o yüzden başka bir koridora koymuşlar. DJ bunu Kırmızı Devler'e sır olarak anlattı, ama şimdi Önyıldızlarda olduğuma göre, Kırmızı Devler'e ihanet etmek benim görevim."

"Nekesa, bunu duydun mu?" Onu dirseğimle dürtüp soluma döndüm. "İlerideki barda iyi yemekler varmış."

Charlie, "Görevsel cesaretimle ilgili kısmı söylemeyi unuttun," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye cevap verdim, ona bakmayarak.

"Ah," dediğini duydum ve içimde biraz gülme isteği uyandı.

Nekesa bana baktı, ardından Theo'ya döndü. "İlerideki bir barda iyi yemekler varmış."

---

10 *İng.* FDA: Food and Drug Administration (Gıda ve İlaç Dairesi), ABD'nin Sağlık Bakanlığına bağlı, her türlü gıda ve ilaçtan sorumlu olan kuruluş. -ed.n.

Theo kafasını salladı. "Constellation Pizza'da Satürn şeklinde *calzone* var. Söylenene göre halkalar galetayla yapılıyormuş. Bunu *kaçıramamalısın*, Nekesa." Charlie'ye ve bana baktı. "Arkadaşlar, hadi ama. Gezegensel pizza mı? Bu saçmalığı yememiz lazım."

Charlie ellerini uçuş tulumunun ceplerine soktu ve yüzünü bize döndü. Geri geri yürüyordu. "Bar yemeğinde kararlıyım, Satürn pizza benim için mide bulandırıcı derecede şirin. Bailey, eğer berbat bir pizzadansa patates kızartması ve harika bir sohbeti yeğlersen bana katılmak için çekinme."

Beni öğlen yemeğini beraber yemeye mi davet etmişti o?

Ve cevap evetse, neden? Neden böyle bir şey yapmıştı?

"İlkinin mümkün olduğunu düşünüyorum," dedim hızlıca, Bay Hiçbir Şey'in bu versiyonunu nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilemediğim için kafam karışıyor olsa da. "Ama ikincisi çok da değil."

Bar yemeği yemeyi çok istiyordum ama beraberinde Charlie'nin bana eşlik etmesini istiyor muydum, emin değildim.

"Ah, hadi ama... Birbirimize kâbus gibi ev hayatlarımız hakkındaki mızmızlanmalarımızı bitirebiliriz." Charlie tekrar arkasını döndü ve adımlarını yavaşlattı, böylece tam yanımda yürüyordu. Sadece benimle konuşuyor olmak için sesini alçalttı ve "Şimdi birlikte dertleşip öfkemizi boşaltalım ki sonrasında kimseyi öldürmeyelim," dedi.

Benimle dalga geçiyormuş gibi *görünmüyordu*. Gözleri gözlerimdeydi ve cevabımı bekliyormuş gibiydi, ne eksik ne fazla. Büyümüş olabilir miydi?

Büyük ihtimalle pişman olacaktım, bunu biliyordum. Ama tanımadığım insanlar hakkında sohbete dalmış Nekesa ve Theo'ya bakınca iç çektim ve, "Patates kızartması o hâlde," dedim.

8. BÖLÜM

Charlie

Kabul etmesini beklemiyordum.

Evet, onu ikna etmeye çalışıyordum ama Bailey arkadaşlarını bırakıp benimle bara doğru yürümeye başlayınca bunun bir hata olup olmadığını sorguladım. O, işleri doğru yapmaktan ibaretti; yemeğini yanında bir şeylerle sipariş etmek ve fazla düşünmekten... Bense sadece dinlenmek ve bir hamburger yemek istiyordum.

Öğlen yemeğini iş gibi hissettirmesini istemiyordum.

Ve beni yanlış anlamasını da.

"Ee," dedi, barın girişine doğru yürürken bana bakarak. "Neden burada çalışmak istedin?"

Dürüst olmak gerekirse, bu aptallar bölgesinde çalışmaya tamamen annemin erkek arkadaşını sinirlendirmek için başvurmuştum. Adam, tüm *uygulamalarda gezerek* ve *video oyunu oynayarak* zaman kaybetmememe için -herif *tam* bir pislikti- işe girmem gerektiği konusunda annemi ikna etmişti, ben de sırf ona inat -gözlerini devirmesine şahit olmak için- şehrin en büyük saçmalık yerinde işe girmiştim.

Ve dostum, bu öyle bir işe yaramıştı ki...

"Ya burada ya da Chuck E. Cheese'de çalışacaktım. Ama o fare beni aşırı ürkütüyor."[11] Gerçek sebebini söylemekle uğraşmadım çünkü umurunda olmadığını biliyordum. Bailey, her bakımdan bir yabancıydı. Yine de benimle işi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Aynı soru ama cevap sırası sende."

Hafifçe gülümsedi, gözlerine yansımayan o minik kibarlık oyunlarından biriydi bu da. "Nekesa ve ben canımız sıkıldığı için başvurmuştuk. Ama şimdi cidden işi bırakmayı düşünüyorum."

"Zıplamak konusunda berbat olduğun için mi?" diye sordum, gülümsemesini gözlerine yansıtabilmek için.

"Çünkü çok aptalca," dedi, derdini paylaşmamı istermişçesine gözlerini üzerime dikerek. "Değil mi? Yani, görevinin ismi *müşteri heyecanlandırıcısı* olan biri var. Yetişkin insanların bu görev ismini onayladığı bir yerde çalışabileceğimi sanmıyorum."

Bu *beni* gülümsetti, her ne kadar çokbilmişler gibi gözlerini hızlıca kırpmış olsa da. "Senin bu yönünü görebiliyorum."

Sipariş tezgâhına doğru ilerledik ve Bailey, "Öyleyse, burayı beğenmiş olduğunu söyleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Tanrım, hayır." Menü tahtasına baktığımda karnım guruldadı. "Burası tam anlamıyla bir saçmalık gösterisi. Ama arabama benzin almam lazım, o yüzden hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir uçuş tulumu giymek zorundayım."

"Dert etmediğim tek şey o," dedi, hafif heyecanlı bir şekilde. "Bu tulumların kesimini az çok beğendim."

Bunun üzerine gözlerim vücuduna kaydı. Ki bu istediğim en son şeydi çünkü onu kestiğimi düşünmesini istemiyordum.

---

11 Chuck E. Cheese's'in maskotu olan fareden bahsediyor. -ed.n.

Hızlıca gözlerimi yüzüne kaldırdım ve bana değil de menüye bakıyor olmasına şükrettim.

Oh... Tuzağı atlatmıştım.

Ama pembe yanaklarına bakarken, güzelliği karşısında bir tık şaşırdım. Yani kör değildim, güzel olduğunu her karşılaştığımızda fark ediyordum. Ama burnundaki çillerde ve sürekli bir şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kırpmasında... ilgimi çeken bir şey vardı.

"Ne sipariş edeceksin?" Koyu saçlarını kulaklarının arkasına attı ve "Ben sanırım sadece patates kızartması alacağım," dedi.

Omuzlarımı silktim ve boğazımı temizledim. "Aynen, ben de birkaç hamburger ve biraz patates kızartması alacağım. Belki biraz da soğan halkası ve bir sosisli sandviç. Yana çekil, dört göz... Bu iş nasıl halledilir, sana göstereyim."

"Bu hoşuma gidecek gibi," dedi ifadesizce. Sipariş vermek için etrafından dolaşırken, haftalardır ilk defa derin nefes alabildiğimi fark ettim. Bailey, beni gıcık eden yirmi şeyin bir araya gelmiş hâli gibiydi ama onunla olmanın garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı.

Belki de bunun sebebi hep gözlerinde olan o hafif parıltıydı, sanki her an bir sihrin gelmesini bekliyormuş gibi. O koca gözlü umutluluk, *benim* hafif umutlu hissetmemi sağlıyordu. Ki bu her ne kadar tehlikeli olsa da hafif de cezbediciydi.

Yemeklerimizi alıp bir masaya geçtik. O, deli gibi üç ketçap paketini de son damlasına kadar sıkıp sessizliği doldurmak için konuşurken, ben onun *öyle* hissetmesini istemediğimi fark ettim. Yani... yanımda nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi. Bir pislik olmamı bekliyormuş gibi.

Lanet olsun, *her zaman* da bir pislik değildim.

"Ee, ne kadar kötüydü?" diye sordum, hamburgerlerimden birinin kâğıdını açıp onun on beş ketçap paketinden birini

almak için uzanırken. "Bana anne ve babanın boşanmasıyla ilgili her şeyi anlat."

Kendini sıkmayı bıraktı ve kaşları aşağı indi. "Bunu neden *sana* anlatayım ki?"

"Çünkü tam olarak ne kadar berbat olduğunu biliyor ve anlıyorum." Ketçabı hamburgerimin kâğıdına sıktım, ardından hamburgerimi sosa bandırdım. Bana güvenmediğinin farkındaydım -Tanrım, resmen yabancıydık, dolayısıyla bu normaldi- ama uçakta boşanmadan bahsettiğimde nasıl göründüğünü hiçbir zaman unutmayacaktım.

Bir saniyeliğine, o asabi duruşu tamamen yok olmuştu.

Kaşlarının arasındaki kırışıklık, sertçe yutkunuşu, içinde tuttuğu derin nefesi... Karnına yumruk atmışım gibi hissetmiştim.

Kendini toparlamıştı ama sonrasında surat ifadesi aklımdan hiç çıkmamıştı.

Öyle çıkmamıştı ki şimdi burada otururken kendimi onun iyi olduğuna inandırmaya çalışıyordum.

Bu, çok tuhaf bir şeydi. "Girdikleri korkunç savaşlardan kalan yara ve hikâyelerini karşılaştıran askerler gibiyiz. Bunu yaşamamış insanlar anlamaz, ama biz anlarız."

Aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı ama, "Bu gerçekten de berbat bir benzetme," derken kaşları normale döndü.

"Bence de," dedim bir ısırık alırken. "Ama mutsuzluk paylaşarak azalır ve ben aşırı mutsuz bir pisliğim. O yüzden bana her şeyi anlat."

9. BÖLÜM

Bailey

"Tuhaf olan şeyse ben hariç herkes bunu sorun etmiyormuş gibi görünüyor." Charlie üçüncü hamburgerini bitirirken ben de dirseğimi masaya koyup çenemi elime yasladım. "Küçük çocuklar dışında, boşanmaya alışıp kendini ona göre adapte edemeyen tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

Bu tamamen doğruydu. Tanrı aşkına, on yedi yaşındaydım ve bir yıl sonra liseden mezun olacaktım. Büyümüş bir insan gibi. Buna rağmen neden hâlâ babam okul etkinliklerine gelmediğinde aşırı üzülüyordum? Sanat kulübünün sergisi olduğunda ve eserlerimiz gerçek bir sanat galerisinde sergilendiğinde, sırf bana sürpriz yapmak için sanki Alaska'dan bir uçağa atlayacakmış gibi tüm gece onu beklemiştim. Önceden söyleyeyim: Uçağa falan atlamadı.

Ve neden annemin erkek arkadaşı bize gelip koltuğa uzanarak aileden biriymiş gibi ayaklarında çoraplarla televizyon izlediğinde her yerimi kaplayan, fiziksel olarak beni boğuyormuş gibi hissettiren ev özlemimle kendimi odama kapatıyordum?

Charlie kafasını salladı ve kolasından bir yudum aldı. "En azından sen bastırılmış, A tipi kişiliğine uygun olarak bunları içinde tutuyor gibi görünüyorsun."

"İlk olarak..." dedim, sadece ona hayatımı anlattığıma değil, sohbetimizin *hoşuma gitmesine* de şaşırarak. "Bastırılmış değilim."

Son yarım saatte bana *bastırılmış* diyen ikinci kişiydi, *bu* çok acıydı.

"İkinci olarak..." diye devam ettim. "A tipi olduğumu *sen* nereden bilebilirsin?"

Hamburger ekmeğinin altına birkaç patates kızartması sıkıştırırken bana sinir bozucu bir *ben her şeyi bilirim* bakışı attı. "Gözleri olan herkes öyle olduğunu görebilir. Ve bu bir sorun değil; eğer hiçbir şeye yaramıyorsa, barış yaratmaya yarar. Ben neredeyse sürekli sinirlenip patlıyorum, o yüzden işler sadece *berbat* değil. Ama annem, kız kardeşim ve pislik erkek arkadaş da hep sinirliler."

"Nasıl mesela?" diye sordum, gerçekten merak ederek. "Nasıl patlıyorsun?"

Tabağının kenarındaki turşuyu alıp onu da hamburger ekmeğinin altına koydu. "Sadece dürüstüm. Gecenin bir vakti *Clark*'ı koridorda görünce, *Dostum, neden otlanan ezik bir inek değilmişsin gibi kendi evinde kalmıyorsun?* diye soruyorum. Ve babam kız arkadaşının çocuğunun Küçükler Ligi[12] oyunu olduğu için benimle planlarını iptal edince, ona kız arkadaşının çocuğunu bana tercih ettiği için berbat bir baba olduğunu söylüyorum."

"Vay be." Dik oturdum ve ona hayranlıkla baktım. Öyle bir yüzleşmeyi hayal bile edemiyordum -Tanrım, düşüncesi bile beni endişelendiriyordu- ama Charlie'nin başka insanların hislerini *umursamama* yeteneğine saygı duyuyordum.

---

12 Küçükler Ligi (*İng.* Little League), merkezi Pensilvanya'da bulunan, ABD'de ve dünya genelinde 4 ile 16 yaş arasındaki çocuklar ve gençler için yerel beyzbol ligleri düzenleyen, *kâr amacı gütmeyen* bir kuruluş. -ed.n.

Yani, bu tarz bir dürüstlüğü hayal edebilirdim ama iş bunu *gerçekleştirmeye* gelince, insanları mutsuz etmeyi sevmiyordum. Annemin -ve varlığımı hatırladığında babamın- mutlu olmasını ve onu mutlu *edenin* ben olmamı istiyordum.

Ortalığı karıştırmak beş saniyeliğine falan iyi hissettirebilirdi ama bunun peşi sıra gelecek suçluluk duygusunu kaldıramayacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. "Onlara bu sözleri söyleyebildiğine inanamıyorum," dedim.

"Çok iyi karşılanmıyor." İçi dopdolu hamburgerinden bir ısırık daha aldı ve arkamdaki iki kıza baktı. "Ama gerçek bu."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama sen bir nevi benim kahramanımsın." Onu inceleyerek sandalyemde geri yaslanıp kollarımı birleştirdim. Onu gerçekten bunları söylerken hayal edebiliyordum ve bununla ilgili bir şey onun adına üzülmeme sebep oldu, cesaretine saygı duymama rağmen.

Kahramanım olduğunu söylemem, ellerini peçetesine silerken ağzına eleştirel bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. "Ve benden hoşlanmıyorsun bile."

"Biliyorum." Ben de gülümsememe engel olamıyordum -onun yaramaz gülümsemeleri bulaşıcıydı- ve bu yüzden kafamı salladım. "Ama bu devrim niteliğinde bir şey. Senin aracılığınla dolaylı olarak ben de bunu yaşayabilir miyim?"

"Neden benim aracılığımla yaşayasın ki? Kendi sinirinle birkaç şehir yak." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı.

"Aynen, ah... hayır." Dürüst olacak kadar cesaretim olmasını dileyerek çikolatalı maltımdan bir yudum aldım. Öyle olmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama benim sözlerime karşılık alacağımın şüphesi bile yoktu. Pipetle içeceğimi karıştırdım ve "Hiçbir faydası olduğunu düşünmüyorum," dedim.

Hamburgerinin geri kalanını sanki bitirmişçesine tabağına bıraktı. "Kendini daha iyi hissettirir."

"Ama gerçekten hissettirir mi?" Charlie'nin her karşılaştığımızda nasıl biri olduğunu düşündüm. "Sözcüklerinin sana verdiği özgürlükle mutluluk içinde yuvarlandığını göremiyorum."

"Belki de *içimde* yuvarlanıyorumdur," diye şaka yaptı, ellerini sildikten sonra peçetesini tabağa koyarken.

"Gerçekten mi?" Ketçap yığınına bir patates kızartması bandırdım.

"Kızlar kabalığıma bayılıyor." İleri uzandı ve patates kızartmalarımdan birini çalıp, ketçaba bulayabilmek için benim patates kızartmamı kenara itti. Tuhaf bir şekilde, sanki gerçekten arkadaşmışız gibi davranmasında beni onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye iten bir şey vardı. "Bunu mutlulukla mahvetmek istemem."

Bir hanımefendiye yakışmayacağı düşünülecek bir kahkaha attım. "Bunun düşündüğün kadar ilgi çekici olduğunu sanmıyorum."

"Ah, hadi ama," dedi, patates kızartmasını çiğnerken sırıtmak istiyormuşçasına gözleri parlarken. "Tanıştığımız gün, baykuş gözlü ve diş teli suratlıyken, Charlie büyüsüne az da olsa kapılmamış mıydın?"

Sinirimi nasıl bozduğunu hatırlayarak kafamı salladım. "Kesinlikle kapılmamıştım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çattı ve sanki uzaylı olduğumu itiraf etmişim gibi bana baktı.

Bu da içimde gülme hissi yarattı çünkü ne kadar büyük bir pislik olduğunun nasıl farkında olmayabilirdi? "Buna inanman neden bu kadar zor?" diye sordu.

"Çünkü gösterişli bir cazibem var," diye cevap verdi ama ağzının hafifçe yukarı kalkışı tamamen ciddi olmadığını gösteriyordu.

"Ah, öyle mi?" dedim, gülerek nefesimi verirken. "Sanırım bunu fark etmemişim."

Hızlıca kıkırdadı. Bir dakikalığına her şey harikaydı. Paylaştığımız o kısa ve geçici an gerçekten *güzeldi*. Ardından, "Seninle flörtleşmiyorum ha, ona göre," dedi.

"Aman Tanrım... iğrençsin." Sinir bozukluğumun geri gelmesiyle birlikte kafamı salladım. Neden böyle şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordu? *Hâlâ aynı Bay Hiçbir Şey'di.* Anlayışlı bir şekilde, "Biliyorum," dedim.

"Tamam, güzel." Tabağını masanın ortasına itti ve "Bu arada, *iğrençsin* lafına katılıyorum," diye ekledi.

Cesaretine inanamıyordum, sadece *iğrençsin* lafına değil, benimle flörtleşmediğini belirten genel uyarısına da. "Neden böyle bir şey..."

"Bilmiyorum." Beni susturmak için önce bir elini, ardından diğerini kaldırdı. "Eminim ki bizim kadar birbirine ilgi duymayan iki insan daha yoktur ama sadece emin olmak istedim."

"Ah, buna kesinlikle katılıyorum." Fairbanks Havalimanı'nı hatırladım ve "Dürüst olmak gerekirse... ilk karşılaştığımızda ne kadar sinir bozucu olduğuna hayranlık duymuştum. Yani sanırım o güne kadar bir insanın bu kadar kibirli olabileceğini bilmiyordum," dedim.

"Ben de," dedi, bana katılarak kafa sallarken.

"Ne?" Gözlerimi kısarak ona baktım. O gün hiç de kibirli değildim. Eğer herhangi bir *şey* olduysam, çaresiz sessiz bir fare olmuştum. "Ben sinir bozucu değildim."

Bardağının içinde pipetiyle oynadı ve sahte bir somurtmayla, "Kurallar yüzünden sıraya kaynamama izin vermemiştin. Aşırı sinir bozucu," dedi.

Charlie'ye kurallara uymanın hiç de sinir bozucu bir şey olmadığını açıklayacakken, Theo'yla masanın yanında beliren

Nekesa lafımızı kesti: "Selam! Bilin bakalım ne oldu? Bay Cleveland öğlen yemeğinde bizimle oturdu ve Theo ona seneye muhasebe okuyacağını söyleyince tatlış Cleves onu Önyıldızlar'a transfer etti. O yüzden artık o da bizim ekibimizde."

İkisine baktım, bu haberler karşısında biraz sinirim bozulmuştu. Theo iyi birine benziyordu ama Nekesa ve ben bu işe birlikte girmiştik -bir takım olarak- ve onun varlığı havamızı bozuyordu.

"Vay canına." Charlie arkasına yaslanıp gerindi. "Yani konumun mu yükseltildi? Benim konumum, sırf *simlerin* şeytanın çağırısı olduğunu söyledim diye Önyıldızlar'a düşürüldü."

Nekesa güldü. "Bunu söyledin mi?"

"Saygı duydum." Theo, Charlie'ye takdir edercesine sırıttı. "Kırmızı Devler kitapçığında sim bombalarının sonsuz neşesine dair bir bölüm vardı. Bunu sesli bir şekilde söylediğine inanamıyorum."

"Orada ne yazdığını düşün ve bana hatalı olduğumu söyle." Charlie kollarını göğsünde birleştirdi. "*Sim bombalarının sonsuz neşesi*... Dalga mı geçiyorlar?"

Charlie ve Theo aralarında konuşmaya başladılar. Ben de Nekesa'ya döndüm. "İşi bırakıp normal işler bulmamız gerekmediğine emin misin?"

"Normallik bana berbat bir şey gibi geliyor," dedi Nekesa. Bir saniyeliğine Charlie ve Theo yüzünden dikkatim dağıldı. Erkeklerin göğüsler hakkında konuşurken yaptıkları o alçak konuşma... Çokbilmiş sırıtışları yapıyorlardı, ben de gözlerimi devirdim.

Konuşmalarını onaylayamayacağımı *biliyordum*.

Nekesa eğildi ve bardağımı aldı. "Bir yudum alabilir miyim?"

Charlie, Theo'yla olan sohbetinden kafasını kaldırdı ve Nekesa'ya, "Sadece *yarım* kaşık maltlanmış vanilyalı dondurmalı ve üç pomba sıkımı çikolatalı şurup yerine, iki çikolatalı şuruplu maltları seviyorsan. Ve yarım krem şantili, vişnesiz," dedi.

Charlie'nin siparişimi duyduğunu *hiç* fark etmemiştim. Sadece duymakla kalmamıştı, her detayını da hatırlıyordu. Bir yandan mükemmel hafızasından etkilenmiştim ama bir yandan da benimle bu kadar tanışıkmış gibi davranmasına şaşırmıştım.

Çünkü birbirimizi hiç tanımıyorduk, değil mi?

O zaman neden tanıyormuşuz gibi hissediyordum?

"Tam kızıma uygun." Nekesa bardağı kaldırıp büyük bir yudum aldıktan sonra, "Aah... ama aşırı iyi. Malt içmeye vaktim var mı?" dedi.

Ben, "Hayır," derken, çocuklar aynı anda, "Evet," dedi.

Nekesa bana dil çıkardı, ben de saatime baktım. "Yani, hızlı ol. Geç kalmak istemiyorum."

Theo, "Tam bir Önyıldız," diye alay etti. Daha yeni tanışmış olmamıza rağmen *benimle* dalga geçecek kadar kendinden emin olmasına inanamadım.

"Kişi kendinden bilir işi," dedi Nekesa. "Bay Özel Okul."

"Bunu gerçekten söyledin mi?" dedi Theo, Nekesa'ya flörtöz bir gülücük atarak. "Bayan Devlet Okulu?"

"Sanırım söyledim," dedi Nekesa sırıtarak.

"Görünüşe göre biri son görüşmemizden bu yana iyice tavırlanmış." Theo kafasını eğip Nekesa'ya değer biçen bir bakış atarken, onu izledim. "Korktum mu hoşuma mı gitti, emin olamadım."

"Ah, korktun," diye cevap verdi Nekesa, arkasını dönüp sipariş vermek için kasaya yönelmeden önce tekrar Theo'ya bakarak.

"Sanırım ikisi de," dedi Theo, onun peşinden giderken gülerek. "Hem korktum hem de hoşuma gitti."

Bizi duyamayacakları bir esnada Charlie, "O ikisi *kesinlikle* takılacak," dedi.

"*Kesinlikle* yanılıyorsun," diye hızlıca ona çıkıştım. Nekesa biraz flörtöz davranıyor olsa bile, bu sevgilisini aldatacağı anlamına gelmiyordu. "Nekesa'nın erkek arkadaşı var."

Bana seviyeli bir bakış attı ve "Ne olmuş?" dedi.

"Şöyle ki Aaron'la aşırı mutlu, olan bu." Klasik Charlie, en kötüsünü düşünüyordu. "Theo sadece eski bir arkadaşı."

"Ona *öyle* bakan eski bir arkadaşı."

Nekesa bir şeye sesli bir şekilde gülünce, Charlie'nin kasaya doğru bakışlarını takip ettim. Ve evet, Theo dik dik ona bakıyordu.

Bayağı da ne yaptığının farkında olarak, aslında.

Hayatında duyduğu en muazzam derecede şoke edici şeyi söylemişçesine dik dik Nekesa'ya bakıyordu. Tanrı aşkına, gözleri neredeyse parıldıyordu. Yine de, "Komik olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyor," dedim.

"Güven bana, eğer bu ikisi birlikte çalışırsa bir aya kalmadan takılmaya başlarlar."

"İğrençsin," dedim, alaycı tahminine hiç şaşırmayarak. Bu tam olarak uçaktaki Charlie'nin söyleyeceği bir şeydi, tıpkı sinemadaki Charlie'nin söyleyeceği bir şey olduğu gibi. Bazı yönlerden değişmiş olabilirdi ama her şeyin en kötüsünü düşünme tutkusu hâlâ aynıydı.

"Ama haklıyım. Büyük Aaron'la mutluysa bile, bu ikisi ilişkilerinin arkadaşça kalması için biraz fazla eğleniyorlar."

"Yani, arkadaşlıkla ilgili aptal teorinin arkasında mısın hâlâ?" Düşüncesi belliyken neden bunu bir soru olarak yöneltmiştim, emin değildim.

"Bu bir teori değil, dört göz... Bu bir gerçek," dedi, uzun kollarını masanın altında esneterek. "Ayrıca iş arkadaşları da en kötüsü. Çünkü *arkadaş* olduklarını o *arkadaşlık* hoşlantıya dönene dek fark etmiyorlar, bu da direkt olarak takılmaya dönüyor."

"Bu boş bir teori." Nekesa ve Theo'nun gülüşmelerini Charlie'nin omzunun üzerinden izledim. *Yanılıyordu, değil mi?* "Emin ol, bu ikisi ne kadar birlikte çalışırsa çalışsın, aralarında arkadaşlık dışında bir şey olmayacak."

"Bahse girelim mi?" diye sordu, patentini alması gereken eleştirel yarım sırıtışla durup gözleri heyecanla parlarken.

"Ne üzerine?"

"Telefonunu ver," dedi, avucunu uzatarak.

"*Ne?*" Nedense telefonumu cebimden çıkarıp ona uzattım. "Ne yapıyorsun?"

"İddianın detaylarını daha sonra konuşabilelim diye numaramı kaydediyorum." Kasaya doğru baktı. "Şşş... İşte, geliyorlar."

Numarasını kaydettikten sonra telefonumu masaya bıraktı.

Telefonuma, şarjörü dolu bir silahmış gibi baktım. Çünkü... *Ne oluyordu be?* Bir anda Bay Hiçbir Şey'in telefon numarası rehberimde kayıtlı oluvermişti -*bu, kesinlikle bugünkü "yeni iş" bingo kartımda yoktu*- ve ayrıca iddiaya girmek istediği şey, arkadaşımın sadakatiydi.

Tüm *Ne Oluyor Be*'ler tarafından kamçılanıyordum.

"Hazır mısınız?" Nekesa bana garip bir bakış atınca, Charlie'nin telefonumu kurcaladığını gördüğünü anladım.

Yaramazlık yaparken yakalanmışım gibi hissederek telefonumu kavradım.

"Aynen... Hadi, gidelim," dedim, sandalyemi devirecek kadar hızlı kalkarken. Sandalyem mermer zemine düşünce bir gürültü oldu. Tüm başlar bana dönünce yok olmak istedim.

Kahretsin.

Sandalyeyi kaldırmak için eğildiğimde, bu işin Nekesa'nın düşündüğü gibi *anlamsız bir eğlence* olmayabileceğini düşündüm.

10. BÖLÜM

Bailey

"Anne?"

Apartman dairemize girip arkamdan kapıyı kapadım. Annemin bu gece bir yere gitme planı yoktu. Dolayısıyla bu sessizlik, büyük ihtimalle çoktan uyuyakalmış olduğu anlamına geliyordu.

Ki bu can sıkıcıydı çünkü kek karışımı partisini iple çekiyordum. Ama bir yandan da rahatlatıcıydı çünkü uyuyakalmış olması ortalıkta bir Scott olmadığı ve tüm evin bana kaldığı anlamına geliyordu. Bay Yumuşak gelip bacağıma sürtündü, ardından yere yatıp bir sağa bir sola dönmeye başladı.

"Selam, Yumuş." Ayakkabılarımı çıkardım. Ardından o, var olmayan bir şeyden korkup koridora koşana kadar, ayağımla yumuşak göbeğini sevdim.

"Ucube." Mutfağa gittim, buzdolabını açtım, ardından bir kutu RC, bir kutu da Diet Rite çıkardım. Tuhaf eğitim günümden, ardından Nekesa ve Aaron'la kitapçıda kısmen eğlenceli bir akşamdan sonra tamamen uyanıktım, o yüzden koltukta gerinip rahat rahat *The Bonk* bölümlerini izlemek için sabırsızlanıyordum. Dolaptan bir bardak ve bir paket Doritos aldım.

"Bay, sen misin?" sorusunu duyduğumda mutfaktan çıkmak için kapıyı açmak üzereydim.

Dişlerimi sıktım, durdum ve sanki ellerimi yakıyorlarmış gibi atıştırmalıklarımı tezgâha bıraktım. Hepsi lavabonun içine yuvarlandı. "Evet."

"Buraya gelebilir misin?"

Salona geçmeden önce burnumdan nefes aldım. Salonu sadece sessize alınmış televizyon aydınlatırken koltuğa uzanmış Scott'ı görünce çığlık atmak istedim. Yan dönmüş yatıyor, aptal bileklerine kadar beyaz çoraplarıyla futbol izliyordu.

Neden lanet olası ayakkabılarını ayaklarında tutamıyordu?

"Annem nerede?"

"Yatmaya gitti."

O zaman sen neden hâlâ buradasın? Bana uykulu yarım bir gülümsemeyle bakıyordu, sanki ben gelmeden önce uyukluyormuş gibi. Evimizde bu kadar rahat olabilmesi yumruklarımı öyle bir sıkmama sebep olmuştu ki odama kaçtığımda avuçlarımda hilal şeklinde izler olacağına emindim.

"Annen, on birde evde olacağını söylemişti."

Gözlerimi kırptım ve yanaklarım ısındı. "Evet?"

Saatine baktı. "Saat on biri geçti, Bay."

Bailey. Lanet olası adım Bailey. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve "Biz, ah, kitapçıda kendimizi biraz fazla kaptırdık."

"Merak etme, annene söylemeyeceğim." Bana sıcak ve yetişkinimsi olması gerektiğini düşündüğüm bir şekilde gülümsedi. "Ama büyük ihtimalle bir dahakine dikkatin daha az dağılmalı. Ki annen endişelenmesin, öyle değil mi?"

Yüzüm alev içindeydi ve söyleyebildiğim tek şey, "Aynen. Ah. Ben yatmaya gidiyorum," oldu.

Ama çok sinirliydim. Bu adam bana annem hakkında mı konuşuyordu? *Scott*, annem hakkında sanki onun önceliğiymiş, onu mutlu etmek *onun* işiymiş gibi mi konuşuyordu?

Çenemi sıktım. "Eğlendin mi?" diye sorduğunda odama doğru gitmek üzereydim.

Durdum. "Ne?"

Tekrar baba gibi gülümsedi. "Alışveriş yaparken eğlendiniz mi?" diye sordu.

Onu koltuktan ittiğimi hayal ederken gülümsedim. Öküzleri yürütürken kullanılan o aletle. "Evet."

"Güzel." Koltuktaki yastıklara geri sarıldı. "İyi geceler, Bay."

BENİM ADIM BAILEY, SENİ AYAKKABISIZ PİSLİK! Kana susamış bir cehennem canavarı gibi bunu bağırarak söylemek istiyordum çünkü sadece arkadaşlarım ve annem bana öyle seslenebilirdi.

Ama sadece, "İyi geceler," dedim.

Kapım arkamdan kapandığı gibi dişlerimi sıktım ve sessizce çığlık atarak kafamı geri attım. Bu hiç adil değildi. Evinin *evde* gibi hissettiğin tek yer olması gerekmez miydi? Yani sakin ve rahat hissettiğin? Fairbanks'teki evi her düşündüğümde kalbim ev özlemiyle sızlıyordu. Evin kendisinden dolayı değil; evde yaşayan herkesin ailem olduğunu bilmenin, rahat battaniyeye sarılı gibi hissettirmesinin üstünden bir ömür geçmiş gibi hissettiğim için.

Randevu, erkek arkadaş, apartman dairemizde kızlar gecesi yaptıklarında *Aaaa!* diye bağırmayı seven iş arkadaşları yoktu. Evimin *kendi* evim olmasını o kadar özlemiştim ki annemle babamın boşanmasından önceki hayatımı hatırlamama nadiren izin veriyordum.

Canım çok yanıyordu.

Küçük televizyonumu açtım ama Scott'ın varlığı *The Bonk*'ı mahvetmişti. Berbat realite programlarında kendimi kaybetmek için fazla sinirliydim. Telefonumu yatağa fırlatıp sessizce sinirlenirken pijamamı giydim: hâlâ dizlerime gelen, rengi solmuş, babamın *Küresel Hava Durumu Merkezi* tişörtü.

Patlayacak gibi hissediyordum.

Telefonum titredi, beliren numarayı tanımadım. Ama mesajı açtığımda Charlie'den olduğunu gördüm.

Charlie: Hey, dört göz.

Bana mesaj atacağını söylemiş olsa da sözünde durmasına inanamadım. Nasıl ilerleyeceğimi düşünerek, elimdeki telefona sanki daha önce hiç telefon görmemişim gibi dik dik baktım. *Cevap verip onunla iletişime geçmeli miydim? Yoksa görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranmalıydım?*

Scott konusunda o kadar sinirliydim ki mantıklı düşünemiyordum.

Ama yatağıma yatarken Charlie'nin annesinin erkek arkadaşıyla olan muhabbetleriyle ilgili söylediği şeyleri hatırladım. Gerçekten her istediğinde patlıyor muydu? Ben bunu asla yapamazdım ama düşüncesi güzeldi. Scott'a *gaga suratlı* deyip iğrenç ayaklarına ayakkabı geçirmesini söylemek mi? Bu fazlasıyla sevindirici bir hayaldi.

Mesajına sadece *hey* diye cevap vermek yerine, delicesine fazla bilgi verdim.

Ben: Az önce annemin erkek arkadaşı eve geç gelmeme laf etti. Annem uyuyor, yani bu gecelik yatak odasına çekilmiş hâlde. Ama o hâlâ burada televizyon izliyor. Yakalanmadan onu öldürmenin bir yolu var mı?

Ânında sohbet baloncukları belirdi ve...

Charlie: Sadece ona neden hâlâ burada olduğunu sor ve araya "ezik" kelimesini sıkıştır. Ona gitmesi gerektiğini söyle.

Gülümsediğime inanamıyordum ama gülümsüyordum. Bu sohbetin düşüncesi fazlasıyla komikti.

Ben: Bunu yapamam.

Biraz daha sohbet baloncuğu belirdi ve kayboldu.

Ve bir anda telefonum çalmaya başladı.

Charlie arıyordu.

Neredeyse refleks olarak telefonumun elimden kaymasına engel olamadım.

Beni neden arıyordu?

Telefonu geri alırken kalp atışım hızlandı, nasıl ilerlemem gerektiğinden emin değildim. Charlie'yle telefonda konuşmak -sadece mesajlaşmak yerine- bizim için arkadaşlık skalasında büyük bir atlama gibiydi ve bana çok da akıllıca gelmiyordu.

Ama ne olduğunu anlamaya vaktim olmayan sebeplerden dolayı... telefonu açtım.

"Alo?" dedim, beklenmeyen bir iletişimden emin olamamanın *ötesinde* bir şekilde.

"Ödlekliği bırak. Oraya git ve işi hallet."

Yatağımdaki üç yastığı tekmeleyip yere atacak kadar ayağa kalktım, ardından geri yattım. "Yüzleşmeyi sevmiyorum."

"Odanda saklanmayı seviyor musun?" diye sordu, sesi telefonda daha derin çıkıyordu.

"Yani, hayır."

"Ayrıca, kendi yerinden öylece vazgeçemezsin." Arkada müzik sesi duyabiliyordum, ne dinlediğini merak ettim. "Salonu ele geçirir geçirmez daha fazla alanı ele geçirecek. Kendini bir anda onun kral olduğu bir durumda bulacaksın. Yerini belli et."

Herhangi birinin beyninin böyle çalışıyor olabilmesine hayranlık duyarak sırtüstü yattım. Charlie'yi sevseniz de, ondan nefret etseniz de... kesinlikle nevi şahsına münhasır bir insandı. "Seni psikopat. Bu bir savaş değil."

"Aynen, eminim öyle değildir." Hareket ediyormuş gibi sesler gelirken, "Ben çok savaştım ama sadece artık çok geç olunca... Şimdi pislik resmen burada yaşıyor."

"Iyy." Tavanımda çiçek şeklini almış üç leke vardı, neden olduklarını merak ettim. "Kâbus gibi."

"Değil mi?" Sert bir şey ısırdığını duydum.

"Yani *hep* orada mı?"

"Her dakika."

"Ailendenmiş gibi davranıyor mu?"

"Ne?"

"Yani, rolü annenin oda arkadaşı olmak mı, evinizde kalması ama bundan ibaret olması mı, yoksa dışarı yemek yemeye çıkmak istediğinizde peşinize takılmak mı?"

"Seni tatlı saf çocuk, en iyi ihtimalin kurgusal bir versiyonunu diliyorsun. Sorunun cevabı Clark'ın hep burada olduğu. Bizimle yemek yer, televizyon izler, arabada seyahat eder, bize mesaj atar ve her pislikçe düşüncesini bizimle paylaşır. Örnek olarak, geçen hafta annemle veli toplantısına gidip, trigonometri hocama ekstra not için daha erken gelip gelemeyeceğimi sormuş. Ardından eve gelip, kendime fırsat yaratmadığımı belirtti," derken sesi gülümsüyor gibiydi.

"*Kapa* çeneni," dedim, *onun adına* korkarak. Ne kadar da yılışık bir hareketti.

"Güven bana, kapayabilmeyi dilerdim."

"Bu duyduğum en berbat şey," dedim, o çirkin tavan lekelerine bakarak.

"Bu yüzden yerini belli etmen gerek."

"Haklısın."

"Ama, Bailey," dedi, ses tonu direkt olarak bir babanınki gibiydi. "Sen şimdi odandan çıkmayacaksın, değil mi?"

Kafamı salladım. "Hayır."

"En iyi ihtimalin gerçekleşmesini mi dileyeceksin?" diye sordu, benim için hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Aynen öyle."

"Peki, sana bir haberim var, dört göz... en iyi ihtimal hiçbir zaman gerçekleşmez."

"Yani." Yan döndüm ve telefonu kapamak istemediğimi fark ettim. Görünüşe göre depresif Scott düşünceleri ve belirli uykusuzluklarla karşı karşıya kalınca, tatlış Charlie'ye tutunacak kadar çaresiz oluyordum. "Her zamanki gibi çok pozitifsin. Tam lanet olası bir güneş hüzmesi gibi."

"Hâlâ gerçekçiyim, evet," dedi, tamamen ciddi bir şekilde.

"Peki, ben annemin Scott'tan zamanla sıkılıp aşk hayatına bir süre ara vereceğine inanacağım."

Bunun olmasını umuyordum.

Onaylamayan bir ses çıkardı, horuldama veya nefes verme gibi ve "Aynen, bu kesin yaşanır," dedi.

"Yani, eğer yaşanmazsa ben de öldürme planına dönerim."

"Zekice. Büyük ihtimalle şahane bir katil olurdun."

"*Bunu* neden söyledin ki?" Komodinimden uzaktan kumandayı aldım ve kanal değiştirmeye başladım. "Daha az önce sana yüzleşmekten nefret ettiğimi söyledim."

"Kolanla yaptığın yarı diyet yarı normal şey yüzünden. Aşırı titizsin, tam bir sosyopat gibi. Büyük ihtimalle bir vücudu bir muşambanın üzerinde parçalara ayırıp her bölgeyi ayrı ayrı poşetlere ve gazete kâğıtlarına sarardın. Elastik temizlik eldivenleriyle. Bir damla bile kan lekesi bırakmazdın."

"Aman Tanrım," dedim, kendime rağmen gülerek. "Bu fazla karanlık bir düşünce, senin için bile."

"Katil olan sensin."

Psych'ın bir tekrar gösterimine denk gelene dek kanalları gezdim. "Diyene bak."

"Dinle, iddiaya gelecek olursak..." diye başladı, ben de lafını kestim:

"Evet, ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedim, bunu tartıştığımız için bile suçlu hissederek.

"İyi bir fikir değil, *harika* bir fikir." İddia için heyecanlıymış gibi direkt konuya atladı. "Şimdi şöyle bir şey düşünüyorum. Hepimiz resepsiyonda çalışıyor olacağımız için onları aksiyon hâlinde görmemiz çok kolay olacak. Bence otuz gün arkadaş kalabilmeleri ya da takılmaları üzerine oynayalım, hangisi önce gerçekleşirse."

Örtünün altına girip, "Hayır. Seninle en yakın arkadaşım hakkında iddiaya girme niyetim yok," diye tekrarladım.

"Ya iddiaya girmeyi reddetmenin bununla alakası olmadığını söylesem?"

İç çektim. "O zaman bana gerçekten neyle alakası olduğunu düşündüğünü söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Aynen öyle."

Charlie'nin düşüncelerine olan güveni gerçekten inanılmazdı.

"İddiaya girmek istememenin gerçek nedeni Nekesa'nın arkadaşı olman ve ona güvenmen gerektiğini bilmen. Ama içinde, sen de aşk hakkındaki gerçeği biliyorsun. Kendini, ailesinin ağaç altındaki hediyelere Noel Baba etiketi koyduğunu görmediğine ikna etmeye çalışan küçük çocuklar gibi bunu reddetmeye çalışıyorsun. Ama o orada, beyninin derinliklerinde."

"Benim beynim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim diğer yanıma dönüp örtüme daha sıkı sarınırken. "Hepimiz senin gibi duygusuz değiliz."

"Onu ve Theo'yu gördün," diye devam etti, beni duymazlıktan gelerek. "Ve her ne kadar erkek arkadaşını seviyor olsa da o *özel okul* pisliğiyle arasında bir çekim olduğunu biliyorsun. Aşk değişkendir ve herkes -Nekesa bile- çekimle karşı karşıya kaldığında sadakatsizlikle de karşı karşıya kalır."

"Yanılıyorsun," diye mırıldandım. Ardından, "Ayrıca da sen bir cadısın," diye ekledim.

"Küstah hakaretini katılımın olarak algılayacağım." Ve ben *hayır, kesinlikle hayır* diyemeden Charlie'nin derin sesi, "Ee, kazandığımda bana ne vereceksin?" diye sordu.

Bu sefer sinirli iç çekişimi saklamaya çalışmadım. "Hiçbir fikrim yok." Gözlüğümü çıkarıp komodine koydum. "Banka hesabımda altmış sekiz dolarım ve görme engelli bir kedim var, o yüzden üzgünüm ama opsiyonların dar. Ama kazanmayacaksın, o yüzden çok da endişeli değilim."

Tekrar bir şey yemeye başladı. "Diyelim ki olacağına inandığım şey olunca bir hafta boyunca kölem olacaksın. Eğer bir yere bırakılmam gerekiyorsa, seni aradığım gibi evimde belirmen gerekecek. Birinin Baker's'a girip bana bir Snickers ve bir kutu XXXL prezervatif almasına ihtiyacım olursa, sen benim güler yüzlü küçük elastik Snickers kızım olacaksın. Bu sana uygun mu?"

"İlk olarak, iğrençsin ve rüyanda görürsün." Kendime rağmen güldüm çünkü negatif olmadığı zaman kendi çapında komikti. "Ama tamam. Çünkü bu HİÇBİR ZAMAN OLMAYACAK. Onun yerine, sen her gün Bay Yumuşak'ın kumluğunu temizleyeceksin. Sen benim güler yüzlü küçük kumluk kızım olacaksın."

"Üç şey," dedi Charlie. "İlk olarak, kaybetmekten korkmuyorum. İkinci olarak, bu bir kedi için *aşırı* aptalca bir isim. Ve üçüncü olarak..."

Durdu ve ben sonunda, "Üçüncü şey ne?" diye sorana kadar bekledi.

"Üçüncü olarak bir kedin olmasına *hiç* şaşırmadım. Daha önce senin kadar *gelecekte kedilerle dolu bir evde yaşayan yaşlı bir kadın* olacak biriyle hiç tanışmadım."

Işığımı ve gözlerimi kapadım. "Eminim bunu hakaret etmek için söyledin ama ben bunu iltifat olarak alacağım çünkü kedileri çok severim. Teşekkürler, Charlie. Ayrıca şimdi uyuyacağım. İyi geceler."

"Kediler aslında berbat canlılardır," diye alay etti. "Sana da iyi geceler, dört göz."

Her ne kadar yorgun olsam da telefonu kapadıktan sonra uykuya dalabilmem çok uzun sürdü. Charlie'nin aşk hakkındaki düşüncelerinde doğruluk payı vardı.

Mantıklı olursak, işin aslını biliyordum.

Ama çekim hakkındaki örneği annem ve babam için geçerliydi. Birbirlerini aldatmamışlardı ama ilişkilerinin dışında başkalarıyla aralarında çekim olması, artık onların arasında çekim olmadığını belli etmişti.

Ve bu Zack'le de olmuştu, her ne kadar alkol almış olması da çekim kadar etki etmiş olsa da.

Charlie'nin yanıldığını biliyordum ama sözcükleri her şeyi sorgulayan tarafıma bir ses vermişti.

Ve bu sesin hiçbir teşviğe ihtiyacı yoktu.

II. BÖLÜM

Bailey

Ertesi sabah açlıktan ölerek, yarı uyuyarak ve üç defa çalmasına rağmen alarmımı duymazlıktan geldiğime pişman olarak mutfağa girdim. Eğitimin ikinci günü için otuz dakika içinde Planet Funnn'da olmam gerekiyordu, o yüzden simidimi sömürmem, saçlarımı atkuyruğu yapmam ve oraya gidince makyajımı yapmam lazımdı.

"Günaydın, biricik yavrum," dedi annem, masadaki gazeteden kafasını kaldırmayarak. Oda, direkt kahve demliğinden yutkuna yutkuna içtiği Folgers kahvesi gibi kokuyordu. Kahveyi güzel bir *cold brew*a dönüştürmeme yetecek kadar badem sütümüz olup olmadığını merak ettim.

"Günaydın, ailenin reisi," diye mırıldandım, kileri açıp karışık malzemeli simitlerin paketini alırken. İçinden bir tane çıkarıp tost makinesine koydum ve tabak almaya uzandım.

Scott ekoseli bir pijama altı ve rengi solmuş beyaz bir tişörtle mutfağa girdi. Tişörtün dışından bir kıl ormanı görebiliyordum. "Günaydın, o hâlde!"

"Aman Tanrım." Uyku tişörtümü aşağı çektim -dizlerime geliyor olmasına rağmen- ve kollarımı sütyensiz göğsümde çapraz birleştirdim. "Ah, ben..."

"Şey, ah... Sorun değil." Bir elini kaldırdı ve korkmuş görünerek bana dünyanın en garip gülümsemesiyle gülümsedi. "Senin yaşında bir kızım var, o yüzden..." Omuz silkti. Oda tarafından yutulmayı diliyormuş gibi görünüyordu. "Sıkıntı yok," diye mırıldandı. "Benim zaten duş almam lazım."

Ardından arkasını döndü ve mutfaktan çıktı.

Sanırım geldiği -ve hızlıca yok olduğu- yere ağzım açık bakıyordum. Zaman durdu ve tüm bunlar yüzüme çarparken sesler boğuklaştı. Gece burada kalmıştı. Gece burada kalmıştı... annemle... bizim dairemizde. Burada yaşıyormuş gibi. Buraya aitmiş gibi.

Bu ne anlama geliyordu?

Bu büyük ihtimalle tek seferlik bir şey değildi, değil mi? İşin aslını bilsem de öyle olmasını dilerken kalbim hızla atıyordu. Artık yavaş yavaş bize mi taşınıyordu... Bu muydu yani? Ve annem bu durumun cinsel ilişkileri ile ilgili bana ne gösterdiği konusunda endişeleniyor olmamalı mıydı? Birinin beni böyle bir saçmalıktan koruyor olması gerekmiyor muydu?

Ayrıca ilave not: Benim yaşımda bir kızının olmasının, onun önünde, mutfağımızda pantolon -ya da sütyen- giymiyor olmamla ne alakası vardı? Gerçekten benim genel yaş kulvarlarımda bir çocuğunun olmasının önemli olduğunu mu düşünüyordu? Bu pislikle herhangi bir şekilde bir kan bağı paylaşmadığım için ona katılmıyordum. Benim -on yedi yaşında- onun kırk küsur yaşının önünde sütyensiz ve çıplak bacaklı olmamın yanlış olduğunu düşünüyordum.

"Bay, tatlım."

Annemin yumuşak sesi -ve sabah olduğu için kaba- kafamın ona doğru savrulmasına sebep oldu. Aptal gibi, beni kurtaracağını düşünmüştüm. Özür dileyeceğini, kurtaracağını ya da en rahatsız edici kahvaltı senaryolarından birinde beni bir

şekilde rahatlatacağını. Güzel yüzünde yarım bir gülümseme vardı ama az önce onun durduğu yere bakıyordu, bana değil.

"Evet?" dedim.

"Altına pantolon giy de hep beraber kahvaltı edelim, ne dersin?" Yüzüme baktı ve çenesiyle odamı işaret edip, "Sanırım burada insanlar varken odandan çıkmadan *önce* giyinmelisin, evlat," diye fısıldadı.

"Aman Tanrım, iğrenç." Ben araba sürerken Nekesa yan koltukta el çantasını inceliyordu. "IYYY! Gece sizde mi kaldı? Annen sabah odasından çıkarken ne dedi? Seni uyardı mı?"

"Hayır." Kafamda Nekesa'nın bana sorduğu, kendime bu sabah zaten bir milyon kez sorduğum sorular dönüp duruyordu. "Sanki bu normalmiş ve ben her sabah yaptığım şeyi yaptığım için hatalıymışım gibi davrandı."

"Emily'nin seni savunmadığına inanamıyorum."

"Değil mi?" dedim, sabahımın en kötü kısmının bu olduğunu fark ederek. Annemin beni savunmaktan kaçınması...

"Adamın soyadı ne?" Nekesa telefonunu çıkardı. "Bu pisliği araştırıp hayat hikâyesini öğreneceğim. Scott, neydi?"

"Hall." Nekesa psikopatça davranıyordu ama arkamda birinin olması iyi bir histi. Ölçüsüz biri olabilirdi ama benim için buz kıracağıyla birini suratından yaralayacağını da -onun sözleri- biliyordum. "Scott Hall."

Yavaşladım ve köşeden sağa döndüm, çok hızlı sürüyordum ama işe vaktinde gitmekte kararlıydım.

"Buldum." Nekesa'ya baktım, ekranı kaydırıyordu. "Facebook hesabı var. Profil fotoğrafı normal baba havasında gibi bir fotoğraf," dedi.

Biraz daha kaydırdı. "Hiç garip politik şikâyetler, cinsiyetçi gönderiler, sapıkça bir şeyler yok. Bir kızı var gibi görü..."

"Bizim yaşımızda, hatırladın mı?" dedim, hâlâ garip konuşmamız yüzünden içim kaynarken.

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Bekle," dedi Nekesa, telefonu yüzüne yaklaştırarak. "Bekle bir saniye."

"Ne?" Ne bulduğunu görmek için meraktan çatlayarak telefonuna baktım.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve ağzı apaçık bir şekilde yukarı baktı.

Aynı anda hem korkuyordum hem de ümitliydim. Bir suç geçmişi mi bulmuştu? Annemin Scott'la ânında ayrılmasını sağlayacak bir sabıka kaydı mı? "Lütfen ne konuda delirdiğini bana söyler misin?" dedim.

Kafasını salladı, gerçekten gergin görünüyordu. "Söyleyebileceğimi bile sanmıyorum."

Kırmızı ışıkta durdum. "Tanrı aşkına, ne?"

"Tamam, çıldırma." Beni sakinleştirmek için bir elini uzatmadan önce burnundan nefes aldı ve "Adamın. Kızı. Kristy Hall."

"Hayır, hayır... Bu yaygın bir soyad," dedim, karnımda kocaman bir düğüm oluşuyor olmasına rağmen buna inanmaya çalışarak. "Şehrin diğer ucunda yaşıyor, bizim bölgemizden çok uzakta. Soyadı sadece bir tesadüf."

"Bailey, değil."

Ona inanamayarak bakarken sıra benim ağzımın açılmasına gelmişti. Bu mümkün değildi. "Eğer yukarıda Tanrı varsa, bana yalan söylüyorsun," dedim.

"Yalan söylemiyorum, tatlım... Bak." Telefonunu uzattı. Tıpkı dediği gibi... Scott ve Kristy Hall'un sevimli bir fotoğrafı duruyordu.

Beraber.

Kristy Hall... Evren benimle dalga falan mı geçiyordu?

Kristy bizim okulumuzdaydı; güzeldi ve aşırı popülerdi. Üstelik benden *nefret* ediyordu. Ki bu tuhaf bir durumdu çünkü ben kendi hâlimde takılıyordum. Okuldaki çoğu kişi kim olduğumu bile bilmiyordu. Çoğu sınıf arkadaşımın radarının dışındaydım. Ama Kristy beni gördüğünde bana laf etmeden duramıyordu.

Ne bakıyorsun?

O, tam bir kâbustu, okul anksiyetemin tek sebebiydi.

Hepsi aptal, aptal bir gece yüzündendi.

Nekesa beni bir futbol partisine sürüklemişti. Aaron'la konuşmaya yeni başlamıştı ve kör kütük saplantılıydı. Partideki insanların yarısı yerlerde sürünecek kadar sarhoştu, ben de kimseyi tanımadığımdan köşedeki koltukta güzel bir yer belirleyip, Nekesa üst katta bir yerde yeni erkek arkadaşıyla oynaşırken, telefonumdan *Damızlık Kızın Öyküsü*'nü okumuştum. Tek başıma.

Callie Booth -Kristy'nin en yakın arkadaşı- yere, ayağımın ucuna oturana kadar görünmez gibiydim. Aşırı sarhoştu ve anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu, ardından kafasını baldırıma dayamıştı.

Bacağımda ıslaklık hissedene kadar fark etmemiş gibi davranmıştım, hâlâ görünmez olmakta kararlıydım.

Aşağı baktığımda, kızın kusmuş olduğunu gördüm.

Ve ağzı, çıplak bacağımın üzerinde duruyordu.

Düşünmeden bacağımı hareket ettirmiştim, yani sadece kusmuğun olduğu yerden çekmiştim, bacağımı hareket ettirirsem öndeki cam sehpaya alnının çarpabileceğini düşünmeyerek.

Ama Callie'nin kafasının aşırı yüksek sesle çarpmasından ve sonuç olarak acıyla inlemesinden daha kötü olan şey, tam bu esnada Kristy'nin odaya girmesiydi. Az evvel kendi işime bakıyordum, sonraysa partinin ortasında Kristy Hall bana, "Sen az evvel onun kafasını mı tekmeledin?" diye bağırıyordu.

O ânı sadece *hatırlamak* bile tansiyonumu çıkarıyor, yanaklarımı ısıtıyordu. Çünkü tamamen bir kâbustu. Aşırı korkmuştum. Eğer Nekesa tam o anda aşağı inmemiş olsaydı, çığlık çığlığa ölüm perileri tarafından pençelenerek öldürülmüş olacağımdan emindim.

Tanrım. Kristy Hall...

Kristy'nin bana sabah simitleri yüzünden *pislik* demesi yaşanabilecek bir olasılığa bile dönüşmeden, annemin Scott'la ayrılacağından emin olmam lazımdı.

Tanrım. Kristy Hall...

12. BÖLÜM

Charlie

Otoparka geldiğimde telefonum titredi.

Birçok sebepten dolayı duymazlıktan geldim. İlk olarak, annem olduğunu biliyordum ve onunla uğraşamayacak kadar yorgundum. Clark sürekli ona ebeveynlikle ilgili tavsiyeler veriyordu, o yüzden nasıl daha iyi bir oğul, daha düşünceli bir abi, daha lanet olası verimli bir kiracı olabileceğime dair annemin bana mesajlar atması sıradan bir şey hâline gelmişti.

Teşekkürler... ama almayayım.

İkinci olarak, mesaim iki dakika sonra başlıyordu, o yüzden sadece mesaja cevap vermek bile kesinlikle geç kalmama sebep olurdu ve ikinci günden geç kalmak istemiyordum.

Yine de telefonumu çıkarıp bildirimlere baktım.

Becca: Seni arayabilir miyim?

"Kahretsin," diye fısıldadım. Kafamı sürücü koltuğuna yaslayıp, nabzım kontrolden çıkmışken bu soruyu nasıl cevaplayacağımı düşündüm. Aptalcaydı. Ama Bec'in telefon ekranımda belirdiğini görmek bile her seferinde yaşam belirtilerimi kontrolden çıkarıyordu.

Hayır. Neye ihtiyacın var? Bu zekice bir cevap olurdu, Becca girdabına geri çekilmeyi önlemenin yolu. Ama ben zeki değildim.

Hayır, konu Bec'e gelince, ben dünyadaki en aptal kişiydim.

Arama butonuna bastım ve ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek açmasını bekledim. Birkaç ay önce ayrılmıştık ama *aklına geldiğimde* veya bir şey ona beni hatırlattığında hâlâ bana kafasına göre mesaj atıyordu. O yüzden artık hiçbir şey olmasak ve son duyduğuma göre artık Kyle Hart'la birlikteliği olsa da kendimi birkaç haftada bir onunla saatlerce mesajlaşırken buluyordum.

"Hey, sen," diye açtı telefonu, sessizdi. Pazarları hiçbir şey yapmaya izni yoktu çünkü ailesi pazarların aile günü olduğunu söylüyordu. Bu yüzden hâlâ yatakta olduğunu düşündüm. "Seninle konuşmaya can atıyordum. Aramana çok sevindim."

Ön camımdan dışarı bakıp bir grup Kırmızı Dev'in binaya girdiğini gördüm. "Evet?"

"Evet." Boğazını temizledi ve "Bunun kulağa garip gelmesini istemiyorum çünkü sorun olmadığının farkındayım ama arada bir hâlâ konuştuğumuzu kimseye söylemedin, değil mi?" dedi.

Kahretsin. Elimi saçlarımdan geçirdim ve "Aynen," dedim.

"Güzel," dedi, sesinde bir rahatlamayla. "Kyle dün gece, insanların bunu yanlış anlayabileceğini fark etmemi sağlayan bir şey söyledi. Yani hâlâ mesajlaştığımızı öğrenirlerse."

"Ah," dedim, diyecek başka bir şey bulamayarak.

"Kimse bir erkekle bir kızın arkadaş olabileceğini ve aralarındaki şeyin bundan ibaret olduğunu anlamıyor. Sadece arkadaş..." dedi, hep tatlı bulduğum şekilde aşırı mutluymuş gibi gevelerken. "Neden erkeklerle kızların birbirileriyle arkadaşlık kurmasını normalleştiremiyoruz?"

Çünkü öyle bir şey yok.

"Bec, bir dakika sonra mesaim başlıyor, o yüzden kapatmam gerek," dedim, anahtarlarımı kontaktan çıkarıp aptal gibi hissederken. İlişkilerin ve aşkın *batan saçmalık gemileri* olduğunu biliyordum -lanet olsun ki biliyordum- ama nedense Becca'yla ne zaman iletişime geçsem bu bilgi uçup gidiyordu.

"Ah, peki," dedi. "İşte iyi eğlenceler."

"Tabii," dedim kapımı açarken.

"Ve lütfen kimseye..."

"*Bec.*" Bunu dişlerimin arasından söylemiştim, üzüntüden ziyade... bıkkınlıkla. Lanet olası duygulara karşı bıkkınlık ve yorgunlukla. "Tamamdır."

Telefonu kapatırken kafamı salladım çünkü hep haklı olmak berbat bir şeydi. Bailey alaycı bir pislik olduğumu düşünüyordu. Ama işin aslı, sırada benden çok geride olmasıydı. Er ya da geç en öne geçip her şeyi görecekti. Aslında henüz en önde olmayışına biraz imreniyordum.

Sonsuza dek, hızla gözlerini kırpıp umut dolu düşüncelerine tutunarak orada kalabilmesini diledim.

Yeni işimin düpedüz salaklığının bana hayatı unutturmasına güvenerek binaya doğru giderken TUMS kutumdan bir hap alıp ağzıma attım.

13. BÖLÜM

Bailey

"Yani eğer onu öldürmeyeceksen bir daha apartmanınıza dönmek istemeyeceği kadar hayatını karartabilirsin."

"Nasıl?" Önce Charlie'ye, sonra Nekesa'ya, sonra da Theo'ya baktım. İlk molamızdaydık, Planet Funnn'ın Süper Büyük Eğlence Deliği'nde bir kafeterya masasında oturuyorduk ve Nekesa düşünmeden her şeyi anlattığından, Charlie ve Theo, ilk içkili partide ne yaptığıma, okulumdaki popüler kızların benden ne kadar nefret ettiğine ve çok da uzak olmayan bir gelecekte başdüşmanımın benimle taşınabilecek olma ihtimaline tam olarak hâkimlerdi.

"İhtimaller sonsuz." Charlie'nin sesi derin ve kabaydı, sıkılmış gibi. Ya da mutsuzmuş gibi. Rockstar'ından büyük bir yudum aldı ve "Evinize her geldiğinde koltukta onun ve annenin arasına oturabilirsin. Nelerden nefret ettiğini öğrenip sürekli olarak *onları* yapabilirsin. Tam tersi, sevdiği şeyleri öğrenip onları mahvedebilirsin."

"Örnek lütfen," dedim, bu dalavere düşüncelerle ilgilenir bir şekilde.

Nekesa sırıttı ve "Aman Tanrım... Charlie haklı!" dedi. "Eğer futbol seviyorsa ve evinize bir pazartesi gecesi gelecekse, o eve geldiğinde çoktan Katrina Kasırgası gibi bir şey hakkında

bir belgesel izliyor ol. Eğer anneni de bu işe kaptırırsan, geldiğinde depresif belgeseli izlemekten başka şansı kalmayacağı için ekstra puan kazanırsın."

"Aah," dedim, bunun kulağa çok da zor gelmediğini düşünerek.

Charlie, "Ya da mesela köpeklere alerjisi varsa, yarım saatliğine benim köpeğimi ödünç alabilirsin, onu evinizin her yerinde koştururuz. Köpeğim Undertaker lanet olsun ki çok tüy döküyor, o yüzden onu koltuğunuzda gezdiririz ki annenin erkek arkadaşı bir dahakine televizyon izlemek için oraya yattığında feci bir astım krizi geçirsin," diye ekledi.

"Neyin daha inanılmaz olduğunu bilmiyorum. Sizin çocuksu *Komik Tuzak* tarzı fikirleriniz mi," dedim gülümseyerek, "yoksa köpeğin adının Undertaker olması mı?"

Charlie gülümsedi. "Ne? Küçük kız kardeşim güreşi çok seviyor."

Charlie'nin kız kardeşine nasıl davrandığını merak ettim. Tatlı ve korumacı mıydı, yoksa bir tık pislik miydi? Dürüst olmak gerekirse, ikisini de görebiliyordum.

Theo gururlu bir şekilde, "Geçen yaz amcam Undertaker'ın imzasını aldı," diye ekledi.

Bu Nekesa'nın kıkırdamasına ve Theo'ya bir pipet kâğıdı fırlatmasına neden oldu. "Yaa, miniyk Theo güyeşten mi hoşlanıyoy?"

"Yeter." Theo, Nekesa'nın saçını çekti ve "Bugün çok fazla *miniyk* dedin," dedi.

Birlikte sadece gülüşüyor ve nefessiz kahkahalar atıyorlardı, bu da Charlie'ye bakmama neden oldu.

O da bana bilmiş bir şekilde sırıtıp yavaşça kafa salladı.

Gözlerimi kıstım ve *imkânı yok* demek istermiş gibi kafamı salladım, her ne kadar Nekesa ve Theo birbirileriyle *fena*

hâlde flörtleşiyor olsalar da. Ama Theo, Nekesa'yı gıdıklayınca, gözlerimi kısışım anlamını yitirdi. Theo onu gıdıkladı, o cıyakladı ve Charlie orada durup *BEN DEMİŞTİM* diye ağzını oynatırken bunu çaktırmamakla uğraşmadı bile, yüzünde kendini beğenmiş, çokbilmiş bir gülümseme vardı.

Aaahhh. Hep haklı olduğunu düşünmesi çok sinir bozucuydu.

Dördümüz tüm günü resepsiyonda nasıl çalışmamız gerektiğini öğrenerek geçirdik. Sorumluluklarımızın çoğu misafirlerin giriş ve çıkışlarını yapmak ve telefonlara bakmaktan ibaretti. Ne zor ne de heyecan verici görünüyordu.

Günün sonuna doğru, sırayla rol yapmamız gerekiyordu. Ben bu konuda harikaydım, kesinlikle bir resepsiyonist olarak işi beceriyor ve yeteneklerimle eğitmenimi etkiliyordum. Önemi olmadığını biliyordum ama iyi iş çıkarmak hoşuma gidiyordu.

Ama Charlie *müşteri* ve ben *resepsiyonist* olduğumda, beni güldürmek için saçma sapan aksanlar ve berbat sesler yapıyordu. Gülmemeyi ve profesyonel kalmayı becerebilmiştim ama aşırı ince sesli Fransız bir kadın gibi davranmaya çalıştığında hafifçe güldüm.

"Bayan Mitchell," dedi eğitmen, Charlie'nin şaklabanlıklarından hiç keyif almıyormuş gibi, "işin gerçeği, kurumumuza tuhaf müşterilerin de *geleceği*. Sizden oda istediklerinde gülecek misiniz?"

Charlie'ye baktım, gerçekten *benim* mi başım belaya giriyordu? İnanamıyordum, henüz ikinci gündü ve şimdiden beni *yaramazlar* listesine aldırtmıştı. Dudaklarımı bastırıp derin bir nefes aldım, ardından, "Tabii ki hayır. Ben, aah, kendimi toparlarım," diyerek durumu kurtardım.

Eğitmen, kafasını salladı ama hâlâ kızgın görünüyordu.

Charlie'ye bakış atmak için ona döndüm ama bunu imkânsız kılan bir şekilde bana göz kırptı. Çünkü... eyvah... Bu samimi göz kırpışı, karnıma *bir şeyler* yapmıştı. Boğazımı temizledim ve bakışlarımı kaçırdım.

Bu da neydi?

Tekrar boğazımı temizledim ve karnımdaki şeyin acıktığımı gösteren gurultudan başka bir şey olmadığına karar verdim.

Sonunda işten çıkıp dördümüz arabalarımıza yürürken, annem mesaj attı.

Annem: Scott'la canımız Godfather's çekiyor. Akşam yemeği için pizza sana uygun mudur?

"Kahretsin," diye mızmızlandım telefonumu cebime koyarken. Zoraki yakınlığın düşüncesiyle ürperdim. "Evimize gelmiş bile."

"Büyük ihtimalle oradan hiç çıkmadı," dedi Charlie. Nekesa ve Theo konuştuğumuzu fark edemeyecek kadar sohbet etmekle meşgullerdi.

"Kapa çeneni," dedim, bu düşünceden nefret ederek. "Hiç yardımcı değilsin."

"Cidden, adamın hayatını cehenneme çevir," dedi Charlie. "Bu aşırı kolay," derken elini salladı.

Öyle olmasını dilerdim. Kolay olmasını ve işe yaramasını dilerdim. "Belki de *gerçekten* bir plana ihtiyacım var."

"Aynen öyle," dedi Charlie heyecanla. "Senin gibi bir kontrol delisi kesinlikle birkaç not almalı."

Kontrol delisi olduğumu reddetmek istedim ama Charlie'ye karşı bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Bu on dakika boyunca Charlie'nin haklı olmamasına rağmen öyle olduğunu düşünmesiyle sonuçlanacak bir atışmaya sebep olurdu.

Hayır, en önemlisi Scott konusunda proaktif olmayı isteyip istemiyor olduğumdu. Onu hayatımızdan atmak için bir şey *yapmayı* isteyip istemediğimdi.

Ah, sadece tüm bunların düşüncesi bile beni geriyordu.

Bir şey planlama fikri hiç olgunca değildi; kimdim ben, uzun süredir görüşmemiş ebeveynlerimi barıştırmak için çocukça oyunlar sergileyen Lindsay Lohan mı? Bundan daha zeki olduğumu düşünmek istiyordum.

Veya bir şekilde işe yarayıp Scott gitseydi? *Ben* bunu istiyordum ama ya annem? Onu herhangi bir şeyin üzmesi düşüncesine dayanamıyordum, öyleyse kalbinin kırılmasına öncülük etmeyi gerçekten düşünüyor muydum?

Ama tam bunu düşünürken, dün gece yapmamız gereken ama yapmadığımız kek karışımı partisini hatırladım. Annemle ben, babamla ayrıldıklarından beri yaptığımız gibi birlikte zaman geçirmek yerine... Scott'ın kıçı, koltuğumuza değmiş ve daha ben eve gelmeden annemi yatağa yatırmıştı.

Ve konu kek falan değildi, *o kadar da* bencil değildim.

Konu, boşanmalarından sonra ayakta kalan şeylerdi. Ailemiz dağılmıştı ama annemle benim kek partisi yapmamız, ailemin kazadan sağ çıkmış küçük bir parçası gibi hissettiriyordu. Beni eskiden olduğumuz aileye bağlıyordu.

Birileriyle çıkmasıyla sorunum yoktu -sonsuza dek yalnız olmasını istemiyordum- ama Scott tüm hayatımla tutunduğum kek partilerine yaklaşmakta olan bir tehditti.

"Bana yardım eder misin? Yani, gerçekten, çokbilmişlik yapmadan?"

Charlie bir saniyeliğine şaşırmış gibiydi, ardından umurunda değilmişçesine omuzlarını silkti. "Tabii. Eve giderken Zio's a uğrayacaktım, o yüzden bana katılmak istersen *o, evden gidene kadar sinirini boz* stratejinin planlamasını yapabiliriz."

"Annemle Scott pizza söyleyecekler, o yüzden ben..."

"Onlarla planını iptal et ve benimle gel." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Bir zahmet."

"Bu neye yarayacak?" diye sordum, Bay Hiçbir Şey olma eğilimine rağmen *gerçekten de* güzel bir yüzü olduğunu fark ederek. *Dostum, böyle uzun kirpiklere rimel sürmeyi çok isterdim.* Böyle doğmuş olması hiç adil değildi.

"Kaosa. Gerginliğe," diye cevap verdi, bir elini uzatıp, bugün bana hiç ayak uydurmayan saçlarımın sağ tarafındaki kıvırcığı okşayarak. "*Biz üçümüz mutluyuz* planlarını bozmaya."

"Tamam." Eline vurduktan sonra anneme mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Rehberimi açarken, "Sadece önce Nekesa'yı bırakmama izin ver," dedim.

"Theo," dedi Charlie, gözleri üzerimdeyken, "Bay'le gidip *herifi yok et* planına çalışabilmemiz için Nekesa'yı eve sen bırakabilir misin?"

"Tabii ki," dedi Theo, çok da umursamamış gibi.

Charlie sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Tabii ki," diye mırıldandı.

"Sağ ol," dedi Nekesa, yolunun tekrar *çekici* Theo'yla kesişmesinden hiç pişmanlık duymuyormuş gibi.

Kahretsin, belki de Charlie onlarla ilgili düşüncesinde haklıydı.

Charlie'yi şehir merkezine kadar takip ettim ve parkmetresi olan bir yere arabamı park ettim. Ben restorana girdiğimde Charlie çoktan bir masaya oturmuş ve menü istemişti.

"Peki..." Oturdum, çapraz çantamı çıkardım ve "Sence bu gerçekten işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir, öyle değil mi?" diye sordu, pipetinin kâğıdını mükemmel küçük bir top hâline getirdikten sonra bana atarak.

"Sanırım," dedim, hâlâ bunun doğru olup olmadığından emin olamayarak. Neden burada onunla olduğumdan bile emin değildim.

Bir garson gelip siparişlerimizi aldı, ardından direkt işe koyulduk. Annemin erkek arkadaşı için evimizi nasıl *yaşanamaz bir yer* yapabileceğime dair Charlie'nin bir sürü fikri vardı ve ben her saçma fikrini reddederken pizzalarımızı tıkındık.

"Bunu yapamam," dedim kıkırdayarak, Scott'ın eşyalarını saklamamı önerince. Charlie'nin alaycı bir şekilde aynı anda hem karanlık hem de absürt bir şekilde komik olma yanı vardı ve görünüşe bakılırsa bu benim mizahımın hassas noktasıydı. Ciddi miydi şaka mı yapıyordu, çoğu zaman emin olamıyordum. Ama yine de derin sesindeki alay bunu komik kılıyordu. Kafamı salladım ve pizza dilimimden bir sucuk çıkardım. "Yapamam işte."

"Neden?" diye sordu, yarısı Mountain Dew'la dolu olan kırmızı Coca-Cola bardağını kaldırırken. "Eğer size her geldiğinde gözlüğünü kaybederse, size gelmeyi bırakabilir, öyle değil mi?"

"Bu çok basitleştirilmiş gibi," dedim, öyle olmamasını düşleyerek.

"Tabağında şu an ne oluyor?" diye sordu Charlie, kolasını masaya koyup iki eliyle işaret yaparak. Gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini kısmıştı ama, "Bu, pizzaya saygısızlık. Kendinden utanmalısın," derken hafifçe gülümsüyordu.

"Hayır, değil." Pizza malzemeleri yığınına baktım ve "Hepsini yiyorum. Sadece önce peyniri ve pizza malzemelerini, en son da kenarlarını yemeyi seviyorum," dedim.

"Neden?" Kafasını iğrenmişçesine sallarken bana havalimanındaki Charlie'yi hatırlattı ve "Gerçekten..." diye ekledi.

İç çektim. "Gerçekten bilmek istiyor musun, yoksa sadece benimle alay etmek mi istiyorsun?"

Koca ellerinden birini uzatıp siyah zeytinlerimden birini aldı. "İkisi de."

"Tamam." Eline vurdum ve "Eğer hepsini birlikte yersen, pizza malzemelerinin tadı yüzünden kenarlarının tadını çok alamıyorsun. Bu şekilde, dananın, sucuğun, zeytinin ve soğanın tadını çıkarabiliyor, ardından da kenarlarının dokusunun ve mayalı tadının keyfine bakabiliyorsun."

Dudakları, neredeyse beni takdir ediyormuş gibi görünen bir sırıtışla kıvrıldı. "İğrenç görünüyor ama söylediğin şey biraz da olsa mantıklı," derken koyu gözleri hafifçe parıldıyordu.

Bir şekilde doğruluğum kanıtlanmış gibi hissederek çenemi kaldırdım. "Biliyorum. Değil mi? Bunu kendi pizzanla dene."

"Dene..."

"Ama önce su iç." Suyunu ona yaklaştırdım ve "Damak temizleyici," dedim.

Gözlerini hafifçe kısıktı -gülmek istediğini görebiliyordum- ama hiçbir şey demedi. Onun yerine, tam olarak dediğimi yaptı. Suyundan bir yudum aldı, bardağı masaya koydu, ardından önce pizza malzemelerinden, sonra da kenarından ısırık alırken benimle çok saçma bir göz teması kurdu, sanki göz kırpmama yarışındaymışız gibi.

"Haklıymışım, değil mi?" diye sordum, çenemi bileğime dayayarak. "Böyle çok daha iyi."

Arkasına yaslanıp beni izledi, hiçbir şey söylemeden, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuşçasına başını eğdi. Artık gülümsemiyordu ama alaycı veya mutsuz gibi de görünmüyordu.

Analitik görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımın ısındığını hissettim. "Her neyse. *Ben* haklı olduğumu biliyorum, sen aşırı..."

"Harika," dedi, ifadesini hâlâ okuyamıyordum.

"Aradığım kelime bu değildi, ama..."

"Hayır," dedi, ağzına bir gülümseme yayılırken. "Pizza metodun. Harika."

Gözlerimi kırptım. *Benimle dalga mı geçiyordu?* "Bana katıldığını mı söylüyorsun?"

"Daha önce hiç pizzanın tadına bakmamışım gibi hissettiğimi söylüyorum. Bana metotlarını gösterdiğin için teşekkür ederim, Bailey Mitchell Dört Göz."

"Rica ederim," dedim ve zaferimle gülümsememe engel olamadım. İltifatının ne kadar hoşuma gittiğini bilmesini istemedim, o yüzden, "Şimdi şeytani planımıza dönecek olursak," dedim.

Kafasını sallayıp kolasını almadan önce gözlerini bir saniyeliğine daha gözlerimde tuttu. "Ona gelecek olursak. Sana bir şey soracağım."

"Tanrım."

"Bu planladığımız şeylerden herhangi birini yapmaya cesaretinin olduğunu düşünüyor musun? Sen bir tık *çaresizce insanları memnun etmeye çalışan* birisin."

"Hayır, değilim," diye cevap verdim, istediğimden daha savunmacı konuşarak. Ama kahretsin... Biraz saldırıya uğramış hissediyordum. Çünkü *bunun olayı neydi*? Sırf kibar olmam ve yüzleşmekten kaçınmam çaresiz olduğum anlamına gelmiyordu. Nekesa hep bana öyle olduğumu söylüyordu -*çaresizce insanları memnun etmeye çalışan biri*- ve Zack bile biz beraberken bunu ima etmişti.

"Sakin ol," dedi Charlie, sanki destek alıyormuş gibi ellerini kaldırarak. "Öyle demek istemedim."

Dazlasıyla dramatik yüz ifadesinden dolayı tüm sinirim yok olurken bir kaşımı kaldırdıp, "Gerçekten mi?" dedim.

"Tamam, büyük ihtimalle öyle demek istedim," dedi, pişmanlık emaresi olmayan gülümsemesi onu yaramaz küçük bir

çocuk gibi gösteriyordu. "Ama soruma dönecek olursak... Ortalığı karıştıracak kadar cesur musun?"

"Bilmiyorum," dedim, sorusunu gerçekten kafamda tartarak. Yüzleşmekte zorlanıyordum, o yüzden kabiliyetlerimi sorgulamakta haklıydı. "Yani, cesur olmak *istiyorum*."

Bir ses çıkardı ve kafasını salladı. "Bu yeterince iyi değil, adamım."

"*Biliyorum*," diye mızmızlandım. İçeceğimi pipetle karıştırdım. "Keşke biraz daha senin gibi olsaydım."

"Biliyordum." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Göğsü aşırı genişti, yüzücü olup olmadığını merak ettim. Alaycı bir kibirle, "Ben senin rol modelinim," dedi.

"Hiç de bile."

"Eğer bana Charlie *amca* veya Danışman Charlie diye hitap etmek istersen," dedi, içimde ona tekrar gülümseme isteği uyandıran komik bir gülümsemeyle, "kesinlikle edebilirsin."

"Cam yemeyi tercih ederim," dedim, gülmek isterken bile bu kısa cevabı vererek. "Konumuza dönebilir miyiz?"

"Tabii," dedi, bakışıma odaklanmadan önce gözleriyle tüm yüzüme bakarak. "Yani, bence, yapman gereken ilk şey derinliklerine inip içindeki pisliği bulmak."

"Ah, vay canına."

"Kelimelerini sertleştir," dedi hızlıca. "Ama ne demek istediğimi anladın. Sadece bir pislik ol."

"Kimse bu konuda senin kadar iyi değil." Ona baktım, doğal alaycı yüzüne. "Aman Tanrım, sen de benimle gel," dedim.

"Ne?" dedi, kaşları çatık bir şekilde.

"Evet!" Bu dâhiceydi. "Sen orada olursan daha cesur olurum..."

"Daha cesur," diye lafımı kesti. Kaşları hâlâ çatıktı ama gözlerindeki oyuncu parıltı oradaydı.

"Hem sen de *kendi* somurtkan tavrını takınabilirsin." Scott'a *kaba* davranmamızı istemiyordum ama işleri yavaşlatmak için bir şey *-herhangi bir şey-* yapacak kadar çaresiz hissediyordum. Hayatımın tekrar değişeceğinden çok korkuyordum ve ben hâlâ ilk değişime adapte olmaya çalışırken bunun olmasına izin veremezdim. Sadece annem ciddi bir ilişkiye başlayana kadar *-herhangi* biriyle- biraz daha zamana ihtiyacım vardı. "Pislikliğin dinamik ikilisi oluruz."

"Sıkıcı süper kahraman isimleri," diye mırıldandı, sanki bir milyon şey düşünüyormuş gibi beni yakından izlerken.

"Daha büyük ve daha kaba olanın sen olmana izin veririm," diye dalga geçtim, saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ne düşündüğünü merak etmekten çatlarken.

"Ah, bana *izin* verirsin." Gözlerini devirdi. "Benim çıkarım ne?"

Şimdi de ben gözlerimi devirdim. "*Gerçekten de* bir pisliksin. Sadece iyi bir arkadaş olmaya ne dersin?"

"İş arkadaşı," diye beni düzeltti. Telefonunun titrediğini duydum, cebinden çıkarıp bildirimine baktı.

"Aynen öyle, iş arkadaşı," dedim, düzeltmesinden dolayı biraz *tuhaf* hissederek. Charlie Sampson'ın arkadaşı olmak umurumda değildi ama ne zaman asla arkadaşım olmayacağını belirtse biraz da olsa reddedilmiş gibi hissediyordum. "Arkadaşlık şeyi hakkında hatalı olduğunu kabul etme, Tanrı korusun."

"Değil mi?" Telefonuna bakarken çenesini sıktı, ardından ekranını kapatıp telefonu masaya koydu. Sinirli bir şekilde değil, *bıkmış* gibi. Bakışları tekrar benimkileri buldu ve yüzünde çokbilmiş sırıtışı olsa da, "Hatalı olmaktansa canımı feda ederim," derken, bu sırıtış gözlerine yansımadı.

"Senin hatalı olduğunu kanıtlamak için canımı fena ederim," diye alay ettim. "O yüzden bu konuda biraz benziyoruz."

"Ama benzemiyoruz."

Masanın karşı tarafına uzandım, tişörtünün kolunu kavradım ve onu ikna etmek için yüzündeki yorumsuz ifadeyi silmeye mecbur hissederek kararlı ve tuhaf bir şekilde kolunu sarstım. "Lütfen bunu yap. Lütfen. Lütfen. Bunu. Yap."

Koca ellerinden birini benimkinin üzerine koyup elimi pazılarının arasında mahkûm bırakırken dudaklarına yavaşça geniş bir gülümseme yayıldı. "Yalvarıyorsun... Bu hoşuma gitti."

"Yani yapacak mısın?" diye sordum, gülümsemesinin gücünden bir tık korkarak. *Veya belki de bu "gülümseme"nin ve "avucumun altındaki kaslı kol"un gücüydü.*

"Seni evine kadar takip edip ortalığı karıştırmaya yetecek kadar orada kalırım." Dramatik bir şekilde nefes verdi, elimi çekti ve "Ustayı izlemene izin veririm ve umuyorum ki bir şeyler öğrenirsin," dedi.

"Yemeğin bitti mi?" diye sordum, direkt olarak boş tabağına bakarak. "*Scott'ı Terk Etme Operasyonu*'na başlamak istiyorum."

"Çok sabırsızsın," dedi, elini uzatıp saçlarımı bozarken. "Benim neşeli öğrencim."

"Benim aptal eğitmenim," dedim, saçlarımı düzeltmeden önce eline vurarak. "Hadi, gidelim."

14. BÖLÜM

Charlie

Ben ne yapıyordum?

Onun evine gitmek de neyin nesiydi??

Ona yardımcı olmak konusunda ciddiydim. Genel olarak, Bailey çok masum ve güven dolu biri gibi durduğu ve hayatın gerçekleriyle karşı karşıya kalınca parçalara ayrılacağı için. Bunu durduramayacağımızı biliyordum -çünkü *hayat* böyledir- ama eğer savaşırsak en azından çaresiz hissetmezdi.

Çaresiz hissetmekten *nefret* ediyordum.

Çünkü çaresizlik biraz *waterboarding* gibiydi (*biraz* dedim). Sen nefes alamıyorken ve bu asla bitmeyecekmiş gibi hissederken kontrol başkasının ellerindeydi.

Mantıken biteceğini biliyorsun -er ya da geç o kova boşalacak, değil mi?- ama sürekli suya batarken bunu bilmek hissettiğin paniğe yardımcı olmuyor.

Tanrım, ben berbat durumdaydım.

Ama ona yardım etmekte bir sorun yoktu.

Ona yardım etmek için *evine* gitmek?

Berbat bir fikirdi.

15. BÖLÜM

Bailey

"Saçım düzgün mü?" diye sordu Charlie.

Anahtarlarımı aramayı bırakıp, bana komik bir şekilde gülümserken bunu gerçekten umursuyormuş gibi kafasını okşamakta olan Charlie'ye baktım. Kafamı salladım ve "Baş döndürücüsün," diye mırıldandım.

"Ah, teşekkür ederim."

Kapının kilidini açınca içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Mutfakta kimse yoktu ama annemin salondan gelen sesini duyabiliyordum.

"Pislik ol," diye mırıldandı Charlie. Kulağımın dibindeki sesinden dolayı bir an ürperdim. Bu da onun, "Bunu hissettim," demesine sebep oldu.

Arkamı dönüp ona bakarak yüzündeki çekici sırıtış karşısında gözlerimi hızlıca kırptım. Yüzünde, benim pek bir bilgim olmayan konular hakkında *çok* şey bildiğini iddia eden o yarım gülümsemelerinden biri vardı. "Ne? Kötü bir şey demek istemedim. Sadece ürperdiğini hissettiğimi belirttim," dedi.

Yutkundum ve yanaklarımın aşırı sıcak oluşundan nefret ettim. "Peki."

"Dudaklarımın yakınlığından ürperdiğini..." diye alay etti ve eğer sözcüklerinin devamında işteyken tüm gün Theo'yla konuşurken çıkan rahat kıkırdaması gelmeseydi, sinirlerim bozulabilirdi.

Çok sakindi. Zararsızdı.

"Bay?" diye bağırdı annem. "Eve mi geldin?"

"Evet," dedim, Charlie'yi tişörtünün kolundan çekip benimle beraber salona sokarken. O, patronluğuma karşılık sessizce homurdanırken, ben de, "Geciktiğim için özür dilerim," dedim.

Ama tamamen odaya girince Charlie'nin kolunu bıraktım ve gördüğüm şeyden nefret ederek kendi kollarımı sıkıca göğsümde birleştirdim. Annem koltukta Scott'ın göğsüne yaslanmış, ayaklarını sanki daha önce hiç bu kadar rahat olmamış gibi altına sıkıştırmıştı. Scott'ın üzerinde ekoseli bir pijama altı, bol bir tişört ve beni anlamsızca sinirlendiren, o çok sevdiğim, bileğinde biten beyaz çorapları vardı.

Tanrım, ya eğer bunun normale dönüşmesini durdurmak için çok geç kaldıysam?

"Ah." Annem Charlie'yi gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Selam, tanımadığım insan."

"Evet," dedim, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Bu Charlie, birlikte çalışıyoruz."

"Merhaba, Charlie," dedi annem ve ben Charlie'ye baktığımda...

Aman Tanrım.

Charlie ona dünyanın en etkileyici gülümsemesiyle gülümsüyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm, bir tarafı daha yukarıda, tembel sırıtışı değildi; bir diş macunu reklamında olması gereken tam bir gülümsemeydi. Kısık gözleri, belirgin gamzeleri vardı. Tanrı aşkına, *iyi* görünüyordu.

Charlie gülümseyerek, "Merhaba... sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," derken, ağzımın apaçık olduğundan emin olarak dik dik ona baktım.

Annem, ağzı kulaklarına varana kadar gülümsedi. Charlie'ye bakarken âdeta parlıyordu. Scott durdu ve elini uzattı. "Selam, Charlie. Ben Scott."

Charlie'nin etkileyici gülümsemesi, Scott'ın elini sıkarken alaycı sırıtışına döndü. "Memnun oldum. Bay'in babası mısınız?"

Dudağımı ısırdım, tam bir pislikti.

"Hayır," dedi Scott, biraz rahatsız görünerek. "Annesinin arkadaşıyım."

"Arkadaşı, öyle mi?" dedi Charlie, gözleriyle pijama altı ve çoraplı ayaklarını inceleyerek. "Peki."

"Gel, içecek bir şey alalım," dedim, Charlie'yi mutfağa sürükleyerek. Köşeyi dönüp görüş alanlarından çıktığımız gibi gözlerimi açarak ona baktım.

Ardından gülümsedi. Bir zafer kazanmış gibi gülümsedi ve ben sessiz tutmaya çalıştığım ama saçma bir şekilde aşırı ince çıkan kıkırdamalara boğuldum.

"Sen *aşırı fenasın*," dedim, sessizce konuşmaya ve gülmeye çalışırken.

"Yüzünü gördün mü?" diye sordu Charlie, hâlâ gülümseyerek. "Sanırım bana vurmak istedi."

"Şşşşşş... dinle."

Annem sessizce konuşuyordu ve ikimiz de duyabilmek için boyunlarımızı uzattık.

"Ah, kötü bir şey demek istemedi," dedi annem yatıştırıcı bir ses tonuyla, bu da Charlie'nin kaburgalarıma dirsek atmasına sebep oldu.

"Ah, evet, istedim," diye fısıldadı, kendiyle aşırı gurur duyuyormuş gibi konuşarak.

"Ah, evet, istedi," diye mırıldandı Scott, sesi sinirli gibiydi. "Güven bana, ben ergen erkekleri bilirim."

İkimiz de gözlerimizi devirdik.

"Bay'in arkadaşına karşı kibar olur musun?" diye sordu annem. "Çok bir şey istemiyorum, sadece kibar ol."

Annemin eleştirel ses tonuna karşı ağzım açık kaldı ve Charlie maçı kazanmış gibi ellerini havaya kaldırdı. *Aman Tanrım... Planı gerçekten işe yarayabilir miydi?*

"Artık gitmem gerek," dedi Charlie, yarım bir gülümsemeyle bana bakarak, "ama *bu harika olay* için rica ederim."

"Hayırrrrr," diye yalvardım, kolunu tutup sarsarak. "Şu an Tanrı'nın görevini yerine getiriyorsun."

"Gerçekten... Eğer geç kalırsam annem delirir."

"Peki..." Kolunu bıraktım. "Ama bunu daha sık yapabilir miyiz? Yani, buraya takılmaya ve pisliklik yapmaya gelir misin?"

"Kulağa bir parti gibi geliyor," dedi, yüzümü inceleyerek. "Eve gidip ders çalışmam gerek," diye anneme seslenip salonu görebilmek için biraz eğildi. "Ama sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Seninle de, Charlie," dedi annem. Ama Scott hiçbir şey demedi.

Charlie gittikten sonra salona girdiğimde ikisi de sorgulayıcı bir şekilde bana baktı.

"Yani Charlie'yle arkadaşsınız, öyle mi?" Annem bana komik bir gülümsemeyle baktı, sanki tüm bilgileri benden almak istiyormuş ama Zack'ten sonra yeni bir aşk için fazla erken olduğunu biliyormuş gibi. "Aşırı tatlı," demeden önce Scott'a bir bakış attı.

Yüzünü hayal ettim ve evet, *gerçekten de* aşırı tatlıydı.

Aşırı tatlıydı ve aşırı ama aşırı sinir bozucuydu.

"Sadece arkadaşız."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Scott. İkimiz de ona bakınca, "Ne? Bana çokbilmiş biri gibi geldi. Ki bu bir arkadaş için süper bir şey ama bir erkek arkadaş için değil," dedi.

"Vay canına," dedi annem, çatık kaşları ve birbirine bastırılmış dudaklarıyla ona anlamıyormuş gibi bir bakış atarak.

"Ne?" diye sordu Scott, bir ona bir bana bakarak.

"Hiç," dedi annem, kafasını sallayarak. "Sadece bu apartman dairesinde *katı* erkek arkadaş kuralları olan kişinin *sen* olmanı beklemezdim."

Scott elini annemin dizine koydu, komik bir surat yaptı ve "Benim sağım solum belli değildir, bunu bilmiyor musun?" dedi.

"Sanırım unutmuşum," dedi annem, gülümseyip bir elini saçlarından geçirerek. "Yani... *sağının solunun belli olmadığını.*"

Bana, *şu herife de bak* dermiş gibi kibirli bir surat ifadesiyle baktı. Ama ne gülebiliyor ne de gülümseyebiliyordum çünkü donakalmıştım. Onların birlikte mutlu bir şekilde kahkaha atmalarını izlerken donakalmıştım.

Tanrım, çok mu geç kalmıştım?

Annem-Scott treni çok iyi ilerliyorken, bu trenin önüne nasıl atlayacaktım? Onun gülümsemesini ve mutlu olmasını çok istiyordum, gerçekten istiyordum. Ama bunun sebebinin bir erkek olmasını istemiyordum.

Bunun sebebinin *o* olmasını istemiyordum.

Annemin her çıktığı adama, *Sen benim babam değilsin!* diye bağıran, üçüncü sınıfa giden bir çocuk gibi olduğumdan değildi; sosyal hayatı olmasıyla bir sorunum yoktu. Bu evrendeki en sevdiğim insandı ve her güzel şeyi hak ediyordu.

Ama diğer yandan da -kahretsin- keşke her şeyin ne kadar hızlı değiştiğini bilen, on ikinci sınıfa giden bir çocuk olmasaydım. Babam beni Alyssa'yla -*görüştüğü* bir kız- eylül ayında bir cuma günü FaceTime'dan tanıştırmıştı ve o ayın sonuna kadar beni aramayı da bana mesaj atmayı da tamamen kesmişti.

Frekansımız tamamen kesilmişti, ki bu sessizlik onun mutlak yokluğunu çok güçlü bir şekilde hissettiriyordu.

Arada bir rastgele bir mesaj atmak ne kadar zor olabilirdi, sırf ÇOCUĞUNA onu düşündüğünü göstermek için?

Ve dürüst olmak gerekirse benim sinirimi bozan da buydu.

Belli ki düşünmüyordu. Beni düşünmüyordu.

Dün Alyssa'nın sosyal medyasında, Alyssa'yla birlikte Hawaii'den yeni döndüklerini görmüştüm.

Öyleyse bir şeyleri yavaşlatmak istediğim için bana kimse engel olamazdı. İsterlerse bana dava açabilirlerdi.

"Ben uyuyacağım," dedim, oradan çıkma ihtiyacı hissederek. "İyi geceler."

Hızlıca odama yöneldim ve bu durumlara üzülmemeye çalıştım ama şort ve tişört giyip yatağıma yatarken bunu kafamdan çıkaramadım.

Ya evimize taşınırsa?

Bunun için fazla erken olduğunu biliyordum ama düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Scott evimize taşınırsa ben ne halt edecektim? Birinin -herhangi birinin- evimize taşınıp hayatımıza tamamen girmesi fikri karnıma ağrı girmesine sebep oluyordu.

Netflix'te izleyecek bir şey ararken telefonum titredi.

Charlie: Benim hakkımda bir şey dediler mi?

Ben: Scott biraz çokbilmiş olduğunu düşünüyor ve senden sadece bir arkadaş olarak hoşlanmamdan mutluluk duyuyormuş.

Charlie: İş arkadaşı

Karanlığın içinde homurdandım ve cevap verdim:

Ben: Ah, evet, haklısın. Nasıl olur da öyle farz edebilirim, değil mi?

Charlie: Farz etmeni affediyorum.

Ben: Ah, teşekkürler.

Charlie: Peki, sana bir soru soracağım, dört göz. Bildiğimiz üzere ikimiz de şu an bekârız. Birini arıyor musun? Hoşlandığın biri var mı?

Sorusundan ne çıkarmam gerektiğini bilemedim. Merak etmesi mantıklıydı -ben de onun hakkında aynı şeyi merak etmiştim- ama verdiğim cevapla ezik hissettim:

Ben: Sanırım aramaya açık olabilirim ama şu an birinden hoşlanmıyorum. Ya sen?

Charlie: Ben de.

Geçen sene onu sinemada gördüğümde ne kadar mutlu göründüğünü hatırladım ve mesaj attım:

Ben: Aklın hâlâ Balo Teklifi Kızı'nda mı?

Charlie: Evet ve hayır.

Soruyu ciddiyetle cevapladığına inanamadım.

Ben: O ne demek?

Charlie: Bec'i unutamadım demek değil. Yeni pisliğiyle mutlu görünüyor ve zaten kirpiklerinin çok uzun olduğunda karar kıldım. Yani, nasıl bir ucube her sabah Ren Geyiği Clarice gibi görünerek uyanır?

Ben: Kime?

Charlie: Rudolph'un şirin olduğunu düşünen ren geyiği. İsmi Clarice. Hatırladın mı? Şiiiiirin??

Kahkaha attım.

Ben: Tatillere özel kilden animasyon bölümlerinin tadını çıkaramayacak kadar doğuştan duygusuz olduğunu düşünmüştüm.

Charlie: İtiraf ediyorum... tatilleri çok seviyorum. Neden bilmiyorum ama Noel beni gerçekten çok heyecanlandırıyor.

Bu beni güldürdü.

Ben: Bence bunu başka bir dille ifade etmelisin.

Charlie: Gören de beni yanlış anlayıp, tatilleri düşünerek başka şeyler yaptığımı sanacak... hadi ama, dört göz. AMA PEKÂLÂ. Şükran Günü'yle Noel zamanlarını çok seviyorum.

Beni rahatlatan diziyi seçtim -*Schitt's Creek*- ve hindi avlama bölümünü açtım. Ardından mesaj attım:

Ben: Peki, eğer unuttuysan: Neden "evet ve hayır" dedin?

Charlie: ONU unuttum, ama benden ayrılmasının hissettirdiği kötü hisleri unutmadım. Becca'yla barışmak istemiyorum ama aynı zamanda kendimi dışarı vurup bunların hepsini tekrarlamak da istemiyorum.

Buna tamamen katılıyordum ama ben Zack'le barışmak da *istiyordum*.

Ama bizim koşullarımız tamamen farklıydı çünkü Zack'le ben hiç ayrılmamalıydık. Saçma önemsiz bir kavga etmiştik ve eğer ÇOK FAZLA biranın bulunduğu bir partiye gitmemiş olsaydı, ertesi sabah barışırdık ve her şey güzel olurdu.

Ama bunun yerine o kadar sarhoş olmuştu ki Allie Clark'la oynaşmıştı.

Ertesi gün evimize gelip bunun bira fıçısının suçu olduğunu savunarak, onu affetmem için yalvarmıştı. Bense hareket çekip onu evden kovmuştum.

Ama bunun geçici olması gerekiyordu.

O zaman onu zamanla affedeceğimi biliyordum. Sadece o an affedemezdim. Aşırı kızgındım. Ve tekrar düşününce, bayağı bir hayal kırıklığına uğramıştım.

Ama geri gelip onu affetmem için tekrar yalvarmaktansa, Courtney Sullivan'la görüşmeye başlamıştı. Bunun beni atlatmak için olduğunu ve hâlâ beni sevdiğini *biliyordum* ve ayrıldıkları gibi biz geri barışacaktık.

Ama şimdiyse Kelsie'yle görüşüyordu.

Ben: Seni o zamanlar tanımıyordum, ne oldu?
Charlie: Daha iyi bir bağ kurduğu bir başkası olduğuna karar verdi.

Ben: IYY.

Başkası için terk edilmeyi hayal bile edemiyordum. Zack'i ayrılmamızdan sonra başkasıyla görmek bile yeterince kötüydü.
Charlie: Değil mi? Konu ben değildim ama başkasının yanında nasıl titreştiği falandı sanırım. Saçma bir cevap.

Katılıyordum ama içimde küçük bir kısmım, kızın aslında Bay Hiçbir Şey'in alaylarından bıkıp Charlie'yi daha az üzmek için böyle söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Yine de mesaj atarken destekçi davrandım:

Ben: Aşırı saçma bir cevap.

16. BÖLÜM

Bailey

Önümdeki birkaç hafta resmen okul, iş ve Charlie arasında geçen bir döngü gibiydi. Charlie ve ben her salı ve perşembe gecesi çalışıyorduk, Nekesa ve Theo da pazartesi-çarşamba ekibiydi. Dördümüz hafta sonları hep birlikte çalışıyorduk, ki bu da Charlie'nin tüm hafta sonu mesaimiz boyunca Theo'yla Nekesa arasındaki çekim hakkında mesaj atmasına sebep oluyordu.

Charlie: Mesaimiz başladığından beri, Theo'nun koluna ON İKİNCİ kez dokundu.

Ben: Sen psikopatsın.

Charlie: Senin de THEO'NUN dokunuşlarını sayman lazım, dört göz.

Ben: Neden bunu yapayım?

Charlie: Veriler. Tüm konu veriler.

Ben: O da ne demek?

Charlie: Eğer bilmiyorsan sana söylemeyeceğim. Sadece saymaya başla.

Ben de saymaya başladım. Charlie hep bana anlamsız ve saçma şeyler yaptırıyordu, normalde asla yapmayacağım ve *hayır* demem gereken şeyler. Ama Charlie'nin oyunlarına ayak uydurmak daha kolaydı.

"*Salted Nut Roll* alacak," dedi Charlie, mayosuyla otomata yaklaşan üstsüz adama bakarak.

"Hayır." Adamın göğüs kıllarına baktım, bu sefer kazanacağımı biliyordum. "*Funyuns* alacak."

Charlie'nin yanına, resepsiyon masasına dayanıp görmek için öne doğru eğildim.

Charlie bir oyun bulmuştu -Otomat İddiası- ve bu oyunda otomata yaklaşan bir müşteri görüp ne alacağı üzerine iddiaya giriyorduk.

Bu sadece Charlie'nin resepsiyon masasında zaman öldürmemize işe yarayan, bulduğu *birçok* oyundan biriydi. Charlie sıkılmaktan mı, sıkılmanın getirdiği sessizlikten mi, yoksa düşünceleriyle baş başa kalmanın düşüncesinden mi nefret ediyordu acaba? Çünkü kaçınmak istediği şey her neyse, o şeyden kaçınmak için çok fazla şey buluyordu.

"Sence kıllarını temizlemek konusunda bu kadar ciddi olan bir adam," dedi Charlie sessizce, ağzının kenarından, "Funyuns yerken darmadağınık göğüs kıllarına kırıntı dökülüyor müdür hiç?"

Kahkaha attım. "Kibar ol."

"Öyleyim," dedi, hâlâ adamı izlerken. "Gövdesini ayı gibi, bacaklarını da sütun gibi tutmayı seçen herkese aşırı saygım var. Kendi ritmine ayak uyduruyor."

"$$$$," dedim, adamın dolarlarını makineye koymasını dikkatlice izleyerek.

Charlie tökezlemem için tüm vücut ağırlığını verip bana yaslandı. "*Sen* $$$$."

"Dur," dedim ama adam seçimini yaparken ikimiz de donakaldık.

"Evet!" Charlie yumruğunu havaya kaldırdı. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Kim kazandı, Bay? Sen mi ben mi?" dedi.

"Daha önce hiç kimse sana kazanırken dayanılmaz biri olduğunu söylemiş miydi?" diye sordum, o çocuk gibi davranırken gülümsememe hâkim olamayarak.

"O zaman her zaman dayanılmaz olmalıyım," dedi, sırıtışı geniş ve kibirliydi.

"Aslında gerçekten öylesin. Bu seni tarif etmenin mükemmel bir yolu. Hiçbir şekilde dayanılmaz."

Birlikte çalışmıyorken, neredeyse hep bize gelmesi için ona yalvarıyordum çünkü bize her geldiğinde iki şey oluyordu. Ya o bize geliyordu ve Scott susuyordu. Ki bu da Charlie, annemle onun ilişkisinin ilerlemesini yavaşlatarak bana zaman kazandırıyormuş gibi hissettiriyordu. Ya da Charlie bize Scott gelmeden önce geliyordu ve sihirli bir şekilde Scott hiç gelmiyordu.

Sanki Charlie bizdeyken Scott bize gelmek istemiyormuş gibi.

Ama yine de annem Scott'la mutlu görünüyordu ve ilişkileri yıkılmıyordu. Ama ilişkileriyle her gün uğraşmak zorunda olan biri olarak, Scott'ın bizde olmadığı her ânı bir zafer olarak görüyordum.

Charlie'ye de bu şekilde borçlu kalmıştım.

Charlie mesaj attığında rastgele bir çarşamba gecesi odamda ders çalışıyordum, annemle Scott'ın salondaki seslerini duyamamak için AirPodlarımdan yüksek sesle müzik dinliyordum.

Charlie: Dört göz, bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var.

Ben: Ne gibi?

Charlie: Cuma gecesi benimle bir partiye gelmeni istiyorum.

Ne? Şarkıyı durdurdum. Onunla bir partiye mi gitmemi istiyordu? *Onunla?* Biz hiç öyle şeyler yapmazdık, sadece işte ve

bizim evde takılırdık. Neden onunla bir partiye gitmemi istiyordu?

Ben: Ne????

Ondan bir geri mesaj beklerken telefonum çalmaya başladı. Ki, adil olmak gerekirse, bu Charlie'nin hep yaptığı bir şeydi. Eğer bir şeyi açıklaması gerekiyorsa neredeyse her zaman telefonla aramayı tercih ederdi.

"Nasıl bir parti? Bir çocuğun doğum günü partisi falan mı?" diye açtım telefonu.

Buna *evet* demesini istiyordum çünkü bunun aramızı garipleştirecek bir şey olmasını istemiyordum.

"Seni öyle bir işkenceye mahkûm eder miyim?" dedi, sesi sanki uyuyormuş gibi sessiz ve biraz kabaydı. "Sadece arkadaşlarımdan birinin evinde küçük bir parti olacak."

Arkadaşlarından birinin evinde küçük bir parti mi?

Düşünmeden, "Olur. Ama biz öyle şeyler yapmayız," dedim.

Pencereme yürüdüm ve perdemi kapadım. Benden hoşlandığını düşünüyormuşum gibi konuşmamaya çalışarak kendimi açıklamaya çalışıp, "Hiç iş ve arkadaş çizgisini geçmedik," dedim.

"O yüzden bunun adı *iyilik*," dedi ve boğazını temizledi. "Eski sevgilim ve pisliği de orada olacak -ayrıca bu hiç umurumda değil- ama aynı zamanda çaresiz görünmek de istemiyorum. Eğer benimle gelirsen, üzgün durup durmadığımdan endişelenmeden rahatlayıp eğlenebilirim."

Peki, bu kulağa çok da kötü gelmiyordu. Bana çıkma teklifi etmediği için biraz rahatlamıştım ama nedense karnımda *bir şey* düğümlenmişti. "Eğlenecek miyim?"

"Tabii ki eğleneceksin, benimle olacaksın."

"Bu söylediğin, sandığın gibi rahatlatıcı değil," dedim, arkadaşlarının nasıl insanlar olduklarını merak ederek. "Şu ana kadar tanıştığım en kibirli insan olduğuna eminim."

"Yanılıyorsun," dedi. Arkada köpek havlaması duydum. "Baskılanmış insanların *eğlenceli* ve *kibirli* kelimelerini hep karıştırdığı bilinen bir gerçek."

"Kibirli insanlar hep *baskılanmış* ve *normal* kelimelerinin karıştırırlar," diye cevap verdim. "Doğrusunu öğren."

"Ah, dört göz, sinirliyken çok tatlı oluyorsun."

Bu, gülümsememe neden oldu, bunu göremediği için mutluydum. Bu çocuğun alaycı şaklabanlıklarının bazen eğlenceli olduğunu bilmesine gerek *yoktu*. "Sanki *hayır* demem için *uğraşıyormuş* gibisin," dedim.

"Lüüüüüüüüütfen *evet* de," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

"Arkadaşların bira fıçısının üstünde amuda kalkan parti insanlarından mı," diye sordum, partiyi düşünerek. "Yoksa kutu oyunları oynayan parti insanlarından mı?"

Ben partileyen biri değildim. Herhangi bir şekilde partiler hakkında sert fikirlerim yoktu ama ben ve arkadaşlarım bira içmek için toplanan insanlarla takılmıyorduk. Zack ve arkadaşları büyük içiciydiler ama beni bir partiye hiç götürmemişti.

"Bu parti aşırı iyi olacak," dedi Charlie, henüz *hayır* demediğim için mutluymuş gibi. "Ön tarafta bira fıçısı, arka tarafta soru yarışı, büyük ihtimalle üst katta bir yerde pipolarıyla saklanan birkaç dost."

"Reşit olmadan alkol içtiğim için ceza alacağım o zaman."

"Bay, eğer benimle gelirsen," dedi, sesi yumuşak, sessiz ve şaşırtıcı şekilde içtendi, "güvenle döneceğine söz veriyorum."

Bana her *Bay* dediğinde biraz tuhaf hissediyordum. Ki dürüst olmak gerekirse, bu kendi başına da garip bir şeydi. Çünkü annem ve Nekesa bana *hep* böyle hitap ediyordu.

Ama Charlie bana böyle hitap ettiğinde, olduğumuzdan daha yakınmışız gibi hissediyordum. Boğazımı temizledim ve "Benim alkollü parti hikâyemi hatırlıyorsun, değil mi?" dedim.

"Bacağında kusmuk parçası... Evet, yanından ayrılmayacağıma söz veriyorum," derken sesinde hafif bir keyif vardı.

Ve nedense, başka bir şey kastetmeden konuştuğunu anlayabiliyordum. Ve bunun rahatlatıcılığı beni şaşırttı.

"Peki, daha fazla detay bilmiyorsam ne giymem gerektiğini nereden bileceğim? Bu bir pijama partisi mi? Kostüm partisi mi? Yedi öğünlük bir yemek olacak mı? Gösterişli yemek takımları?"

"Fazla düşünmeyi bırak, dört göz." Charlie'nin gözlerini devirdiğini neredeyse telefondan duyabiliyordum. "Hep kot pantolon ve ayak parmaklarını sıkan botlarınla giydiğin siyah beyaz kazağınla çok tatlı oluyorsun."

Bu durmama sebep oldu. Charlie'nin hiç -HİÇ- nasıl göründüğüme veya ne giydiğime dikkat ettiğini düşünmemiştim. Beni hep -Fairbanks'teki havalimanından beri- kız kardeşinin kasıntı, sinir bozucu bir arkadaşı olarak gördüğünü düşünmüştüm.

Sırf aramızın garipleşmemesi için alay ederek, "Benden hoşlanıyor musun, Sampson? Gizlice bana takıntılısın da tüm gardırobumu mu ezberledin yoksa?" dedim.

"Beni rahat bırak," dedi, sesi eğleniyor gibiydi. "Nasıl göründüğünü fark etmem senden hoşlandığım anlamına gelmez, dört göz."

"Oh."

"Ama eğer partide hafifçe, biraz benden hoşlanıyormuş gibi davranabilirsen bu çok hoşuma *gider.*"

"Bu gece gerçekten beni çok şaşırtıyorsun."

"Neden? Sadece birlikteymişiz gibi görünen tatlı bir kızla gitmek istiyorum partiye. Bu, boynunu yalayıp sana *kız arkadaşım* demek istiyorum demek değil, sadece parti için hissettiğim öz güvensizliğe küçük bir itici güç demek. Tamam mı?"

Kendime hâkim olamayıp güldüm. Sadece bana *tatlı* dediği için çok mutsuzmuş ve nasıl göründüğünü önemsediği için kendinden iğreniyormuş gibi konuşmuştu.

Bu çok saçmaydı ama Charlie'nin tatlı olduğumu düşünmesi benim için *önemliydi.* Kibirli bir pislikti ama çok fazla insanı sevmediğinden, beni seviyor olması kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Aynen... gülmeye devam et, aşırı komik," dedi, gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Çok gıcıksın, çocuk."

"Ah, hadi ama Charlie... değilim," Güldüm ve ona gerçekten yardım etmek *istediğimi* fark ettim. "Ve peki, seninle gelirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ben bunun tüm konuşmamız boyunca belli olduğunu düşünmeme rağmen o şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim, *daha fazla ders çalışmama keşke gerek olmasaydı* diye düşünüp sırtımı kütletirken. "Arkadaşlarının hiçbirini tanımıyorum, o yüzden havalı davranmama gerek yok."

"Lütfen *biraz* havalı davranır mısın?"

"Şartların neler?"

"Pekâlâ..." Sesi daha derin ve rahat çıkıyordu, koltukta yatıp televizyon izliyormuş gibi. "Tuvalet kazaları ve insan içinde kusmalar olmamasını tercih ederim."

"Sanırım bu konuda sana yardımcı olabilirim. Bir anda gösteri şarkıları söylemeye başlamak konusunda düşüncelerin neler?"

"Gershwin olmadığı sürece sıkıntı yok," dedi iğrenmiş gibi. "Gershwin'i midem kaldırmaz."

"Komünist misin?" diye sordum.

"Komünistler Gershwin'den nefret mi ediyor?"

"Kimse Gershwin'den nefret etmiyor," dedim, Charlie'nin çoğu zaman aşırı sinir bozucu olmasına rağmen onunla telefonda konuşmanın nasıl eğlenceli olduğunu merak ederek. "O yüzden komünist olduğun tahmininde bulundum."

"Tahminlerinde dikkatli olmalısın, dört göz."

"Biliyorum. Affet beni."

"Affedeceğim," dedi. "Ama sırf cuma günü benden hoşlanıyormuş gibi yapacağın için."

Kitabımı kapadım, masamdan kalktım ve yatağıma yattım. "Bu, hayatımın en zor mücadelesi olacak. Eğer bunu becerebilirsem cumartesi sabahı direkt Oscar'a aday gösterilmeliyim."

"Ah, becerirsin," dedi, benimle alay ederken neredeyse flörtöz konuşarak. "İşini o kadar kolaylaştıracağım ki aslında gerçekte benden hoşlanmadığını unutacaksın."

"Bu imkânsız," dedim, battaniyeme sarınarak.

"Bekle ve gör, dört göz," dedi. "Sadece bekle ve gör."

17. BÖLÜM

Charlie

Telefonumu cebime koyarken kafamı salladım, Bailey'yi partiye çağırdığım için tam bir aptal olduğumu bilerek.

Gelmesini, Becca'ya çaresiz görünmemek için istediğimi söylemiştim, ki bu doğruydu ama daha büyük sebebi Bec'e onu unuttuğumu göstermekti.

Mutfağa girdim, buzdolabını açtım ve süt kutusunu aldım.

"TUMS içtin mi?"

Arkamı döndüm, annem mutfak kapısının eşiğinde duruyordu. Kafamı salladım. "Evet."

"Doktor Bitz'in sana söylediği egzersizlerden herhangi birini yaptın mı?" diye sordu, kurutma rafına doğru yürüyüp bir şarap kadehi alırken endişeli görünerek.

Yutkundum ve cevap vermek istemedim. Bu sorudan nefret ediyordum, bu sorunun *varlığından* bile nefret ediyordum. Çünkü her ne kadar insanlar akıl sağlığına dikkatin önemi hakkında atıp tutmayı seviyor olsalar bile, bu probleme sahip olmak bir başarısızlık gibi hissettiriyordu.

Ve bu lanet olası bir problem bile değildi.

Bir şeyleri çok düşünüyordum ve bunun sonucunda da midem yanıyordu. Bu kadardı, büyük bir mesele değildi. Ama bu

konudaki bir şey, bozukmuşum gibi hissettiriyordu. Özellikle de annem, *terapistimin* bana iyi gelebileceğini düşündüğü akıl *egzersizlerinin* konusunu açarak bana yardım etmeye çalışınca.

Ama yine de... büyük bir mesele değildi.

"Evet," dedim, buzdolabını kapatıp süt kutusunu bardağımın durduğu masaya götürerek. "Sorun değil. Sanırım akşam yemeğinde arta kalmış pizza yediğim için oldu."

"Ah, güzel," dedi, tezgâhtaki kırmızı şarabı alıp bir kadeh koyarken rahatlamış görünerek. "Sen eve gelmeden önce biz tavuk yemeye gittik."

"Kaçırdığıma sevindim," dedim, ona rahatlatıcı bir şekilde gülümseyerek. "Tavuktan nefret ederim."

"Biliyorum," dedi, beni aynı anda hem mutlu hem melankolik hissettiren o *anne* gülümsemelerinden biriyle. "Hep nefret ettin."

"Birinin ailedeki dâhi olması gerek," diye cevap verdim.

O da bunu hızlıca, "Bunu benimle matematik puanın yükselince konuş," diye cevapladı.

"Anlaşıldı."

O yukarı çıkınca ben de sütümü çalkalarken -bu benim asla işe yaramayan ev yapımı mide yanması önlemimdi- cuma gecesini düşünmeye başladım.

Becca'yla ayrılığımızdan beri *herhangi biriyle* zaman geçirmekten kaçınıyordum, çoğunlukla onu görmek ve insanların ne olduğunu sormasını duymak istemediğim için. Cuma günü Chuck'ın evine gitmekte, sırf ertesi hafta taşınacağı ve bunun onu son görüşüm olabileceği için sorun bulmamıştım.

Ama şimdiyse bir fırsat gibi hissettirdiğini düşünerek, partide elinde bira kutusu olan bir erkek öğrenci birliği üyesi gibi sütümü kafama diktim.

Bec'e, barışmak istemiyorsa bana mesaj atmamasını *söyleyemeyecek* kadar kılıbıktım. Ama mutlu olduğu için mutluydum -biraz- ama lanet olası en yakın arkadaşı olmak gibi bir niyetim yoktu.

O yüzden eğer şöyle bir şey yaparsam, ona aynı mesajı verebilirdim: *Eğer gece 3'te onu FaceTime aramayı özlediğini fark edersen, Charlie erkek arkadaşlık yapmaya müsait. Ama eğer sadece platonik mesajlaşmayla ilgileniyorsan, Charlie'nin başka seçenekleri de var.*

Yalan söyleyip insanlara Bailey ile aramızda bir şey olduğunu söylemeyi planlamıyordum ama eğer Bec kendi tahminlerini yürütüp ona göre davranmayı seçerse... yani onu durdurmak için hiçbir lanet olası şey yapamazdım, değil mi?

Bir bardak süt daha koydum ve kutuyu bıraktım.

Ama aynı zamanda, Bailey'yi annesinin ilişkisini mahvetmek ve iş dışında dışarıda göreceğim için heyecanlanan küçük kısmımı da görmezden gelemiyordum. Sosyal, *hadi, şehre inelim* tarzındaki Bailey nasıl biriydi?

Dört göz olmak dışında, Bailey kimdi? Ve neden bunu öğrenmek için bu kadar meraklıydım?

İlk karşılaştığımızda onunla ilgili bir şey beni kendine çekmişti ve Tanrı yardımcım olsun ki onunla konuşmayı *seviyordum*.

Hiç ortak noktamız yoktu. HİÇ

Yine de... boğazını temizleyip sürekli *pardon?* diyen, havalimanındaki gözlüklü ineği asla unutamazdım. Hoşuma giden, kurallara uyma huyunda cesur bir şey, sıraya kaynamama izin vermeyip yine de bu yüzden kendini kötü hissedişinde tatlı bir şey vardı.

Bailey diğer insanlar gibi değildi.

O yüzden partide büyük ihtimalle beni delirteceğini bilmeme rağmen, neden heyecanlıydım?

18. BÖLÜM

Bailey

Cuma gecesi, Charlie bizim evin önünde olduğunu belirtmek için bana mesaj atınca ben de anneme, ***"Charlie'nin arkadaşının evine takılmaya gidiyoruz,"*** diye mesaj attım, ardından dışarı çıktım. Charlie'nin nereye park etmiş olduğunu merak etmeme gerek bile kalmadı çünkü korna çalmaya başladı.

Gürültülü bir şekilde.

Aralıksız olarak.

Gözlerimi devirdim ve siyah Honda gibi bir şeye doğru koştum, kapıyı açtım ve bindim. "Tam bir pisliksin."

Charlie direksiyonun başında rahatça otururken delice sırıttı, sanki benimle uğraşırken hayatının *en iyi* vaktini geçiriyormuş gibi. Gözleri sıcaktı ve her yerimdeydi -yüzümde, kıyafetimde, bacaklarımda, tekrar yukarıda- ve hoş bakışları karnımda kelebekler uçuşturdu.

Ardından, "Tanrım, sana *tam olarak* giymeni söylediğim şeyi giymişsin. Aşırı iyi bir kızsın."

Kapımı kapadıktan sonra emniyet kemerime yöneldim, bakışlarını benden dikiz aynasına çevirirken karnımdaki

kelebekler sakinleşti. "Gerçekten, içeri girip üstümü değişmeme sebep olmak mı istiyorsun?"

"Çenemi kapatırım," dedi, arabayı geri vitese alıp park yerinden çıkarak. "Ama iyi görünüyorsun. Güzel olmuşsun."

"Az evvel bana iltifat mı ettin?" diye sordum, kemerimi takarken.

"Tuhaf, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum." Onun yakışıklı görünüyor olmasına da nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Tişört giyen Charlie'yi, kapüşonlu sweatshirt giyen Charlie'yi ve uçuş tulumu giyen Charlie'yi biliyordum ama bu Charlie...

Vay canına. Ekoseli bir gömlek, -*Ralph Lauren* mıydı?- güzel bir saat, kot pantolon ve *çok güzel* ayakkabılar...

Ama *vay canına* olan, bu değildi.

Vay canına olan, kullandığı sabunun kokusuyla gür saçlarının eliyle yüz kez taranmış gibi görünüyor olmasının birleşimiydi. Charlie'nin *bu kadar* yakınımda olması, nasıl tepki vermem gerektiğine alışık olmadığım bir seviyeye koyuyordu onu.

Yani, Charlie Sampson tatlıydı... ama partiye giden Charlie *çekiciydi.*

Bana bir bakış attı ve ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Tamam, garipleşme. Kıyafetin güzel olmuş ama çantana her şeyi büyük ihtimalle şekillerinin sırasına göre koymuş olman güzelliğinden bayağı bir alıyor."

"İşte..." Güneşliği indirip aynaya baktım. "Ee, eski sevgilinin adı neydi?"

"Ne?" Tekrar bana bakıp ardından yola geri baktı. "Ah. Becca."

"Becca." Pantolonumun cebinden rujumu çıkardım. "Aranız iyi mi?"

Homurdandı ve şerit değiştirdi. "Tanrı aşkına, ben aşırı duygusal bir tüy topu değilim. Tabii ki aramız iyi."

Maple Sokağı'ndan geçerken aşırı ciddi olan yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"*Gerçekten.*"

"Evet." Aptalmışım gibi kafasını salladı. "Saçmalamayı bırak. Ona aynı sana davrandığım gibi davranıyorum."

"Ah, o zaman hafif alaycı bir pisliksin ama bunu kabul edilebilir kılacak kadar da komiksin."

Kaşlarını kaldırıp kafasını salladı. "Gibi."

"Anladım." Rujumu sürdüm, güneşliği kapadım ve Charlie'ye döndüm. "Peki ya arkadaşların nasıl insanlar? Gürültülü? Sessiz? Komik? Kibirli?"

"*Benim* arkadaşlarım sakinler. Ve komikler."

Nedenini bilmiyordum ama endişeyle, "Sence beni sevecekler mi?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış attı. Gülmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bunu, "Dışarıdan bakınca değişmiş olabilirsin ama sen hâlâ kısmen havalimanındaki diş teli suratsın, değil mi?" derken gözlerini kısmasından anlamıştım.

"Hayır, kesinlikle değilim," dedim savunmacı bir şekilde, anlık öz güvensizliğimle dalga geçmesine bozularak. "Ama sen, Charlie... sen hâlâ tam olarak Fairbanks'te tanıştığım o çokbilmişsin."

"Vay be," dedi ve kırmızı ışıkta dururken biraz güldü. "Sakin ol. Ben diş teli suratı *sevmiştim*."

"Şimdi de yalan söylüyorsun," dedim, ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda dönerek. "Çünkü birbirimizden nefret ettiğimizi çoktan belirttik."

Gözleri, yüzümden saçıma, ardından tekrar yüzüme odaklandı ve "Nasıl unuturum?" dedi.

"Yani," dedim, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp o günü düşünerek. "Ben sadece güvenli bir şekilde ilk yalnız uçuşumu kontrol etmeye çalışan kibar bir kızdım, *sense* pislik gibi davranıyor ve güvenlik sırasında küçük bir *Hugh Hefner* gibi bir kızla oynaşıyordun."

"İlk olarak, *oynaşıyordun* mu?" dedi, yeşil ışık yanınca gaza basarak. "Kendine gel, dört göz."

"Evet," diye ona katıldım. "Bunu neden söyledim, bilmiyorum."

"İkinci olarak, Hugh Hefner iğrenç biriydi. Genç Charlie'ninse Grace Bassett'a o havalimanı öpüşmesinde ilk adımı attıracak kadar cazibesi vardı."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki alayı saklamadım. "Buna inanmıyorum."

"Güven bana, o öpüşme için bana yalvardı."

"Sen öyle düşünmemi istiyorsun."

"Aynen öyle."

Charlie bir çıkmaz sokakta güzel görünümlü, kurabiye kalıbı gibi bölmeli girişi olan bir evin önünde durduğunda, karnımda biraz kelebekler uçuştu. Garaj yolunda üç, sokakta da birkaç araba vardı, o yüzden her ne kadar devasa bir partiye benzemese de benim dört kişilik arkadaş buluşmalarımdan büyüktü.

Ama Charlie gergin olduğumu biliyormuş gibiydi çünkü cebinden bir paket TUMS çıkarıp ağzına iki tane hap atarken beni rahatlatmak için, "Seni eğlendireceğim, söz veriyorum," dedi.

Arabadan inip verandaya doğru yürüdük. Partinin nasıl olacağını merak ettim. Charlie Sampson ve arkadaşları *kimdi?*

"Hızlı ve acısız olacak. Merak etme." Verandanın iki basamağını çıktık ve Charlie sanki buraya daha önce yüz kez gelmiş gibi kapıyı açtı. Yüksek seste müzik çalıyordu -Driver Era'dan *Nobody Knows* (*X* albümünü seviyordum)- ve her yerde gezinen insanlar vardı.

Arkasından içeri girip derin bir nefes alarak kendime bunun bir önemi olmadığını hatırlattım. Partideki kimseyi tanımıyordum. O yüzden hepsi benden nefret etse de fark etmezdi, bunun bir önemi olmazdı.

Bir koltukta güzel bir sarışının anlattığı şeyleri dinlerken heyecanlıymış gibi görünen iki çocuğun yanından geçtik. Sağımda bir grup insan, kartlarla ve bira kutularıyla dolu yemek masasının etrafına üşüşmüştü, diğerleri de derin bir ilgiyle onların oynadığı oyunu izliyordu. Etrafta durup gülüşen veya kısa sohbetler eden birkaç insanın yanından daha geçtik. Charlie'yi takip ederken mutfağa baktım. Aç karnım, atıştırmalıkların, cipslerin veya lezzetli dip sosların orada bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Ardından, içi herhangi bir jalapeno popper sosuyla dolu türlülerin var olmadığı bir partide olduğumu fark ettim.

Tam olarak sürprizsiz bir partiydi ama kontrolden çıkmış değildi.

Yine de vakit daha erkendi.

Biz geçerken insanlar bize bakıyordu ve tüm gözlerin üzerimizde olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, kazağımın kenarını çekiştirdim. Evet, biraz öz güvensiz hissetmeye başlıyordum. Charlie de büyük ihtimalle bu yüzden bana yaklaşıp, "Gel, mutfağa gidelim," diye kulağıma fısıldadı.

Mutfaktaydım. Haklıydım: HİÇ dip sos yoktu... Bu sırda uzun sarışın bir çocuk, "Lanet olsun... Sonunda, Sampson. Bizi geçiştirdiğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

Charlie beni gösterdi. "Önce Bailey'yi almam gerekti."

"Sonunda tanışıyoruz, Bailey." Rahatça tezgâha yaslanmakta olan sarışın çocuk bana güzel bir şekilde sırıttı. "Ben Adam, eminim sana benim hakkımda her şeyi anlatmıştır. Bunlar da Evan ve Eli."

Bir anlığına bocaladım, masada oturan iki çocuğa bakarken şaşkındım. *Charlie arkadaşlarına benden mi bahsetmişti?*

"Selam," dedim gülümseyerek, varlıklarından zaten haberdarmışım gibi. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Sence bu üst nasıl?" diye sordu Evan, pembe gömleğini göstererek.

"Tanrım, dostum, gömleğinden bahsetmeyi keser misin?" diye mırıldandı Adam, sırıtıp kafasını sallayarak.

"Keserdim ama sen kesmezsin," dedi Evan.

Eli güldü ve "Aşırı güzel, dostum. Artık bunu konuşmayı kes," dedi.

"Ben beğendim," dedim, *Evan*'ın fikrimi isteyip istemediğinden emin olamayarak.

"Bira?" diye sordu Adam.

"Hayır, sağ ol," dedi Charlie. "Bay?"

"Hayır, sağ ol," diye ona katıldım. Ona bakıp, genelde içmesine rağmen sırf benim yüzümden *hayır* deyip demediğini merak ettim. Her ne olursa olsun, o gece içmediği için mutluydum. İçki karşıtı değildim ama insanların önünde limitlerimi kaybedeceğimin düşüncesini kaldıramayacak kadar kontrol manyağıydım.

"Dürüst olmam gerek," dedi Eli. "Seni biraz daha şey hayal etmiştim, ah..."

"Çirkin mi?" Evan, Eli'a baktı ve ona katıldığını belli ederek kafasını salladı. "Ben de."

"*Ne?*" Charlie'ye baktım. "Onlara çirkin olduğumu mu söyledin?"

"Hayır," deyip güldü.

"Hayır," dedi Eli. "Sadece birlikte çalıştığı bir çocukmuşsun gibi bahsediyor senden. Bahsetmeyi unuttuğu şey senin..."

"O *kadar da* çirkin olmadığım mıymış?" diye sordum, Charlie'ye bakıp gülmeme engel olamadan.

"Aynen öyle," dedi Eli, sözlerini yanlış anlamadığıma sevinmiş gibi.

Biri, "Charlie," diye seslendi. "Sana ihtiyacımız var."

Bana baktı ve "Resmî olarak benimle joker olmak ister misin?" diye sordu.

"Ne?"

"Charlie bir soru yarışı tanrısı, o yüzden herkes onu takımında istiyor," dedi Eli, önündeki Ultra kutusunu alarak. "Öyle ki oyunda bedava bir joker oldu, oyuncuların *Charlie'yi arama jokeri* var."

Ona şok içinde baktım. "Bu doğru mu? Sen o kadar zeki misin?"

"Ben bir dâhiyim," dedi, tipik Charlie.

"Gerçekten öyle," dedi Eli.

"*Kapayın* çenenizi." Yani, Charlie belirli bir şekilde zeki bir insandı ama derslerinin iyi olmasını hiç umursayacak biri gibi gelmemişti bana. Onun gibi tavırları olan insanlar genelde dersi eker ve konferans sırasında uyurlardı.

Gerçekten bir dâhi miydi?

"Charlie!" Yemek masasındaki herkes sanki odaya en sevdikleri insan girmiş gibi bağırdı. Ama Charlie sanki bu normalmiş gibi onlara yarım bir sırıtış atıp bir elini havaya kaldırdı.

Aslında, onu gördüğüne *herkes* sevinmiş gibiydi, sadece iddia edildiği gibi soru yarışı hünerlerinden dolayı da değil.

Oturma odasına giderken yanından geçtiğimiz neredeyse her insan ona, "Charlie!" diye bağırıyordu. Sanki Charlie uzun zaman önce bir yolculukta tanıştıkları bir arkadaşlarıymış gibi.

Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyordu, emin değildim. Charlie'yi seviyordum -vay canına, gerçekten de Charlie'yi seviyordum- ama birçok insanın daha onu seviyor olması biraz şaşırtıcıydı. Onun genel popülasyon için zamanla elde edilen bir zevke sahip olduğunu düşünmüştüm. Biraz *Eğer Biliyorsan Biliyorsundur* tarzı bir çocuk gibi.

Siyah beyaz bir tişört ve kırmızı kot pantolon giyen -ve upuzun bir sakalı olan- biri, "Sampson!" diye bağırdı. "Tad geleceğini söylediğinde, ona inanmamıştım. Seni çok uzun zamandır görmüyorum."

"Her hafta sonu çalışıyorum," dedi Charlie ve bana baktı. "Bu arada, bu Bailey."

"Merhaba, Bailey," dedi, sanki sırf Charlie'yle *birlikte* olduğum için bile muazzammışım gibi. "Ben Austin."

"Pantolonuna bayıldım, Austin," dedim, Eli'ın teklif ettiği birayı almadığıma biraz pişman olarak. En azından elimde beni ortama ayak uyduruyormuşum gibi gösteren bir şey olurdu. "Cesur bir seçim."

"Değil mi?" diye bana katıldı, kırmızı kot pantolonuna bakarak. "Bence bu *bebek* tam olarak nasıl bir insan olduğumun farkında olduğumu gösteriyor."

"Sen Kırmızı Kot Pantolon Adam'sın," dedim gülerek, Austin'den direkt hoşlanmıştım. Hep gülümseyen birine benziyordu. Ve pozitif bir enerjisi vardı, ki bu Charlie'nin enerjisinin tam tersiydi. *Bu ikisi arkadaş mıydı?* Sanırım bu, zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir durumdu.

"Aynı zamanda da Tartışmaya Açık Kararlar Adam," diye ekledi Charlie. "Veya belki de Modada Yapılmaması Gerekenler Adam."

Bu, Austin'in kıkırdamasına ve tanıdıkları biriyle ilgili bir hikâye anlatmaya başlamasına sebep oldu.

Ama arkadaşlarıyla tanıştığım sırada, Charlie'nin neden uzun süredir *dışarı çıkmadığını* merak ettim. Hafta sonları çalışıyordu, evet ama cuma geceleri çalışmadığını biliyordum.

Öyleyse boş vaktinde ne yapıyordu? Evde yalnız başına eski sevgilisi için ağlıyor muydu? Onu arkadaşlarından alıkoyan bir tür aile işi mi vardı? Neden ortalıklarda hiç görünmüyordu?

Partidekilerin onun varlığı karşında verdiği tepkiye bakılacak olursa, Charlie belli ki sosyal bir insandı, öyleyse sorun neydi?

Ve ben neden bunu bu kadar merak ediyordum?

"Aman Tanrım, Charles!" diye cıyakladı kısa, kızıl saçlı bir kız, ardından bize doğru koşup Charlie'ye koca bir ayıymış gibi sarıldı. Onu gördüğüne fazla sevinmiş gibi duruyordu. "Bize geri döndün!" Bana baktı ve "Selam. Ben Clio," dedi.

"Bailey," dedim deli gibi sırıtarak, çünkü sırıtmamak imkânsızdı. Clio'nun sıcak bir gülümsemesi vardı, göz kenarlarını kırıştıran türden. Âdeta kibarlık *saçıyordu*. Omuzlarımın rahatladığını hissettim.

"Sana minnettarım, Bailey, onun toplumdan kaçmaya devam etmesine engel olduğun için."

Gerçekten, Charlie'nin belirli bir şekilde toplumdan kaçıyor oluşunun sebebi neydi?

Charlie elini Clio'nun yüzüne koyup alaylı bir şekilde onu itti. "Bir hayatımın olması toplumdan kaçtığım anlamına gelmiyor."

"Her neyse..." Sehpaya uzandı ve bir kutu Old Milwaukee aldı. "Otur ve bizi cevaplarınla aydınlatmaya hazırlan."

Koltuğa oturduk ve Charlie bana biraz daha yaklaşıp, "Eğer sıkılırsan sadece bacağımı falan çimdikle, kalkıp gideriz," dedi.

"Böyle mi?" diye sordum, sertçe bacağını çimdikleyerek.

Kafasını yavaşça salladı ve "Kibar biri olduğum için *çok* şanslısın. Eğer bunu yapan Eli olsaydı onunla konuşmayı keserdim," dedi.

"Vay canına, ne kadar da maçosun," diye fısıldadım, annemin ya da babamın mesaj atmamış olduğundan emin olmak için telefonumu çıkarırken.

Clio bana oyunun kurallarını anlatmaya başladığında Charlie'nin güldüğünü duydum. Trivial Pursuit gibiydi, ama bizim jenerasyonumuz için. Tüm sorular herkesin aşina olduğu konularla ilgiliydi ama küçük detaylara dayanıyorlardı.

New Girl'de Jess ve Nick ilk kez öpüştüğünde Jess'in üzerindeki bornozun rengi neydi?

Bir takım puan kaybettiğinde, yemek masasına çıkıp diğer oyuncular tarafından seçilen bir şarkıyı söylemek zorunda oluyordu. Ben Clio'yla takım oldum ve diğer herkes oyuna girmek için oturma odasına yönelmeye başladı.

Charlie, dediklerine göre, bir paralı askerdi. Eğer bir takım cevabı bilmiyorsa, bir dolar ödeme karşılığında ondan yardım alma hakkına sahipti. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bir soruyu cevaplaması istendiğinde doğru cevaplıyordu. O yüzden Clio ve ben *Michael Scott, Foreman'da ayağını yaktıktan sonra ayağına sardığı şeyler nelerdir?* sorusunun cevabından emin olamadığımızda, Charlie bacağıyla benim bacağıma vurdu.

Ona baktığımda bana kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu soruda hayalî tangama bir dolar sıkıştırmayı düşünebilirsin, dört göz."

"Midemi bulandırdın, çok sağ ol."

"Bir doların var mı, Bailey?" diye sordu Clio. "Çünkü haklı olabilir. Michael Scott'ın ayağını baloncuklu paketlemeye sardığını biliyorum ama başka neye sardığını hatırlayamıyorum."

Bunu yapamazdım. Bu kadar kibirli görünürken Charlie'ye ödeme yapamazdım ve "Chuck'a ödeme yap, Chuck'a ödeme yap," diye tezahürat yapmaya başladığında -ve herkes ona katıldığında- kendimi savunmam gerekiyordu.

"Chuck'a ödeme yapmamıza gerek yok," dedim, Charlie'ye bakıp kaşlarımı kaldırarak. "Michael Scott'ın ayağı baloncuklu paketleme naylonuna sarılıydı, başka hiçbir şey yoktu."

"Jüri?" diye sordu Charlie. Yüzüne bir kez daha baktım, *aşırı* memnun görünüyordu, o yüzden bir hata yapmış olduğumu anladım.

"Bailey haklı," dedi, elinde cevap kâğıdı olan sarışın kız. "Baloncuklu paketleme naylonuna *sarılıydı*."

"Bum," dedim.

"Ama," diye ekledi, kartı indirip sırıtarak. "O baloncuklu naylonu yerinde tutan şey koli bandıydı."

"O bir paketleme türü değil," diye bağırdım, oda kahkahalara ve sese boğulurken. "Bant, paketlemenin bir parçası değil; o bir yapıştırıcı."

Charlie gülerek kafasını salladı ve "Neden beni dinlemedin?" dedi.

"Çünkü seni haklı çıkarmaktansa bir masanın üzerinde şarkı söylemeyi tercih ederim," diye cevap verdim.

"Ayağa kalk ve gel, hadi," dedi Clio yüzünde çakırkeyif bir sırıtışla. "Sıra bizde."

"Yani, ben sadece burada Charlie'yle birlikteyim," diye şansımı denedim, o beni kolumdan tutup ayağa kaldırırken. "Bir misafir olarak. Sizinle aynı..."

"Hadi," dedi, beni yemek odasına götürerek.

"Charlie," dedim, ona tekrar bakarak. "Beni kurtarman gerekmiyor mu?"

"Denedim," dedi gülümseyerek. "Ama sen hayalî tangama elini atmak istemedin."

"Hangi şarkı?" diye sordu Clio, yemek masasına çıktıktan sonra karaoke cihazını açmak için bir uzaktan kumanda kullanırken.

Herkes bağırarak şarkı isteğini söylemeye başladı, ardından Charlie, "*All Too Well.* On dakikalık versiyonu," dedi.

19. BÖLÜM

Charlie

Herkes tezahürat yaptı ve Bailey beni yüzümden bıçaklamak istiyormuş gibi bana baktı. Gözlerini kısıp kaşlarını çattı ve onun bana böyle bakmasına rağmen yüzde yüz rahat olduğumu fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse, biraz hoşuma gidiyordu.

Onu kızdırmak yeni favori hobimdi.

Bu sefer anlamadığı şeyse, bu şarkıyı seçerek ona bir iyilik yaptığımdı.

Müzik başladı ve tekrar herkes tezahürat yaptı.

Ama sonra -tam da tahmin ettiğim gibi- tüm ev Clio ve Bailey'ye eşlik etmeye başladı. Herkesin aşırı hoşuna giden bir Taylor bağırma seansı gibiydi.

You almost ran the red 'cause you were looking over at me.[13]

Bailey mikrofonu Clio'yla paylaşırken gülüyor ve kahkaha atıyordu. Ayak uydurmasından biraz etkilenmiştim. Bayan Nöbetçi Öğrenci'nin aşırı gergin olmasını beklerdim ama gayet rahat görünüyordu.

"Onun tuhaf biri olduğunu söylemiştin diye hatırlıyorum," dedi Eli, koltukta yanıma oturarak. "Aşırı çekici."

---

13 Taylor Swift'in *All Too Well* şarkısının sözleri. "Bana bakıyor olduğun için neredeyse kırmızıda geçecektin."

Eli'a baktım, gülümseyerek onu izliyordu ve bu bana rahatsız eden bir hissiyat verdi.

"Tuhaf biri olduğunu hiç söylemedim." Eğlenceyi izlemeye döndüm ve şimdi Bailey bir tık bağırıyordu, burnunu buruşturmuştu. *Fuck the patriarchy / Key chain on the ground.*[14] "Kasıntı ve biraz inek olduğunu söyledim."

"Yani, bu ona yakışıyor," dedi ve bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmadım. Sanki görüntüsü onun hakkındaki en önemli şeymiş gibi.

Benim lanet olası sorunum neydi?

Sakin ol. Sakin olmalıydım. Eli'm tavrının yanlış geliyor olmasının tek sebebi Bay'e karşı korumacı olmamdı.

Bu kadardı.

Eli'la ilgili bir sıkıntı yoktu.

"Aynen," diye ona katıldım. Baylie aşırı sinir bozucu olabilirdi ama masanın üstünde dans ederken aşırı tatlı görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, biraz endişelendirici bir şekilde...

Tam ben bunu düşünürken bana baktı. Sırıtıp şarkı söylerken gözlerini kıstı, bu da ona karşılık olarak benim de gülümsememe sebep oldu. Ama ardından sözleri karıştırdı. Mikrofona aşırı sesli bir şekilde yanlış sözcüğü söyledi -never *lovely jewel*-[15] ve yüzüme ne olmuştu, bilmiyordum ama onun gülmesine sebep oldu.

Ve gülmesindeki bir şey bana işledi.

Bu yüzden, omzumun üzerinden bakıp, partiye girerlerken birbirilerine eğleniyormuş gibi sırıtan Becca ve Kyle'ı gördüğümde, enayi gibi gülüyor ve şarkıya eşlik ediyordum.

Kahretsin.

---

14 *"Ataerkilliğe lanet olsun / Anahtarlar yerde."*

15 *"Asla sevgi dolu mücevher."*

20. BÖLÜM

Bailey

Olanı biteni gördüğümde kahkahalara boğulmakla -ve şarkı söylemekle- meşguldüm.

Az önce Charlie bana sırıtıyor ve *All Too Well*'e eşlik ediyordu, şimdiyse yüzü tamamen değişmişti.

Çarparak kapanan bir kapı gibi, gülümsemesi kayboldu ve yutkunurken âdemelması titredi. Arkasından içeri giren çifte baktım ve -Aman Tanrım- bu oydu. Sinema salonundaki büyüleyici kız.

Charlie'nin eski sevgilisi.

Yüzü ilk değiştiğindeki kadar hızlı bir şekilde geri değişti. Charlie dikkatini bana çevirip sırıttı ama sırıtışı gözlerine yansımıyordu. Şarkının sona yaklaşmasına sevinmiştim çünkü artık şarkı söylemek istemiyordum.

Bu, eski sevgilini yeni erkek arkadaşıyla gördüğünde yapılacak en kötü şey gibi geliyordu.

"Çok teşekkürler, Omaha," dedi Clio mikrofona, bana sırıtırken. "Ve umarım ki bu akşam buraya tekrar çıkmayız," diye ekledi.

Mikrofonu bıraktı ve az çok alkış eşliğinde masadan indik.

"*Berbattı*," dedi Eli, koltukta Charlie'nin yanındaki yerinden yavaşça alkışlayıp gülümserken. "Ama on üzerinden on veriyorum, bunu arkadaşlarıma tavsiye ederdim."

"Ah, sağ ol be," diye cevap verdim ama Charlie rahatsız göründüğü için gözlerim onun üzerindeydi. Üst üste atıp uzattığı ayak bilekleri, koltuğun arkasına yasladığı kolu ve gülümseyen ağzıyla sorun yokmuş gibi duruyordu. Ama rahatsızlığı, çenesinin gerginliği ve bakışlarının boşluğundan belli oluyordu.

Tam yanına oturduğumda, Becca ve erkek arkadaşı bize doğru geldi.

Kahretsin.

Çocuk, Charlie'ye sırıttı ve "Sampson, nasıl gidiyor?" dedi. Charlie'yi gördüğüne -diğer herkes gibi- gerçekten sevinmiş gibiydi.

Charlie'nin eski kız arkadaşı da. Gülümsedi. *Sıcak bir şekilde.* Sanki eski bir arkadaşıymış gibi. Bu mutlu, kibar, hiç etkilenmemiş bir gülümsemeydi ve parmaklarının erkek arkadaşınınkilere geçmiş olmasıyla birlikte, bu gülümsemenin Charlie'ye berbat hissettirdiğini düşündüm. Charlie'ye üzülmeme engel olamıyordum.

"Annen biliyor," dedi Charlie. Yüzünde, şaka yaptığını ve arkadaş olduklarını herkese gösteren ve *ha ha ha, bu bir "annen" şakası* diyen bir sırıtış vardı. "*Ona* sor."

Çocuk kahkahalara boğulurken, Charlie'nin eski sevgilisi gülümsedi. Ben de sözcükleriyle aslında kastettiği manayı anlayan tek kişi olmama şaşırdım. Herkes Charlie'nin aşırı komik olduğunu düşünüyordu, oysa mizah ve alayı tamamen bir savunma mekanizması olarak kullanıyordu.

Her zaman.

Sanırım bunu anne ve babasıyla olan ilişkisinden bahsettiğinde fark etmiştim. Ama şimdi, bunu herhangi bir durumda yaptığı apaçıktı.

Tabii eğer bunu ona söylersem büyük ihtimalle saçlarımı dağıtıp, Freud olmaya çalıştığım için benimle dalga geçerdi. Ama... Tanrım, bu çok tipikti.

Ve artık gördüğüm için, görebildiğim tek şey buydu.

Bu da yeni erkek arkadaşa bakıp, "Ben Bailey, bu arada. Charlie'nin... *arkadaşı*...?" deme sebebimin tek açıklamasıydı.

Kafam azıcık eğik bir şekilde Charlie'ye baktım, sanki arkadaşı olarak hitap edilip edilemeyeceğime dair aramızda bir şaka paylaşıyormuşuz gibi. Koyu gözleri bir saniyeliğine yüzümü buldu, ardından şakamı *anladı* ve midemi gerçekten hafifçe hareketlendiren yavaş, flörtöz bir şekilde gülümsedi.

Tanrım, Charlie isteyince *çekici* olabiliyordu.

Bu, gözlerini kısışıyla, bana tembelce, yaramazca, sanki saatlerce rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere beni kaçırıp götürmek istiyormuş gibi bakışıyla alakalı bir şeydi.

Öhöm... *vay canına.*

Bu beklenmedik farkındalığı görmezden geldim çünkü daha önemli olan şey gözlerinin tekrar canlanmış olmasıydı. Nedenini bilmiyorum ama onu mutsuz görmekten nefret ediyordum.

"Ben Kyle, bu da Becca," dedi çocuk, ben de gülümseyip kafamı salladım ve kıza dik dik bakmamak için elimden geleni yaptım.

Ama bu imkânsızdı.

Çünkü onu Charlie'yle barıştırmaya çalışıyordum. Daha doğrusu, Charlie'nin unutmakta zorlanacağı kadar hoşlandığı birinin düşüncesiyle Charlie'yi barıştırmaya çalışıyordum.

Çünkü beni *nasıl görüneceğimden endişeliyim* kisvesi altında buraya getirmiş olabilirdi ama ben aptal değildim, bu tamamen bu kızla alakalıydı. Charlie genel olarak diğer insanların onunla

ilgili ne düşündüğünü umursamayan o nadir insanlardandı, o yüzden bu kızın onu önemsemesi önemliydi.

"*All Too Well*'i şimdi kaçırdınız," dedim, rahat bir parti kızı rolünü oynamaya çalışarak, aslında aşırı tuhaf olduğum için yabancılarla sohbet etmekten *nefret* ederken.

"Ah, sonuna yetiştik," dedi Becca, koca mavi gözleri Charlie ve benim aramda gidip geliyor olmasına rağmen benimle konuşarak. "Charlie'yi arama jokerini kullanmadın mı?"

Bu onun ve Charlie'nin birbirlerine gülümsemesine sebep oldu ve nedense bundan hoşlanmadım. O bakışmada anılar paylaşılıyor, iç içe geçmiş anlar hatırlanıyordu. Kısa süren *o şeye* şahitlik ederken midem düğümlendi.

Nedenini bilmiyordum ama *o şeyden* aşırı nefret etmiştim.

Bu büyük ihtimalle -bunun yanlış olduğunu bilsem de- Charlie'yi üzgün görmekten hoşlanmamamla alakalıydı.

Kesinlikle bu yüzdendi.

"Bay, yardım istemek için fazla inatçı," dedi Charlie ve biraz bana yanaştı. Yani, teknik olarak bu bir omuz dürtmesiydi, bir çarpışmaydı. Ama Charlie ve benim gerçek hayatta aramızda *olmayan* bir yakınlığın göstergesiydi. "Yanlış hatırlamıyorsam, beni haklı çıkarmaktansa bir masanın üstünde şarkı söyleyeceğini söyledi."

Bu beni hazırlıksız yakaladı, ne dediğimi hatırlamasına şaşırarak güldüm. Omuz silktim. Ardından, bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama belki de onu tuhaf bir şekilde duygusal yaralardan korumak isteğimdendi, kollarımı sol pazısına dolayıp sıktım.

Evet, "Kararımın arkasındayım," derken koluna sarıldım.

Charlie bana baktı, kaşlarının arasında şaşırdığını belli eden aşırı küçük bir kırışıklık vardı. Ardından, "Bekle, yüzünde kirpik var," dedi.

Yüzü yüzüme iyice yaklaşıp, boşluktaki eli yanağıma yumuşakça dokunurken nefesimi tuttum. Bu sadece bir saniye sürdü ama gözlerimiz buluşup öyle kalınca bir film sahnesindeymişiz gibi hissettim.

Ne oluyordu? Derin bir nefes alıp biraz rahatsız hissettim, bakışları beni yakından takip ederken kalbim göğsümde çok hızlı atıyordu. Kahverengi gözleri büyülüymüşüm gibi beni tutuyordu, çenesi kasılıp rahatlarken bakışlarımı çekmeme engel olan bir büyü gibi.

Ama sonra, sanki bir düğmeye basılmış gibi, film sahnesi sona erdi. Partinin sesi geri geldi, Charlie dikleşti, ardından eski kız arkadaşı ve onun yeni erkek arkadaşıyla sohbet etmeye döndük.

Ama... elini geri çekmek yerine, indirip bacağıma koymuştu.

Ve pasif bir şekilde değil, başparmağı ve işaret parmağıyla çok az bir baskı uygulayarak, sanki kavrıyormuş gibi.

Uzun parmaklarına baktım ve karnımda bir sürü kelebek uçuşmasının nedenini merak ettim. Neden Charlie'nin elinin bacağımdaki görüntüsü içimde bir kaosa sebep oluyordu?

Ne. Oluyordu. Be?

Eline baktığımı fark edip bakışlarımı hızlıca yüzüne çevirdim. Charlie bana tamamen normal çokbilmiş bir sırıtışla bakıyordu. Bu sahte oyuna kendimi biraz fazla kaptırdığımı fark ettim.

Bu Charlie, seni aptal.

Ama hâlâ baldırımda parmaklarını hissedebiliyordum.

Öhöm.

Becca direkt Charlie'nin eline baktı, ardından gözlerini çekti ve "Brittany nerede, biliyor musun? Bize biralarımızı getirecekti," dedi.

"Buraya geldiğimizde mutfaktaydı," dedi Charlie. Ona baktığında gözleriyle resmen onu içtiğini fark etmemek elde değildi. Ona bakarken ne kadar kalbinden baktığının farkında mıydı?

Ve ben neden bunu biraz sinir bozucu bulmuştum?

"Britt," diye bağırdı Becca, mutfağa giderken erkek arkadaşının kolunu kavrayarak. "Nerelerdesin?"

Onlar uzaklaşırken Charlie'nin kolunu bıraktım ve ona bakmak dışında her şeyi yaptım. Aramızda her ne tuhaflık gerçekleşmiş bulunduysa, bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi küçük, sahte oyunumuza biraz fazla kaptırmış olduğumu biliyordum ama o, durumun bundan ibaret olduğunu biliyor muydu?

"Dört göz."

"Hmm?" dedim, ne diyeceğini merak ediyormuş gibi kaşlarımı kaldırırken normal gözükmeye çalışarak. "Ne?"

Gözlerine bakmaya cesaret edebildiğimde, bana komik bir şekilde bakıyordu. Bu... belki de samimi bir bakıştı? Bacağımı bıraktı, boğazını temizledi ve "Yapman gerekenin fazlasını bile yaptın. Teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil."

"Hadi, Clio," dedi Charlie, Clio'yu kapıya doğru takip ederken. Charlie, Clio'ya kendisini dinletmeye çalışırken kapıyı arkamızdan kapattım. "İyi bir kız ol."

"Ben iyiyim," dedi Clio, yani *bağırdı*, verandadan ön bahçeye inerken gülümseyerek.

"Hayır." Charlie verandadan atladı ve Clio'nun önüne indi. Onun boyuna erişebilmek için dizlerini kırdı -ondan otuz santim falan daha uzundu- ve "Eğer en sevdiğim insanlardan birinin apaçık bir şekilde sarhoşken direksiyonun başına

oturmasına izin verirsem bu gece uyuyamam. Lütfen seni eve bırakmama izin ver çünkü benim lanet olası güzellik uykuma ihtiyacım var."

Clio'nun Charlie'ye gülümsemesi beni de gülümsetti. Çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Havalimanındaki pislik gerçekten de çok çekiciydi.

Aslında... durum bu değildi.

Clio'yu ve beni eriten şey *etkileyiciliği* değildi, kibarlığıydı. Havalimanındaki pislik belli ki arkadaşını önemsiyordu ve ona göz kulak olmakta kararlıydı.

Yüce Tanrım, biraz *fazla* bile kibardı, bir bahar günü açan güneş gibi. O kadar muazzamdır ki sadece bunu izleyip içinize çekmek istersiniz ama bu sadece yanık kornealara ve bozuk görüşe yol açar.

Clio'yu arka koltuğa yerleştirdik ve kemerlerimizi bağladıktan sonra arabayı çalıştırırken Charlie bana, "Bu arada. Arkadaşım Eli, sana çıkma teklifi edip edemeyeceğini sordu bana," dedi.

Ne? Havalı davranıp bu daha önce başıma gelmiş gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama aslında, *Emin misin?* ve *Beni başkasıyla karıştırmış olabilir mi?* diye sormak istedim.

İlgiyi hak etmediğimi düşündüğümden değildi ama birkaç rastgele cümle dışında Eli'la pek konuşmamıştım.

"Bunu neden *sana* sordu ki?" dedim, beni fark etmiş olmasının dahi şokunu atlatmaya çalışırken havalı görünmeye çalışarak. "Nesin sen, babam mı?"

Charlie vitesi taktı ve kaldırımdan çıktı. "Ben arkadaşıyım ve sadece umurumda olmadığından emin olmak istedi. Sakin ol."

Arkada uyuyormuş gibi duran Clio'ya baktım ve bu olaylar hakkında nasıl hissettiğime karar vermeye çalıştım. Charlie'nin

arkadaşı tatlıydı ve yeterince kibar birine benziyordu ama aynı zamanda da bir *Zack* değildi.

"Eli nasıl biri?" diye sordum Charlie'ye, tüm bilgileri toplamadan bu teklifi tamamen reddetmemeye karar vererek.

"Aman Tanrım, Eli'a bayılıyorum," dedi Clio, gözleri kapalı bir şekilde. "Çekici ve aşırı kibar."

Bu, Charlie'ye sırıtmama sebep oldu.

"Bence onu seversin," dedi Charlie, şerit değiştirmeden önce aynaya bakarak.

"Sence sever miyim?" Nedense şaşkın bir şekilde ona baktım, yüzünü pano ışıklarının içinde okuyamıyordum. "Gerçekten mi?"

"Tabii," dedi, rahatça elini direksiyonun üzerinde gezdirdi. "Yani *ben* onu seviyorum, yakışıklı biri ve sen de başkasından hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Aynen," dedim, ön camdan karanlığa bakıp Zack'i hayal ederek.

Ama suratıma bir ifade takınmış olmalıyım ki Charlie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım... Kim? Kimden hoşlanıyorsun?" dedi.

"Kimseden," diye yalan söyledim ama inanmadı.

"Ah, hadi ama, dört göz," dedi, gözleri yaramazlıkla parıldarken. "Senin erkek arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum, o yüzden bana söyleyebilirsin. Küçük kalbini pıt pıt attıran yeni bir erkek mi var?"

"Ah, hiç *öyle* bir şey değil," dedim lafını geçiştirerek, kalbim pıt pıt atma seviyesini o kadar aşmıştı ki bu komik bile değildi.

"Bekle," dedi, gözlerini yola döndürmeden önce hızlıca bana bakarak. "Eski sevgilini unutamadın mı?"

"Hayır!" dedim, *fazla* savunmacı bir şekilde. Arka koltuğa bakıp daha sessiz bir şekilde, "Hayır," diye tekrarladım.

"Aman Tanrım, unutamamışsın," dedi Charlie, kaşları alnının en tepesine kadar kaldırarak. "Anlayabiliyorum."

"Nasıl anlayabiliyorsun? Saçmalama," dedim sahte bir şekilde gülüp konuyu dağıtmaya çalışarak.

"Sadece biliyorum." Charlie bir saniyeliğine bana baktı ve yüzü biraz ciddileşti, ağzının kıvrımı düzleşti ve bunu açıklayamayacağını belirtmek istermişçesine omuzlarını silkti.

"Çünkü *sen de* hâlâ Becca'yı unutamadın," dedim, neredeyse fısıldayarak.

Kırmızı ışıkta dururken bunu ne kabul etti ne de inkâr etti. Gözlerime baktıktan sonra, "Ee, konuşuyor musunuz? Durum ne?" diye sordu.

Genelde Zack'le benden bahsetmiyordum.

Birçok nedenden dolayı.

Zack'i nasıl unutmam gerektiği veya onun karakteri hakkında düşünceler duymak istemiyordum ve kesinlikle onu unutamadığım için bir sülükmüşüm gibi yargılanmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, aynı durumda bu şeyleri ben de büyük ihtimalle başkasına söylerdim.

Ama ilişkilerin olayı, sadece özel olarak siz ikinize ait olan sessiz, küçük anları kimsenin bilmemesiydi. *Bunlar* sıkıca tutunmanızı sağlayan şeylerdi çünkü o kişinin o yönlerini görmüş olan tek kişi sizdiniz.

Başka kimse bilmiyordu.

Beni gizlice odasına soktuğunda, annesi aşağı inmediği için odasında tıkılı kaldığımız zaman komik bir şekilde fısıldayarak *A Groovy Love* söylememiz, annemle babamın kavga ettiğini anlattığım zamanlarda gerçekten gözlerinin dolması, cümlelerimin ortasında bir saniye daha beklemeye dayanamadığını söyleyip beni öpmek istemesi...

Ve U2'nun *Rattle and Hum* albümü... Birlikte *Homer's*'a gittiğimizde bu albümü alıp Bono'nun *All I Want Is You* şarkısını kesinlikle bizim için yazmış olması gerektiğini söylemişti.

Kalbimin ve ilişkimizi kafamda bitirmemin arasında yatan şey, aramızda olan binlerce şakamızdı.

Ama bu düşüncelerin beni sevgiye muhtaç bir çocuk gibi gösterdiğini biliyordum. Bu yüzden, anlamaktansa hepsini kafamda tutmak daha mantıklıydı.

Bu yüzden, o an bunları Charlie'yle paylaşabileceğimi hissetmem tuhaftı. Hafifçe omuzlarımı silktim ve "Hayır. Artık başkasıyla görüşüyor," dedim.

Charlie'nin ne kadar çaresiz olduğumla dalga geçmesini bekledim ama öyle yapmadı. Yeşil ışık yandığında hafifçe kafasını salladı ve bunun yerine, "Peki, onu neden hâlâ unutamadın?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim savunmacı bir şekilde. Tam olarak Nekesa gibi konuşmuş olması sinirimi bozdu.

"Hayır... pisliklik yapmıyorum." Sözcüklerini tekrar seçmeye çalışıyormuş gibi bir elini kaldırdı. "Demek istediğim şey, ah, çoğu zaman, eğer bir çift normal bir ayrılık geçirirse, birbirilerine karşı hâlâ bir şeyler hissediyorlarsa bile, ikisi de birbirini unutur. O yüzden senin gibi zeki bir kız eski sevgilisini unutamıyorsa, genelde bir sebebi vardır. Bir bahanesi."

Beyninin içini görebilmeyi dileyerek gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

"Ben mesela," dedi, utanmış gibi sesini alçaltarak. "Bec hâlâ bana mesaj atıp duruyor -sadece arkadaş olarak- ama mesajlaşmalarımız bazen beraber olduğumuz zamanlara *çok* benziyor ve bu fazlasıyla kafamı karıştırıyor."

"Oha," dedim, Becca'nın yüzünü aklıma getirip Charlie'nin hisleriyle oynayıp oynamadığını merak ederek. Onunla sadece bir dakikalığına tanışmıştım o yüzden hiçbir fikrim yoktu.

Ama Charlie'yi kasıtlı olarak *bir köşede* tutmuyor olmasını diledim, kendini unutturmamak için Charlie'nin kalbini kendine bağlı tutmaya çalışmıyor olmasını.

"Değil mi?" Hafifçe gülümsedi ama bu mutlu veya eğlenen bir gülümseme değildi. Kendiyle alay eden bir gülümsemeydi, sanki *ben aptal bir adamım* diyormuş gibi. "O yüzden sadece onu hâlâ unutamamış olmanın bir *sebebi* olup olmadığını merak ettim."

Sinir bozucu Charlie'nin yüzüne baktım ve ayrılık hakkında Nekesa veya herhangi başka biriyle yaptığımdan daha duygusal bir konuşma yapıyor olmamızın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Derin bir nefes aldım ve "Bizim ayrılmamız bir hataydı," dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

"Biliyorum... Bu, kulağa tipik bir eski kız arkadaşın diyeceği bir şey gibi geliyor. Ama doğru." Ona kızgınken nasıl tamamen barışacağımızı düşünerek Zack'ten ayrıldığımı ama Zack'in bunu ilişkimizin son ölüm çanı olarak algılayıp başkalarıyla görüşmeye başladığını anlattım. Charlie arabasını bir evin önüne çekerken -tahminimce Clio'nun- "O yüzden biraz ilişkimiz bitmemiş gibi hissediyorum," dedim.

"Ah..." Bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. "Peki, eğer senden onu affetmeni isterse affedecek misin?" diye sordu, gözleri yüzümü bulurken.

Bu... Güzel bir soruydu. Cevabı evetmiş gibi hissediyordum ama Charlie'nin sorusu, Zack'in *beni* unutabilmiş olmasıyla hâlâ birkaç sorunum olduğunu fark etmemi sağladı. Eğer benim ona verdiğim değerin *yarısını* bana veriyor olsaydı, beni unutmasının biraz daha zaman alması gerekmez miydi? Pes etmeden önce biraz daha çabalaması gerekmez miydi?

"Büyük ihtimalle," diye itiraf ettim, cevabımın yanlış olduğunu ama ne kastettiğimi de bilerek. "Peki ya sen? Sen, Becca af dilese affeder miydin?"

"Buradayız!" Clio öne doğru gelip koltuklarımızın arasına yaslandı. "Buradayız! Burası bizim evimiz."

"Doğru bilgi," dedi Charlie çakırkeyif arkadaşına. Ama gözleri benim üzerimde kaldı. Ağzı kapalı bir şekilde bana hafifçe gülümsedi, sanki paylaştığımız kalp acılarımızın farkındaymış gibi. Ardından anahtarı kontaktan çıkarıp kapısını açtı. "Hadi, seni içeri götürelim, Bayan Clio."

21. BÖLÜM

Bailey

Evimizin kapısını açtım ve ışıkların hâlâ yanıyor olmasına şaşırdım. Annem gece yarısında nadiren uyanık olurdu, o yüzden Charlie'ye korku dolu bir bakış attım. Clio'nun sessizce odasına geçtiğinden emin olmak için onunla içeri kadar girmiştim -geçmişti de- ama bu benim güzelce geç kaldığım anlamına geliyordu.

Mutfağı geçip salona adım attığımızda annem ve Scott koltukta yan yana oturuyordu. Televizyon açıktı ama sanki kapının eşiğinde belirmemi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlardı.

"Selam, gece kuşları," dedim, rahat olduğunu umduğum bir gülümsemeyle. "Çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm, anne."

"Bay," dedi annem, çok sinirli görünüyordu. Kalbim biraz çarpıntı yaptı, annem bana nadiren sinirlenirdi. "Gece yarısı demek, gece yarısı demektir."

"Biliyorum ve üzgünüm." Arkamdaki bir şeye bakmakta olan Scott'a baktım.

Birine.

Yörüngesel lazer ışınlarıyla Charlie'yi öldürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Son dakika Charlie'nin arkadaşlarından birini evine bırakmamız gerekti, o yüzden geç kaldık."

"Ama eve gelme saatine göre hareket ederken bunu da hesaplamak senin işin, tatlım." Annem kollarını birleştirdi ve "Bu *tüm gece yarısına kadar dışarıda kalacak kadar büyümüş olma* meselesinin bir parçası," dedi.

"Biliyorum." Neden beni yerden yere vuruyordu? Annem genelde çok anlayışlıydı, özellikle de kafeye ve kitapçıya gitmek dışında dışarıya nadiren çıktığım için. "Son dakika oldu. Charlie kızın araba sürebilecek durumda olmadığını fark etti, o yüzden anahtarlarını aldı ve ısrar etti..."

"O kız *sarhoş* muydu?" diye sordu Scott, sanki kızın cinayet işlediğini ilan etmişim gibi.

Bilek Çorap'ın kendini hayatıma neden dâhil ettiğini merak ederken alnımın kırıştığını hissettim. Boğazımı temizledim ve "Yani, tam olarak *sarhoştu* denemez..."

"Ama içmişti." Scott tekrar Charlie'ye, ardından anneme baktı ve bana, "*İçkili* bir partide miydin?" diye sordu.

Charlie, Scott'ın saçma sözcük kullanımını komik bulmuş gibi bir ses çıkardığında ben de, "Hayır, kız içmişti. Ama *içkili* bir partide değildik," dedim.

Scott beklenti içinde anneme baktı, *azarla onu* dermiş gibi.

Bu da beni aşırı sinirlendirdi. Kim olduğunu sanıyordu, *kocası* mı? Onu kendi ebeveyn beklentileri doğrultusunda yönlendirmeye ne hakkı vardı?

Ve sanki tüm bu durum başlı başına delice değilmiş gibi, işin gerçeği Scott'ın kendi kızının *sürekli* partiliyor olduğuydu.

Annem bana, "Bu tekrarlanamaz, Bay," derken rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Oyunculuk yapıyor gibi hissettim, sanki bunu Scott demesini beklediği için diyormuş gibi. Ve bu beni daha da

sinirlendirdi. Annem güçlü bir kadındı, neden onun kendine böyle davranmasına izin veriyordu?

"*Bu kadar* mı?" dedi Scott, sanki geç kaldığım için bana bir beşlik çakmış gibi anneme bakarak.

"*Evet.*" Annem, Scott'a içimde alkış tutma isteği yaratan sinirli bir bakış attı. "Bailey hep sorumludur. Onun seçimlerine güveniyorum."

"Hep buradaki Bay Komik'le zaman geçirmiyordu ama."

"*Scott.*" Annem, çocukça lakaplandırmasından utanmış gibi baktı ona.

"Benim kimle zaman geçirdiğimi sen nereden bileceksin?" dedim sessizce. Ama bunu diyerek bile kendimi şaşırttım. Yüzleşmekten nefret ediyordum ama bu *yabancının* işimize burnunu sokmasından daha da çok nefret ediyordum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve işime karışmaya cüret edebilmesi bile çok sırnaşık gelmişti, neredeyse boğucuydu.

Aynı zamanda *babama* da bir hakaret gibi hissettirmişti, ki bu çok mantıklı değildi ama göğsümün ortasındaki acı dolu yanmayı daha çok acıtmıştı. "Burada yenisin, bunun seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum," dedim.

"Ben gideyim," dedi Charlie. Arkamı döndüğümde yüzündeki ifade beni şaşırttı. Yanakları hafif pembeydi ve rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Hiç o kendini beğenmiş hâline benzemiyordu.

Sanki Scott'ın ona olan tavrı canını sıkmış gibiydi.

O an Charlie'ye karşı tuhaf derecede korumacı hissettim ve bir anda bunun niye olduğunu merak ettim. Kendini beğenmiş ve kibirliydi ve kesinlikle korumama ihtiyacı yoktu ama partide -şimdi de oturma odamda- yüzünün görüntüsü bana savunmasız görünmüştü. Ve bu beni ona çekiyordu.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim, Charlie," dedim ve duruma yardımı olmayacağını bilsem de *VE CLIO'YU EVİNE BIRAKMAKTA ISRAR EDECEK TÜRDEN BİRİ OLDUĞUN İÇİN* diye de eklemek istedim.

Charlie gittikten sonra yatmaya gittim. Scott, (a) hayatıma karışabileceğini düşündüğü için, (b) Charlie'ye bir pislik gibi davrandığı için ve (c) belli ki sonsuza dek her gece bizde kalacağı için aşırı sinirliydim. Çok sinirli ve çok üzgündüm çünkü elimden hiçbir şey gelemezmiş gibi hissediyordum. Her şey değişiyormuş -bir kez daha- gibi hissediyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama ardından onu duydum.

Onları duyduğumda yatağımda Alaska'dan beri benim olan eski yorganımın içine gömülmüş, yatıyordum. Scott'la annem *benim* hakkımda tartışıyorlardı ve Scott'ın sesi hiç mutlu gibi değildi.

Aman Tanrım, bu gerçekten işe mi yarıyordu?

"Eğer onu sert bir dille uyarmazsan tepene binmeye başlayacak."

Ah, hayır, başlamayacaktım. Yastığıma daha çok sarıldım ve *Başlasam da bunu seni ilgilendirmez*, diye düşündüm.

"Hayır, başlamayacak," dedi annem, sesi sinirli ve yorgun gibiydi. Yorulma sebeplerinden biri olduğum için kendimi kötü hissettim. O bu evrendeki favori insanımdı ve onun farkındalıklı ve mutlu olmasından başka hiçbir şey istemiyordum.

"Öyle olmayacağını düşündüğünü biliyorum ama Kristy'ye bak, kontrolden çıkmış, gıcık biri ama hep böyle değildi."

Tanrım, kızı hakkında böyle mi konuşuyordu?

"Bailey, Kristy gibi *değil*," diye sinirlendi annem, alınmış gibi. "Birbirilerinden çok farklılar."

Yani annem Kristy'yi tanıyor muydu?

"Biliyorum, Em," dedi Scott, üzgünmüş gibi, "ama güven bana, Kristy ortaokula geçene kadar aşırı tatlıydı, ardından Neal ve Laura kontrolü tamamen kaybedip her istediğini yapmasına izin verdiler."

"Hadi ama, senin kardeşin tembel biri," dedi annem. "Aynı şey değil."

Bir dakika. Ne?

"Haklısın. Ama demedi deme, Charlie gibi çocuklar..."

"Bailey'yi gıcık bir *yeğene* dönüştürmeyecekler," diye lafını kesti annem.

Yeğeni miydi? Kristy onun *yeğeni* miydi? Yatağımda yatıp, karanlıkta gülümseyip, mutlu bir... yani, mutlu olduğunda cıyaklayan bir hayvan gibi cıyaklamak isterken rahatladım.

Kristy onun kızı değildi... Tanrım!

Evet, yastığımın içine bağırıyor ve tepiniyordum.

Annemin, "O iyi bir çocuk," dediğini duydum ve yargılayıcı bir insan olmadığı için kendimi şanslı hissettim. "Sadece kötü bir ilk izlenim aldın. Göreceksin."

Tuhaf bir şekilde, doğru bir noktaya parmak basmıştı. Charlie aslında *gerçekten* iyi biriydi.

Sadece bunu görebilmek için bir sürü saçmalığa maruz kalmanız gerekiyordu.

Evet, Bay Hiçbir Şey'in iflah olmaz bir pislik olduğuna tamamen ikna olmuştum. Belanın *B*'si olduğuna bahse girerdim ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe öyle olmadığını fark etmiştim.

Hem de hiç.

Tam olarak ne *olduğundan* emin değildim ama kesinlikle ne *olmadığını* görmeye başlıyordum.

22. BÖLÜM

Charlie

"Kim gidip bizim için bir kola sürahisi alacak?" diye sordu Nekesa.

Planet Funnn'ın resepsiyonistleri her mesaide ikram olarak bir kola sürahisi alabiliyordu, bu da her mesaide ikram olarak bir tartışmaya sebep oluyordu.

Nekesa, Bailey'nin boyun eğeceğini bilerek ona baktı çünkü Bailey hep boyun eğiyordu.

"Ben almayacağım," dedi Theo, o gün üçüncü kez düzeltmeye çalıştığı fotokopi makinesini tamir etmeye çalıştığı yerinden. Theo yaşlı birinin teknoloji becerilerine sahip olan bir aptaldı. Ama ona yardım edecek değildim.

Fotokop makinesini *tamir etmek* normalden daha az konuşmasına sebep oluyordu.

"Ben almayacağım," diye mırıldandım. "Çünkü geçen sefer ben aldım."

"O sayılmaz çünkü çalışan tek kişi sendin." Bailey bana gözlerini devirdi, bir yere dayamış olduğum ayaklarıma ve elimdeki kitaba iğreniyormuş gibi bakarak.

"Gidip kendin alacağını biliyorsun," dedim.

"Evet," dedi Theo. "Gidip al işte, Bailey."

"Of... Ben gidip alırım, sizi pislikler," dedi Nekesa, Theo'ya ve bana bir bakış atarak. "Ben, bir geçmişimiz olduğu için Bay'in tepesine binebilirim ama siz binemezsiniz."

Aslında *ben* Bay'in tepesine binebilirmişim gibi hissediyordum çünkü eğer bu hoşuna gitmezse sert bir şekilde direniyordu.

Theo fotokopi makinesiyle uğraşmayı bıraktı. "Seninle geleceğim çünkü o sürahiyi dökmeden taşımanın imkânı yok."

Flörtleşmede berbattı ama bu Nekesa'nın hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Taşıyabilirim," diye çıkıştı Nekesa, Theo'ya sırıtırken.

Bailey alnında bir kırışıklıkla, dikkatle onları izliyordu ve yemin ederim ki beyninde çınlayan kaosu duyabiliyordum. Arkadaşının flörtleştiğini biliyordu, Theo'yla Nekesa'nın arasındaki çekimi görebiliyordu ve çaresizce buna müdahale etmenin bir yolunu arıyordu.

Güven bana, Bay, diye düşündüm, o uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken, *iş arkadaşları platonik arkadaşlar olamazlar.*

"Sanmıyorum," dedi Theo, şarkı söylermiş gibi mide bulandırıcı bir sesle, ardından ikisi Eğlokanta'ya giden koridorda gezinerek gittiler.

Evet... Bu ikisinin az bir zamanı kalmıştı.

Bailey uçuş tulumunun cebinden telefonunu çıkardığında, "Yapma," dedim.

"Neyi?" dedi, ne yapacağını anlamam onu hazırlıksız yakalamış gibi.

"Karışma." Kitabımı kapattım ve ayaklarımı yere indirdim. "Nekesa büyük bir kız."

"İddian umurumda değil," dedi. Telefonunu kaldırıp, iptal olan rezervasyonlara bakmak için sisteme giriş yaptı.

"Gerçekten mi?"

"Senin umurunda olduğu kadar değil," diye kendini düzeltti. Uzun, acı dolu bir iç çekip boğazını temizledi ve "Her neyse, Nekesa *gerçekten de* büyük bir kız, erkek arkadaşını seven büyük bir kız."

"Aynen."

"Yapma şunu," dedi bakışlarını bana çevirip, sıktığı dişlerinin arasından. "*Öyle.*"

"Aynen öyledir," dedim, sırf onu kızdırmak için kelimelerimi uzatarak. "Sen öyle düşünmeye devam et, Bay."

"Edeceğim..." diye mırıldandı, elimde olmadan *gülümsememe* neden olan sesini alçaltıp somurtma hareketiyle. "Neden Murakami'ne dönüp beni rahat bırakmıyorsun?"

Son çıkan Murakami kitabını aşırı beğenmiştim -yani, onu nefret ettiğim şeyler arasına koyamazdım- ve bunu bir önceki gün ona söylediğimde, o da bana, Joe Goldberg bahsedene kadar o yazarın adını daha önce hiç duymadığını söylemişti.

Bu, benim Joe Goldberg'ü daha önce hiç duymadığımı itiraf etmeme, bu da onun yarım saat boyunca bana Caroline Kepnes'in *You* kitaplarını anlatmasına sebep olmuştu.

Onları bana ödünç vermeyi teklif etmiş, ben de kibarca reddetmiştim.

Ben ona diğer Murakami kitaplarımı ödünç vermeyi teklif etmiştim, *o* da bunu kibarca reddetmişti.

"Sen entelektüelliğini canlı tutadur," demişti, ***kendi duruşumu savunuyorum*** şeklinde çenesini kaldırarak. "Ben daha hafif kitaplar okumayı tercih ediyorum."

Ve ***daha hafif kitaplar***dan kastı, beş ya da altı tane aşk romanı okuyor olduğuydu.

Haftada.

Bunu nasıl mı biliyordum?

Çünkü tabii ki sosyal medyasını kurcalamıştım.

İçine Dönük Bailey'nin bookstagram hesabının *binlerce* takipçisi vardı, okuduğu kitaplar üzerine fotoğraflar ve yorumlar paylaşıyordu. Gönderileri zekice, komik ve aşırı sempatikti. Her ne kadar ben onun bu yönünü biliyor olsam da, gerçek hayatta çok... kontrollü ve endişeliyken, böyle cesur olduğunu görmek çılgıncaydı.

Bailey ilgi çekici bir *çelişkiydi.*

"Pardon."

Bailey ve ben resepsiyona baktık ve çiçekli bir mayo giymiş, küçük, sarışın bir kadının yüzü buruşuk bir şekilde beklediğini gördük. Bize *Karen*lık yapmaya çok hazır görünüyordu, ben de hafifçe iç çektim.

"Ah. Merhaba..." Bailey resepsiyona gitti ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Kadına sadece bakarak, Bailey'nin tepesine bineceğini görebiliyordum.

"Evet," dedi, boğazını temizleyerek. "Sular Dünyası'nda uzun bir çocuk var ve su kaydırağı sırasına kaynak yaptı. Sorun sadece bu da değil, aynı zamanda o kaydırak için fazla büyük görünüyordu."

"Peki?" dedi Bailey, belli ki hikâyenin devamını bekleyerek.

Kadın bana baktı, ardından gıcık bakışlarını Bailey'ye döndürdü. "Onu oradan almanızı istiyorum."

"Ah, almamızı mı?" dedi Bailey, kafası karışmış gibi. Yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordum ama net göremesem de kaşlarını çattığını anlamıştım. "Biri onu uyardı mı, yoksa..."

"Hayır, belki *siz* uyarabilirsiniz," dedi kadın, sesini yükseltip yüzünü daha da buruşturarak. "*Benden* sizin işinizi yapmamı istemeyin."

Kadın, Bailey'ye sinirlenirken, ona karşı tuhaf bir şekilde korumacı hissederek ayağa kalktım, .

Kadın 1.50'den uzun olamazdı ama *para ve güç* diye bağıran mükemmel bir süslülüğe sahipti. Parlak kırmızı bir manikür, büyük bir elmas yüzük, mayo giyerken sürmüş olduğu ruj, *Louis Vuitton* plaj çantası... Bunun için gerekli olan her şeye sahipmiş gibi görünüyordu.

"Ben... Ben öyle bir şey istememiştim," diye kekeledi Bailey, yanakları pembeleşirken. "Ben sadece..."

"Çocukla ben konuşurum," dedim, Bailey'nin yanına geçerek. "Su Dünyası'nda mı olduğunu söylemiştiniz?"

Kadın kafasını salladı, yatışmış görünüyordu. "Evet."

Şakayla karışık, "Birazdan gidip o zıpır delikanlıyla ilgilenirim," dedim.

Kadın, "Teşekkürler," diye cevap verdi, koridordan girmeden önce Bailey'ye geveze ve ciddi bir *bak, bir müşteriye böyle davranılır* bakışı atarak.

"Zıpır delikanlı" derken alay ediyordum, seni cadı! diye bağırmak istedim. "Zıpır delikanlı mı?" Bailey, beni tam olarak ne kadar mide bulandırıcı bulduğunu belli eden bir bakış attı bana. "Sanırım biraz ağzımın içine kustum."

Ona yaklaştım. "Yalan söylemeyi bırak. Aşırı etkileyiciydim."

"Eğer *etkileyici, sinir bozucu* demekse..." dedi. Ben tepesinde dikilirken, gülmemeye çalıştı ve dudağını ısırıp tehlikeli görünmeye çalıştı. "...o zaman evet, tam olarak öyleydin."

"Bailey Dört Göz Mitchell, sen bana," dedim, sırıtıp işaret parmağımla burnunun ucunu dürterek, "*etkileyici* kelimesinin anlamını bile bilmediğini mi söylüyorsun?"

Soluklu bir şekilde gülerek, "Sadece senin öyle olmadığını biliyorum," dedi.

İkimiz de sırıtıyorduk ve nedense o bana bakıp gülümserken görünmez bir ip beni ona yaklaştırıyormuş gibi hissettim.

"Sıraya kaynak yapmak konusunda gözü kara bir şekilde katı kuralları olan birine göre," dedim, burnunu buruşturması karnıma bir şeyler yaptığı için hareket etmeyerek, "tepkin şaşırtıcı bir şekilde rahattı."

"Evet, ah," dedi, neredeyse fısıldıyor gibiydi, "bence havalimanı olayı sıraya *kaynamaktan* ziyade sıraya *kaynayanla* alakalıydı."

"Öyle miydi?" dedim, ona daha da yaklaşma isteğimle savaşarak. Ama... kahretsin. Ona daha da yaklaşmak *istiyordum*.

Ama... O, Bailey'ydi.

Ve işteydik.

Aramızdaki azıcık mesafenin altında kesinlikle bir çekim yatıyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bu yüzden geriye bir adım atıp, "Gidip o zıpır delikanlıyla ilgilenme vaktim geldi," dedim.

"Evet," dedi, bilgisayarına dönerken hızlıca gözlerini kırpıp boğazını temizleyerek. "Git de o zıpır delikanlının icabına bak."

23. BÖLÜM

Bailey

"O zıpır delikanlının icabına bak" mı???

Yüce Tanrım, ben beceriksiz bir aptaldım. Charlie Su Dünyası'na giderken ben de bir kutu daha fotokopi kâğıdı almak için arka odaya gittim. Sakin kalmaya çalışsam da vücudumun her hücresi ateş alıyordu. Yanaklarım ısınmıştı ve alt rafa erişmek için eğilirken karnımda deli gibi kelebekler uçuşuyordu.

Charlie benimle flörtleşmişti.

Charlie Sampson benimle flörtleşmişti, ben de ona aynen karşılık vermiştim.

Aman Tanrım.

Charlie'yle flörtleşmek *hoşuma gitmişti.*

Aman Tanrım, aman *Tanrım!*

Bu ne demek oluyordu?

Fotokopi makinesine kâğıt koyarken küçük sohbetimizi kafamda tekrar edip durdum. Sırıtışı, *Öyle miydi?* derken sesindeki ciddiyet, burnumu elleğinde ona daha çok yaklaşmam.

Nasıl yani?

Nekesa'ya mesaj atmak istedim. Ama bir anda, iş yeri flörtleşmeleri hakkında görüşünü en son istediğim kişi olduğuna karar

verdim. Kendimi işe verirken panik içindeydim, Charlie'nin ne istediğini ve benim ne istediğimi merak ediyordum. Peki, Zack'e ve Becca'ya ne olmuştu? Yüce Tanrım, bu Charlie'ydi! Derin bir nefes aldım, Nekesa ve Theo döndüğünde dikkatimin dağılmış olmasına sevindim. Ama bir saniye sonra, ağzına pembe bir TUM atarken gayet rahat ve normal görünerek Charlie geri geldi ve "Sorun çözüldü," dedi.

Gözlerimi görevime odaklanmaya zorlayarak zımbayı açtım ve içini doldurmaya başladım. "Nasıl çözdün?"

Masanın arkasına geldi ve "Ona üstünlük kurdum," dedi.

Güldüm ve zımbalara odaklanmaya devam ettim. "Yani *dur* mu dedin?"

Benim olduğum yöne bakmayarak bilgisayarında rezervasyonlara tıkladı. "Yani zengin kadın beni havuzun diğer tarafından izlerken çocukla konuşuyormuş gibi yaptım. Aslında hiçbir şey demedim."

"Vay canına... Ne kadar da güçlü bir adamsın," dedim, zımbayı kapatırken.

"Değil mi?" diye cevap verdi.

O zaman ona baktım, Charlie de bana bakıyordu. Yüz ifadesini okuyamadım ama benimle tipik Charlie versiyonuyla alay edince kendimi bir tık daha iyi hissettim. "Sorunu hallettiğim için bana borçlusun, dört göz."

"Bence değilim," diye şakaya vurdum, durumu ölçmeye çalışarak.

"Kadın seni yok edecekti, o yüzden takım için kendimi feda ettim ve Su Dünyası'na kadar gittim, sırf senin kıçını kurtarmak için." Kafasını salladı. "Bana taze bir yirmilik verebilir ya da otomattan bir Snickers alabilirsin, hangisi olduğu benim için fark etmez."

"Aynen, bence koca bir çanta dolusu dayak ya da bir kutu dolusu hava hak ettin," dedim, diğer zımbayı da doldurmak için onun etrafından dolanırken. "Hangisi olduğu benim için fark etmez."

Güldüğünü duydum, ardından her şey normale döndü.

Kendimi tüm bu krizin işten önce yemek yemediğim için şekerimin düşmesinin sonucu olduğuna ikna ettim.

Hepsini kafamda kurmuştum.

Değil mi?

O gece işten eve döndükten sonra, annem ve Scott mutfak masasında oturmuş, beni bekliyorlardı. Aşırı mutlu, fazlasıyla heyecanlıydılar, bu da korkuyla dolmama sebep oldu.

"Selam... ne oldu?" Çantamı girişe bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve buzdolabına yöneldim. "Heyecan verici bir Yılanlar ve Merdivenler oyunu falan mı oynadınız?"

İkisi de fazla heyecanlı bir şekilde güldü, ardından annem, "Scott'ın bize bir sürprizi var," dedi.

Buzdolabını açıp içine baktım ve nefret edeceğimi bildiğim sürprizi beklerken hiçbir şey göremedim. "Nedir?"

"Sonbahar tatili, haftaya," dedi, "ve okulun zaten bitmiş olacağından Scott düşündü ki..."

Scott, "Breckenridge'e gitmeye ne dersin?" diye annemin lafını böldü, sanki piyangoyu kazandıklarını ilan etmiş gibi bir sevinçle.

"Ne?" Buzdolabını kapattım ve bana beklentiyle bakarlarken göğsüm sıkıştı.

Hiç kayak yapmamıştım, annem de hiç kayak yapmamıştı, o yüzden planlarının tam olarak ne olduğundan emin değildim. Scott'ın kızının da -ki bu Kristy değildi, yuppiiiiii- okulu bitmiş olacaktı, ***hep birlikte*** bir tatile mi gitmeye çalışıyorlardı?

Çünkü hayır... bu olmayacaktı.

Panik ve korku ani bir hızla beni vurunca başım döndü, beklentilerinin korkusu bana bir yumruk gibi gelmişti. Bununla birlikte *Brady Bunch*'a dönüşmemiz için mi çalışıyorlardı? Bu "tatil" bir şeyin başlangıcı mıydı?

Herkes Breck'e daha önce gittiğimi biliyordu ve bu, kulağa harika gelmişti. Etkileyici bir dağ köyü, fotoğraftan fırlamış gibi görünen kulübeler... Dürüst olmak gerekirse hep oraya gitmek istemiştim. Ama Scott'ın biz bir aileymişiz gibi hepimizi bir aile tatiline çıkarabileceğini düşünmesine izin verecek değildim.

Tanrım, sadece bana gülümserlerken o ikisine bakınca bile yine o boğucu hissi hissediyordum. Çünkü annem lanet olsun ki çok mutlu görünüyordu. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Onun mutlu olmasını *istiyordum*, onun daha önce hiç olmadığı kadar mutlu olmasını istiyordum.

Ama ne uğruna?

Scott hayatımdaki rahatlığa karşı bir tehdit oluşturuyordu. Güzel çarşaflar ya da yumuşak terlikler gibi şımartan türden bir rahatlığa değil, *hayatının iyileşmesi gereken kısmı* türünden bir rahatlığa. Hayatının sakinleşip, dünyanın geri kısmı yanarken rahatlık hissedebildiğin kısmına.

Hayatının içine gömülebildiğin kısmına.

Bizim hayatımız -babamdan sonra ve Scott'tan önce oluşturduğumuz hayatımız- benim rahatlığımdı.

Bu da Scott'ı *rahatlık karşıtı* yapıyordu.

O, çaresizce değişmemek isteyen bir yerde potansiyel bir değişimin temsilcisiydi.

Kahretsin.

"Scott tam ana sokakta, bir restoranın çatısında balkonu olan bir apartman dairesi kiraladı," dedi annem, sanki daha önce hiçbir şey kulağına bu kadar eğlenceli gelmemiş gibi sesini

yükselterek. Bir elini uzun sarı saçlarından geçirdi ve ona bakarken saçlarının açık olduğuna bile dikkat etmemiş olduğumu fark ettim.

Bu da neydi böyle?

Annem hep atkuyruğuyla gezerdi, her zaman.

Şimdiyse saçları açık mıydı? Bu *onun* için miydi?

Beni, "Yapraklar tam renk değiştirmeye başlarken ekimde gitmek güzel olur diye düşündük. Sadece üç günlük bir tatil. Sen ne düşünüyorsun?"

Tam burada ve tam şu an küçük bir çocuk gibi ağlayabilirdim.

Bunun tamamen mümkün olduğunu biliyordum, Scott'ın hayatımıza demir atmasının... Ama bir anda her şey çok hızlı gelişmeye başlamıştı.

Bir anda aklıma berbat bir fikir daha geldi. Eğer Scott bu hayata tamamen yerleşirse, babamı hayatımdan daha çok çıkarmama sebep olur muydu? Babam bunu hayatımda daha da eksik kalmak için bir sebep olarak görür müydü?

"Ah." Gülümsemeyi denedim ve kafamı salladım. Yani, biraz fazlaca. Kafamla boynum birbirilerine bağlı değillermiş de kafam her an düşebilirmiş gibi salladım. "Yani, kulağa harika geliyor ama sanırım çalışmam lazım. Ama siz kesinlikle gitmelisiniz."

Annemin yüzünün düştüğünü gördüm. Ardından geniş gülümsemesi zayıf, düz bir çizgiye düştü, gözlerini kısmayı bıraktı ve hayal kırıklığına uğraşmış bir şaşırmayla masumca bakakaldı. "Eminim biri senin yerine çalışabilir," derken sesi kalındı.

"Aslında az çalışanları var," diye yalan söyledim, kendimden nefret etsem de Scott'tan daha çok nefret ederek. "Ama kontrol edebilirim."

"Sana kayak yapmayı öğretmeyi çok isterim," dedi Scott, gülümseyerek. "Eğer öğrenmek istiyorsan tabii."

Anneme baktım. Küçüklüğümden beri öğrenmek istediğimi *biliyordu* ve bunu belli ki ona söylemişti, bu yüzden ihanete uğramışım gibi hissettim. Avucumu kapadım ve "Evet, ah, çok isterim. Ama sanırım bu sefer olmayacak."

"Hadi ama, Bay," dedi Scott, kafasını eğip benimle arkadaşmışız gibi konuşarak. "Harika olacak, söz veriyorum. İşi boş ver -bunu söylediğimi bir daha asla duyamazsın- ve bizimle gel."

Bizimle. Annem ve ben *biz*ken ve o, *bizi rahat bırakmayan adam*ken, kendisinden ve annemden *biz* diye bahsetmesini duymaktan bıkmaya başlamıştım. Burnumdan nefes aldım ve "Belki bir dahakine," dedim.

Annem, "Bailey, bence..." dedi.

"*Gitmek istemiyorum, tamam mı?*" Ona kızmak istememiştim ama kızmıştım. Neden kızdığımı bilmiyordum ama lafımı geri almak da istemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Gidip ders çalışmam lazım," dedim.

Kendimi kötü hissederek odama gittim ve kapımı kapadım. Anneme bağırdığım için, onları tatil konusunda hayal kırıklığına uğrattığım için, daha çok da Scott'la işlerin ilerlemesi ve yakında hayatımızda kalıcı bir yeri olacağının kaçınılmaz gerçekliği yüzünden.

Artık bunu *hissedebiliyordum.*

Gözyaşlarım -aptalca, çocukça gözyaşlarım- akmasın diye gözlerimi kırptım ve hayatımın ne zaman değişmeyi bırakacağını merak ettim.

Yatağıma yattım ve uzaktan kumandayla televizyonu açtım.

"Bailey." Annem yapacağını tahmin ettiğim gibi kapımı çaldı çünkü biz böyle şeylerin geçip gitmesine izin verebilen insanlar değildik. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii." İçeri girdi, beni zorlayacağını biliyordum. Beni Scott'la tatil yapmaya zorlayacağını sadece *biliyordum* ve ne yapacağımı bilmiyordum. Kesinlikle o kadar büyük bir mesele değildi -bir hafta sonu tatili- ama Charlie'nin telefonla ilk konuştuğumuzda ne dediğini hatırladım.

Salonu ele geçirir geçirmez daha fazla alanı ele geçirecek.

"İyi misin?" Kapıyı arkasından kapadı, yanıma geldi ve yatağımın ucuna oturdu. "Sen hiç öyle sinirlenmezsin."

"Özür dilerim," dedim. Yüzüne baktım -mavi gözlerine, açık renkli kaşlarına, tüm hayatım boyunca duymaya ihtiyacım olan her şeyi söylemiş olan ağzına- ve çaresiz hissettim. Bu çok bebekçeydi ama bizim *biz*imize çaresizce sıkı sıkı tutunmak istiyordum.

"Anlamıyorum, Bay," dedi, bir elini saçlarımdan geçirmek için uzatırken. "Bu fikri düşündüğünde çok heyecanlandı çünkü seni daha iyi tanımak istiyor. Bunun birlikte eğlenmek için rahat bir yol olabileceğini düşündü."

"Biliyorum," dedim, aramızı daha kötü yapmayacak kelimeler bulmaya çalışarak. "Ama sadece henüz onunla *tatile* çıkmaya hazır hissetmiyorum."

"Bu öyle bir şey değil," dedi annem, kollarını birleştirerek. Üzerinde *Midnights* çıktıktan sonraki gün aldığı *I'm the problem* tişörtü vardı. "Bu sadece şehir dışına çıktığımız normal, eğlenceli bir hafta sonu. Büyük bir şey değil."

"Sadece üçümüz mü olacağız?" diye sordum, kızının bahsini geçmesine kendimi hazırlayarak.

"Yani," dedi, dudaklarını büzerek. "Eğer Nekesa da gelsin istersen, sanırım bu sorun olmaz."

"Gerçekten mi?" Belli ki sorumu yanlış anlamıştı. Ama Tanrım... Eğer Nekesa gelebilirse bu tatil güzel olabilirdi. Nekesa ve ben onları ekerek Colorado'da eğlenebilirdik ve hep

bir arada olduğumuz zaman bile o kadar da zoraki bir aile etkinliğindeymiş gibi hissetmezdim. "Olmaz mı?"

Omuz silkti ve taviz vermek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissettim. "Neden olmasın? Dairede iki oda, salonda da bir çekyat var, o yüzden koltukta uyumayı sorun etmezse, bence sıkıntı olmaz."

"Vay canına." Saçımı yüzümden çektim, her yerimi rahatlama hissi sardı. "Bu, bunu daha çok, ah, yani, daha az..."

Annemi Scott hakkında kötü hissettirmeden bunu kelimelere nasıl dökebilirdim, bilmiyordum.

"Anlıyorum, Bay," dedi. Anladığını görebiliyordum, bu da ona sarılmama sebep oldu çünkü her ne kadar Scott'tan hoşlanmasam da aynı zamanda annemi seviyor ve *onu* mutsuz etmek istemiyordum.

Bu, çok pişman olmama sebep olurdu.

Telefonumu aldım ve annem odamdan çıkar çıkmaz Nekesa'ya mesaj attım.

Ben: Colorado'ya gitmeye ne dersin?

Kendi duygularım tarafından resmen kamçılanıyordum. Ama cevabını beklerken fark ettim ki eğer Nekesa gelebilecek olursa aslında Colorado'ya gitmek konusunda bir tık heyecanlı olurdum.

Sadece gelebilecek olursa.

Evet, Scott da orada olacaktı ama Nekesa her şeyi hep daha güzel hâle getiriyordu ve bunun bir istisna olmayacağından emindim.

Nekesa: Biz konuşurken ekoseli üstümü ve *Doc*larımı valize yerleştiriyorum.

Bu mesajı, gardırobuma giderken gülümsememe sebep oldu.

Ben: Şaka yaptığımı sanıyorsun ama yapmıyorum. Scott beni ve annemi hafta sonu için Breck'e götürecek ve senin de gelebileceğini söylediler.

Nekesa: Scott'tan nefret ediyoruz sanıyordum.

Bu cevap kendimi kötü hissetmeme sebep oldu.

Ben: ONDAN nefret etmiyoruz, sadece hayatlarımıza dâhil oluşundan nefret ediyoruz.

Nekesa: Bu benim söylediğimden çok da farklı durmuyor.

Ben: Gelecek misin, gelmeyecek misin?

Nekesa: Gidip anneme sorayım. Hemen dönerim.

Dağ kıyafetleri ararken nefesimi tuttum, ardından Nekesa, *"Ne zaman gidiyoruz? :-)"* diye mesaj atınca sevinçten cıyakladım.

Ertesi sabah, her ne kadar mutfaktaki Bilek Çorap'ın görüntüsü her zamanki gibi sinirimi bozsa da ona tatil için teşekkür ettim.

"Bizi davet edip bir arkadaşımı getirmene izin vermen çok hoş," dedim, içten bir şekilde. Nekesa opsiyonunu bana veren annemdi, Scott değildi. Buna kolayca kabul etmeyebilir veya bir pislik gibi davranabilirdi.

Bunun yerine gülümsedi ve karışık malzemeli simidinden aldığı ısırıkların arasında, "Ne kadar kalabalık, o kadar iyi. Sadece... Daha fazla kişi getirme. Bu kadar yeterli. Ne kadar dörtlü o kadar iyi ve daha fazlasına gerek yok..."

"Söylemesi çok kolay," dedim, bu da onu güldürdü.

Kapıdan çıkarken, Nekesa'yla birlikte fotoğraflarına bakabilmemiz için dairenin Vrbo üzerindeki linkini attı, bu da kıyafet, aktivite ve lojistik tartıştığımız bir saatlik bir FaceTime'a vesile oldu.

Cumartesi sabahı işe gitmemiz gerekiyordu -sadece yarım mesailiğine- o yüzden Scott ve annem sabah erkenden gideceklerdi, biz de işten sonra yola çıkacaktık. Bence bu tam bir *en iyi ihtimal* senaryosuydu çünkü *onunla* arabada zaman geçirmemize bile hiç gerek kalmayacaktı.

Scott'ın anneme yokuşlarda evlenme teklifi etmesi gibi çılgınca bir şey olmadığı sürece, bu gerçekten de harika bir tatil olabilirdi.

24. BÖLÜM

Bailey

Tatile çıkacağımız günden önceki gece Nekesa ağlayarak beni aradı.

"Aman Tanrım... Ne oldu?" diye sordum, yatağımda oturup *Monk*'un bir tekrar gösterimini izlerken.

Burnunu çekiyor ve sakin kalmaya çalışıyordu. Ama uzun lafın kısası, bir önceki gece eve bir saat geç gitmiş -çünkü Aaron'ın evinde uyuyakalmış- ve ailesiyle kavga etmişti, şimdi de tatile gitmesine izin vermiyorlardı. Ne zaman biteceği belli olmayacak şekilde cezalıydı, evden sadece iş ve okul için çıkmasına izni vardı.

Doğru cevabın en yakın arkadaşımın iyi hissetmesini sağlayacak türden bir şeyler olduğunu biliyordum.

Ama *aman Tanrım, onsuz gidemezdim!* Gidemezdim işte.

"Annem anneni arasa nasıl olur?" diye sordum çaresizce. "Sence bunun bir yardımı olur mu?"

"Hayır," dedi, hâlâ ağlarken. "Bu aşırı büyük bir durum. Gerçek anlamda *aylarca* cezalıyım."

"Hayırrrrrrr," diye homurdandım. Tatilden vazgeçmem için artık çok geçti ve Scott'a Nekesa'nın gelmesine izin verdiği için

o kadar iyi davranmıştım ki kesinlikle onun yokluğunda benimle arkadaş olma hedefini zorlayacaktı.

"Beni dinle, bunu istemeyeceğini biliyorum," dedi, sesli bir şekilde burnunu çekip ardından sümkürerek, "ama ya Charlie'yi götürsen?"

"Neee? Ne? NE!? *Hayır.*" Bu çok saçmaydı. Değil mi? Çok saçmaydı. Yüce Tanrım, *Charlie*'yi götüremezdim. Bu tamamen deliceydi. "Neden böyle bir şey yapayım?" diye sorduğumda sesim hafif tiz çıktı.

"Dinle..." Boğazını temizledi ve "Bu fikri Theo'ya da sundum ve o da..." dedi.

"Theo'yla ne zaman konuştun?" diye lafını kestim. *Cezalı olduğunu bana bile söylemeden önce Theo'ya mı söylemişti?*

"Az evvel telefonla konuştuk."

Vay canına. Rahatmışım gibi konuşmaya çalışarak, "Artık telefonda mı konuşuyorsunuz?" diye sordum.

"Bazen. Ama bu büyük bir mesele değil," dedi, konuyu geçiştirerek. "Aaron biliyor ve bunda bir sorun görmüyor."

Görmemesi mi gerekirdi? Konuşmaya nasıl devam etmem gerektiğinden emin değildim çünkü her ne kadar bu beni ilgilendirmese de ve o, bu konuda endişeliymiş gibi konuşmasa da müdahale etmek arkadaşlık görevimmiş gibi hissediyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" dedim, sesimi sakin ve rahat tutmaya çalışarak. Ki hiç öyle değildim.

Charlie'nin burnumu sokmamamı söyleyeceğini biliyordum ama Nekesa'nın mutluluğu benim için daha önemliydi. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce sakinleşip düşünmesi gerekiyordu. "Sence de Theo sana flörtöz yaklaşmıyor mu?" dedim.

"Hayır, sadece oyuncu bir çocuk," dedi ve buna tamamen inandığını anlayabiliyordum. "Her neyse. Tatil konusuna

dönecek olursak. Charlie'yi ara." Hım... Konuyu çok hızlı değiştirmişti ama... her neyse. Bunu görmezden gelip elimizdeki trajediye odaklanmaya karar verdim.

Charlie ve benim Breckenridge'te oluşumuzun düşüncesiyle panikleyerek yatağıma geri yattım. "Onu bu tatile götüremem... *hadi* ama."

"Yalnız gitmek istemiyorsun, o da senin diğer kankan. Neden *olmasın*?"

Onun *Charlie Sampson* olması gerçeğinden başlayarak bir milyon sebebim vardı.

Ayrıca... diğer kankam mıydı? Nerede. Ne zaman. Neden? Nasıl???

"Sadece Charlie'yi götürmekle kalmamalısın..." dedi. "Aynı zamanda onunla çıkıyormuşsunuz gibi davranmaya ne dersin?"

Annem ve Scott yan odada uyurken, biraz fazla sesli bir şekilde, "*Ne*? Sen *kafayı* mı yedin?" dedim. Sesimi alçalttım: "İmkânı *yok*."

Bunu *hayal* bile edemiyordum. Charlie'nin eski sevgilisiyle başa çıkmasına yardım etmem için beni arkadaşının partisine davet etmesi yeterince garipti. Ama bu farklıydı. Charlie'ye romantik açıdan ilgi duyuyormuş gibi davranmak mı? *Bunun* neye yol açacağını keşfetmek mi? Hayır. İmkânı yoktu.

Bunun sadece düşüncesi bile karnımda stres dolu kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü öyle bir şey olmayacaktı.

İmkânı yoktu.

"Siz ikiniz hep arkadaş olduğunuzu söylüyorsunuz, değil mi? Yani, aranızda hiç çekim falan yok..."

"Aynen. Hiçbir çekim yok," dedim, ki bu doğruydu. *Çoğunlukla.* Tansiyonumu yükselten küçük bir iş yeri flörtleşmesi yaşanmış olabilirdi ama çoktan bunun hiçbir anlamı olmadığına

karar vermiştim. HİÇBİR ANLAMI. Yakın durmuş bulunan iki insandık ve böyle anlarda vücut sıcaklıkları doğal olarak artış gösterirdi. Ve bir çekim olduğu anlamında DEĞİL.

Yine de bu tuhaf ve yanıltıcı sevgi gösterileriyle dolu bir hafta sonuna atılmak istediğim anlamına gelmiyordu. Hayır, hayır, teşekkürler. "Benim ve Charlie'nin sadece düşüncesi bile gerçekten midemi bulandırıyor," diye ekledim.

"O zaman kime ne? Onunla sevgiliymiş gibi yap. Eğer Charlie'yle el ele tutuşarak gidersen Breckenridge tatiline eklenecek gerginliği hayal edebiliyor musun?"

El ele tutuşarak mı? Bu... nedense tehlikeli olurmuş gibi geliyordu.

"Nekesa, tatlım, bu gerçek hayat," dedim. "Bir Hallmark filmi değil." İnsanlar filmlerde sevgiliymiş gibi davranırdı, normal dünyada değil. Bu davranışın bana öneriliyor olması bile çılgıncaydı, özellikle de mantıklı arkadaşım Nekesa tarafından.

"Sadece yap işte," dedi burnunu çekerek. "Kaybedecek neyin var?"

Tanrım, Scott *gerçekten de* kafayı yerdi. Bu onun için tüm tatili mahvedebilirdi bile, ki bunu iyi yanım istemese de çaresiz tarafım istiyordu. "Ama gerginliği onunla sevgiliymişim gibi *yapmadan* da yaratamaz mıyım? Bunu yapmayı düşündüğümden değil ama onun varlığı bile işleri aksileştirir. Ondan hoşlanıyormuşum gibi davranmama gerek olacağını düşünmüyorum."

"Bay, erkekler hakkında çok az şey biliyorsun," dedi, sonunda tekrar kendi gibi konuşarak. "Benim küçük, tatlı bebeğim."

"Canın cehenneme," dedim gülerek, genel olarak haklı olduğu için. Erkekler hakkında çok az şey biliyordum.

Zack hariç. Onun hakkında her şeyi biliyordum.

Nekesa güldü, ardından tekrar burnunu çekti. "Demek istediğim şu ki sevgili yapabilecek kadar büyüdüğünden beri baban yanında olmadı, o yüzden erkeklerin bu konulardaki tavrını keşfetmekten mahrum kaldın."

Nekesa yardımcı ve tatlı davranıyordu ama babamın tam olarak ne zamandan beri yanımda olmadığına dair kısa ve net özeti, göğsüme bir ağrı girmesine sebep oldu.

Yutkundum ve babamın yüzünü aklıma getirdim. "Sanırım haklısın."

"Hoşlanmadıkları erkekleri kızlarının etrafında görünce babalara ilkel mağara adamlarıymış gibi bir şey oluyor. Kazaklarına işeyen, tıslayan kediler gibi oluyorlar."

"Ben. Yani. *Ne?*"

"Ve Scott baban olmasa da... zaten Charlie'den nefret ettiği için... Theo ve ben, Chuckles'ın elini tuttuğunu görürse tam olarak gördüğü her hırkaya işeme moduna gireceğini düşünüyoruz."

Peki, neden bu kelimeler karnımı ağrıtmaya devam ediyordu? Neden sadece bunu hayal etmek bile derin sulara yelken açıyormuşum gibi hissettiriyordu? Gerçek olmasa bile.

Ama en önemlisi, Nekesa ve Theo, aralarında ben ve Charlie'den mi bahsetmişlerdi? O mu konusunu açmıştı, yoksa Theo mu? Ve Theo neden bu işe burnunu sokabiliyordu?

"Ve sence de -Scott'la ilgili görevi ilerletmek konusunda işine yaramasaydı bile- Charlie'yle tatil yapmak keyifli olmaz mı? Yani, bu çocuk Çöp Bağları'nı yaratan adam, aşırı eğlenceli olduğu için çöp görevi üzerine bizi savaştıran bir oyunu. Çöpü çıkarmayı eğlenceli hâle getiriyor, Bay! Bir dağ tatilinde çok eğlenceli olur."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sorduğumda, durumun saçmalığıyla sesim tizleşti. "Neden benim ve Charlie'nin

arasında bir şey ayarlamaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?" Ortada bir şey olduğunu sezebiliyordum.

"Çalışmıyorum, Bay... güven bana," dedi. Erkek kardeşinin arkadan gelen sesini duyabiliyordum. "Sadece dağdaki hafta sonunun senin için iyi geçmesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Hmm," diye mırıldandım, buna inandığımdan emin olamayarak.

"Ve *gerçekten de* o, araba yolculuğunda çok eğlenceli olur."

Haksız değildi. Her ne kadar alaycı bir yönü olsa da Charlie *gerçekten de* aşırı komik biriydi.

Öyle ki koskoca bir ev partisi, onun gelmesiyle resmen alkışlara boğulmuştu.

Nekesa'nın sabırsızlandığını sesinden anlayabiliyordum. "Eeeee?"

Derin bir nefes aldım, bunun düşüncesiyle karnımdaki yük ağırlaştı, bunu gerçekten düşünüyor olmamın düşüncesiyle. Charlie'yle seyahat etmek fazla samimi geliyordu -Nekesa ne söylemiş olsa da- ve bu konuda nasıl rahat kalabileceğimden emin değildim.

"Eeeee... İlk olarak, bunu ona nasıl soracağımı bildiğimden emin değilim. Beni yanlış anlamasını istemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse eğer o bana, *bu hafta sonu ben ve ailemle Colorado'ya gitmek ister misin?* deseydi, onun kesinlikle benden hoşlandığını düşünürdüm. Ve -Tanrım- onun bunu düşünmesinden nefret ederdim.

Bunu düşünürse *ölürdüm.*

Charlie bana arkadaşı olarak hitap etmekte bile rahat hissetmiyordu. Onun aklında biz *sadece iş arkadaşıydık*, ikimiz de bundan daha fazlası olduğumuzu biliyor olsak da... Çünkü bu,

onun hipotezinin yanlış olduğu gerçeğiyle başa çıkabilmesinin tek yoluydu.

"Ben onu hallettim," dedi, tekrar burnunu çekerek.

"Peki *bu* ne demek?"

"Theo ve ben... ah... yarım saat önce bu fikri düşündüğümüzden beri bir sohbet grubunda onunla konuşuyoruz, o yüzden sanırım olumlu yanıt vereceğini söyleyebilirim."

"Ne? Yarım saat önce mi?" diye tekledim. "Nasıl bunları bana söylemeden önce onlara söyleyebildin?"

"Çünkü seni tanıyorum, Bayan Aşırı Tepki," dedi, gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Sana söylemeden önce sadece Scott ve annenle gitmek konusunda paniğe kapılmaman için bir plan bulmak istedim."

"Nekesa!" Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, daha da panikliyordum. "Bu hiç hoş değil!"

"Hepsini sevgiden yaptım, benim muazzam, tatlı, *ah, karşı konulamaz* Bay'im."

"Bundan bana iltifat ederek sıyrılmaya çalışma," diye hızlıca sinirlendim ama karnımdaki ağrıda bir yer Nekesa buzları benim yerime erittiği için minnettardı. Peki, belki de beni gerçekten tanıyordu. Fazla iyi tanıyordu.

"Telefonu kapatmam lazım ama seni gruba ekleyeceğim."

"Ama sen..."

Telefonuma ondan bir mesaj geldiğinde, telefonu kapatmıştı bile.

Bana sohbetlerinin ekran görüntülerini atarken gelen bildirimlere baktım.

Grup sohbeti Nekesa'nın mesajlarıyla başlamıştı:

Nekesa: Breck'e gidemiyorum...

Bay beni öldürecek...

Ne olduğunu açıkladıktan sonra Theo onu daha iyi hissettirmeye çalıştırmıştı:

Teo: Okumalarını tamamla, baş belası.

Ardından Charlie mesaj atmıştı:

Charlie: Bay çok üzülecek. Ailenin bunu tekrar gözden geçirmeyeceğine emin misin?

Benim için endişelenmesi içimi ısıttı.

Nekesa: Eminim.

Charlie: Öyleyse tatili sadece annesi ve Çorap Adam'la geçirmesi gerekecek. Tam bir kâbus.

Nekesa: Benim yerime sen gitmelisin.

Konuşmalarını okuyor olmak gerçek gibi gelmiyordu, iznim olmasına rağmen kulak misafiri oluyormuş gibi hissediyordum.

Charlie: Herif benden nefret ediyor... tekrar dene.

Neden bilmiyordum, ama ilk cevabının "*Hayatta olmaz!*" gibi bir şey olmaması kendimi iyi hissettirmişti.

Theo: Bir dakika... ama bu büyük ihtimalle anne-erkek arkadaş gerginliğini artırır, değil mi?

Nekesa: EVETTTTT, AMAN TANRIM, GİT VE ONUNLA SEVGİLİYMİŞ GİBİ DAVRAN.

Charlie: SEVGİLİYMİŞ GİBİ DAVRAN. Bir Hallmark filminde falan mıyız?? Bunun ne yardımı olacak?

Teşekkürler, Charlie! En azından bu fikrin tamamen delice olduğunu düşünen tek kişi ben değildim.

Theo: Eğer o erkek arkadaş, senden nefret ediyorsa, Bailey'nin elini tutarsan senden daha çok nefret eder çünkü bu en azından bir süre onun hayatında olacağın anlamına gelir. Bu onun alanı için FAZLASIYLA tehditkâr.

Gözlerimi devirdim, benim ve/veya annemin, Scott'ın *alanı* olmamız düşüncesiyle tekrar klostrofobik hissederek.

Charlie: Pekâlâ... bu, adamı delirtir. AMA. Büyük ihtimalle gelmeme direkt hayır der.

Scott aynen öyle yapardı.

Nekesa: Bailey ve ben yarın işten sonra yola çıkıp onlarla buluşacaktık. O yüzden sen oraya varana kadar senin geleceğinden haberi olmaz ve o saatten sonra hayır da diyemez.

Ben -diğer insanların sıraya kaynak yapmasına izin vermeyen Bailey- direkt onunla gidecek kadar cesur muydum? Cesur olabilir miydim? Cesur olmak istiyor muydum?

Charlie: Bu kesinlikle ortalığı daha da çok gerer, Tanrım.

Ben de o sırada sohbete katıldım:

Ben: KESİNLİKLE. TANRIM.

Theo: Bailey geldi!

Charlie: Her ne kadar bu LANET bir durum olsa da yapmamı istersen yaparım, Bay.

İnanamayarak cıyakladım -ya da panikle veya gerginlikle- çünkü bu fikir gerçekten olabilecek bir şey gibiydi.

Ve bunu isteyip istemediğimden emin değildim.

Nekesa: YAPINNNNN! neler olacağını dinlemek için sabırsızlanıyorum.

Ben: Gerçekten birkaç günlük tatilini feda eder misin? Ve erkek arkadaşım gibi davranır mısın???

Bu çok büyük bir istek gibiydi.

Theo: Seni seviyooooooormuş gibi davranır.

"Kapa çeneni, Theo," diye karanlıkta kendi kendime mırıldandım.

Nekesa: Tam bir aptalsın. ;)

Charlie: Colorado'da olurum, bu benim için kocaman bir TABİİ Kİ EVET.

Telefonum çaldı -Charlie'ydi- ve ben de, "Ama büyük ihtimalle tüm tatil sana bir pislik gibi davranır," diye cevapladım.

"Bunu kaldırabilirim," dedi Charlie, sesi aramadan önce uyuyormuş gibi toktu.

"Hımmm." Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Kâğıt üzerinde, Nekesa/Charlie/Theo'nun sunduğu şey Scott problemime yardımcı olabilir ve hafta sonumu eğlenceli kılabilirdi. Ama endişelenilecek daha bir sürü başka şey vardı.

Charlie oraya gelince annemin ve Scott'ın tepkileri, yaşanması kesin bir mutsuzluk patlaması olacaktı. Charlie'yle sekiz saat yolculuk yapmaksa... Bunu daha önce yapmıştım ve hiç de keyifli geçmemişti.

Ve -en büyüğü- Charlie'yle *sevgiliymişiz* gibi davranmak...

Arkadaşlığımız güvenliydi çünkü sadece bu şekilde adlandırılmıştı. Arkadaş. Ki adı *bu bile* değildi; o, bizi sadece *iş arkadaşı* olarak adlandırmıştı.

Öyleyse hafta sonu bir ilişkideymişiz gibi davranırsak ne olacaktı? Eve döndüğümüzde sorun olmayabilir ve normale dönebilirdi. Ama ya normale dönmezse? Ya dönüşü olmayan bir çizgiyi geçersek ne yapacaktık?

"Bay, eğer bunu yapmamı istemiyorsan hiç sorun değil."

Ne istediğimi bilmiyordum. Charlie'yi götürmek kulağa eğlenceli geliyordu, hem yalnız gitmek de istemiyordum ama düşüncesi aşırı tehlikeli gibi geliyordu.

"Ah," dedim, komodinimin çekmecesini açıp karar vermeye çalışırken mercan rengi ojemi bulmaya çalışarak. "Yani, ilk olarak, sadece kibarlık olsun diye *evet* dediğinden korkuyorum."

"Ben böyle şeyler yapıyor muyum hiç?" diye sordu soğuk bir şekilde.

Sinirime rağmen gülümsedim çünkü bu altı dolu bir soruydu. Bir şeyleri sırf kibarlık olsun diye yapan biri değildi ama aynı zamanda bazen şaşırtıcı derecede düşünceli oluyordu.

Charlie Sampson yürüyen bir zıtlıktı. "Yani, hayır."

"Bence kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi, "ama bunu yapmak istemezsen de hiç sorun değil."

Hafta sonunu, sadece annem ve Scott'la bir apartman dairesinde kaldığımı düşündüm ve "Gelmeni *çok* istiyorum ama acaba onlara sorsam..."

"Hayır," dedi Charlie, lafımı bölerek. "Hafta sonu konusunda her ne istiyorsan yap ama eğer onlara sorarsan kesinlikle *hayır* derler. Ama Breck'e gidersek ve arabamda sen de olursan, beni pek de geri gönderemezler."

İşte, geri gelmişti: yapabileceğimden emin olmadığım aşırı cesurca hareket. Çekmeceyi kapadım ve yastıklarımın üzerine yattım. "Bu kesinlikle şeytanice."

"Teşekkür ederim."

"Ve korkutucu," diye ekledim. "Senin *Charlie* olduğunu biliyorum ama direkt gelmenin düşüncesi seni germiyor mu?"

Hayır demesini bekledim ama demedi.

"Tabii ki de geriyor," dedi sakince. "Ama aynı zamanda da dağ tatillerini çöp etmek istemeyeceklerini biliyorum, o yüzden Scott'ın çoktan ödemiş olduğu hafta sonu tatili güme gitmesin diye bu durumla başa çıkmaya karar verecekler."

Haklıydı. Onun öz güveni benim öz güvenime de iyi geliyordu, hatta o kadar iyi geliyordu ki, "Peki, o zaman belki de bunu yapmalıyız," derken buldum kendimi.

Az evvel cıyaklamış mıydım?

Tanrım, bunu yapacağımıza inanamıyordum.

"Aferin kızıma."

"Kapa çeneni." Kararı verince bir tık rahatladım ama ardından beynim hemen planlama moduna geçti.

"Bir dakika... ya annen? Birkaç günlüğüne evde olmayacaksın, bu onun için sorun olur mu? Bir sorsa mıydık?"

"Hayır." Boğazını temizledi ve "Bana güveniyor," dedi.

"*Birkaç günlüğüne? Şehir dışında?*" diye sordum, şoke olmuş bir şekilde. "Bu, lisedeki bir çocuğa karşı fazla bir güven."

"Boşanma şeylerinden biri işte," dedi, telefonun diğer ucundan sesi yorgun gelirken. "Erkek arkadaşıyla ve kız kardeşimle o kadar meşgul ki ona ayak bağı olmadığım her an rahatladığını ve bir oh çektiğini düşünüyorum."

"Saçmalama," dedim, o an onun için kendimi kötü hissederek. Bu doğru olsa da olmasa da annesi tarafından ortalıkta istenmiyormuş gibi hissetmesi beni üzmüştü. "Bunun doğru olmadığına eminim."

"Çok da emin olma," derken sesi normalden daha sessiz, bir tık daha ciddiydi.

Charlie'nin annesini tanımıyordum. Bu yüzden, onun böyle biri olduğunu ve bunun bekâr ebeveynlerle ilgili bir genelleme olmadığını varsaymaya çalıştım.

Ama onun sözcüklerini duyup, *Ya bu bir gün annemle bizim başımıza da gelirse?* düşünmeden edemedim.

"Ama bu önemli değil," dedi, sesi daha yüksek ve tipik Charlie gibiydi. "Neden, biliyor musun?"

Yanıma döndüm ve "Neden?" diye sordum.

"Çünkü yarın dağa çıkacağım."

"Daha önce hiç çıktın mı?" Sesindeki heyecan hoşuma gitmişti. Sesi gerçekten araba yolcuğuna sabırsızlanıyormuş gibiydi. Bu, içimde bir şeyleri kıvılcımlandırdı.

Biraz heyecanlıydım.

"Colorado'da çıkmadım ama Alaska'da çıktım," dedi.

"Bir zahmet," diye cevap verdim, White Mountains'i[16] düşünerek. "Kuzenlerinin orada yaşadığını unutmuştum."

16 *İng.* White Mountains: Beyaz Dağlar. ABD'nin New Hampshire eyaletinde bulunan sıradağlar. -ed.n.

"Bence de bir zahmet," diye bana katıldı. "Dağı özlüyorum. Sen özlemiyor musun?"

"Evet, özlüyorum," dedim ama oradaki evimizi daha fazla düşünemedim. Saatlerce gözlerimi kapatıp eski evimi hayal ettiğim olmuştu ve bunun bana tek getirisi üzülmekti.

Unutmak daha iyiydi. "Kayak yapıyor musun?"

"Hayır."

"Denemek istiyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Bunu duyduğuma çok sevindim!" Nekesa'nın tek derdi kayak yapmaktı, bense sadece dağları gezip etkileyici küçük kafelerde kahve içmek istiyordum. Bir zamanlar kayak yapmayı öğrenmek istiyor olabilirdim ama şimdi durum farklıydı çünkü Scott bana öğretmeyi teklif etmişti. "Ben de istemiyorum."

"Sakarlığın yüzünden mi?"

"Ben sakar değilim." Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açarken güldüm. "Neden öyle dedin?"

"Bilemedim, sende *her şeye takılıp düşebilirim* tipi var."

"Ne güzel," dedim, kafamı sallayarak. "Teşekkürler."

"Kötü anlamda demek istemedim," dedi, kalın sesinde alaycılık vardı.

"Böyle bir şeyi iyi anlamda nasıl söyleyebilirsin ki?" diye alay ettim.

"Demek istedim ki... bazen zayıf bacakların ve koca ayaklarınla bana yavru bir köpeği hatırlatıyorsun."

"Aman Tanrım!" Bu beni güldürmüştü. "Konuştukça iyileşiyorsun."

"Ne?" dedi gülümsüyormuş gibi bir sesle. "Yavru köpekler tatlıdır. Yavru köpekler şirindir. İnsanlar yavru köpekleri çoooook sever."

"Aynen," dedim, Netflix'e girerek.

"Senin Colorado hakkındaki endişelerini bitirecek kadar sinirini bozdum mu?" diye sordu.

Yastığıma yaslandım. "Benimle geldiğine inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz gerçek dışı geliyor."

Çılgınca, absürtçe, kuvvetli bir şekilde gerçek dışı.

"Biliyorum. Colorado için heyecanlıyım ama seninle araba yolculuğu yapmak konusunda emin değilim."

"Ne?" Romantik komedilerde *Mesajınız Var*'ı buldum ve onu açtım. "Neden? Ben ideal bir araba yolculuğu partneriyim."

"Daha önce seninle seyahat ettim, hatırladın mı?"

Tabii ki hatırlıyordum. O da biliyordu ben de biliyordum. Bunun üzerinden bir ömür geçmiş gibi olsa da.

"Bu yüzden *ben* biraz korkuyorum. Ben korkuyorum ama... aynı zamanda muazzam bir seyahatçiyim de."

"Hadi ama, dört göz," diye çıkıştı. Alaycı sırıtışını neredeyse görebiliyordum. "Eminim tüm durakları planlamış, atıştırmalıkları küçük poşetlere koymuş ve haritadaki konumuna göre spesifik çalma listeleri hazırlamışsındır."

Beni bu kadar iyi tanıması biraz sarsıcıydı.

Ve ah... Bu hoşuma gidiyordu.

Sinirimi bozan ya da kafama takılan her şeyi biliyordu ve bir kere bile hayal kırıklığına uğramamıştım veya bana karşı ilgisizmiş gibi hissetmemiştim.

Benimle bu konularda alay etmesi *hoşuma gidiyordu* çünkü böylece bu konular benim için de eğlenceli oluyordu. Rahat oluyordu. Bir kereliğine bile olsa utanmaktansa kendime gülebilmek *iyi* hissettiriyordu.

"Duraklar sadece basit öneriler," dedim. "Atıştırmalıklar konusunda yanılıyorsun." (Yanılmıyordu.) "Ve bence yolculuğunun her sürecinde müzikal bir eşlik olması hoş bir şey."

"Delinin teki gibi konuştun. Ayrıca, arabayı ben süreceğimden, müziği de ben kontrol edeceğim."

Charlie'nin ne dinlediğini hayal bile edemiyordum. *Bo Burnham, ama rap şarkılarını.* "Bu adil değil."

"Benim araba sürecek olmam da adil değil," dedi, kendini haklı çıkarmaya çalışarak.

"Bir yerden sonra ben de sürebilirim," diye cevap verdim, her ne kadar bunu yapmak istemiyor olsam da.

"Ben ve arabam arasındaki kutsallığa tehdit oluşturman için sana izin mi vereyim yani?" diye sordu. "Sanmıyorum."

Sessizce kıkırdadım. Televizyonda Tom Hanks'in sonbaharda New York'u incelemesini izlerken, "Şu an ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kendimi okşayarak Lawrence Welk izliyorum."

"İlk olarak, ıyyyyy," dedim, tepkime rağmen gülerek. "İkinci olarak, Lawrence Welk mi?"

"Sakalımı okşuyorum, seni sapık... Pis şeyler düşünmeyi bırak." Gülümsüyormuş gibi, "Eğer merak ediyorsan, uzaktan kumandayı kaybettim ve televizyonumu ne zaman açsam hep uydu kanalları açılıyor," dedi.

"Yani uzaktan kumandayı bulmak için fazla tembel olduğundan, orada yatıp birkaç insanın durup şarkı söylediği eski bir programı mı izliyorsun gerçekten?"

"Öyle denebilir."

"Ve *sakalımı okşuyorum* derken zavallı çene kıllarını elledi-ğini kastetmek istedin, değil mi?"

"Hadi ama, Bay, pisleşmeye gerek yok," dedi ve gülümsediğini anlayabildiğim zaman sesinin çıkış şekli hoşuma gitti. "O kıllar yaklaşmakta olan bir sakalın ağır kanıtları."

"Bu konuda şüpheliyim," diye alay ettim.

"Erkekliğimin kanıtı," diye cevap verdi.

"Sakal, erkekliğin bir kanıtı değildir," diye onu düzelttim, "çenendeki kıllar sakaldan bile sayılamaz ama."

"Sakalıma karşı bu kadar nefret dolu olduğuna inanamıyorum," dedi, aşırı öfkelenmiş gibi davranmaya çalışarak ama yanlışlıkla güldüğü için öyle davranamayarak.

"Ona sakal demekte hâlâ üstelediğine inanamıyorum."

"Yarına kadar tıraş etmemi ister misin?" diye sordu.

Bu beni şaşırttı. "Yüz senin yüzün, ne istersen yapabilirsin."

"Ama senin tercihin?" diye sordu ve gerçekten düşüncemin ne olduğunu önemseyip önemsemediğini merak ettim.

"Tıraş et," dedim, yüzünü gözümün önüne getirerek. "Kıllar çok da iğrenç değil ama hoş bir yüzün var ve sakalın bunu saklıyor."

Sessizlik, ardından... "Aman Tanrım, yüzüme fena hâlde âşıksın."

"Çeneni kapa ve midemi bulandırmayı bırak." Yatak başlığına yaslandım. "Objektif olarak, diğer insanların büyük ihtimalle hoşuna giden, çok hoş bir yüzün var."

Tekrar güldüğünü duydum. "Ama senin hoşuna gitmiyor."

"Tanrım, hayır." Objektif olarak aşırı yakışıklı olsa da bana göre *her neyse* olan biriyle arkadaş olmamın çok komik olduğunu düşünüyordum. "Bazen beraberken gözlerimi kapatıyorum ki gözlerini, yanaklarını ve o iğrenç burnunu görmek zorunda kalmayayım."

Tekrar güldü. "Pekâlâ, bir şey itiraf edeceğim."

"Ah... itiraflardan nefret ederim."

"Biliyorum," dedi. "Bence de itiraflar sinir bozucudur."

"Yine de itiraf et," diye baskı yaptım.

"Tamam. Şöyle ki. Geçen sene seni sinema salonunda gördüğümde, sen ağzını açıp bana ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlatana kadar, senin çekici olduğunu düşünmüştüm."

Öksürerek güldüm. "Gerçekten, kişiliğimi hatırlayana kadar beni çekici bulduğunu mu söyledin sen şimdi? Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Hadi ama, Bay, ne demek istediğimi anladın." Sesi hafif çatlak bir şekilde, "Sana bakıp *Tanrım, çok güzel,* diye düşünmüş, ardından, *Ah, kahretsin, bu uçaktaki ruh hastası ama saçları normalleşmiş,* demiştim," dedi.

Ne demek istediğini *anlamıştım.* Onu gördüğümde ben de öyle hissetmiştim. "Yaaa... teşekkür ederim, Charlie."

"Eee?.."

Aman Tanrım, benim de kendi tarafımı anlatmamı istiyordu. "Peki. Balo teklifini gördüğümüzde biraz şirin ve kaslı olduğunu düşünmüştüm. Ama sadece sen bana bakana kadar. Ardından, *Kahretsin, kahretsin, kaçmam lazım çünkü bu çocuktan nefret ediyorum,* demiştim," diye itiraf ettim.

Kıkırdadı, bu onu daha çok güldürmek istememe sebep olan derin, tırmalayıcı bir kıkırdamaydı. "Ah, dört göz, sen benden hiç nefret etmedin."

Yanıma dönüp battaniyeme sarındım. "Güven bana, o uçuşta bin güneşin ateşiyle senden nefret etmiştim."

"Bunun için de yarı organik yarı normal güneş kremi rica ederdin."

"Her neyse..." Bavuluma baktım ve "Peki, telefonu kapatınca ne yapacaksın?" dedim.

"Çamaşırlarımı yıkayıp bavul hazırlayacağım," dedi. "Biz yokken arabanı iş yerinde mi bırakacaksın?"

"Hayır... Theo sabah beni ve Nekesa'yı alacak."

"Öyle mi?" dedi, üstten konuşarak.

"Kapa çeneni, onlar arkadaş," diye onları savundum, her ne kadar fazla yakınlaşıyor olduklarını bilsem de.

"Aynen, öylelerdir," dedi. "Grup sohbetinde Theo'yla konuşurken kullandığı aşırı tatlı göz kırpan suratları eminim görmüşsündür."

"Ben anneme bile göz kırpan suratlar gönderiyorum," diye cevap verdim, göz kırpan suratları kırmızı ışık olarak görmüş olsam da. "Bir anlamı yok."

"Aynen, yok."

"Araba yolculuğumuzda da bu kadar sinir bozucu olacak mısın?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle."

Uzun bir iç çektim. "Telefonu kapatıyorum. İyi geceler, Charlie."

Benimkinden daha sesli ve daha uzun bir iç çekti. "İyi geceler, Bailey."

25. BÖLÜM

Charlie

Bailey ve benim Breck'e gideceğimiz gün, *Bunu yaptığıma inanamıyorum,* diye düşünüp durdum.

Sabah mesaisi tipik sıkıcılığıyla hızlıca geçti. Ama onun üzerini değiştirmesini beklerken vücudumda gezinen sinir bozucu gerginliği görmezden gelemiyordum. Bu saçma planı neden kabul etmiştim?

Kulağa eğlenceli geliyor muydu? Evet.

Kulağa binbir şekilde yanlış gidebilecek bir senaryo gibi geliyor muydu?

Kahretsin ki evet.

O yüzden Bay'le saatler sürecek bir araba yolculuğuna atlamadan önce ihtiyacım olan son şey, Theo'nun saçma sapan bir şekilde gülümseyerek bana doğru yaklaşmasıydı.

"Vay canına, dostum," dedi Theo, ben otelin önündeki kubbenin altında park hâlindeki arabama yaslanırken, sırıtıp kafasını sallayarak. "Bu tam bir basket olmalı."

"Ne?" Theo'yu seviyordum, yani *seviyordum* derken, mesela gökten düşen bir meteorun onu ezmesini istemezdim. Ama o ahmakla konuşmaktan çok da keyif almıyordum. Hayatında

başka sonuçlarla karşılaşmak zorunda kalmayacağı için ortalığı karıştırmayı seven, tipik bir özel okul çocuğuydu.

Hepimizin giymesi gereken üniformayı giyiyordu ama serçe parmağına taktığı yüzükle, kocaman bir saatle ve yan tarafında *Saint Laurent* yazan ayakkabılarla üniformasını süslüyordu. Eğer bu bir film olsaydı, özel okul çocuğunun kostümünü abarttıklarını düşünürdüm; hiçbir incelik yoktu.

Özellikle de hayatında hiçbir zaman kendinden emin olamadığı bir duruma düşmemiş gibi konuştuğunda.

Biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı: "İddiamız?"

Bir süre kafam karıştı ve Bailey ile aramızdaki iddiayı bildiğini sandım. Ama ardından...

KAHHHRETSİN.

"O bir şakaydı," dedim. İşin ilk günü, öğlen yemeğinde Theo'nun Bailey hakkında *herhangi bir erkeğe şans vermek için fazla sıkı olması* ile ilgili bir şey dediğini hatırladım. Hızlıca ona ve mükemmel bir şekilde jölelenmiş saçlarına sinirlendim. Ve Theo'nun ne kadar rezil biri olduğunu fark etmeden önce, Bailey'nin bana şans verebileceğini söyleyerek şaka yapmıştım.

"Onu elde edemeyeceğine yüz dolara iddiaya girerim," demişti ve ben onun kendini beğenmiş gülümsemesinden hoşlanmadığımdan, "İddia başlasın," demiştim.

Ama yapmayı son istediğim şey Bailey'ye asılmaktı.

Para için... Tanrı aşkına.

Bunu sırf çenesini kapaması için söylemiştim.

Ama Bailey'nin bunu asla anlamayacağını biliyordum. Neden anlasındı ki?

O yüzden onu *elde edebileceğime* dair iddiaya girdiğimi öğrenirse... evet, eğer bunu öğrenirse çıldırırdı.

"Dostum, senin problemin ne?" dedi Theo, yüzü inanamayan, eğleniyormuş gibi bir ifadeyle. "Hafta sonunu onunla geçireceksin. Bu senin için bir fırsat."

"Bir *fırsat* aramıyorum." Lanet olası çenesini kapamasını dileyerek omuzunun üzerine baktım. Hem Bay'in onu duymasını hem de birinin kulak misafiri olup benim de olup onun gibi bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Dediğim gibi, bir şakaydı."

"Bunu gerçekleştiremeyeceğin için geriliyor musun?" diye sordu, bir sapık gibi sırıtarak.

O an yapmak istediğim milyonlarca çokbilmiş yorumum vardı ama Theo gibi çocukların ne yapacağı belli olmazdı. Eğer yanlış şeyi söyleyip küçük egolarını yaralarsan, başına büyük dert olabilirlerdi.

"Hayır," dedim, mesajı alması için sesimi alçaltarak. "Ama seni duyarsa gerçekleşmeyeceğini *biliyorum*."

Ve bum! Bu, işe yaradı. Yüzüne kurnaz bir sırıtış oturan Theo kafasını salladı. Sesini alçaltıp, "Basket," dedi.

Yanımdan uzaklaştığında -omuzlarımızı da çarpıştırarak yaptığımız absürt bir ahbap tokalaşmasından sonra- rahatladım. Ama bu hâlâ stresli olmadığım anlamına gelmiyordu.

Araba yolculuğu nedense beni geriyordu. Bunun sebebi, Breckenridge'e gidince ebeveynlerle yaşanacağı kesin olan kavga mıydı, yoksa... Bailey ile baş başa koskoca bir hafta sonu geçirecek olmam mıydı, emin değildim.

Arabaya bindiğimde *rahatsızdım*.

Ve bu his, Bailey onu yutacakmış gibi görünen bir kapüşonluyla, atkuyruğu yaptığı saçlarıyla ve kafasında kocaman güneş gözlüğüyle hazır bir şekilde binadan çıkınca da geçmedi.

Kahretsin. Onun arabaya yaklaşmasını izlerken gerginlik hissim bir uçurumun kenarına gelme seviyesinde bir gerginliğe

ulaştı. Yemin ederim ki Taylor Swift'in, "Hazır mısın?" dediğini duydum.

Oyunlar başlasın.

Cebimdeki TUMS'ı alıp ağzıma birkaç tane attım. Bailey'nin kaşlarını kaldırdığını gördüm, bu da annemin gergin sesinin (*Sakin olmaya çalış, Charlie...*) kafamda yankılanmasına sebep oldu.

"Bay Cleveland buraya park ettiğini görürse kafayı yer. Farkındasın, değil mi?" dedi, yan koltuğun kapısını açıp arabama binerken.

"Cleveland'dan korkmuyorum. Ona bizi kınaması için *meydan okuyorum.*"

"Vay canına." Emniyet kemerine uzandı. Atkuyruğu, omuzlarına değiyordu. "Sen belalı biri misin?"

"Tabii ki. Bunu şu zamana kadar fark edemedin mi?"

"Nasıl olduysa kaçırmışım," dedi şaşkınlıkla. Ben de biraz rahatladım.

"Nasıl kaçırmış olabilirsin, bilmiyorum." Güzel. Bu bizim için gayet normal hissettiriyordu.

"Otobana girmeden önce atıştırmalık alacak mıyız?"

"Bir zahmet." Arabanın vitesini değiştirip hızlıca otoparktan çıktım. "*Atıştırmalık alacak mıyız...* Sanki bu bir soruymuş gibi. Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

26. BÖLÜM

Bailey

"Peki... buradan çıkıyorum," dedi Charlie.

"Her neyse." Omuz silktim. "Nereden istersen oradan benzin al, umurumda mıymış gör."

"Öyle yapacağım," dedi Charlie, neredeyse gülümseyerek. "Belki esnemek falan istersin diye seni uyarmak istedim."

"Yok, böyle iyiyim. Ama sağ ol." Dikleştim, çantamı çektim, ardından tekrar ayakkabılarımı giydim. "Belki de *sen* esnemelisin."

"Bunu yaparmışım gibi, dört göz. Hadi ama."

Yaklaşık altı saattir yoldaydık ve beni öldürecek, saçma sapan bir oyun icat etmiştik. Her mola verdiğimizde tuvaletlere kadar yarışıyorduk. Gerçek anlamda. Kim lavaboya koşup, tuvaletini yapıp, ellerini yıkayıp, gelip arabaya ilk dokunan olursa, o kazanıyordu.

Kazanan, benzin ve atıştırmalıkları ödemiyor ve arabayı sürüp radyoyu kontrol edebiliyordu.

Maalesef ki Charlie her molamızda kazanmıştı.

Ve bir önceki sefer, durğumuzda çekip çıkardığım emniyet kemerine ayağım takılmış, bu da Charlie'yle benzinliğe kadar

yarışırken taytımda bir delik açılmasına ve dizimin kanamasına sebep olmuştu.

Bu hiç adil değildi. Çünkü, "Dikkat edin, dikkat edin!" diye bağırıp insanları resmen ezmekte hiç tereddüt etmiyordu. Bense bana yaklaşmakta olan bir ayak trafiğine karşı koşmaya devam edemiyordum.

Ama bu kez başaracaktım. *Bu kez* kazanacaktım.

"Peki... Yol üstünde üç benzinlik var. Hangisine gitmek istersin?"

"Yapma," dedim, gözlerimi devirerek. "Bana acıdığın için seçme hakkı verme. Sırf hâlâ kazanamamış olmam bana acıman gerektiği anlamına gelmiyor."

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Ah, tatlım," diye sevgiyle konuştu, öksürerek gülerken. "Ama sana *acıyorum*. Dizinde çok iğrenç bir çilek var."

"Üstüne el dezenfektanı döktün!"

"İltihaplanmasını önlemek için," dedi gülümseyerek, ben de konuyu uzatmadım. Ben düşünce bana biraz tatlı davranmıştı. Gerçekten kötü hissettiğini anlayabiliyordum. Bu bir tık şirindi.

"Eddy's Hot Stop," dedim. "Orayayı seçiyorum, pislik."

"Aferin kızıma," dedi, sinyal verirken gülerek.

Nedenini bilmiyordum ama *aferin kızıma* demesi, *her yerimi* sıcak hissettiriyordu.

O, alana girip bir benzin pompasına giderken, ben de pencereden dışarı baktım. Kural, araba park hâlinde olana dek kimsenin oyuna başlayamamasıydı.

"Gergin görünüyorsun," dedi, üstü kapalı benzin pompalarına doğru yavaşça giderken. "İyi misin, ufaklık?"

"Dikkatimi dağıtma," dedim ona bakarak.

Ki bu bir hataydı... çünkü daha önce benden daha eğlenceli hiçbir şey görmemiş gibi sırıtıyordu bana. Temkinli ve arabadan atlamaya hazırdım. "Neden bu oyunu asla kazanamayacaksın, biliyor musun?" diye sordu.

"Ah, ama kazanacağım," diye cevap verdim, gülümsememek için yanağımı ısırarak.

"Çünkü sende katil içgüdüsü yok."

"Var," dedim, o yavaşlarken öne eğilerek.

"Hayır, yok," dedi, ona bakmadan bile çokbilmiş sırıtışını *görebiliyordum*. "Eğer tuvalete koşarsan ve müsait tek bir kabin varsa ama oraya girmek isteyen bir kadın daha varsa, o kadını yolundan iter misin?"

Tabii ki itmezdim. Ama, "Eğer bu seni yeneceğim anlamına geliyorsa, evet," dedim.

"Yalancı," dedi usulca ve bunu söyleme şekli, yüzüne tekrar bakmama neden oldu.

Gözlerime bakan koyu gözlerinde bir rekabet vardı, dudaklarına yayılan yaramaz gülümsemesinde de. Eğer bana başka biri öyle baksaydı, bunu fazlasıyla flörtöz bulabilirdim.

Ama bu Charlie'ydi.

Bu sadece yarışmanın heyecanıydı.

Değil mi?

Arabayı park moduna aldı ve kapılarımız hızlıca açıldı. İkimiz de arabadan atlayıp benzinlik tuvaletlerine koştuk ve bu kez ondan öndeydim.

"Tam arkandayım, dört göz," dedi, dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"Kapa çeneni." Markete koşarken kapıyı hiç yumuşak olmayan bir şekilde, iki elimle birden ittim. Biz koşup giderken kasadaki insanlar bize baktı ama ben odağımı tuvaletlerde tuttum.

"Soluna yaklaşıyorum," dedi Charlie nefes alarak .Arkamdan koşma sesi resmen vahşiceydi.

"Sağında kalıyorum," dedim, nefes nefese.

Tuvaletler benzinliğin arkasındaydı. İkimiz de kendi saygıdeğer kapılarımızdan geçerken yavaşlamadık bile. Bir kabine koştum, acele ettim, dünyanın en hızlı el yıkamasını gerçekleştirdim, ardından dışarı koştum ve Pepsi otomatlarının yanından hızlıca geçerken bana dik dik bakanlara aldırmayarak dışarı fırladım.

Arabasına doğru koşarken yolum temizdi ve ortalıkta koşuşturan bir Charlie yoktu.

Sonunda radyoyu kontrol edecektim.

Arabasının yanına gelip tavanına iki kez vurdum -kurallar böyleydi- ardından arabasının yanında tek başıma duruyor olmama rağmen zıplamaya başladım.

Ama... on saniye daha geçtikten sonra, ne olduğunu merak ettim.

Charlie neredeydi?

Benzin pompasının diğer tarafındaki arabanın içindeki çift, *bunun kafası mı güzel* dermiş gibi yan yan bana bakıyordu. Ben de onlara gülümseyip arabaya bindim.

Nerede olduğunu merak etmiştim. İyi miydi? Bir şey mi olmuştu? Başı dertte miydi? Tam telefonumu bulmak için çantama elimi atmışken telefonum çalmaya başladı.

"Ah..." Elimle telefonumu arayıp çıkardım, Charlie'nin aradığını görüp telefonu kulağıma götürdüm. "Kaybettin. Dışarı çık ve utancınla yüzleş."

"Bunu yapamam," dedi ve sesi... *garipti.*

"Sorun ne?" diye sordum. "Hasta mı oldun?"

"Hayır," dedi sessizce. "Yani, evet, sanırım yakında hasta olacağım."

"Ne?" Charlie'nin... *kendinde değilmiş* gibi konuşmasıyla kalbim hızlandı. "İyi misin? Yapabileceğim bir şey var mı?"

İç çekti ve "Anahtarlarımı düşürdüm," diye mırıldandı.

"Ah," *Ne?* "O zaman onları yerden al?"

Tekrar iç çekti. "Sorun da bu. Alamam."

"Bir deliğe falan mı düştü?"

Aman Tanrım. Eğer anahtarlarını bir deliğe düşürdüyse annemlerin yanına gece yarısından önce nasıl varacaktık?

"Sayılır. Pisuvarın içine düştü."

"Ne?" Omzumun üzerinden benzinliğe baktım. "Öyleyse... alması kolay olmaz mı?"

"Ben, ah..." Aşırı rahatsızmış gibi boğazını temizledi ve "*Alamam*," dedi.

Bir süre öylece oturduktan sonra, "Charlie, bana ciddi ciddi anahtarlarının pisuvarın içinde olduğunu ve alamayacağını mı söylüyorsun?" dedim.

Bir süre sessizlik oldu, ardından, "Evet," dedi.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama durumu *anlayacak* kadar onu iyi tanıyordum. "Tuvalette başka biri var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Hemen geliyorum."

Çantamı aldım, arabadan indim ve markete geri girdim. Bir dakika önce yanlarından koşup geçtiğim herkes bana dik dik bakarken kendimi aptal gibi hissettim. Ama gözlerimi marketin köşesindeki tuvaletlerin üzerinde tuttum.

"Charlie?" Erkekler tuvaletine doğru gidip kapıyı araladım. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," dediğini duydum.

Kapıyı açtım ve içeri girdiğimde Charlie'yi aşırı üzgün bir şekilde buldum. Tek kaşını kaldırmış, saçları dağınık bir şekilde beni izledi. Ah, onunla o kadar dalga geçmek istiyordum ki.

Ama geçmedim. Geçemedim.

Karnımdaki yumruya engel olamıyordum. Charlie'nin... *anti-Charlie* olduğunu görmek şaşırtıcı bir şekilde rahatsız ediciydi.

"İlk olarak. Anahtarlarının *üzerine* işedin mi?" dedim.

Ağzının ucu hafifçe yukarı sıyrıldı. "Tabii ki hayır."

"Ve anahtarlar..." Çenemle yanındaki pisuvara işaret ettim.

"Evet." Anahtarlarının pisuvarda olduğunu görebilmem için çekildi. Temiz gibi duruyordu ve direkt onları almamasına şaşırdım. Evet, benzinlik pisuvarları iğrençten öteydi ama ben durumu daha kötü hayal etmiştim. "Buraya koşarak girdiğimde fazla hızlı hareket ettim ve cebimin dolu olduğunu tamamen unuttum."

"Ah..." Pisuvara baktıktan sonra omuz silkip göreve odaklandım. "İçeri dalıyorum."

"Ah, Tanrım," diye homurdandı. Sevmediği bir sebzeyle karşı karşıya getirilen bir çocuk gibi burnunu buruşturmuştu. "İğrenç."

Ve tam o an Charlie'ye sarılmak istedim. Elini pis pisuvara neden sokamadığı konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ama onun bir *zayıflık* ânı olarak gördüğü bir şeyi yaptığına herhangi birinin şahitlik etmesindense, herhangi başka bir şeyi yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Hadi, sen git atıştırmalıklarımızı al... çünkü ben kazandım," dedim, gülümsemesini umarak. "Ve benzin de doldur. Ben de birazdan çıkarım."

Gözleri tekrar ciddileşti. "Emin misin? Bu bir tık iğrenç bir şey."

Kafamı salladım. "Sorun değil. Bana Twizzlers ve beyaz bir Rockstar al, lütfen."

"Tamamdır."

Anahtarlarını sabunla ve sıcak suyla yıkayıp arkasından el dezenfektanıyla duş aldırdıktan sonra birkaç dakika içinde arabaya gittiğimde, Charlie hâlâ rahatlamamış görünüyordu. "Dinle, Bay, olan şeyle ilgili..."

"Umurumda değil, Charlie," diye homurdandım. "Twizzlers'ımı aldın mı?"

Kaşlarının ortası kırıştı. "Ön koltukta, araba konsolunda."

"Güzel. Peki ya enerji içeceğim?"

"Aynı yerde," dedi.

"Süper." Kollarımı birleştirdim ve "Şöyle ki, pek araba sürmek istemiyorum, sadece radyo kontrolünü istiyorum. Tamam mıdır?"

Kafasını salladı. "Tamamdır."

Arabaya binip yola koyulduk ve Charlie, "Ben bir şey demem gerekiyormuş gibi..." diyene kadar iki dakika boyunca sessiz kaldık.

"Gerekmiyor." Kolumu uzatıp ağzına Twizzlers'tan bir tane tıkadım ve hiç sorgulamadan çiğnemeye başlamasını izledim. "Bu hiç yaşanmadı, sen konuşmak *istemediğin* sürece. İstersen de keyifle dinlerim. Şimdi, daha önemli konulara geçecek olursak: Country mi tercih edersin pop mı?"

"İkisini de tercih etmem diyebilir miyim?" diye sordu, şekerin ucunu tutmak için bir elini direksiyondan çekerken. Bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırdı, bir şey arıyormuş gibi hissettiren bir bütünlükle yüzüme baktı.

"Diyebilirsin. Ama seçeneklerinin bunlar olduğu gerçeğini değiştirmez," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Pop, sanırım," deyip homurdandı.

"Pop öyleyse." Radyoyu ele alıp bulabileceğim en sinir bozucu şarkıyı aradım. Colorado'ya varana kadar zaman hızlıca akıp geçti. Kavak ağaçları parlak sarıydı, otobanda yanından geçtiğimiz dağlara nokta nokta dağılmışlardı ve bir an insanların neden Nebraska'dan buraya taşınıp bir daha geri gelmediklerini hatırladım.

Burası nefes kesiciydi.

"Şuna bak," dedim, otobanla paralel akan bir su akıntısına işaret ederek. "Çok güzel."

"Bu yirmi birinci oldu," dedi, bardaklıktaki Red Bull kutusuna uzanarak. "Bunu yirmi birinci kez söylüyorsun."

"Biliyorum ama bunu söylemeyi bırakmak imkânsız."

"Kesinlikle," dedi, bana katıldığını biliyordum. Manzara ve dağ havası nedense ikimizi de biraz daha rahatlatmış, tam bir tatildeymişiz gibi hissettirmişti.

"Resmen gideceğimiz yere gitmek istemiyorum... Bu tuhaf mı?" diye sordum, şekerimi ısırarak.

"Hayır," dedi, içeceğinden bir yudum alarak. Yutkunurken âdemelmasının hareket etmesini izledim ve bu nedense... *çekiciydi*?

Evet, bu tuhaftı. Çekici değildi, seni aptal.

"Oraya gittiğinde ne olacağını bilemiyorsun ve bundan *nefret* ediyorsun." Red Bull kutusunu bıraktı ve "Arabanın içinde hiçbir gizem yok. Sadece harika iş arkadaşınla bir araba yolculuğundasın," dedi.

"Büyük ihtimalle ondan," diye ona katıldım. "*Harika iş arkadaşı* kısmı değil ama gerisi doğru."

"Benim sabırsızlıkla beklediğim an..." dedi, gözlerini yoldan ayırmadan biraz daha şeker almak için elini uzatırken. "...burada olduğumuz süre boyunca evdeki hiçbir şeyi düşünmeyecek olmam. Her gün uyanmak ve sadece *dört göz*'ü nasıl gıcık edeceğimi düşünmek istiyorum."

Twizzlers'tan bir tane daha aldım ve yüzüne doğrulttum.

Yumuşak şekeri ısırdı, ardından bana bakıp karnımda bir şeyler olmasına sebep olarak sırıttı.

Boğazımı temizledim ve camdan dışarı baktım. "Neleri düşünmek istemiyorsun?"

"Bay..." İtiraz edermişçesine bir ses çıkardı, bu hırlama-homurdanma kombosu gibi bir sesti. "Eğer bunu söylersem, o zaman düşünmüş olurum."

"Ama daha gideceğimiz yere varmadık, o yüzden söyleyebilirsin," diye güvence verdim.

Kesinlikle konuyu değiştireceğini düşündüm. Ama bunun yerine, "Düşünmek istemediğim ilk şey Bec ve Kyle. İkincisi de annemin hamile olması," dedi.

"*Ne?*" Çiğnemeyi bıraktım. "Ne zaman öğrendin? Neden bana söylemedin?"

Charlie kafasını yana eğerken alnı kırıştı. Güneş gözlüğü o kadar koyuydu ki gözlerini göremiyordum ama sorumun onu şaşırttığını anlamıştım.

"Annem dün gece söyledi," dedi. "Ama büyük bir mesele değil."

"Yani, yeni bir kardeşin olacak," dedim, onu heyecanlandırmaya çalışarak. "Bu *aşırı* büyük bir mesele."

"Aynen," dedi, gergin bir şekilde ama ne demek istediğini anlayamadım.

"Üzüldün mü?" dedim sessizce, sanki sesimi alçaltmak durumu iyileştirecekmiş gibi. "Yani, eğer babamın başka bir çocuğu olacağını öğrenseydim, sanırım bu beni delirtirdi."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi, duygularını hâlâ anlayamıyordum.

"Evet. Yani, onunla aram açık ve tuhaf zaten, dolayısıyla hayatında yeni bir çocuk olması buna nasıl yardımcı olabilirdi ki?"

"Bunu konuşmasak olur mu?" dedi iç çekerek ama kaba bir şekilde değil. Sadece bunlardan bıkmış gibiydi. "Onlar için mutluyum ve eminim harika olacak -kız kardeşim aşırı mutluama ben hâlâ bunu sindirebilmiş değilim."

"Tabii..." Kollarımı birleştirdim ve ayaklarımı arabanın ön paneline dayadım. "Öyleyse Bec'i konuşalım."

"Seni pislik..." Bana baktı, kafasını iki yana sallayıp sırıtarak ayaklarımı yere indirdi. "Onun yerine Zack'i konuşsak nasıl olur?"

"Aah, hayır, teşekkürler," dedim, tekrar gülümsüyor olmasına sevinerek. "Ben almayayım."

"Gelişme var mı hiç?" diye sordu, güneş gözlüğünü çıkarıp panele koyarken. "Ümit veren bir konuşma, bakışma, o tarz bir şey..."

"Aslında," dedim, "Onu ne görüyor ne de onunla konuşuyorum."

"Ne?" Suratı tuhaflaştı. "Eğer onu hiç görmüyor veya onunla hiç konuşmuyorsan nasıl hâlâ onu unutamadın?"

"Onun *anısını* unutamadım," dedim, neden bunu Nekesa'dansa Charlie'ye açıklamakta daha rahat hissettiğimi merak ederek. "Ve aramızdaki şeyin bitmemiş olmasını."

"Evet, son kısma hâkimim," dedi, sırası olmamasına rağmen radyoyu değiştirmek için uzanarak. "Ama eğer hiç iletişime geçmiyorsanız nasıl tekrar bağ kuracaksınız?"

"Bilmiyorum," dedim. "Eminim yakın zamanda karşılaşırız."

"Arkadaşlarınız ortak mı?" diye sordu. "Ben, Bec'i hep görüyorum çünkü arkadaşlarımız ortak."

"Hayır, ah," dedim, bir inek gibi görünmemeye çalışarak. "Biz biraz farklı insanlarla takılıyoruz."

"O, bir milyar *online* arkadaşı olan süper bir okuyucu değil mi?"

Bu ona şaşkınlıkla bakmama sebep oldu çünkü ona Instagram'daki kitap hesabımdan hiç bahsetmemiştim. "Instagram kullanıyor musun?"

Sırıttı ama cevap vermedi, onun yerine, "Neden? Arkadaşım mı olmak istiyorsun?" dedi.

"Zaten arkadaşınım, seni aptal," diye alay ettim, sosyal medyamı bulmuş olması gerçeğine biraz şoke olarak.

"İş arkadaşımsın," diye beni düzeltti. Bu, gözlerimi devirmeme sebep oldu, o da kıkırdadı.

Tam o an telefonum titredi.

Nekesa: Ailem bana birini öldürmüşüm gibi davranıyor.

"Ona çok üzülüyorum," dedim Charlie'ye, "tatile gelemediği için."

"Ama eğer burada olsaydı, o zaman yanında ben olmazdım," dedi Charlie, direksiyonu tek eliyle tutarken.

"Doğru," dedim, Nekesa'ya geri mesaj atarken. "En azından Aaron ve Theo'yla mesajlaşıp arkadaşlık edebilir."

Charlie bir ses çıkardı, ben de ona baktım. "Ne?"

Omuz silkti ve "Theo'yu seviyor musun?" dedi.

"Yani, evet," dedim, her ne kadar onu biraz sinir bozucu bulsam da. "Fena biri değil."

"O çocuğa pek güvenmiyorum," dedi Charlie, bu da beni şaşırttı. Hafta sonları hep beraber çalıştığımızda o ve Theo hep iyi anlaşıyor gibi görünüyordu.

"Bu, iddiayla mı ilgili?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, sesi biraz tizleşerek. Bakışlarını yoldan bana çevirirken gözlerini kıstı. "Neyden bahsediyorsun?" derken... farklı görünüyordu.

"O iddia?" *Bu da* neydi? "Alo?"

"Doğru, doğru," diye cevapladı, daha sakin bir ses tonuyla, "ama ona güvenmememin *bununla* ne alakası var?"

Omuz silktim ve içeceğimi aldım. "Hiçbir fikrim yok."

"Öyleyse... Zack'e mesaj atmalısın."

"Ne?" Bu, bakışlarımı direkt yüzüne çevirmeme sebep oldu. Ama o, sanki yeni bir ilişkideki eski erkek arkadaşıma mesaj atmamı önermemiş gibi arabayı sürmeye devam etti.

"Şu an ona mesaj atmalısın, ben de seninleyken, ki kafayı yemeyesin. Neden bekleyesin ki?"

"*Neden mi bekleyeyim*?" Ön koltukta tamamen ona dönük oturabilmek için yan döndüm, böylece yüzümdeki *nasıl yani* ifadesini daha net görebilirdi. "Yani, ilk olarak, bir kız arkadaşı var."

"Ee?" dedi omuz silkerek, kız arkadaşın bir dert olmadığından fazla emin görünüyordu. "Ona çıkma teklifi etmeyeceksin. Sadece bir arkadaşı olarak iletişim kuracaksın."

"Biz arkadaş değiliz. Hiç de olmadık."

"Ciddi düşünmeyi ve korkmayı bırak. Ona *Netflix şifremi biliyor musun?* gibi rahat bir mesaj at."

"Netflix şifremi neden bilsin ki?"

Kafasını salladı, sanki aptal olan *benmişim* gibi... "Bilmiyor. Ama senin bunu düşünebileceğini de bilmiyor."

"Pardon ama... Bu bana nasıl yardımcı olacak?"

"Tekrar bağ kuracaksınız," dedi, iç çekerek. "Ona mesaj atacaksın, o da bilmediğini söyleyecek. Ardından sen de, *Kahretsin... ben de öyle düşünmüştüm ama denemeye değerdi,* diyeceksin."

Hâlâ bunun bana nasıl yardımcı olacağını anlamamıştım.

"O da sana -tabii ki- *Kusura bakma, dostum,* diyecek, ardından senin de komik bir şey söyleyip onun seni düşünmesini sağlamaya fırsatın olacak."

"Beni nasıl düşünecek?" Bu anlamsız bir plandı, önemsizdi. Ama yine de...

"Bu sana bağlı. Ona ilk mesajı at," dedi Charlie. "Ardından ben de devamını *Cyrano*layacağım."[17]

"Hayır," diye cıyakladım, Charlie'yi Zack'le muhattap etmekle hiç ilgilenmeyerek ama nedense heyecanlı bir şekilde. "Bu asla işe yaramaz."

"Amacı için *kesinlikle* yarar," dedi, önündeki yola bakarak.

"Amacı?"

"Amacı da ona komik ve ilgi çekici olduğunu hatırlatmak."

"Charlie..."

"Sadece, *Selam, ben Bay... sadece kısa bir sorum olacak,* diye mesaj at."

"Bu arada, o bana hiçbir zaman *Bay* demedi."

"Yazık," dedi, anlamamış gibi kaşlarını çatarak.

---

17 Kitabın orijinalinde *"I'll Cyrano"* şeklinde geçiyor. Edmond Rostand'ın Cyrano de Bergerak oyunundaki Cyrano karakterine atıfta bulunan bir deyim. (Cyrano, iyi konuşma ve sözle inandırma yeteneği olan, zekâsı ve büyük burnuyla bilinen bir karakterdir. Kuzeni Roxane'e âşıktır ancak onun sevgisini kazanmak için çekici olmadığına inanır. Bunun yerine, yakışıklı ancak konuşamayan Christian'a şiirsel sözler ve rehberlik sağlayarak onu etkilemesi için yardımcı olur.) -ed.n.

Bu garip bir cevaptı, ama hoşuma gitmiş olması daha da garipti. Nedense beni savunuyormuş gibi hissetmiştim. "Öyle mi?" dedim.

Yoldan gözlerini ayırıp bana baktı ve "Tamam. *Ben Bay, kısa bir sorum olacak,* diye mesaj at."

Bana ne olmuştu, bilmiyordum. Ama rehberimden Zack'i açtım. Kendi kendime, "Bunu yaptığıma inanamıyorum. *Selam. Ben Bailey. Kısa bir sorum olacak,*" derken heyecanlıydım ve kıkırdıyordum.

"Gönder," dedi, sesli bir şekilde ve hafifçe gülümseyerek. "Göndere bas, seni aptal."

Derin bir nefes aldım, tekrar cıyakladım, ardından göndere bastım. "Aman Tanrım, göndere bastım."

"Aferin kızıma." Güldü, bu da tekrar cıyaklamama sebep oldu.

"Bunu gönderdiğime inanamıyorum," dedim, ardından sohbet baloncukları belirdi. "Aman Tanrım, cevap veriyor!"

"Nefes al," dedi Charlie, gözleri yoldayken.

"Söylemesi kolay," diye mırıldandım, telefonuma dik dik bakarken.

Zack: Ne oldu?

"Aman Tanrım," diye fısıldayıp mesaj attım:

Ben: Bu tuhaf bir soru olacak, ama Netflix şifremi biliyor musun?

"Yazdım," dedim, Charlie'ye bakarak. "Ona şifremi sordum."

Zack: Hiç bilmiyorum. Bilmem mi gerekiyor?

"Ne yazdı?" diye sordu Charlie, boğazımdan çıkan sese cevap olarak.

Ne yazdığını söyledim. O da, "*Hayır* de ama şirin bir şey ekle," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Bunu benim için *Cyrano*layacaksın sanıyordum. *Şirin bir şey ekle* demekle, Cyranolamış olunmuyor!"

"Sakin ol, dört göz." Charlie kafasını eğdi, gözleri hâlâ yoldaydı. "Sadece, ah... *Hayır ama bilmeni ummuştuk,* de ve bir emoji koy."

"Bu şirin değil," dedim, hafif bir hayal kırıklığıyla.

"*Ummuştuk* demen ona gizemli biriyle birlikte olduğunu, gülen yüz eklemen de bunun rahat bir mesaj olduğunu ve eski sevgiline kesinlikle *asılmadığını* düşündürecek. Bana güven."

Gözlerimi devirdim ama o kuralları ihlal edip radyo kanalını değiştirirken, tam olarak söylediklerini yazdım.

Ben: Hayır, ama bilmeni ummuştuk. Nedense şifreyi yanlış giriyorum. ;)

Zack'in ona mesaj atmam konusunda ne düşündüğünü merak ettim ve cevap vermesini beklerken görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

Ki neredeyse ânında cevap verdi.

Zack: Benimkini ister misin?

"Neee?" diye bağırdım, mesajı tekrar okuyup bir anlamı olması gerektiğini düşünerek. "Onunkini kullanmak ister miyim diye sordu!"

"Bir zahmet," dedi Charlie, şaşırmamış gibi. "Şimdi son sözü sana bırakacak hızlı ve komik bir şey söyle. Şey gibi... *Haha, hayır. Sanırım onun yerine Breaking Bad'in tüm üçüncü sezonunu canlandıracağım. Ama sağ ol.*"

"Tamam, ilk olarak, o diziyi hiç izlemedim. İkinci olarak..."

"İzlemediğini biliyorum," diye lafımı kesti. "Seni tanıyan herkes bunu biliyor."

"Anlamadım," dedim, neden ondan tavsiye aldığımı merak ederek. "O zaman neden..."

"Seni şapşal çocuk," dedi, tekrar lafımı keserken bana bakarak. "O küçük espri ona büyük ihtimalle o diziyi *izleyen* biriyle olduğunu ima edecek."

"Bir erkekle," dedim, dâhiliğine karşı ağzım açık kalarak. "Ona bir erkekle olduğumu düşündüreceğim."

"Aynen öyle," dedi, bana kibirli bir gülücük sunarken kendinden memnun görünerek. "Bunu söylemeden söylemiş olacaksın."

Koç Charlie'ye hayranlık duyarak, tam olarak söylediklerini yazmaya başladım. Göndere bastığım gibi, "İyi manipülasyon yapıyorsun, Bay Sampson," dedim.

"Hepimizin yetenekleri vardır, Bayan Mitchell."

Bir saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Zack: Bunu görmek için para verirdim.

"Aman Tanrım," diye cıyakladım, işe yaramış olmasına delirerek. Gerçekten tekrar bağ kurmuş olmamıza delirerek. Charlie'ye cevabı okuyup, "Şimdi ne demem gerektiğini söyle bana, seni şeytani dâhi," diye yalvardım.

"Hiçbir şey," dedi çıkışımıza yaklaşırken yavaşlayarak. "Gülen surat yolla ama başka hiçbir şey yazma."

"Bu tüm sohbeti boşa harcamak olmaz mı?"

"Kesinlikle olmaz. Eğer bildiğim bir şey varsa, o da birini kendine bağlamanın gücüdür," derken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

27. BÖLÜM

Bailey

Sonunda Breckenridge'e ulaştığımızda -karanlığın içinde yanıp sönen ışıklarla aydınlanan şehre- bir plan oluşturduk. Apartmana gidip anneme Nekesa'yla değil, Charlie'yle geldiğimi söyleyecektim, bu sırada Charlie beş dakika arabada bekleyecekti. Annemin Scott'ın ilk sinirlenmesini dizginleyebileceğini ve hafta sonumuza devam edebileceğimizi umuyordum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bunu ona nasıl söyleyecektim? O an bunun iyi bir plan olduğunu düşündüğümüz için aptal ergenler olduğumuzu düşündüm. Bir erkek getirmiş olmama *çıldıracaklar* ve o erkeğin Charlie olmasına *çifte çıldıracaklardı.*

Tanrı aşkına, ben ne düşünmüştüm?

Ve bir pisliktim. Annemi kandırdığım için tam bir pisliktim. Çünkü Scott'ın mutluluğuyla oynamak önemli değildi ama anneminkiyle oynamak bambaşka bir şeydi. Biz bir takımdık, sadece o ve ben... ve hiç arkamızdan iş çevirip birbirimize yalan söylememiştik.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, ben ne yapmıştım?

"Sakin ol," dedi Charlie, park yeri ararken. "İçinden delirmeni neredeyse *duyabiliyorum.*"

"Çünkü bu berbat bir fikirdi," dedim sesli bir şekilde. "Tanrı aşkına, ben ne düşünüyordum?"

"Nefes al," dedi, yüzündeki güven verici ifade biraz da olsa rahatlamamı sağladı. "Her şey iyi olacak."

"Bundan şüpheliyim," dedim, kafamı sallayarak. "Ama buna inanmayı seçeceğim."

Arabayı apartmana doğru sürerken, *Charlie'nin* -Charlie Sampson'ın, Bay Hiçbir Şey'in- beni rahatlatmış olduğunu fark ettim. Evet, daha iyi arkadaş oluyorduk ama bazı anlar nedense bana daha önemli geliyordu.

Apartmanın karşı sokağında bir park yeri buldu. On dakika boyunca panik içinde nefes aldıktan sonra kemerimi açıp arabadan indim.

"Bana şans dile," dedim, ellerim titrerken.

"Bol şans," dedi şarkı söylermiş gibi komik bir ses tonuyla. "Bunu mahvetme, dört göz."

"Kapa çeneni," dedim ben de şarkı söylermiş gibi.

Binanın içine girdiğimde dairenin kapısını buldum -kilitli değildi- ve kapıyı itip içeri girdim. "Selam? Anne?"

Çamaşır odası gibi görünen odanın yanından geçip mutfağa girdim, her yer rustik ahşaptan yapılmıştı. Gözlerime inanamadım.

Daire müthişti.

Salonun kalastan yapılmış yüksek bir tavanı vardı ve o an yanmakta olan taş bir şömine koca bir duvarı dolduruyordu. Mobilyalar kahverengi deriden yapılmıştı. Burası bir kayak köşkü gibiydi.

Bayılmıştım.

"Bay?" Annemin yukarı kattan seslendiğini duydum. "Sen mi geldin?"

"Evet," diye seslendim, anlık dikkat dağınıklığım öncesinde hissettiğim gerginliği yok ederek. "Şimdi geldik."

"Hızlı gelmişsiniz," dedi. Merdivenlerden inen ayak seslerini duyabiliyordum. "Şimdiden burada olduğuna inanamıyorum."

Son basamaktan atladı ve bana sımsıkı sarıldı, ne kadar rahatlamış olduğunu neredeyse *hissedebiliyordum*. Bunu mahvetmek üzere olduğumu fark edince tüm vücudumu pişmanlık sardı. Ben de, "Planladığımızdan daha erken çıktık çünkü karanlıkta dağ yolundan gelmek istemedik," dedim.

"Güzel fikir." Arkama baktı ve "Nekesa nerede?" diye sordu.

"Evet, ah," dedim, dirseğini kavrayıp sessizce konuşabilmek için onu yakınıma çekerek. "O konuya gelecek olursak. Planda biraz değişiklik oldu."

"Ne oldu?" dedi, endişeli bir şekilde.

Tanrım, tam anlamıyla bir pisliktim. Çünkü annem herkesin iyiliği için endişelenirken, ben onun üzerine... hoşuna gitmeyecek bir sürpriz yığmak üzereydim. Kalkık kaşlarına ve büyük mavi gözlerine bakıp, ona söylemek üzere olduğum şeyden nefret ettim.

"Şöyle ki, ah, Nekesa dün gece izin alamadı ve gelemedi. Buraya tek başıma araba sürmek istemedim," dedim, o kadar gergindim ki konuşmakta zorlanıyordum. "O yüzden *başka* bir arkadaş getirdim."

"Öyle mi?" Hâlâ mutlu ve rahat görüyordu. "Kimi?"

Belli ki bir kızın ismini -ve erkek arkadaşının sevmediği o ergen olmayan birini- söylememi bekliyordu.

Yutkundum ve kendimi bunu söylemeye zorladım.

"Charlie'yi," dedim, arkasında Scott'ın herhangi bir izini ararken sesimi alçak tutarak. "Charlie'yi geti..."

"*Charlie'yi mi?*" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Nekesa iptal edince ne yapmam gerektiğini bilemedim," diye cevap verdim, hızlı konuşarak. "Ben..."

"Ah, hayır, bilmiyorsun," dedi, parmağını bana doğrulturken sesi tizleşip yükseldi. "Bir telefonun var, faturasını da ben ödüyorum hani. Beni aramalıydın. Bu sanki tek seçeneğinmiş gibi davranma!"

Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım: "Ama Charlie benim arkadaşım ve güvenilir bir arabası var. Bu gerçekten Nekesa'dan çok mu farklı?"

"Evet!" Kollarını birleştirip koşuşturmaya başladı. "Bir erkek getirmiş olman -herhangi bir erkek- yeterince kötü. Bunun önemi olacağını bilmemek için fazla zekisin. Ama sadece bir erkek getirmemişsin, bir de Scott'ın tatiline Scott'ın nefret ettiği erkeği getirmişsin... Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Biliyorum," dedim.

"Bu gerçekten ayıp," dedi, neredeyse bağırarak. "Yanlış olan her şeyin yanı sıra, bu aynı zamanda ayıp ve kaba bir plan. *Ah, herhâlde istediğimize ayak uydurmak zorunda kalırlar.* Böyle davranmayı nasıl bu kadar uygun görebilirsin?"

Yanaklarım ısınmıştı ve tam bir pislik gibi hissediyordum, çünkü haklıydı. "Çok üzgünüm."

Sinirli bir şekilde hızlıca kafasını salladı. "Bunu Scott'a sakla."

"O nerede, bu arada?" diye sordum. Çünkü eğer Scott burada olsaydı, annemin bağırışını duyup odaya gelirdi.

Annem koşuşturmayı bırakıp dudağının kenarını ısırmaya başladı. "Markete gitti."

Bunu sindirmeye çalışırken yüzünü izledim ve çenesini sıkmasıyla hissettiğim pişmanlıktan nefret ettim.

"Yani, Charlie şu an burada... bunu bir şekilde halledemez miyiz?"

Sinirli bir şekilde kafasını bir daha salladı, sanki bu olanlara inanamıyormuş gibi. "Bunu *Bailey ve Charlie'nin umut ettiği şeyler* dosyasına ekle."

Haksız değil, diye düşündüm.

"Peki..." Kollarını yanına düşürdü ve "Plan şu. *Sen* buradan gideceksin, ben de Scott döndüğünde bunu ona söyleyeceğim."

"O zaman... arabada beklememizi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Bailey, *nerede* beklediğiniz umurumda değil," dedi, bana öyle bir anne bakışı atıyordu ki bakışını pişman ruhumda hissedebiliyordum. "Sana şu an ne kadar kızgınım, bir fikrin var mı?" derken dişlerini sıkıyordu.

"Biliyorum ve üzgünüm," dedim ezikçe, onun buna kırılmamasının bir yolu olmasını dileyerek.

"Bunun şu an hiçbir anlamı yok." Bir cevap arıyormuş gibi, gözleri içeride gezindi, ardından, "Gidin, etrafta arabayla falan dolaşın," dedi.

"Öyle yaparız," dedim, kafa sallayıp onu memnun etmek için gerileyerek.

"Ben de gelebileceğiniz zaman sana mesaj atarım," dedi. "Ama bu zevkli kavuşma için sabırsızlandığımdan değil."

"Çok üzgünüm," diye tekrarladım.

"Bırak," dedi, hâlâ kızgın ama planında kararlı görünüyordu. "Şimdi git buradan."

Ağlamak istiyordum -gerçekten- çünkü bana kızgın olmasından nefret ediyordum.

Özellikle de hak ettiğimi bildiğim zaman. Pislik bir insan gibi hissederek evden çıktım. Sokağın karşısına geçtiğimde Charlie bagajı açmış, arabasının arkasında duruyordu.

"Selam," dedim.

Bana baktı ve gülümsedi. "Selam."

"Annem *aşırı* kızgın," dedim, gözüme onun kızgın suratı gelip dururken karnımda büyük bir korku ve pişmanlıkla.

Ah... onun *hayal kırıklığına uğramış* yüzü.

Durduğu yere gittim ve bagajı kapadıktan sonra büyük ve sıcak eli, elimi buldu.

Gözlerim ona fırladı, parmaklarının benimkilere geçmesinin hissiyle sarsılmıştım. Bana biraz daha yaklaştı. "Düşünüyordum da. Büyük ihtimalle tüm bu oyunu başlatmamızın vakti geldi, değil mi?"

Avucunun bana baskı yapmasını hissetmemle diğer her şey yok oldu. Soğuk dağ havasını soluyup, *Aman Tanrım*, diye düşünürken nefesim titriyordu.

Alana bir araba geldi ama bunu neredeyse fark etmedim bile. Çünkü Charlie'nin elinin yakınlığıyla gerilmiştim. Koca parmaklarının benimkilerin etrafında kayışı, cildinin sıcaklığı... sadece el tutmaktan daha riskli hissettiriyordu.

Bu Charlie'ydi ve gerçek bir el ele tutuşma değildi. Ama kalbimin hızlanması ve karnımdaki kelebekler, vücudumun ufak bir kısmının belli ki mesajı kaçırmış olduğunu gösteriyordu.

"Bu bir tık sarsıcı, sence de öyle değil mi?" diye sordum, sokak lambasının altın hüzmesinin altında kahverengi gözlerinin içine bakarak. "Eline vurup bunu yapmamanı söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Kesinlikle." Bana sırıtırken göz kenarlarının kırışması hoşuma gitti, sanki bu absürt şakayı paylaşan, dünyadaki tek insanlarmışız gibiydi. "Alışkanlıkla bana bir yumruk atabileceğini düşündüm."

"Ben sana hiç yumruk atmadım," dedim, gülümseyerek.

"Ben de daha önce hiç elini tutmayı denemedim ama, o yüzden..."

"Haklısın," diye ona katıldım ve o an bu elektriğe duygusal olarak hazır olmadığımı fark ettim. Tüm hafta sonu sevgili gibi davranacağımızı biliyordum ama bana böyle gülümsediğinde içimde alevlenecek kıvılcımlar olmasını beklememiştim.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Peki, annen tam olarak ne dedi?" diye sordu.

Kendine gel, Bay... Bu, Charlie.

"Bayağı sinirliydi." Annemin bana söylediklerini ona anlattım. Ama etrafta arabayla dolaşmak yerine, şehre geldiğimizde gördüğümüz şirin kafeye yürümeye karar verdik. Arka koltuktan ceketlerimizi alıp yürümeye başladık, biraz soğuk olmasına rağmen, hareket ettiğin sürece rahat olduğun sonbahar gecelerinden biriydi.

"Çok açım," dedi Charlie, masaya oturduğumuz gibi. "Belki de dönmeden önce yemek yemeliyiz."

"Hayır. Annem tatili ayarladıktan sonra mutfağın tamamen dolu olacağını ve ne istersek pişirebileceğimizi söylemişti." Mochamın soğuması için kapağını kaldırdım ve "Onu kızdırmak için başka bir şey daha yapmama gerek yok, o yüzden sadece dönebilince onların yemeklerini yiyelim," dedim.

Büyük elleriyle bardağı kavrayıp, "Tamam," diye mırıldandı.

"Scott konusunda gergin değilsin, değil mi?" diye sordum. "Eminim şokları geçince her şey iyi olacaktır."

"Gergin değilim," dedi, ceketinin önünü açarak. "Sadece... Scott, annenin tatilini somurtuk bir pislik olarak mahvedecek kadar berbat biri değildir umarım."

"İşte, planımız konusunda beni geren şey de bu." Scott'ı, annemin tatilini de etkilemeden rahatsız etmemizin bir yolu olmadığı gerçeğini sindirmeye çalışarak bardağın tutacağını aşağı kaydırdım. "Annemin mutsuz olmasını istemiyorum ve eğer planlarım işe yararsa, annem kısa süreliğine mutsuz olacak."

"Ama..." dedi, bardağını masadan kaldırıp bana ciddi bir bakış atarak. "Eğer *o* mutlu olursa, sen olmazsın. Önceliklerini düşün, dört göz."

Gözlerimi devirdim. "Bir mafya gibi konuştun."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Diyene bak." Kahvesinden bir yudum aldı, bardağını masaya koydu ve "Sahte sevgililiğimiz hakkında konuşalım," dedi.

"Evet, sanırım konuşmalıyız," dedim, bunun olasılığıyla karnım düğümlenirken. Mochamdan bir yudum alıp, "Bir planın var mı?" diye sordum.

"*Pek* bir planım yok," dedi. "Ama bir fikrim var."

Bana biraz daha yaklaştı ve *heyecanlı Charlie*'nin, onun en sevdiğim taraflarından biri olduğunu fark ettim. "Şöyle düşünüyorum. Scott burada olduğumu kabullenince, eve döneceğiz. Kısa bir süre sonra, o benim varlığımın üzücülüğüyle uğraşırken, el ele tutuşacağız. Bu tüm *ne oluyor be* bayraklarını astıracak ve büyük ihtimalle bu gece için yeterli olacaktır," derken gözleri resmen dans ediyordu.

Aşırı derecede dehşete kapılmıştım ve korkuyordum ama Scott'ın tepkisini düşünürken bir şekilde beni güldürmeyi başarmıştı. "Zavallı Scott için biraz üzülüyorum."

"Scott kesinlikle zavallı," diye bana katıldı, kocaman bir sırıtışla. "Ya da... sence *daha fazlasını* yapmalı mıyız?"

"Daha fazlasını mı?" diye sordum. Gözlerim *mutlu Charlie*'yi sindirirken gülüşüm bir gülümsemeye dönüştü.

"Daha fazlasını," dedi. Gözlerini gözlerime kilitlerken yaramaz sırıtışı daha ötesinde bir şeye dönüştü. "El ele tutuşmadan daha fazlasını."

Bana ne olmuştu, bilmiyordum ama çenemi kaldırdım ve "Daha ne kadar fazlasını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bailey Rose," dedi. Ağzı yakışıklı bir sırıtışta kalırken sesi çekici bir mırıldanmaya indi. "Scotty'yi maruz bırakabileceğimiz sevgi gösterisi türlerini sıralamamı mı istiyorsun benden?"

Telefonum titreyince kalbimin çarpıntı yapmasına sebep oldu. *Yüce Tanrım, bu nasıl bir flörtleşmeydi?* Telefonumu cebimden çıkardım ve evet... mesaj atan annemdi.

Annem: Scott'la konuştum. Charlie'nin burada olmasının KONSEPTİYLE bir sorunu yok. Ama birkaç kural belirlememiz gerekecek.

Vücuduma bir rahatlık yayıldı, Charlie'yi tek başına geri dönmeye veya tüm hafta sonu tek başına bir motelde kalmaya zorlamayacaklarının rahatlığıydı bu.

"Bak," dedim telefonu uzatıp, o mesajı okurken aklını okumaya çalışarak. Normal Charlie'den farklı görünmüyordu. Dolayısıyla belki de yaşandığını sandığım anda, sadece sevgi gösterisi konusunda sonraki adımlarımızı düşünüyordu.

"Onlara neredeyse acıyorum," dedi, tekrar gülümseyerek. "Sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyorlar ama hâlâ birbirimizin yataklarına sızıp Rockie Dağları'nda yatamayacağımızın acı verici bir şekilde farkında olduğumuzu sağlama almaları gerekiyor. Çünkü onlar sorumlu yetişkinler."

"Aman Tanrım." Güldüm, Charlie'nin yaptığı benzetmeler karşısında her zamanki gibi dehşete düşerek.

Bu konuda lanet olası bir sanatçıydı.

Bir aptal gibi sırıtarak devam etti: "Bu kuralları belirleyecekler, biz de katılacağız ve kendilerini harika hissedecekler.

Ardından da... *dan dan dannnn*... bizim el ele tutuşup koltukta sarıldığımıza şahitlik edecekler. Kafayı yiyecekler."

Güldüm. Ama *koltukta sarılmak mı*? Bunun düşüncesi avuçlarımın terleyip karnımın hafiflemesine sebep oldu. Charlie'nin elleri benim *üzerimde* mi olacaktı? Benim vücudum onunkine dayalı mı olacaktı?

Ah... Charlie Sampson'la sarılmak bana tehlikeli geliyordu, sanki her halükârda kaçınmamız gereken bir aktiviteymiş gibi.

Ama sadece ben böyle düşünüyordum, sahte sevgililik için yaratılmamıştım. Ben akrabalarına bile sarılmaktan hoşlanmayan biriydim, öyleyse Charlie'yle -lanet olsun ki- nasıl sarılacaktım?

"Değil mi?" diye sordu, bana beklentiyle bakarak.

"Ne?" Dikkatimin dağıldığını fark ettim, o yüzden hafifçe kafamı sallayıp, "Aynen. Öyle," dedim.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırıttı, ki bu imkânsızdı. Bilmesine imkân yoktu ama gözlerindeki parıltı onun da koltukta sarılmamızı düşünüp düşünmediğini merak etmeme sebep oldu.

"O zaman ceketini al," dedi, gitmeye hazır olup olmadığımı sorar gibi.

Apartmana yürüdük, ikimiz de *kuralları* konuşmak için bir acele içinde değildik, ardından kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Charlie. "Tatil zamanı, Mitchell."

Ona baktım, hiçbir konuda endişeli değilmiş gibi görünüyordu. Nefes verdim.

Haklıydı.

Tatildeydim ve harika bir zaman geçirecektim.

Bu beni öldürse de.

28. BÖLÜM

Bailey

"Scott?" diye seslendim.

"Efendim?"

"Spagetti mi istersin fettuccini mi?"

Anneme bir şey mırıldandığını duydum -salondaydılar- ve sonra sesinde bir gülümsemeyle, "Spagetti, lütfen," dedi.

"Ben demiştim," dedi Charlie, dolaptan bir kutu makarna alarak.

"Onun bir fettuccini adamı olduğunu düşünmüştüm."

"Yalnız kaldığında," dedi Charlie sessizce, "bahse girerim ki dirseklerini birbirine değdirmeye falan çalışıyordur."

"O ruh hastası," dedim, Charlie'nin sosuna bir tadım daha almak için bir kaşık batırıp ardından o kaşığı da diğer dört tadım kaşığının yanına, mutfak lavabosunun içine atarken.

Daireye geri geldiğimizde, Scott ve annem bizi kapıda bir kurallar listesiyle karşılamıştı. Ama Scott kızgın görünmüyordu, ki bu beni şaşırtmıştı. Tabii ki, *Işıklar kapandığında odanızdan çıkamazsınız,* dediğinde, homurdanan Charlie'ye bir bakış atmıştı ama hâlâ *mutlu tatilci* rolünde gibi duruyordu.

Ki bunu planımızın iyiliği adına istemiyordum. Ama annemin iyiliği adına, bu ilk gece için iyi bir şeydi.

Kuralları sıraladıktan sonra bize daireyi gezdirmişlerdi ve herkes şaşırtıcı bir şekilde iyi bir moda girmişti.

Charlie akşam yemeğini hazırlamamız için gönüllü olarak beni aşırı şaşırtmıştı.

"Eğer ikiniz dinlenmek isterseniz, Bailey ve ben akşam yemeğini hazırlayabiliriz. Annemin spagetti sosundan biraz yapmam hiç zamanımı almaz -kilerinizde malzemeleri var- ve eminim Bay bir tencere suyu kaynatmakla başa çıkabilir."

Scott ve annem onlara milyonlar teklif etmişiz gibi bize bakarken ben de Charlie'ye aklını yitirmiş gibi bakmıştım.

Dolayısıyla iyi bir başlangıç yapmıştık.

"Bu bayağı iyi," dedim, Charlie'nin sıfırdan spagetti sosu yapabilmesine biraz şoke olarak.

"İtalyan anneannemin ben daha küçükken bana sos yapmayı öğrettiğine eminim," dedi, cebinden bir TUMS kutusu çıkarıp ağzına bir tane hap atarak.

"Küçük deha." Charlie'den makarnayı alıp, kaynayan suyun içine attım. "Hâlâ çok görüşüyor musunuz?"

Çiğnerken bana bir bakış attı. "Şu an sırası değil."

"Anneannen hakkında konuşmanın mı?"

"Bana berbat şeyleri hatırlatmanın." Mutfak takımı çekmecesini açtı, koca bir çatal çıkardı ve bana uzattı. "Ayrıca, bu karıştırmak için, saplamak için değil."

"Teşekkürler." Çatalı ondan aldım ve "Bu arada, neden sürekli TUMS alıyorsun?" diye sordum.

"Ne?" derken yüzüne bir ifade oturdu.

Suçlu veya şaşırmış veya... bilmiyorum... bir şey olmuş gibi görünüyordu.

"Sürekli antiasit hap kullanıyorsun, Sampson."

"Ah, o." Omuzlarını silkti ve "Bazen midem yanıyor," dedi.

"Sadece bazen miden mi yanıyor?" diye sordum, burnumu sokmamaya çalışarak ama onun hakkında *gerçekten* daha fazla şey öğrenmek isteyerek. "O zaman neden TUMS'tan bahsettiğimde öyle garip göründün?"

"Hastalıklarım hakkında konuşmayı bırakabilir misin, seni ucube?" Bana patentli Charlie sırıtışlarından birini atıp, "Şimdi lütfen bana sarımsaklı tuzu uzat, meraklı," dedi.

"Hasta mısın?" diye sordum, bunun düşüncesinden nefret ederek.

"Beni sorgulamana mı?" Tencereyi karıştırdı ve "Kesinlikle hayır. Ama fiziksel olarak? Hayır," dedi.

Ona sarımsaklı tuzu verdim. "Çok karmaşık birisin."

"Biliyorum," dedi, ardından başaşçıymış gibi bana emir yağdırmaya başladı.

Mutfakta şaşırtıcı bir şekilde becerikliydi.

Sosu yapmış, domates sosunu hazırlamış, kavanozdaki doğranmış sarımsağm kaç diş sarımsağa tekabül ettiğini hesaplamıştı; profesyoneldi.

Ben evimdeyken anca mikrodalgada bir şeyler ısıtıyor ve dondurulmuş pizza falan yapıyordum işte.

Makarnayı süzüp her şeyi servis etmeye hazırlandığımızda, Charlie bana yaklaştı. Sağ eliyle bir saç tutamımı çekiştirdi, bir sır paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsüyordu. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

Dairenin samimiyeti, marinara sosun kokusu, birlikte plan yaparken gözlerindeki sırıtışı... Bunların hepsi birleşip bu âni karlı bir gün sonrası içilen sıcak çikolata gibi hissettiriyordu.

"Servis edelim mi?" diye sordu, sosa uzanmak için buklemi bırakarak.

Lksjflskjfksljfklsdjfklsd, diye düşündüm, nefesim göğsümde sıkışarak.

"Edelim," diye cevap verdim, dokunuşundan dolayı cıvıl cıvıl hissederek koca makarna kâsesini aldım ve titrek bacaklarımla masaya doğru onu takip ettim.

Ne beklemiştim, bilmiyordum. Ama akşam yemeği iyiydi. Evet, Scott annemle her alay ettiğinde veya bana *Bay* dediğinde karnım düğümleniyordu. Ama Charlie'nin saçma hikâyeleri ve annemin komik cevapları arasında, bu saçmalık çok az yaşanıyordu ve yemek aslında gerçekten de güzeldi.

Tuhaf, değil mi?

Saat on bir gibi, annem Charlie için çekyatı hazırladı, biz de kendi yataklarımıza gittik. Tam uyumak için ışığı kapattığımda, telefonum titredi.

Charlie: Ne zaman sevgili olacağız?

Karanlıkta telefonuma dik dik bakıp Charlie Sampson'ın bunu *gerçekten* söylemesinin nasıl hissettireceğini düşündüm. Tabii ki bunun olmasını istemiyordum ama yine de... Kendimi bunu hayal etmekten alıkoyamıyordum.

Çünkü Charlie'nin duygusal çelişkileri... *ilgimi çekiyordu.*

Acımasızca alay ediyordu ve tanıdığım en komik insandı. Ama yine de sürekli olarak tekrar ve tekrar Conan Gray ve Gracie Abrams dinlediğini biliyordum. (Bende Spotify şifresi vardı.)

Arkadaşlarıylayken küstah ve dışa dönüktü ama kendinden bahsederken tatlı bir şekilde duygusaldı.

Ve her ne kadar alaycı Bay Hiçbir Şey olsa da alaycılığının bir şey *hissetmediğinden* değil, her şeyi çok derin hissettiğinden kaynaklandığından şüphelenmeye başlamıştım. Aile sorunları, eski sevgilisi... Sevgiden nefret ediyordu çünkü insanlara olan sevgisinin nasıl hissettirdiğinden nefret ediyordu.

Charlie, Becca'dan bahsederken yüzüne o korkunç, berbat ifade oturunca, Becca'ya karşı bu kadar duygu hissetmesinin nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemiyordum.

Charlie Sampson'ın, partide ona baktığı gibi... size bakması mı?

Yüce Tanrım, o baygınlığı...

Elimdeki telefona, sorusuna baktım ve beynim daldığı düşüncelerden tekrar Charlie'ye döndü. Öhöm.

Ne zaman sevgili olacağız?

Bunu yapmanın -sevgiliymiş gibi davranmanın- düşüncesi hâlâ beni geriyordu ama yine de mesaj attım.

Ben: Yarın, herhâlde... sadece birkaç günlüğüne buradayız, değil mi?

Charlie: Katılıyorum. Ve direkt başlamalıyız. Beklemeye gerek yok, değil mi?

Ben: Planlarında ne var? Birbirimize kahvaltı ettirmek mi?

Charlie: TAM OLARAK bunu planladım. Ama ben senin kucağında oturuyor olacağım.

Bu beni güldürdü.

Ben: SEN mi BENİM kucağımda oturacaksın?

Charlie: Öyle daha ilgi çekici olur.

Ben: Doğru.

Charlie: Bundan sonra, yürümeyi bilmeyen bir bebekmişsin gibi seni tüm gün taşıyabilirim diye düşündüm.

Bu karanlıkta, tek başıma kahkaha atmama sebep oldu.

Ben: İki dakikalığına ciddi olabilir misin?

Charlie: Sanmam. Ama dinliyorum.

Ben: Sahte erkek arkadaş/kız arkadaş olarak senin hakkında -ya da birbirimiz hakkında- bilmem gereken bir şey var mı?

Charlie: Senin hakkında en sevdiğim şey seninle her alay ettiğimde yanağını ısırman.

Mesaj atmadan önce boğazımda bir ses çıkardım.

Ben: ne???

Charlie: Gerçekten. Sanki kafana girdiğimi bilmemi istemiyormuşsun gibi. Ama, dört göz... senin hareket ettiğini gördüğümde, sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi, bana gülümsediğini görene kadar duramazmışım gibi hissediyorum.

Boğazımdan kendiliğinden bir ses -cıyaklama gibi- daha çıktı.

Çünkü bu harika bir cevaptı.

Sinirli bir cevap bulmaya çalıştım -alaycı, etkileyici bir şey- ama hiçbir şey düşünemedim.

Aklıma tek bir kelime bile gelmedi.

Telefonum titrediğinde nefesim kesildi.

Charlie: ?.. Cevap vermeyecek misin?

Telefonu tutuyordum ama resmen diyecek hiçbir şey bulamıyordum.

Etkileyici Charlie dilimi düğümlemişti.

29. BÖLÜM

Charlie

Kahretsin.

Bailey'nin cevap vermesini ve sağduyumu ne zaman kaybettiğimi düşünerek telefonuma dik dik baktım. Gerçekten günlük olarak bana aklımı kaçırtmayan tek insana... onu gülümsetmekten hoşlandığımı itiraf mı etmiştim?

Ben bir aptaldım.

Evet, Charlie, onu gülümsetmekten hoşlandığını kesinlikle itiraf etmelisin. Bu iş arkadaşının hayatından çıkacağına emin olmak için dâhice bir plan.

Elimde tuttuğum telefonumun ışığı yandı.

Bailey: Seninle ilgili benim en sevdiğim şey de yorgun olduğun zaman sesinin derinleşmesi ve kabalaşması.

Yani, kahretsin. Yan döndüm, çekyatın demiri sırtıma batıyordu ve mesaj attım.

Ben: Benimle ilgili sevdiğin tek şey sesim mi??

Bailey: Öyle demedim. Bunun EN SEVDİĞİM şey olduğunu söyledim, çünkü sesin öyle olduğunda rahat ve tatlı oluyorsun. Hatların biraz yumuşuyor.

Hatlarım.

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu, beni bir şekilde hep görüyordu, emin değildim.

Hayatımın çoğunluğunu hayatımdaki kimsenin beni anlamadığını düşünerek geçirmiştim. Ama işte dört göz, beni tamamen anlıyordu.

Bailey: Sana farklı bir şekilde hitap etmeli miyim?

Sinirlerini en iyi nasıl bozabileceğimi düşünerek karanlıkta gülümsedim.

Ben: Kral nasıl?

Bailey: İğrenç

Kaşlarını çattığını hayal edip mesaj attım.

Ben: Yârim?

Bailey: Midemi bulandırıyorsun. Sana sadece Charlie diyeceğim.

Ben: Peki ya Cinsellik Tanrısı?

Bailey: Tarih üzerinde hiç kimse birine Cinsellik Tanrısı lakabını takmamıştır. Düşünebiliyor musun? Mesela: Eve gelirken süt alabilir misin, Cinsellik Tanrısı? HOŞ DURMUYOR.

Kıkırdadım ve mesaj attım.

Ben: Eğer bana bu mesajı atsaydın süt dükkânına koşarak giderdim.

Bailey: Süt dükkânı mı?

Gülmek isteyerek cevap verdim.

Ben: Şu an yanağını ısırıyorsun, değil mi?

Bailey: HAHA bu korkunç.

Ben: Ama doğru.

Bailey: Sıkı uyu.

Karanlıkta gülümsedim.

Ben: İyi geceler, Yârim.

Bailey: İyi geceler... Cinsellik Tanrısı.

Ah. Kahretsin.

Ben ne yapıyordum?

30. BÖLÜM

Bailey

Beni bir buçukta neyin sesinin uyandırdığını -*tam olarak*- anlamaya çalışmak zordu.

Cam kırılma sesi olabilirdi, cıyaklama sesi olabilirdi ya da çılgınca kanat çırpma sesi de olabilirdi. Ama bu sesin kaynağı kesinlikle penceremden içeri uçan kazdı.

Bir anda uyanıp dimdik oturdum. Dışarıdan gelen ışığın aydınlatmasıyla odamda *bir şeyin* olduğunu görebiliyor, karanlığın içinde deliriyordum.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Hareket etmeye korkuyordum çünkü bu her şey neyse, beni görmesini istemiyordum. Ama Scott kapımı sertçe açınca, bu tartışmaya açık bir konu oldu. "Bu da neydi?"

Işığı açtı ve -*kahretsin*- odamda bir kaz vardı.

Artık kırık olan camın önünde kocaman bir kaz duruyordu, delirmiş gibi -eğer bu mümkünse- cıyaklıyor ve bir tık tıslıyordu.

Arkasından annem, "Aman *Tanrım*," diye bağırdı, ben de yataktan atlayıp kapıya doğru koştum. Annem beni kavrayıp sanki beni kuştan korumak istermişçesine arkasına çekti ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim omzunun üzerinden bakarak.

Kuş tam olarak cama çarpıp pencereden içeri girmiş olmalıydı ve -her ne kadar karanlık olsa da- yaralanmış gibi görünmüyordu.

Sadece sinirli görünüyordu.

Tekrar... eğer bu mümkünse.

Daha önce bir kazla karşı karşıya kalmış olduğumu düşünmüyordum, dolayısıyla kazlar hakkındaki bilgim çok azdı.

Scott, üzerinde iç çamaşırı ve aptal çoraplarıyla eğildi ve çizmelerimden birini aldı. Kaza doğru daha da yaklaşırken, sanki ona gizlice yaklaşmaya çalışıyormuş gibi, inanamayarak izledim ve bir saniyeliğine en sevdiğim çizmemle kazı öldürene kadar dövüp dövmeyeceğini düşündüm.

Ama ardından çizmeyi sallamaya başladı, kuşun yönüne doğru.

Annem, "Scott," diye ona çıkıştı, nedense fısıldıyordu, "Ne yapıyorsun?"

Arkamdan, "O bir kaz mı?" diye bir ses duydum.

"Evet," dedim, izlerken nedensiz bir şekilde fısıldayarak.

"Ah," dedi Charlie, sakince, sanki bu hiç büyük bir mesele değilmiş gibi. "Vay canına."

Kaz Scott'tan *hiç* hoşlanmadı ve kendini şişirirken koskocaman olup, ona bakarken tıslamaya başladı.

Scott çizmemi sallamaya devam etti, Tanrı aşkına, sanki kazı yellemeye çalışıyormuş gibi... Aşırı aptal görünüyordu.

Ama ardından bu, *işe yaradı.*

Kaz birkaç tuhaf adım atıp, kanatlarını çırparak pencereden dışarı uçtu.

Bir zamanlar üzerinde cam olan pencereden.

Bir anda oda sessizleşti.

Ve soğudu.

Scott çizmemi bıraktı ve yavaşça pencereye doğru yürüdü.

"Hayır," dedi annem, hâlâ sessizce konuşarak. "Scott. Geri gelebilir."

Scott durup omzunun üzerinden anneme baktı. "Bizi *öldürmeye* çalışmıyor, Em."

Charlie arkamda homurdandı, bu da gülmeme sebep oldu.

Annem ayaklarını sürükleyerek odada ilerleyip, camdan dışarı bakmakta olan Scott'a yanaştı. Aşağıyı incelerken elleri belindeydi. Bir süre sonra Scott sesli, anons edici bir sesle, "Kaz binadan ayrılmıştır," dedi.

"Siz ikiniz, beni dinleyin," dedi annem, saçları dik bir şekilde orada geceliğiyle dururken. "Kurallara uyacağınıza söz vermeniz lazım."

Ördekli pijamalarımla orada durup göğsümde yastığımı tutarken Charlie'ye bakmadım, bakamadım.

"Tabii ki uyacağız," dedim, birden yorularak. "Kötü amaçlarımız olsaydı bile -ki yok- kapatacak bir kapımız yok. Gizlilik yok. Ben, herkes içeri girebilecekken bir salonun ortasında bir çocukla oynaşmam."

"Pardon, sen az evvel yine mi *oynaşmak* dedin?" diye sordu Charlie, sesinde bir sırıtışla. "Bunu yok ettik sanıyordum."

"Şşş," diye kükredim, sadece tekrar uyumak isteyerek.

Annem, "Biriniz çekyatta yatabilir, diğerinizin de yerde yatması gerekecek. Sandalyenin üzerinde birkaç çarşaf ve battaniye var," dedi.

Kazın ayrılışından sonra, Scott -hoşuma gitse de gitmese de gecenin kurtarıcısı olarak- pencereyi karton ve koli bandıyla kapadı. Ev sahibi, sabah pencereyi tamir etmesi için birini göndereceğine söz verdi. Ama o delikten soğuk hava giriyordu, o yüzden alt kata yerleşmek zorunda kaldım.

Charlie'nin çekyatta uyuduğu salona.

Bu yüzden annemler, kurallar konusunda paranoyak olmuşlardı.

"Pekâlâ, öyleyse, iyi geceler," dedi annem, arkasını dönüp merdivenlere ilerleyerek.

"İyi geceler," dedi Charlie, aşırı kibar, yalaka ses tonuyla. "Tatlı rüyalar."

"Kusmak istiyorum," dedim, kafamı sallayarak. "Tam bir yalakasın."

"Anneni seviyorum," dedi, oturduğu çekyattan. "Ve onun da beni sevmesini istiyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Mide bulandırıcı ama yanlış değil," dedim, bunu biraz tatlı bularak battaniyelere bakarken. "Peki, hangimiz çekyatta yatacak?"

Kaşları düştü. "Sen, tabii ki."

Şimdi benim kaşlarım düşmüştü. "*Bu da* ne demek?"

"Ben çekyatta uyurken senin yerde yatmana izin vermeyeceğim demek."

"Aman Tanrım, bu çok cinsiyetçi bir laf," dedim, ellerimi belime koyarak. "Eğer bir erkek olsaydım, eminim beni yerde yatırırdın."

"Bu cinsiyetçi bir laf değil, arkadaşçı bir laf," dedi, kesin bir bilgi veriyormuş gibi.

"Anlamadım?"

"Sen tam bir sapıksın, dört göz."

"Charlie."

"Sadece senin, benim arkadaşım olduğunu söylemeye çalışıyorum," dedi, siniri bozulmuş gibi bir sesle. "Ve senin rahatsız olmanı istemiyorum. O yüzden çekyatta sen yatmalısın."

"Ama eğer ben senin *erkek* bir arkadaşın olsaydım..."

"Tamam... yerde uyu, dostum," dedi, sinirli bir şekilde. "İyi geceler."

"Bekle."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, kibirli bir gülümsemeyle.

"İlk olarak, arkadaş olduğumuzu kabullendiğin için teşekkür ederim," dedim, bana arkadaş kelimesini kullanmasının neden bu kadar büyük bir şeymiş gibi geldiğinden emin olamayarak. "İkinci olarak da belki de bunun üzerine taş kâğıt makas oynamalıyız."

"Yüce Tanrım, *arkadaş* demek *iş arkadaşı* demekten daha kolay, sakin ol."

"Öyle diyorsan öyledir," dedim, şarkı söyler gibi, bu konuyu bırakmak istemeyerek.

"Ve bir saniyeliğine şunu düşün," dedi Charlie. "Annen -ve Kral Pislik- buraya bir bardak su için inip sana yatağı vermediğimi görürlerse, benim hakkımda ne düşünürler?"

Aah... Bu kesinlikle mantıklıydı. "Senin bir pislik olduğunu düşünürler."

"Ayrıca tatil senin için alındı, benim için değil," diye ekledi.

"Bu da doğru," diye ona katıldım.

"Dolayısıyla bu senin yatağın, Mitchell, ben de kendime bir yer yatağı yapacağım."

Ayağa kalktı ve gözlerim pijama altına takılı kaldı.

"Ne var?" diye sordu samimiyetsiz bir şekilde, neden dik dik baktığıma dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Hiçbir şey yok," dedim, dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sallayarak. "Ben sadece, ah, pijama altını çok beğendim."

Charlie her yerinde kırmızı kalpler olan pembe, pazen bir pijama altı giymişti. Deseni erkek pijamaları için biraz alışılmışın dışında olabilirdi. Ama komik olan, onun 1.98 olması ve pijama altının ona en az 10 santim kısa gelerek *güzel* bir görüntü yaratmış olmasıydı.

"Kız kardeşim bunu bana hediye olarak almıştı," dedi, bana işaret parmağını doğrultarak. "Dolayısıyla bununla dalga geçersen sen bir canavarsın."

"Dalga geçmiyorum," dedim, gülmemek için çok zorlanırken aynı zamanda kız kardeşinin ona aldığı pijama altını giymesini tatlı bularak. "Aslında baya ateşli bir pijama. Tahrik etmek için yeteri kadar bilek gösteriyor, ama bir yandan da şık."

"Ah, biliyorum," dedi, poz vermeye çalışırmışçasına ellerini beline koyarak. "Benim kalpli pijamam *tüm* kızları etkiler."

"Eminim etkiler," Gözlerim tişörtüne kaydı ve o *Henley*'nin içindeki göğsü aslında *gerçekten de* ateşliydi. Sadece rengi solmuş eski bir tişörttü ama yumuşak kumaşı, kaslı olduğu belli olan şaşırtıcı bir şekilde geniş duran göğsüne yapışmıştı. Ona bakmadan edemiyordum.

Sadece çok... genişti.

Ve belirgindi.

Yani, kaslı göğüs dekoltesi çıkıntısı bile vardı.

Charlie kaslı mıydı?

Ahhhh... Benim sorunum neydi?

Zihnim Charlie'nin fiziğiyle ilgili düşüncelere daldığından, ne dediğini hatırlamakta zorlanarak aptalca kafamı salladım.

"Çekyata yeni çarşaf sermem için bana bir saniyeliğine izin ver, ardından yerleşebilirsin," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Sen," dedim, aşırı yardımsever kişiliğine sırıtarak, "o çarşafa bir şey mi *yaptın?*"

"Hayır," diye homurdandı, alınmış gibi.

"Öyleyse bence bir saatten az süreliğine üstünde yattığın çarşafa yatmakla başa çıkabilirim."

Bakışlarını çekyattan bana çevirdi. "Emin misin?"

"Evet."

Çarşaf ve battaniye yığınına yürüdü, ardından yere baktı. Yüzünden bir ifade geçti, benzinlik tuvaletinde gördüğüm ifadenin hızlı bir hâliydi. Ben de, "Charlie, çekyatta uyu. Ben her yerde uyuyabilirim," dedim.

Buna yine homurdandı. "Kahretsin, Bay, lütfen bana kibarlık yapma, sanki ben..."

"Koltuk minderlerinden bir yatak yapsak nasıl olur?" bilerek lafını kestim, çünkü mikroplarla biraz problemi olması benim için sorun değildi. Bu önemli değildi ve benim fark etmiş olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Böylece yerde uyuyor olmana rağmen yerde olmazsın. Anladın mı?"

"Bailey..." Yutkundu ve "Yapma," dedi.

"Charlie..." Kollarımı birleştirdim. "Bilmiyormuşum gibi yapmamı istersen, kesinlikle öyle yaparım çünkü tuhaf hissetmeni istemiyorum. Ama sen benim arkadaşımsın. Senin yerinde Nekesa olsaydı, onun rahat hissetmesi için de bir yol bulmaya çalışırdım."

"İş arkadaşınım," diye beni düzeltti, gönülsüzce bana katılıyormuş gibi bir ses çıkararak. Sırıtışı geri belirdi. "Koltuk minderlerinden mi bahsediyordun?"

Oraya gittim ve yere atılmış koltuk minderlerini kaldırmaya başladım. "Bunlarla küçük bir yatak yapalım."

Koltuk minderlerini salonun diğer ucunda açık bir yere koydum, Charlie de şöminenin yanındaki yastıklardan iki tanesini alıp yığınıma ekledi. Aile boyu gibi görünen bir çarşafı alıp açtı.

"Biliyor musun, gayet iyi bir arkadaşısın," dedi Charlie, bana önemli gibi hissettiren bir bakış atarak. Anlamlı. Tam tersini diyor olsa da arkadaşlığımızın işten öte olduğunu kabulleniyormuş gibi hissettim.

"Biliyorum," dedim ve yer yatağını hazırlamasına yardım ettikten sonra çekyata oturdum. "Televizyonu açsam sorun olur mu? Şu an bayağı uyanığım."

"Sorun olmaz," dedi, ışığı kapatıp odayı karanlığa bürüdü. Minderlerine yerleştiğini duyabiliyordum.

"Rahat mısın?" diye sordum, eski bir *New Girl* bölümünde durarak.

"Çok da rahatsız değilim," dedi, sesi karanlığın içinde sessizdi.

"*Nick Miller* harika," dedim.

"*Winston*," diye beni düzeltti. "Yeterince değer görmeyen bir harika."

Bir süre diziyi izledik, sessizce yorum yapıp gülerek... Charlie, "Bu arada, tam olarak bir temizlik hastası değilim," dediğinde uyumak üzereydim.

Karanlığa baktım. "Bu arada, öyle olsan da umurumda olmazdı."

"Ben sadece konu umumi tuvaletlere veya yabancı birinin yerinde uyumaya gelince bir garip oluyorum. Seve seve tezgâhtan bir köfte yiyebilir ya da parmağını yalayabilirim, bu beni hiç rahatsız etmez."

"Bunu söylediğine inanamıyorum." Güldüm ve battaniyeme daha sıkı sarınarak Charlie'yle bu spontane pijama partisini yapıyor olmamızın neden tuhaf hissettirmediğini merak ettim. Uykulu ve rahattım, aşırı huzurluydum; tuhafın tam tersiydim.

"Ama gerçekten. El dezenfektanım veya ıslak mendilim bile yok," dedi, çaresizce beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

İkna etmesine gerek yoktu. Charlie'nin durumuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama panikataklar konusunda kendi berbat tecrübelerim vardı, o yüzden onu *anlıyordum*. Sırf beyni

vücudunun belirli şeylere bir reaksiyon göstermesine sebep oluyor diye, bu onun... bilmiyorum... olması gerekenden farklı bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

"Tezgâhtan bir köfte alıp yemen için sana meydan okuyorum," dedim.

"Büyük ihtimalle parmaklarından daha temizdir," diye alay etti. "Duydum ki bugün onları bir pisuvara sokmuşsun."

"Soktum. Dedim ki, *Parmaklarım çok temiz. Onları içinde pisletebileceğim bir pisuvar olup olmadığını merak ediyorum.*"

O güldü, ben de arkamı dönüp tekrar gözlerimi kapadım. "Benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim, Charlie."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi ve bunu samimiyetle söylediğini umdum.

Çünkü onun da benim eğlendiğim kadar -şaşırtıcı bir şekilde- eğlenmesini istiyordum.

"İyi geceler, Charlie," dedim.

"İyi geceler, Bailey," diye cevapladı, sesi salonun karanlığında derin ve kabaydı.

31. BÖLÜM

Bailey

Kahvaltının kokusuna -ve seslerine- uyandım.

Gözlerimi açıp kırptım, gözlüğüme uzandım ve etrafıma baktım.

Salondaki çekyat... *tamamdır.*

Soluma baktım ama Charlie geceyi geçirdiği yerde değildi. Sanki hiç orada olmamış gibi, minderler ve yastıklar köşeye dizilmişti.

Telefonumu aldım, saat yedi buçuktu.

Kontrol ettiğimden değil ama Zack'ten hiç mesaj yoktu.

"Günaydın, gün ışığı," diye bir ses duydum. Sağıma döndüm ve Scott orada, masada oturuyor, kahve içiyordu.

"Günaydın," dedim, ahbabım Scott'a gülümseyerek. Bize bu tatili ayarlamış ve beni bir kaz tarafından öldürülmekten kurtarmışken, kahvaltıdaki varlığına gıcık olmak zordu.

"Annen ve Charlie kahvaltı hazırlıyor, o yüzden umarım açsındır."

"Yemek yiyebilirim," diye yalan söyledim, saçlarımı yüzümden çekerek. Hiç kahvaltı insanı değildim, o yüzden şimdilik sadece sıvılaştırılmış kafein bulabilirsem mutlu olurdum. Kalkıp mutfağa gittim ve kapıya vardığım gibi gülmek istedim.

Annem bir tabureye oturmuş, *Kansas City Chiefs*'in savunmasından bahsediyor, Charlie de çırpılmış yumurta yapıyordu.

"Günaydın," dedi annem, gülümseyerek.

"Vay canına," dedi Charlie, bana bakarken gözleri neredeyse parıldıyordu. "Günaydın, yatak başı."

Ona orta parmak çektim.

O da güldü.

Annem gülümsedi ve "Buzdolabında frapp var," dedi.

"Ah, sana minnettarım," diye cevap verdim.

"Öyleyse, Emily... eğer tüm sezon oynamayacaksa sence herhangi bir şansları var mı?" Charlie yumurta çırpıp, ölümüne bir Chiefs fanı olan annemle futbol hakkında konuşuyordu. "Yani..."

Buzdolabını açtım ve bir şişe mocha frappucino aldım, Charlie'nin anneme *Emily* dediğini duymuş olduğuma inanamayarak. Ne zaman arkadaş olmuşlardı? Biraz tatlıydı ama beni rahatsız etmişti.

Olan bitenden habersiz annemin sahte erkek arkadaşımla bir bağ kurmasını istemiyordum.

Bunun sonu iyi bitemezdi, değil mi?

"Yani, o sadece tek bir kişi, o yüzden tabii ki bir şansları var ama onsuz daha zor olacak," dedi annem.

Onları bir dakika daha izleyemeyecektim çünkü kendimi çok suçlu hissediyordum.

"Gidip duş alacağım," derken frappucino kapağı bir vuruşla açıldı.

"Ama kahvaltı neredeyse hazır," dedi annem.

Hiç kahvaltı etmediğimi biliyordu, dolayısıyla bunu sırf Charlie'nin hazırladığı kahvaltıya katılmazsam hisleri incinebilir diye söylüyordu. Boğazımı temizledim ve "Henüz acıkmadım," dedim.

"Ama Charlie bir sürü hazırlık yaptı," dedi, Charlie'ye Noel Baba'ymış gibi bakarak.

"Çıktığımda kesinlikle biraz yerim," diye ona güvence verdim.

"Git, o saçını düzelt," diye alay etti Charlie. Yüzündeki rahat ifade hoşuma gitti. Ama aynı zamanda da annemle takılıp kahvaltı yapmakta nasıl bu kadar rahat hissettiğini merak ettim.

Duş alırken bu konu beni endişelendirdi. Ama duş alırken genel olarak her şey beni endişelendirdi. *Plan* konusunda endişelendim; şimdi burada olduğumuza göre, gerçekten işe yarayacak mıydı? Ve işe yararsa, sonucunda annem çok üzülecek miydi?

Ve Charlie'yle ne oluyordu? Dün aramızda birkaç *an* yaşanmıştı ve bu, benim fazla düşünmemden miydi yoksa daha fazlası mı vardı, emin değildim.

"Hayır," dedim duşta avucuma şampuan dökerken sesli bir şekilde. Çünkü bunun *imkânı yoktu*. Charlie'yle aramda kendi kişisel savaşlarımızla ilgili olan kompleks duygularımız dışında, ikimizi *biz* olarak kapsayan hiçbir şey yoktu.

Tanrı aşkına, benden bahsederken *arkadaş* kelimesini bile kullanmıyordu; kesinlikle romantik bir şey hissetmiyordu.

Kendimi sakinleştirip aşağı inmeye ikna ettiğimde, işler artık çok da rahat değildi. Üçü masada oturuyor, Charlie annesinin erkek arkadaşından bahsederken annem ve Scott -Scott'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu- kahvaltı ediyorlardı.

"Kötü biri değil," dedi Charlie, kahve fincanını ağzına götürerek. "Ama her gün annemin evinde kalmak yerine kendi çocuklarıyla, kendi evinde olmamalı mı?"

Aman *Tanrım*. Bunu söylediğine inanamıyordum.

"Hiç yumurta kaldı mı?" diye sordum, içeri girerken. "Çok açım."

Annem beni gördüğüne aşırı sevinmiş gibi duruyordu, Charlie bana eğleniyormuş gibi sırıttı, Scott da kavga etmeye hazır gibi görünüyordu.

"Hemen getireyim," dedi Charlie, ayağa kalkmadan önce kahvesinden büyük bir yudum alarak. "Onlar çoktan yediler ama ben seni bekledim."

Mutfağa girdik ve kapıdan geçtiğimiz gibi Scott'ın anneme sesli bir şekilde fısıldayarak, "O çocuktan hoşlanmıyorum," dediğini duydum.

Annem, "Ah, seninle ilgili bir şey kastetmiyordu," diye Charlie'yi savundu, sesi o sinirleri yatıştıran, şarkı söylermiş gibi olan anne sesi tonundaydı. "Ona annesi hakkında soru sordum, o da cevapladı. Bu kadar."

Charlie'ye baktım, o da bana göz kırptı. Ardından gözlerini çok hafif kısıp sessizce, "Bekle. Buraya gel," dedi.

"Ne?" dedim, ona daha çok yaklaşıp bunu neden yaptığıma emin olamayarak. Sesimi alçalttım ve "Ne yapıyorsun?" dedim.

Bana bir bakış attı, kafasıyla hafifçe yemek masasına işaret etti ve ellerini belime koyduğu saniye ne yaptığını anladım. Teknik olarak *mutfaktaydık* ama yerleşim planında alanın çoğunluğunu görülebilir kılan kocaman bir giriş yeri vardı.

Kesinlikle görüş alanlarındaydık ama göründüğümüzü bilmiyormuşuz gibi gözüküyor olabilirdik, o yüzden tartışmayı bırakıp mutfağa bakarlarsa, sahte sevgililiğimizi görebileceklerdi.

Tabii ki *benim* odaklanabildiğim tek şey Charlie hafifçe belimi sıkarken parmaklarının sıcaklığıydı. Ağzına baktığımda ve "Öpüşmeliyiz," diye fısıldadığında, nefesimin boğazımda kaldığını hissettim.

"*Ne?*" diye tısladım fısıldayarak, yanaklarım ısınıyordu. "Ciddi misin?"

"Yani, bana âşık olmaktan korkuyorsan, seni anlarım," diye fısıldarken, ağzına kibirli bir sırıtış yayıldı. "Ama Scott çıldırır, bu da ha-ri-ka olur."

Yemek odasında olana bakılırsa, Scott konusunda haklıydı. Zamanlama mükemmeldi. Ben bunu biliyordum ama içimdeki her sinir ucu Charlie'yi öpme düşüncesiyle kısa devre yapıyordu, Charlie Sampson'ın *beni* öpme düşüncesiyle.

Karnımda her ne kadar bin tane kelebek uçuşuyor olsa da yapabileceğimin en iyisini yapmak için cesaretimi toplayarak kollarımı omuzlarına koydum. Aşırı gergindim. Ama sakince, "Hadi, bunu yapalım, Sampson," dedim.

Dudakları dudaklarımı buldu, beynim de duyusal detaylar hakkında kısaca bazı sinyaller aldı: parmak uçlarının belime inerken hafifçe yaptığı baskı, masada tabağı çizen bir çatalın sesi ve ocaktaki pastırmanın kokusu. Derin bir nefes aldım, büyük, gerçek görünen bir öpüşmeye hazırdım.

Ama önce Charlie bana bir aperatif verdi.

Gözleri açık kaldı, paylaştığımız sırra gülüp göz teması kurarken gözlerinin kenarları kırıştı ve dişleriyle alt dudağımı ısırdı. Yemin ederim ki bu ısırmayla eridiğimi vücudumun her sinir ucunda hissettim, ardından dudaklarıyla dudaklarımı açtı, kafasını eğdi ve benimle tam anlamda öpüştü; kapalı gözler, paylaşılan nefesler, sıcak dudaklar.

Sanki şafak söküyormuş ve tüm gece beni hayal etmiş gibi beni öperken... her şeyi unuttum: nefes almayı, sevgiliymişiz gibi davrandığımızı, düşünmeyi... Aklıma gelen tek bilinçli düşünce, *Bu Charlie*, oldu. Ama bu sözcükler bana, onun dengesiz nefeslerini duyabilirken bu öpüşmenin sahte olduğunu hatırlatmayı beceremedi.

Bu tıpkı *benim* dengesiz nefeslerim gibiydi ve bu benzerlik, nedense ayaklarımı birbirine dolamama ve omuzlarını sıkmama sebep oldu.

Geri çekilip yüzüme bakınca, ona yetişmeye çalışarak hızlıca gözlerimi kırptım. *Ben neredeydim?* Etrafımdaki her şey dönüyordu. Sinirlerim, isteğim, memnuniyetim, *ne oluyor*larım ve şüphelerim... Ardından yaramaz bir şekilde sırıttı.

Aşırı yaramaz bir şekilde.

"Aman Tanrım, dört göz," dedi, koyu gözleri gülümsemesiyle tamamen kısılmışken elleriyle belimi sıkarak. "Ben aşırı iyi öpüşürüm -kibirli olmak istemem, ama bu bir gerçek- ve şunu söylemeliyim ki *aşırı* yeteneklisin."

Dizlerim gevşemişti ve flörtöz bakışlarına bakarken gözlerimi açık tutabildiğimden emin değildim. Sonunda sesimi bularak, "Bu parlak eleştirin için sana teşekkür mü etmeliyim yoksa sana vurmalı mıyım, bilmiyorum," demeyi başardım.

Scott diğer odadan, "Yumurta alıyorsunuz sanıyordum," diye bağırdı ama gözlerimi Charlie'den çekemiyordum.

"Alıyoruz," dedi Charlie, Scott'a, hâlâ bana o etkilenmiş sırıtışıyla bakarken.

Masaya baktım ve -aman *Tanrım*- annem ve Scott bize şok içinde dik dik bakıyordu. Annemin ağzı resmen apaçık kalmıştı ve Scott sanki katilin uşak olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu.

Kurutma rafından temiz bir tabak alıp, hızlıca, "Sadece yumurtaları mikrodalgada ısıtmam gerek," dedim.

Charlie onları görmezden gelip bana, "Aman Tanrım, Mitchell... bu ne demek, farkında mısın?" dedi.

Charlie'ye *bize bakıyorlar* bakışı atıp ondan uzaklaştım, görüş açılarında olmayan tavaya doğru giderken mesafeye ihtiyacım vardı. "Maalesef bana söylemen gerekecek."

Yanıma geldi, o uzun, yüksek vücuduyla buzdolabına yaslandı ve "Bu hafta sonunu planımızı geliştirmek için kesinlikle kullanabiliriz çünkü duygusal olarak birbirimizden etkilenmiyoruz," dedi.

Kaşlarımın düştüğünü hissedip hızlıca bu belirtiyi yok ettim, ne düşündüğümü bilmesini istemiyordum. Ama... *duygusal olarak birbirimizden etkilenmiyoruz* mu? Benimle aynı öpüşmeyi mi yaşamıştı? Çünkü o an bir sürü şey hissetmiştim ama *etkilenmemek* bunlardan biri değildi.

Tavadan biraz yumurta alıp tabağıma koydum. "Affedersin... Ne?"

"Biraz düşün," dedi. Ona baktığımda hâlâ o aptal sırıtışıyla sırıtıyordu. "İnsanlar sadece önemi olduğunda öpüşürler, değil mi? Hiçbir pratiği, iyileşmek için hiçbir alıştırması olmaz; bu başarısız bir sistem. Ama seninle ben, biz, olimpik seviyede öpüşebiliriz, Bay. Çünkü bizim alıştırma yapmak için bir fırsatımız var."

Büyük kaşığı bırakıp tabağı elime aldım, ne demek istediğini anladığımdan emin olamayarak. Öpüşme pratiği mi yapmak istiyordu? *Birlikte?* Sesimi aşırı rahat çıkması için zorlayıp, "Benimle *dalga geçiyor* olmalısın," dedim.

"Beni dinle." Dikleşti ve iki koca eliyle tabağımı aldı, gözleri gözlerime bakarken parlaktı. "Yeni şeyler deneyip dürüst geri bildirim almak güzel olmaz mı? Alt dudağımı ısırabilir ve ağzımın kenarını yalayabilirsin -potansiyel yeni cinsellik bombası hareketi- ben de sana, *Hayır, bu tuhaf hissettiriyor*, veya *Aman Tanrım, bu bambaşka bir şeydi*, diyebilirim."

Ona bakıp gözlerimi kırptım. Evde bir karbon monoksit sızıntısı mı vardı? Çünkü aşırı saçma şeyler söylüyordu ve bu saçma şeyler rengimi attırıp başımı döndürüyordu. *Ağzımın kenarını yalayabilirsin.* Boğazımı temizledim ve "Kesinlikle olmaz," derken kendimden emin gibi konuşmaya çalıştım.

"Beni dinlemiyorsun. Dilini benimkine düğümlemeye çalışabilirim, sen de bana bunun senin ağzını yiyormuşum gibi mi hissettiriyor yoksa gıdıklıyor mu, söyleyebilirsin." Charlie bu fikre heyecanlanmıştı, gözleri işte yeni oyunlar üretirken olduğu gibi canlıydı. "Lütfen bana bu kendimizi iyileştirme çabasını gözden geçireceğini söyle, Baybay."

Dilini benimkine düğümlemeye çalışabilirim. Ağzına baktım.

Boğazımı temizledim.

"Bir daha bana asla *böyle* seslenme," dedim, birdenbire aramızda oluşan aşırı güçlü kıvılcım tarafından suya batırılıyormuş gibi hissederken elimden geldiğince rahat ve sakin konuşmaya çalışarak.

Gözlerimle tüm yüzünü inceledim -koyu gözlerini, uzun kirpiklerini, belirgin burnunu, inatçı çenesini- ama Bay Hiçbir Şey'i bulmayı beceremedim. Bana eğleniyormuş gibi yarım ağız gülümserken bulabildiğim tek şey marinara sosu yapmayı bilen ve annemle futbol konuşan Charlie'ydi.

Ve aşırı, AŞIRI koyu sırlar biliyormuş gibi öpüşen Charlie.

Kahretsin.

Kendine gel, Bailey.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, kıvılcımı görmezden gelmeye ve sözlerine odaklanmaya çalıştım. *Kendimizi iyileştirme.* Bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. Ama tamamen çıldırmıştı. Sevgiliymiş gibi davranmakta bir sorunum yoktu ama başka kızlar için daha iyi öpüşebilmesi adına beni kullanmasına izin *vermeyecektim.*

Lanet olası problemi neydi?

Aslında, bunu umursadığım için *benim* problemim neydi?

"Üzgünüm," dedi, üzgün olmak dışında diğer her şey gibi görünse de.

"Ve seni 'öpüşme pratiği' için *kullanmayacağım.*"

Sanki reddetme ihtimalimi aklından bile geçirmemiş gibi ağzı açık kaldı. "Neden?"

"*Neden* mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Çünkü öpüşmenin tek amacı bunu önem verdiğin kişiyle paylaşmaktır. Eğer öpüşmemi geliştirmek konusunda endişelenirsem, bunu zamanı gelince hoşlandığım biriyle yaparım, sağ ol."

Zack'le, belki de.

Evet, Zack'le.

Tabii ki Zack'le.

"Ah, dört göz," dedi, cevabımla hayal kırıklığına uğramış gibi. "Senin şu geniş idealistliğinle harika bir fırsatı kaçırıyorsun."

"Diyene bak," dedim, neden hayal kırıklığına uğradığımdan emin olamayarak.

"Buna pişman olacaksın, ama her neyse." Charlie dikleşti, hiçbir şeyden *etkilenmemiş* gibi görünüyordu ve "Pastırma ister misin?" diye sordu.

Vay canına... Bir şeyleri unutmakta fazla hızlıydı, öyle değil miydi? Dudaklarımı birbirine sürttüm -*kahve ve diş macunu*- ve "Evet, lütfen," dedim.

32. BÖLÜM

Charlie

Bailey ve ben, annesi ve Scott kayak yaparken günü yürüyüş yaparak geçirdik. Scott onlarla takılmak yerine kendi başımıza dışarı çıktığımız için sinirli bozulmuş gibiydi ama ben Bailey'nin elini tutup, *kayak yapmayı öğrenmek istemiyorum* fikrini desteklemiştim.

"Şuna bak," dedi, bir su akıntısına eğilerek. Ellerini birleştirdi, dereye soktu, ardından soğuk suyu ağzına götürdü. "Gerçek bir dağ adamı gibi vahşi hayatta su içiyorum."

"Bir dağ aslanının kara pislemiş olabileceğinin, bunun da çözülüp, bu su birikintisine karışıp, şimdi senin ellerine gelmiş olabileceğinin farkındasın, değil mi?" diye sordum, bunun ne kadar iğrenç olduğunu *düşünmeme* becerisine hayranlık duyarak.

Bana sırıtarak omuz silkti. "Soğuk ve lezzetli. Susadım, o yüzden pislenmiş suyu içmekte bir sorunum yok."

Kafamı salladım, hem korkmuş hem de etkilenmiştim. Çünkü Bailey her ne kadar bazı konularda *sıkı* olsa da diğer konularda aşırı rahattı.

Zorluklara göğüs germe isteği beni sürekli şaşırtıyordu.

Büyük ihtimalle öpüşme fikri de buradan doğmuştu. Bu aşırı çocukçaydı çünkü hiçbir şey kulağa, *Hadi öpüşme pratiği yapalım*, demekten daha ortaokullu gibi gelmiyordu. Ama o mutfaktaki öpüşme lanet olsun ki bağımlılık yapmıştı ve bir sonraki fırsatımı çaresizce bekliyordum.

Bailey ile öpüşmenin, onunla yaptığımız diğer her şey gibi olması gerekiyordu. Eğlenceli, istek yarışı gibi, tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan bir atışma gibi... Bunlar arkadaşlığımızı tanımlarken söyleyeceğim şeylerdi.

Ama öpüşme tamamen bambaşka bir şeydi.

Çekiciydi ve tatlıydı, biraz da çılgıncaydı. Parmakları omzumda, şampuanının kokusu da burnumdaydı. *Sıkı* olmanın tam tersiydi ve dürüst olmak gerekirse, bu aklımı aşırı kurcalıyordu.

"Al..." Su şişemi uzatıp, "Benim bakterilerim pislenmiş sudan iyidir," dedim.

"Öyle midir?" Hep yaptığı gibi bana gözlerini kırptı, sanki düşündüğüm her şeyi görebiliyor ve çoğunluğuna katılmıyormuş gibi. Ama Smartwater'ımı alıp, "Yani, senin ağzın benimkindeydi, şimdi de benim ağzım pislenmiş sudaydı. O yüzden şu an bunu içersem, sen de sonra beni öpersen, ağzın içine pislenmiş..."

"Dur," dedim, o bir çocuk gibi konuşurken kafamı sallayarak.

"Tamam," diye cevap verdi, kendinden memnun görünerek.

Gözlerim bir süre üzerinde takılı kaldı çünkü aşırı şirin görünüyordu. Kot pantolon ve kalın, kahverengi bir kazak giymişti, saçında da ekoseli bir şal vardı, ki bunun sıkıcı olması gerekirdi ama ona yakışmıştı, özellikle de o eski tip film yıldızı güneş gözlüğüyle.

Giyinişinin bir havası vardı, o kazağın üzerine tam oturduğunu düşünmüyordum ama o, lanet olsun ki mükemmel görünüyordu.

Aşırı şirindi ama bu Bailey'ydi.

Bu ona baktığımda bazen oluyordu. Bir an Bailey'ydi, telefonundaki uygulamaların düzenini organize etmek gibi bir şey yaparken sinirle bana burnunu buruşturuyordu, sonra bir an kıvırcık koyu saçlı, uzun *kirpikli ve sayılmak için yalvaran çilleri olan bir kız oluyordu.*

Freaky Friday filminin bir insanda vücut bulmuş hâli falandı.

Eğer kendini bilmiş ağzı, özünde Fairbanks'teki havalimanındaki o şirin, gözlerini kırpan, diş telli kız olduğunu bana hatırlatmasaydı, bu biraz endişe verici olurdu.

33. BÖLÜM

Bailey

Tüm gün yürüyüş yaptıktan sonra, apartmana döndüğümüzde duş almaya hazırdım. Akşam yemeği için gösterişli bir et restoranına gidecektik, o yüzden odamdaki pencere hâlâ tamir edilmediği için yukarı kattaki tuvalette hazırlandım. Hiç acele etmedim, dalgalı kıvırcıklar ve dramatik bir göz makyajı yapmakla uğraştım. Nedenini bilmiyordum ama güzel görünmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Annem kapıda belirip, "Charlie'yle ne zaman çıkmaya başladınız?" diye fısıldadığında, göz kalemimin uçlarını çekmekle meşguldüm -tabii ki bir adamı öldürebilecek kadar keskinlerdi- ve aynaya eğilmiş, tam anlamıyla konsantre olmuştum.

Aynadan ona baktım, sabah şahit olduğu şeye karşı haklı olarak şaşırmış görünüyordu. Berbat bir yalancıydım ve buna dair bir hikâye uydurup uydurmadığımızı hemen hatırlayamadım. Sadece, "Buraya gelirken, gibi," dedim.

"Ah..." Kafasını salladı ve bunu kafasında bağdaştırmaya çalışıyormuş gibi beni izledi. "O zaman yeni."

"Yepyeni," diye ona katıldım.

"Ah." Nedenini bilmiyordum ama bu doğru cevap gibiydi. Haberi olmadığı gizli bir ilişkide falan olmadığımız için

rahatlamış gibi görünüyordu. "Yani, ben Charlie'yi çok sevdim ama ilişkinizi ağırdan alın, tamam mı?"

Kafamı salladım ve ona ikna edici bir şekilde, "Tamam," dedim.

Ama o gittikten sonra, *ağırdan alın* lafı beynimde çınlayıp durdu. Çünkü her ne kadar, geneline baktığınızda ilişkiyi aşırı ağırdan alıyor olsak da -çünkü gerçek bir ilişki değildi- aramızdaki kıvılcımlar aşırı hızlı hissettiriyordu.

Belki de bu neredeyse arkadaş olmaktan aynı odada uyuyup kahvaltıda öpüşmeye geçtiğimiz içindi. Bu çarpıcı bir şekilde hızlıydı, ben de büyük ihtimalle bu yüzden onun yanında dengesiz hissediyordum.

Bu yüzdendi.

Sadece bu yüzdendi.

Yürüyüşümüz -etrafta kimse yokken- rahat geçmişti, o yüzden makyajımı silip saçımı spreylerken, heyecanlanmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

Sevgiliymişiz gibi davranıyorduk. Charlie bunu açıp kapamada hiçbir problem yaşamıyor gibi görünüyordu, ben de bu enerjiyi yansıtıp aramızdaki hiçbir kıvılcıma aldırış etmeyecektim çünkü bu sadece harika oyunculuğumuzun bir yan etkisiydi.

Ya da öyle bir şeydi.

Siyah elbisemi giyince, bavulumda ayakkabılarımı bulmak için aşağı kata koştum.

"Vay canına." Charlie merdivenlerin altında duruyordu ve neredeyse üzerine koşmuş gibi olmuştum. Beni durdurmak için kollarımdan tuttu, ardından gülümsedi, gözleri her yerimi süzüyordu.

"Harika görünüyorsun, senden o şekilde hoşlanmasam da," dedi, derin bir sesle. Parmakları cildime aşırı hafif bir baskı uyguluyordu. "Gerçekten, dört göz."

Bu, sevgili gibi davranmanın bir parçası mıydı, değil miydi, bilmiyordum. Ama ayaklarımı birbirine dolamıştı. Çünkü aslında ne kastetmiş olduğunun önemi yoktu, ben kastetmesini *istiyordum*.

Charlie'den bir iltifat almak başka bir insandan üç iltifat almaya eş değer falandı.

"Kapa çeneni, ezik," dedim, kravatını çekiştirmek için bir elimi uzatarak. Siyah pantolonu, ekoseli gömleği ve siyah kravatıyla çekici görünüyordu, gerçekten öyle görünüyordu. "Pislenmiş su içtiğini bilmesem, *tatlı* diyeceğim birine benziyorsun."

"Yaa..." Kollarımı bırakıp bunun yerine kıvırcık saç tutamlarımdan birini çekiştirdi. Ardından dudaklarıma baktı, kaşlarını kaldırdı ve "İznim var mı, kız arkadaşım?" diye sordu.

Vay canına. Harika oyunculuğunu tekrar konuşturuyordu çünkü bana *kız arkadaşım* demesi nedense vücudumu sıcaklıkla sardı. Dudaklarına baktım. *Ahhh... Beni yine öpmek istiyordu.*

Bu sadece bir oyundu, tadına bakıp fazla analiz etmeyi bırakmalıydım.

"Tabii ki, erkek arkadaşım," derken, gülümsemesiyle göz kenarlarının kırışmasına sebep olacak bir şekilde başımı salladım.

Ellerini yanaklarıma götürüp dudaklarını alçaltı ve dudaklarımın tam üstünde durdu. "Nasıl bir şey istersin? Romantik ve tatlı mı, yoksa ateşli ve yoğun mu?"

"Arabaya servis gibi sipariş verebiliyor muyum?" diye sordum, şaka yapıyordum çünkü kalbim bir anda göğsümde çarpmaya başlamıştı.

"Evet," dedi, bana biraz daha etkileyici bir şekilde sırıtarak. "Siparişinizi alabilir miyim?"

Seçeneklerimi düşündüm, ardından, "Tamam. Benimle takıntılıymışsın, ben de sana sabah Moldova'ya taşınacağımı söylemişim gibi davran. Bu bizim ilk ve son öpüşmemiz olacakmış, o yüzden harika olması gerekiyormuş," dedim.

"Neden Moldova?" diye sordu, kafasını karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Neden Moldova olmasın ki? Yani, sahil ülkesi, değil mi?"

"Sanmıyorum." Sesinde bir gülümsemeyle, "Ve Ukrayna'ya çok yakın değil mi?" dedi.

"Öyle mi?" Nefes aldım. Gözleri, kirpiklerimizin birbirine değebileceğini düşündüğüm kadar yakınken, karnımda kocaman bir kelebek uçuştu. "Hatırlayamıyorum," derken, sesim neredeyse çıkmıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok," diye bana katıldı, bana daha fazla yaklaşırken cevabı alçak ve derindi.

"Öpüşmeye gelecek olursak," diye fısıldadım. Gözleri, kendimi normalde olduğumdan daha cesaretli hissettiriyordu.

Elleriyle yanaklarımı sıktı ve dudakları dudaklarıma biraz sert bir iniş yaptı. *İyi anlamda.* Benimle öpüşmeye başladı, öpüşmeyi daha derin, ateşli kılmak için kafası mükemmel bir şekilde eğikti.

Aman *Tanrım.*

Charlie beni öptüğünde, hiç duraklamamıştı. Sanki bir şekilde tam olarak ne istediğimi biliyormuş ve bunu, istediğimi bile bilmediğim şeyleri de ekleyerek sihirli bir şekilde bana veriyormuş gibiydi. O yetenekli çocuk bunu daha da ateşli kılmak için bir şekilde dudağımı emince tüylerim diken diken oldu, ellerim de göğsüne yerleşti.

Bir ses çıkardı -*hırladı*?- ve dudaklarıma doğru, "Seni öperken ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum," dedi.

"Öyle mi?" diye fısıldadım, parmak uçlarımı gömleğinin üzerinden biraz yukarı kaldırarak.

"Ah, evet," dedi ve gözlerindeki bakış hafifçe nefesimi kesti.

Dudakları dudaklarıma döndü, dişleri alt dudağımı çiziyordu ve...

"Tanrım," dedi Scott, mutfaktan odaya girerken. "Sevgi gösterisini biraz hafifletebilir misiniz lütfen?"

Charlie'den geriye doğru zıpladım. Ama onun eli rahatça benim elime kaydı, parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Özür dilerim," dedim, yanaklarım yanarken dudaklarımı birbirine sürterek.

"Ben de," diye ekledi Charlie.

Her yerimden sıcak, baloncuklanan bir titreşim yayılırken, göz ucuyla ona baktım. Koca eli benimkini sıkarken, bir aptal gibi kıkırdamak istiyordum.

Annem o an merdivenlerden indi, Scott'ın ona ne kadar güzel olduğunu söylemesiyle gerginlik kırıldı. Onun sırıtan suratına tokat atmak istiyordum ama aynı zamanda da annemin aşırı mutlu göründüğünü görmezden gelemiyordum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Öpüşmeyle oluşan *baloncuklarım*, ikisini izlerken patlayıp söndü. Annem mutlu görünmeyi hak ediyordu. Onun çok mutlu olmasını *istiyordum*.

Ama hiçbir şey bu mutluluk kadar kolay değildi çünkü ya bu mutluluk her şeyi değiştirseydi?

Çünkü babam Alyssa'yla görüşmeye başladığında mutlu görünüyordu ama sadece birkaç ay sonra, haftalık Zoom sohbetlerimize katılmayı bırakmış ve mesajlarıma cevap vermeyi unutmaya başlamıştı.

Alyssa onu Instagram'da etiketlediğinde komik cevaplar yazmayı hatırlayabiliyordu ama ilk ve tek kızına hâl hatır

sormayı hatırlayamıyordu. Bundan aşırı nefret ediyordum ama eğer aynısı annemle yaşanırsa bin kat daha kötü olurdu.

Çünkü annem benim için bir anneden daha fazlasıydı, o benim her şeyimdi.

Öyleyse o ve Scott büyük *BİZ* olursa, bizim *biz*imize ne olacaktı?

Arabasına bindik, Scott restorana doğru sürmeye başladı. Onlar o gece yemeği yapacak şefi konuşurken ben arka koltukta sessizdim, Charlie de bana doğru eğilip, "Sana biraz öpüşme geri bildirimi verebilir miyim?" dedi.

"Hayır." Hem endişelerim yüzünden eğlencemi mahvediyor olmasına hem de Charlie'nin öpüşmemi eleştirmesi fikrine gıcık olarak kaşlarımın çatıldığını hissettim.

Ama -kahretsin- bilmem gerekiyordu. "Tamam... Ne?"

"Bir erkek seni öptüğünde çıkardığın o küçük, nefesli sese dikkat et," dedi sessizce, sesiyle tüylerimi diken diken ederek. "Biraz fazla ateşli ve yanlış anlaşılmalara yol açabilir."

"Affedersin ama, (a) ben küçük, nefesli bir ses çıkarmıyorum ve (b) çıkarsam bile, gerçekten bir ses yüzünden sürtük damgası mı koyuyorsun?"

Öyle kocaman sırıttı ki bir gülme gibiydi. "Ah, (c) evet, çıkarıyorsun ve (d) hiç de bile. Bana neredeyse kimle öpüştüğümü unutturan harika bir ses. Ama muazzam ateşli sesler, aşırı büyük sorumluluklar getirir."

Neredeyse kimle öpüştüğümü unutturan. Bu laf hoşuma gitmemişti, her ne kadar işlerin böyle ilerlemesi gerekiyor olsa da. Aramızdaki her şey sahteydi, ama Tanrı aşkına, hiç kimse öpüştüğü insanın kimle öpüştüğünü unutmaktan hoşlandığını duymak istemezdi.

Sadece, "Anladım," dedim.

"Bu arada," diye devam etti, sesi normal bir yüksekliğe çıkarken. "Sadece bir saat uzaklıkta olan, terk edilmiş bir altın madenciliği kasabası hakkında bir yazı okudum. Yarın oraya gitmeliyiz."

"Aah, kesinlikle," dedim, konuyu kolayca değiştirebildiği için hayal kırıklığına uğramakla tek başımıza keşfe çıkacağımız bir gün hakkında heyecanlanmak arasında gidip gelerek.

"Kayak yapmayı tekrar gözden geçirirsiniz diye ummuştum," dedi Scott, dikiz aynasından bana beklentiyle bakarak. "Ve yarın bizimle gelmenizi."

"Ah," Aynadaki yüzüne bakıp kendimi berbat hissettim. O iyi bir adamdı, bense onu, annemle olan ilişkisini ve tatilini sabote etmeye çalışıyordum. O gerçekten çabalayan biri gibi görünürken kendimi suçlu hissettim.

Charlie bana baktı, Scott'ın baba-kız kaynaşması denemelerinden kaçınmam gerektiğini bana hatırlatarak kaşlarını kaldırmıştı. Burnumdan nefes alıp, "Yani, ah, belki Charlie ve ben oraya sizinle gelip günün bir kısmını geçirebilir, terk edilmiş kasabalara da sonrasında gidebiliriz?" dedim.

Gözümün ucundan Charlie'nin yavaşça kafasını salladığını gördüm, hayal kırıklığına uğramıştı, Scott da heyecanlanıp, "Bize uyar," dedi.

"Çok hassassın," diye fısıldadı Charlie ama ben onu duymazlıktan gelip camdan dışarıya baktım.

Adam sürekli iyi şeyler yaparken nasıl durmadan ona kaba davranabilirdim?

Akşam yemeği mükemmeldi.

Eski moda et lokantasındaki yemekler aşırı abartılıydı. (İyi anlamda.)

Ekmek, salata, spagetti, biftek ve patates... Bir yemekte toplanmış üç farklı yemek gibiydi, ben de hepsini silip süpürmüştüm. Ailemizdeki etçil kişi babamdı, o yüzden arada sırada yediğimiz hamburgerler dışında, artık çok fazla dana eti yemiyorduk.

Bu yüzden her lokmama saldırmak için çabalamıştım.

Annem ve Scott şarap içmişti. Charlie'nin ve benim varlıklarımızı gözlerine batırmayacak kadar keyifleri yerine gelmişti.

Bu da yemeği çok eğlenceli kılmıştı.

İlk önce, Charlie ve ben, yanımızdaki masanın ne sipariş vereceği üzerine iddiaya girmiştik. En çok puanı ben kazanmıştım, bu da eve döndüğümüzde Charlie'nin benim lavaboda bırakmış olduğum tüm bulaşıkları yıkaması gerekeceği anlamına geliyordu. Bu, tatilde yapmak için kötü bir şey gibiydi. Ama iddialar eğer herkes sorumlu tutulursa iddia oluyordu.

Bunlar Charlie'nin sözcükleriydi, benim değil.

Bundan sonra, birbirimizin yiyeceğini tatsız kılmak üzerine bir oyuna dalmıştık. Bunu bir aktivite olsun diye yapmamıştık, kendiliğinden olmuştu. Önce, Charlie'ye iki kez pişirilmiş patateslerimi denemesini söylemiştim. Ama ben çatalımı ona doğrulturken patatesler onun et yemeğinin suyuna düşmüştü. Ceza olarak, et parçacıklı yemek suyundan tatmak zorunda kalmıştım, bu da benim öğürmeme ve ikimizin de kıkırdamasına sebep olmuştu.

Ardından risottosuna bayır turpu döküp bunu ona denettirmiştim, bu da o iğrenerek titrerken daha çok kıkırdamamıza sebep olmuştu. Scott hesabı ödediğinde, sessizce aşırı gülmekten karnım ağrıyordu.

Akşam yemeğinden sonra dördümüz Breckenridge çevresinde bir yürüyüşe çıktık ve Charlie'nin sahte erkek arkadaş numarasını kolunu omzuma atarak abartmasından dolayı

mutluydum, bunun sebebi biraz da onun vücudunun sıcak olması ve benim üşümemdi.

"Sürekli birbirinizin üzerinde olmak zorunda mısınız?" diye sordu Scott, Charlie'ye bakarak ama bir kez de olsa yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Yani, geçen hafta sadece arkadaştınız."

Güldüm çünkü haklıydı, Charlie de güldü ve "Doğru. Ama gözleriniz açılınca gördüğünüz şeyi bir daha görmezden gelemezsiniz," dedi.

"Gerçekten bunu söylediğine inanamıyorum," diye alay ettim. "Bu, ah... derindi?"

"Ve saçmaydı," dedi Scott.

Annem de gülerek, "*Fazlasıyla* saçmaydı," diye ekledi.

"Belki de öyledir," dedi Charlie, onlara bakarak, "Ama uzun lafı kısası, Bay'in benim için ne olabileceğini görmüş olduğumdan, onu sadece arkadaşım olarak görmem imkânsız."

Sözlerini hissettim, yürürken potansiyellerini hissettim. Parfümünü içime çekip beni kendine dayayan sıcak kolunu hissederken karnım düğümlendi.

Söylediklerinde ciddi olduğuna inanmış gibi yapmak için kendime bir süreliğine izin verdim.

Annem mırıldanarak, "Yaaaa," deyince, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," diye Charlie'ye alay ederek fısıldadım, eridiğimi fark etmemiş olmasını umarak. "Aşırı iyiydi."

Ama... o an sözlerinin gerçek olmasını dilemem tuhaf mıydı? Tüm bunlar sadece bir oyundu ve gerçek Charlie Sampson tam bir baş belasıydı. Ama o dağdaki anda, aşırı güzel olan ay ışığının altında, sahte Charlie'nin gerçek olmasını ve söylediklerinde ciddi olmasını istemiştim.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Kendime gelmeliydim.

Bunların hiçbiri gerçek değildi, benim de bunu unutmamam gerekiyordu.

"Değil mi?" dedi bana. Ama ağzı düz, gözleri ciddiydi, ardından bakışlarını kaçırıp kafasını çevirdi.

Kasaba meydanındaki buz pateni pistine gelince annem ve Scott paten yapmak istediklerine karar verdiler, her ne kadar bunun için giyinmiş olmasalar da. Charlie ve ben kenarda durup birkaç dakika onları izledik, şık kıyafetlerle paten kayıyor ve yaşlarına rağmen tatlı görünüyorlardı.

"Sahte sevgililiğimizin hiçbir etkisi olduğunu düşünmüyorum," dedim, annem gülerken Scott'ın çılgınca hareketler yapmasını izleyerek.

"Sadece daha sert olmalıyız," diye cevap verdi Charlie. "Daha fazla gerginlik yaratmalıyız."

"Sence gerçekten bunun bir önemi var mı?" diye sordum, benden daha çok eğlenen yaşlı insanlara bakarken hevessiz hissederek.

"Hiçbir şey yapmamayı tercih mi edersin?" diye sordu.

Gözümün ucuyla ona baktım.

"Gerçekten. Risk, ödüle karşı," dedi, kendinden aşırı emin bir şekilde. "Risk çok yüksek değil, eğer öpüşmek riskli bir iş değilse. Öyleyse neden denemeye devam etmeyelim?"

Kafamı eğip ona döndüm. "Yani diyorsun ki..."

"Burada durup onların paten kaymasını izleyebiliriz... ya da plana uyup onları rahatsız edebiliriz."

Beni tekrar öpmek mi istiyordu?

"Onu yapalım," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde. Ama dürüst olmak gerekirse *ben onu* tekrar öpmek için can atıyordum.

Aslında, çenesindeki gamzeyi incelerken, Charlie'yi öpmenin harika bir fikir olduğuna kendimi ikna ettim. Çünkü yeni birini öptüğünde, arada hep kıvılcım olurdu; bu doğaldı.

Uzun lafın kısası, Charlie'yi daha fazla öpüp *yeni* bir şey olmasını ortadan kaldırırsam, kıvılcımlar daha az ve öpüşmemiz daha alaylı olurdu.

Bu, diye düşündüm o bana bakarken, *bu* bir plandı.

"Aferin kızıma." Charlie elimi tuttu ve beni kocaman bir çam ağacına götürdü. Hâlâ insan içindeydik ama ağaç bize biraz özel alan tanıyordu. Ağacın gövdesini sırtımda hissederken, Charlie dudaklarını dudaklarıma alçalttı, o kadar yakındı ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu, ardından durdu.

Koyu gözleri, gözlerime ateşle bakıyordu.

Benim bir hamle yapmamı beklerken her sinir ucuma elektrik gönderiyordu.

Ellerimi göğsüne yerleştirdim, alt dudağını dişlerimin arasına kıstırıp kendime çekerken cesur hissediyordum. Dudağının kenarını öptüğümde nefesi biraz dengesizleşti, ardından kafamı hafifçe eğip gözlerimi kapadım. Yeni ve aşırı mest edici, çılgın bir öz güven hissediyordum.

Charlie, onu öptüğüm tüm süre boyunca sabit durmuştu, ardından bana daha çok yaklaştı, dudakları işi ele alırken sırtımı ağaca bastırdı. Bu, yaz yağmurlarında çakan şimşekler gibiydi; bir anda hafif bir yağmurken, şimşekle beslenen sağanak bir yağmura dönüşmüştü.

Elleriyle yüzümü sıktı -can yakıcı bir şekilde değil, ama biraz güç uygulayarak- ve dudakları ve dişleri benimkilere çılgınca hamle yaparken vücudu bana daha da yaklaştı. Beni Moldova'ya gidecekmişim ve bu birlikte geçirdiğimiz son zamanımızmış gibi öperken oyunu unutmuş ve tekniğimizi bırakmıştık.

Beni, sanki senelerdir kendini tutmuş ve sonunda pes ediyormuş gibi öpüyordu.

Tarihteki hiçbir öpüşme bu kadar iyi değildi, ben de iki elimle birden tişörtünü kavradım ve elimden geldiğince öpüşmeyi aldığım kadar mükemmel -ve detaylı- bir şekilde geri vermeye çalıştım.

Fırtınanın ortasında bir ses çıktı. İnsanların bizim yönümüze doğru yürüdüğünü duyabiliyordum.

Charlie geri çekildi ve beni izledi, gözleri tüm yüzümü süzüyordu. Sırıtmadı veya şaka yapmadı ve "Bizi izliyorlar," derken sesi çatallıydı.

"Ne?" diye sordum, işaret parmağımla dudağımı elleyerek. "İzliyorlar mı?"

Yutkunup kafasını sallarken âdemelması hareket etti. "Paten kaymayı bıraktılar ve sohbet ediyorlar. *Dramatik bir şekilde.*"

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet," dedi, piste doğru bakarak. "İlişkide bir problem var, sanırım."

"Ah, bu harika," diye mırıldandım, öpüşme sonrası devam eden bir sarsılmayla. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp, "Aynen. Harika," diye geveledim.

Bu, gözlerinin yüzüme dönmesine sebep oldu ve ağzı yavaşça hafif bir gülümemeye döndü. "Öpüşme sarhoşuyken lanet olsun ki aşırı güzel oluyorsun, Mitchell, bunu biliyor muydun?"

Ben de ona hafifçe gülümsedim, hafif soğuk sonbahar akşamına rağmen sıcak hissederek. Tam olarak sarhoş hissediyordum; mutlu, çakırkeyif gibi, kıkırdamak isteyerek Charlie'nin etkisi altındaydım; hem öpüşmesinin hem de beklenmedik iltifatının. Gülümseyerek *lanet olsun ki aşırı güzel oluyorsun*

demesi, bana hayatında gördüğü en güzel şey olduğumu söylemiş gibi hissettirmişti.

"Bunu *bilmiyordum*," dedim, kıkırdamamı durdurmak için yanağımı ısırarak. "Teşekkür ederim."

Bana uzanıp parmağını yanağımda gezdirdi. "En sevdiğim şey," diye mırıldanıp bana arkasını döndü ve "Hava soğuk, Emily... Eve gidip sıcak çikolata içebilir miyiz, yoksa tüm gece paten mi kayacaksınız?" diye bağırdı.

34. BÖLÜM

Bailey

"Dört göz?"

Çekyatta yatıyor, dik dik tavana bakıyordum. "Efendim?"

"Onu sevmekte bir sorun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Kimi?"

"Scott'ı." Uykusu geldiği için sesi kalın çıkarken, "Eğer onu seversen... bu, babanla arandaki hiçbir şeyi değiştirmez," dedi.

"*Ne?* Charlie..." Oturup ona doğru baktım, her ne kadar karanlıkta silüetinden başka bir şey göremiyor olsam da. Bunu söylemesini istemiyordum çünkü zaten Scott'tan kurtulma planındaki kararlılığımı tutmakta zorlanıyordum. "İlişkisini sabote etmeme yardımcı olması gereken kişi sen değil misin?"

"Sakin ol," dedi, eğleniyormuş gibi. "Onun hafta sonunu mahvetmek için buradayım, merak etme. Ama dürüst olmak gerekirse, o iyi biri ve eğer fikrini değiştirirsen bunda bir sorun olmaz."

"Peki, değiştirmiyorum." Kafamı salladım ve Scott'ın ne kadar *iyi biri* olduğunu unutmaya çalıştım, çünkü bu önemli değildi. Konu bu değildi. Benim endişem hayatımın normalliğini korumakla ilgiliydi, iki kişilik ailemin aynı kalmasının rahatlığıyla. "Fikrimi değiştirmiyorum. Ne kadar iyi biri olduğu

umurumda değil. Evimize taşınıp her şeyi değiştirmesini istemiyorum."

"Ve bu sorun değil," dedi. "Şimdi uslu bir kız gibi geri yat."

"Yürü git," dedim, tam olarak dediğini yaparken. Yanıma döndüm. "Peki, senin ailenle olan olayın ne, Charlie?" Suç ortağım hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. "Temelini biliyorum, annenin erkek arkadaşının berbat biri olduğunu ve şimdi de annenin hamile olduğunu... Ama sen genelleme yapmak dışında bundan hiç bahsetmiyorsun, bense hep şikâyet ediyorum."

"Sıkıcı işler," dedi. Ama ses tonu, kendini sıkılmış gibi davranmaya zorluyormuş gibi hissetmeme sebep oldu. "Boşanmalarından sonra, annem ve babam tamamen kendi geleceklerine odaklandılar, asla geri bakmadılar. Babam tekrar evlendi ve karısıyla bir bebek bekliyor, annem de bayağıdır çaresizce Clark'la bunu yapmaya çalışıyor. Şimdi de bebekleri olacak."

Israr etmek istemiyordum, çünkü ona mutsuzluğunu hatırlatmak yapmak istediğim en son şeydi ama birdenbire kendimi Charlie'nin geçmişi hakkında daha fazla şey bilmek isterken bulmuştum. "Babanın karısını seviyor musun?"

"Yeterince iyi birine benziyor ama ben sadece senede iki kez ziyarete gidiyorum, dolayısıyla ben nereden bilebilirim ki?"

"Evet, neden öyle oluyor?" Battaniyemin altında çoraplarımı ayak parmaklarımla çıkarıp, "Mızmız küçük bir çocuk gibi konuşmak istemem ama babalarımızı anlamıyorum. Dünyadaki herkes bu normal ve iyi bir şeymiş gibi davranıyor ama bence bir ebeveynin çocuğundan tamamen başka bir eyalette yaşamakta bir sorun görmemesi çok garip," dedim.

"Ama sorumlulukları var, Bailey," dedi, tamamen alayla. "Öylece iptal edemeyecekleri kariyerleri, kiraları ve sağlık kulübü üyelikleri var."

"Tam bir saçmalık." Homurdandım ve babamın golf arkadaşlarını düşündüm. "Dünyasının merkezi olmayı falan istemiyorum ama bizi hiç görmemek onları rahatsız etmemeli mi? Yüzümüz akıllarına geldiğinde göğüs kafeslerinin altında rahatsız edici, hafif bir acı hissetmemeliler mi?"

"Dört göz," dedi Charlie, derin sesinde tatlı, sempatik bir tını vardı. "Babanın yüzü aklına geldiğinde göğüs kafesinin altında bir acı mı hissediyorsun?"

Neredeyse hiçbir zaman ciddi değildik, o yüzden belki de benim için bunu değiştiren şey yorgunluğumdu. Ama şaka yapmak yerine, dürüstçe cevap verdim.

"Her seferinde," dedim, babamın gülüşünü hatırlarken melankolik hissettiğimi fark ederek. Noel Baba gibi gülüyordu, yavaş, derin ve sesli bir şekilde. Babamın benim nasıl güldüğümü bilip bilmediğini merak ettim. "Panikliyorum gibi, sanki onu yakında görmezsem nasıl göründüğünü unutacağımdan korkuyormuşum gibi. Ya da beni tamamen unutacakmış gibi," diye açıklarken, boğazım tıkanmıştı.

"Balım," dedi, bu da karanlıkta gözyaşlarımı tutmama se- › oldu. Charlie'nin bana *balım* demesi o kadar tatlı ve güven ›iciydi ve beni duygusal noktamdan vurmuştu ki bunu duy- ›azlıktan gelmek zorunda kaldım.

"Dur, ben iyiyim," dedim, gergin bir sesle.

Bu tür bir tatlılık beni yok edebilirdi.

"İyi olmamakta bir sorun yok. En son ne zaman konuştu- ›uz?"

Birdenbire, odaklanmaktan kaçındığım büyük şeye odaklanarak kalbim daha ağır atıyormuş gibi hissettim. "Sorun da bu. Nekesa bana hep benim babama ulaştığımı, hep ilk benim mesaj attığımı ya da aradığımı belirtti, ben de ona haksız olduğunu kanıtlamaya karar verdim. *Babamın bana* ulaşmasını beklemeye karar verdim."

"Ah, kahretsin," dedi. "Ne kadar oldu?"

Yutkundum. "Dört ay, üç gün."

Hiçbir şey söylemedi, ben de kendimi aptal gibi hissettim. Charlie'nin beni yargılamadığını biliyordum ama *ben* kendimi yargılıyordum. Ben lisede lanet olası bir son sınıftım ve başparmağını emen bir anaokulu çocuğu gibi babamı özlüyor olmam çok çaresizceydi.

Duygularımı geri itmek isteyerek gözlerimi kapadım ama ardından Charlie belirdi. Çekyat aşağı çöktü, ardından Charlie kollarını bana öyle bir *Charlie* yoluyla doladı ki şok içinde güldüm. Üzerime bir bacağını atıp, göğsünü sırtıma dayayarak, "Sanki burada bu saçmalık dönerken uyuyabilirmişim gibi," diye mırıldandı.

"Charlie." Güldüm. "Git uyu, ben iyiyim."

"Hayır," dedi, bana daha sıkı sarılarak. "Charlie on dakika boyunca sana sarılmadan iyi olamazsın, güven bana."

Kıkırdamaya başladım. "Tam bir aptalsın."

"Saçın sedir ağacı dikenleri gibi kokuyor," dedi, derince içine çekerek. "Ve üzüntü."

"Üzüntünün nasıl koktuğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

O an sessizleştik. Ama rahattık.

Kollarında üzgün ve rahat bir şekilde yattım ve anı değiştirmek için konuşmak, hareket etmek veya herhangi bir şey yapmak istemedim. Bana sarıldığı için kalbim çok hızlı atıyordu ve bu tepki benim yeni normalim olmuş gibiydi. Ama elektrikten daha iyisi, kendimi Charlie'nin bana olan ilgisinde izole, sıcak desteğine sarılı hissetmemdi.

Charlie, "Baban bencil bir pislik olduğu için üzgünüm," diyene kadar neredeyse uyuyakaldığını sanmıştım.

"Ama değil," dedim, birdenbire aşırı yorgun hissedip gözlerimin kapanmasına izin vererek. "Sadece çok meşgul."

"Daha iyilerine layıksın," dedi, benim adıma alınmış gibi.

"Sen de," dedim, samimi bir şekilde. Yüzünü görebilmek için ona doğru döndüm ve neredeyse dönmemiş olmayı diledim çünkü çokbilmiş maskesi görünürde değildi. Tatlı -savunmasız- görünüyordu. Vücuduma ona bağımlı hissettiren bir dalga yayıldı. "Olduğunu iddia ettiğin kadar pislik biri değilsin."

Boğazı hareket ederek yutkunduğunu gördüm, ardından, "Güven bana, öyleyim," dedi.

"Charlie," dedim, yüzüne bakarken gülümseyerek. Koyu gözleri, keskin kaşları, belirgin burnu... Yüzüne bayılıyordum. Daha doğrusu, yüzü *hoştu*. Bakışlarım her yerini incelerken kalbim ağzımda atıyordu. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum ama yine de gözlerimi ondan çekemiyordum.

Bana bakıyordu, sanki onu görmemi bekliyormuş gibi, bakışları yoğundu. Gece kadar karanlık gözleri dudağıma bakınca nefes alamıyormuşum gibi hissettim, ardından yüzü yüzüme yaklaştı.

Onu izlerken başım döndü çünkü bunun artık bir oyun olmadığını biliyordum, sadece *biliyordum*.

Ve bu, mantıksızdı ama mantıklı olmasını istemiyordum.

Charlie'nin dudakları benimkilere geliyordu. *Benim* dudaklarım, onunkiler için salonun geniş karanlığında açılıyordu. Büyük, sıcak ellerini belimde hissettiğimde, titrek ellerim omuzlarına gitti ve onun nefesi derinleşirken, benimki dengesizleşti.

Beni öperken aklım, çıldırıp ona karşı bir şeyler *hissettiren* Colorado Charlie anılarından bir montaj oynatmaya başladı. Bir sürü benzinlikten koşarken sırıtışı. Her ne anksiyete sorunlarıyla baş ediyorsa, bunlar hakkında savunmasız davranması.

Scott çizmemi sallarken, sakince *O bir kaz mı?* diye sorması.

Ve ben üzgünken beni kollarına alışı... Ah, Tanrım.

Sadece bir saniyeliğine dudaklarını çekti -bir nefes uzaklığındaydı- ve "Bay," dedi.

Sesi derin ve çekiciydi, ismimi sanki bir lanetmiş veya heyecanlıymış gibi söylemişti, onu iyiye ya da kötüye iten bir şeymiş gibi.

Kafasını eğdi, ellerinin sıcaklığını pijama altımdan hissedebileceğim şekilde parmaklarıyla beni sıkıyordu, ardından dudaklarıma tam anlamıyla oynaşma öpücükleri gönderdi. Beni, battaniyemin altında ayaklarımı birbirine dolayan uzun, çekici, derin tatlarla beslerken kalbim patlayacak gibi hissettim.

Omuzlarını daha sertçe kavradım, bu da kafasını tekrar kaldırmasına sebep oldu. Bu sefer bana bakarken hiçbir şey söylemedi ve söylemesi gerekiyormuş gibi de hissetmedim. Göz temasımız nasılsa aynı anda hem tatlı hem sorgulayıcı hem de çekiciydi.

Ağzını indirdi ama dudaklarımız birbirine değmeden önce Charlie'nin kafası yukarı fırladı. "Sesi duydun mu?"

"Ne?" Hiçbir şey duymamıştım ama aynı zamanda çılgınca kafam karışıktı, sanki bir sene komadan kaldıktan sonra bilincime kavuşuyormuşum gibi, dolayısıyla büyük ihtimalle bir kargo uçağını bile duymazdım.

Gözleri benimkilerle buluştu, ne hissettiğini ve ne düşündüğünü görebilmeyi diledim.

"*Kahretsin!*" Charlie çekyattan atlayıp yere düştü, sonra yer yatağına sürünüp üzerine battaniyesini örttü.

Ardından ben de duydum.

Merdivenlerdeki ayak seslerini.

Uyuyormuş taklidi yaparak gözlerim sımsıkı kapalı bir şekilde yattım, ardından merdivenlerden Scott indi. Yavaşça mutfağa yürümesini dinledim ve bir dolap kapağıyla musluğu

açtığını duydum. O, orada gezinirken zaman akmıyormuş gibi hissettim.

Acele etsene be!

Aynı zamanda beynim arka arkaya, *Az evvel ne oldu, az evvel noldu, AZ EVVEL RESMEN ÇEKYATIN ÜZERİNDE NE OLDU?* diye bağırmaya başlamıştı.

Scott mutfaktan çıktı ve merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı kapattığını duyarken kalbim *daha hızlı* atmaya başladı.

Nefesimi tutup bekledim.

Charlie geri gelecek miydi?

"Kahretsin, bizi yakalayabilirdi," dedi Charlie, odanın diğer ucundaki yerinden. "Bir dakika daha önce gelseydi kafayı yerdi."

"Aynen," dedim, ne demem gerektiğinden emin olamayarak. Sesi... *normaldi.* Ki bu iyiydi, çünkü onun bu konuda kafayı yediğini kolayca hayal edebiliyordum, bu da en son istediğim şeydi.

Ama az evvel olandan sonra *etkilenmemiş* olmasını mı istiyordum?

Sanmıyordum çünkü ben aşırı *etkilenmiştim.*

"Televizyonu açacağım," dedi, battaniyesinin açıldığını duyabiliyordum. "Eğer senin için sorun değilse."

"Ah. Tabii," dedim, battaniyemi çeneme kadar çekerek. *Hiçbir şey söylemeyecek miydi?* Bu tuhaf bir durumdu, değil mi? Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak garipti, değil mi? Pişman mı olmuştu? Bunu *fazladan pratik* vaktine mı eklemişti?

Yan döndüm, böylece Charlie'nin yer yatağına arkamı dönmüş oldum, ardından kendimi iç çekmekten alıkoymak için dişlerimi sıktım.

Çünkü şüphesiz bir şekilde, az evvel ne olduğunu düşünerek tüm gece boyunca uyanık olacağımı biliyordum.

35. BÖLÜM

Charlie

Genel olarak, kendimi zeki bir pislik olarak görüyordum.

Bir matematik testinin içinden geçebilirdim -istersem- ve *Jeopardy!*'de tüm soruları doğru cevaplayabilirdim. Ama olgunca kararlar almakta pek de iyi değildim.

Mesela: Bailey Mitchell.

Televizyona baktım ama açık olan *Seinfeld* bölümünü dinlemiyordum bile. Çünkü beynim, *SENİN LANET OLASI PROBLEMİN NE?* diye bağırıp duruyordu.

Sesi o kadar yüksekti ki başka hiçbir şeyi duyamıyordum.

Benim lanet olası problemim neydi?

Bailey'yi sahte sevgililik adı altında öpmek... Bunda bir problem yoktu. Hatta Scott'ı sabote etmemizden ikimizin de biraz şehvetli bir zevk alıyor olabilmesi bayağı komikti. Buna, dostlarım, *bonus malzeme* denirdi.

Ama... gözlerine bakıp sırf canım istediği için onu öpmek?

Bu tam bir pisliklikti.

Çünkü sonucu hiç iyi olamazdı. Bailey'nin şu an çekyatta yatıp delirdiğine emindim. Kafayı yiyecekti, işler tuhaflaşacaktı ve her şey değişecekti.

Ona arkadaş yerine *iş arkadaşı* demeye dikkat etmekte inatçıydım, sırf aramızda ortak bir anlaşma olduğundan emin olmak için. Ama onu mutsuz görmeyi sevmediğimden, mutsuzluğunu kendi üstüme almaya çalışacak kadar da aptaldım.

Ama yüzü... Tanrım, yüzü çok fazlaydı.

Bana dolu gözlerle bakmış, ben de bir anda öpmek istediğim birini, değerli olduğuna ikna etmem gereken komik arkadaşımı ve dudakları hâlinden memnun derin iç çekişlerle beni kendine çağıran bir güzellik görmüştüm.

Bunu aile hayatını tanımlamak için kullandığı her sözcüğün duygusal darbesiyle birleştirince de onu öpmeyip ne yapabilirdim?

Bir kamp alanında başıboş bir ayı gibi merdivenden aşağı inen Scott için minnettardım. Çünkü eğer bölünmeseydik ne olurdu, bilmiyordum. Bailey adına konuşamazdım ama ben *kendi* zeki tarafımla tüm bağımın kopmuş olduğunu biliyordum. Kontrol, pislikliğin elindeydi. Ve derin denize dalıp Bailey Mitchell'ın içinde boğulmaya yüzde bin odaklanmıştım.

Benim lanet olası problemim neydi?

Başka seçeneğim yoktu. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

36. BÖLÜM

Bailey

"Denemek istemediğine emin misin?" diye sordu Scott.

Scott'la annem kayak kıyafetleri içinde gülüşüyorlardı. Ben de kendime annemin parıldayan yüzünün Scott'la güzel vakit geçirdiği için değil, aşırı ihtiyacı olan tatille ilgisi olduğunu söyledim.

"İstemiyorum, sağ ol," dedim, teleferiğin yanındaki köşk kafeyi işaret ederek. Charlie ve ben kendi başımıza dışarı çıkmak yerine onlarla gitmiş, terk edilmiş kasaba planlarımızı annemi mutlu etmek için iptal etmiş ve hep birlikte, o ve Scott kayak kıyafetlerini giymeden önce Blue Moose'ta kahvaltı etmiştik. "Tüm gün ellerimde sıcak çikolatayla, sadece siz tavşanlar kendinizi deşarj etmek istediğinizde size el sallamak için durarak ateşin yanında kitap okumayı planlıyorum."

"Charlie?" Scott kaşlarını kaldırdı. "Eğer istersen bize katılabilirsin."

Ah... *gerçekten de* iyi biriydi, Charlie ona tam bir baş belası olmasına rağmen yine de ona teklif ediyordu.

"Teşekkürler," dedi Charlie, elimi tutarken parmaklarımı sıkarak. "Ama eğer kimse Bailey'ye göz kulak olmazsa... ne yapar, bilmiyorum."

Onlar yokuşlara yöneldi, biz de içeri geçtik. Karnımda kocaman bir düğüm vardı, çekyatta olan şeyden sonra aramızın tuhaf olacağından endişeleniyordum. Hâlâ ona olan hislerim konusunda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ama bunu arkadaşlığımız değişmezken kendi başıma çözmeyi tercih ederdim.

Tanrım, lütfen her şey normal olsun.

Sıranın önüne geldiğimizde Charlie'nin telefonu çaldı ve bildirime baktığında, "Annem arıyor. Telefonu açabilmem için benim için de sipariş verebilir misin?" dedi.

"Tabii," derken yüzümün sakin kalmasına özen gösterdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, kayak şapkalı barista.

Siparişlerimizi verip tezgâhın diğer ucuna geçtim. Ama dükkânın camekânlarının diğer tarafına geçmiş olan Charlie'ye bakıp duruyordum.

Arayan *gerçekten* annesi miydi, yoksa onu rahat bırakmayan eski sevgilisi mi?

Ve neden arayanın eski sevgilisi olması ihtimali karnımdaki düğümleri ağırlaştırıyordu? Onun benimle hiçbir alakası yoktu ki.

Bu düşünce telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol etmeme sebep oldu, hâlâ Zack'ten hiçbir şey yoktu. Ardından telefonu tekrar çantama koydum.

Birkaç dakika sonra Charlie'nin telefonunu cebine koymasını izledim, ardından bana doğru gelip yanımda durdu. "Affedersin. Dediğine göre arkadaşım Bailey'nin kim olduğundan emin olmadığını fark etmiş, o yüzden güvenliğim için endişeleniyormuş."

"Hallettiniz mi?" diye sordum, ailesinden nasıl bahsettiğini hatırlayarak.

"Ah, evet," dedi, baristadan içeceklerimizi alırken. "Ona sıkı bir kuralcı olduğunu söyledim, o yüzden artık çok mutlu."

Ona gözlerimi devirip arkamı döndüm ve direkt şöminenin yanındaki koca koltuğa yöneldim.

"Gerçekten tüm gün kitap okumak mı istiyorsun?" diye sordu, ceketini çıkarmadan önce bardağını masaya koyarak.

"Bu benim için kulağa mükemmel geliyor ama eğer sen başka bir şey yapmak istersen..." dedim sesimi alçaltarak. Omuz silkip otururdum ve bardağımı masaya koydum.

Gözlerini kıstı. "Senin bugün problemin ne? Ne zamandan beri benim yapmak istediklerimi yapmak istiyorsun?"

Tekrar omuz silktim. "Son günümüz olduğu için sadece bir orta nokta bulmaya çalışıyorum."

"Yatak öpüşmesine aklın takılmış," dedi, sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi sırıtarak.

"Hayır, takılmadı," dedim, nasıl davranmam gerektiğini kestiremeyerek. Gergin gibi görünmemesi iyi bir şeydi. Yine de *bir şey olmuş* gibi görünmesi gerekmez miydi?

"Ah, evet, takılmış. *Bana* yalan söyleme, dört göz, hadi ama." Ayaklarını masaya koyup, "İtiraf et," dedi.

"Tamam." Gözlüğümü burnumda yukarı ittim ve ona dönük olmak için vücudumu döndürdüm. "Öpüşme konusunda *gerçekten de* biraz... *kafam karışık*."

"Yani," dedi, hâlâ etkilenmemiş gibi görünerek. "Bazen olur böyle şeyler."

Öyle rahat, bunu hiç kafaya takmamış gibi görünüyordu ki duyguların hepsini kafamda kurup kurmadığımı merak ettim. "Gerçekten mi? Analizin *bazen olur böyle şeyler* mi?"

Sırıtışı kayboldu ve yutkundu, *bir şey olmuş*... gibi görünüyordu. Rahatsız gibi, belki de? Gergin gibi? Kahvesini alıp bana

bakmadan, "Tanrım, neden her şeyi analiz etmek zorundayız?" dedi.

"Değiliz," dedim, çaresizce *gerçekten* nasıl hissettiğini bilmek isteyerek. "*Olur böyle şeyler*, her şeyi açıklıyor. Söylenmesi gereken her şey dâhice *olur böyle şeyler* sözüyle söylendi."

Bu, onun bana bakmasına sebep oldu. Ama çenesinin hafifçe gerilmesi dışında yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

"Ne?" diye sordum, keskin ses tonumdan pişman olarak. Çünkü bu *kesinlikle* aramızı normalleştirmeyecekti. Gerginliği ortadan kaldırmak için çaresiz hissederek onun alaycı, küçük gülümsemelerinden birini taklit etmeye çalışarak, "Bana dik dik bakmayı kes, ucube," dedim.

"Affedersin." Koyu gözleri yüzümü inceledi, ardından kahvesini ağzına götürmeden önce, birkaç saniyeliğine yüzünde hafif bir sırıtış belirdi. "Şimdi bana o kitabı okumaya başla."

"Ne?"

Bir yudum aldı, gözleri yaramazlıkla hafifçe kırışmıştı, ardından kahvesini masaya koymak için öne eğildi. "Ben bir kitap getirmedim, o yüzden onu sesli okumak zorundasın."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Neden yapmayasın?" Kitabıma baktı. "Okuduğun şeyden utanıyor musun?"

"Hayır." Hayatımda yirminci kez falan *Dodging the Duke*'u tekrar okuyordum. "Ama senin seveceğini sanmıyorum."

"Tarihî bir roman mı?"

"Tarihî bir *romantizm* romanı," diye belirttim.

"Cinsel mi?"

"Pek değil."

"Öyleyse sesli oku."

Gözlerimi devirdim ve "Eğer dükün repliklerini okursan, okurum," dedim.

"Havalı biri mi?"

"Ah, evet,"

"Ateşli mi?"

"Alev alev."

"Tamam," deyip omuz silkti. "Okurum."

"Kapa çeneni," dedim buna inanamayarak. "Gerçekten mi?"

"Bunu sırf yapmayacağımdan çok emin olduğun için yapacağım. Seni haklı çıkaramam, öyle değil mi?"

İkimiz de sayfaları görebilelim diye, koltukta bana yaklaştı. Kitabı açtım, hikâyede neler olduğunu ve nerde kaldığımı anlattım, ardından da okumaya başladım.

"*Gülümsedi,*" dedim, sesli bir şekilde. "*Göz teması kurarlarken yanakları pembeydi ama bu kesinlikle odanın sıcaklığından kaynaklanıyordu.*"

Ona baktım. Koyu gözlerinde o yaramaz, parıldayan şey vardı. Boğazını temizledi ve *Mary Poppins*'te bir baca temizleyicisiymiş gibi saçma sapan bir İngiliz aksanıyla, "*Miss Brenner, bahçeleri görmek ister miydiniz?*" dedi.

Önce kıkırdamaya başladık, ardından o bir sayfa daha okuduktan sonra, ikimiz de gülüyorduk. Kitap okumayı sesli, aşırı komik, *asla* rahatlatıcı olmayan bir aktiviteye dönüştürmek Charlie'nin becerebileceği bir işti. Bu, Charlie'nin hızlıca sıkıldığı şeylere benziyordu -oyunlarından birine- ama kendini kitaba kaptırmıştı.

Birkaç saat -gerçekten- gülerek ve sevimsiz bir şekilde kitap okuyarak o koltukta oturduk. Ve Charlie kahvelerimizi yenilemek için ayağa kalktığında, bana mükemmel bir randevu fikri vermiş olabileceğini fark ettim.

Yani, biz bir randevuda değildik ve gündüzdü. Ama eğer bu kafe gezintisini bir *kitapta* okumuş olsaydım, Pinterest'te fotoğraf albümleri oluşturuyor olurdum. Çünkü bu tam olarak

kitaplardaki *ayaklarımı çırparak yastığıma çığlık atıyorum* sahnelerinden biriydi.

Bir kafede birlikte kitap okuyorlardı!

Americanosuna biraz krema atmasını izledim ve Bay Hiçbir Şey'in sonsuza dek gitmiş olup olmadığını merak ettim. Çünkü artık ona baktığımda, sadece arkadaşım Charlie'yi görüyordum. Hâlâ kafamı aşırı karıştırıyordu ama bir zamanlar olduğunu düşündüğüm pislik gibi değildi hiç.

Bazı şeylerin kısa bir sürede bu kadar değişebilmesi garipti.

Belki de onunla olan şeyleri fazla düşünmeyi, onun kim olduğu, benim kim olduğum ve birlikte kim olduğumuz hakkında kurallar koyup yorumlar yapmayı bırakmam gerekiyordu. Çünkü eğer Charlie'nin dün gece için yaptığı *olur böyle şeyler* açıklamasına ayak uydurmasaydım, bu mükemmel sabahı yaşamamış olurduk.

Olurdu böyle şeyler.

O an bana baktı, *yüzündeki o ifade de ne* diyen bir suratla kaşlarını çatarken ellerinde kahvelerimizle yanıma geldi, ben de tüm yüzüme yayılan gülümsememi engellemeye bile çalışmadım.

Çünkü yeni bir hayat biçimim vardı. Yeni bir düşünce stilim.

Sınırdan geçip Colorado'yu arkamızda bırakana kadar, hiçbir şeyi fazla düşünmeyecektim. Charlie'yi, annemle babamı, Zack'i... Hiçbir şeyi. Gerçekleşecek her hareket, söylenecek her söz... Bundan sonra, bunların hepsi *olur böyle şeyler*'e bağlanacaktı.

Ve bu da olduğuyla kalacaktı.

Colorado'da olurdu böyle şeyler.

Bu kadardı.

İlerleyen saatlerde kafeden çıkıp kasabada dolaştık ama kasaba biraz turistlerle dolunca yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Charlie'nin, eve girmeden önce arkadaki yoldan ilerlememizi önermesine sevinmiştim çünkü onunla evde yalnız kalmak berbat bir fikirmiş gibi geliyordu.

Bir şey olacağını düşündüğümden değildi -tüm gün aramız iyiydi- ama benim rahat, *olur böyle şeyler* tavrımın öyle içsel bir karışıklığı kaldırabileceğinden emin değildim.

Yol aşırı güzeldi -çam ağaçları, fokurdayan su akıntıları ve arkadaş canlısı sincaplar vardı- ve dik yoldan yürümek, dün olduğu kadar güzeldi. Ama dönüş yolunda bacaklarım çığlık atıyordu.

"Oturabilir miyiz?" diye sordum, üzerine oturulması için yalvaran, devrilmiş bir ağaç kütüğünün olduğu boş bir alanı göstererek. "Mola vermem lazım."

"Seni bir ayının yemesini mi istiyorsun?" diye sordu, alaycı gözleri güneş gözlüğünün arkasında saklanırken.

"Oturmak istiyorum, Charlie," diye mızmızlandım. "Bacaklarım yoruldu. Bir ayı saldırısını göze alabilirim."

"Hayır." Yürümeyi bıraktı, bana yaklaştı ve kafasını eğdi. "İçindeyken, koltuğa oturup asla kalkmana gerek olmayan evimize neredeyse geldik."

"*İçindeyken* deme," dedim, gözlerimi devirerek. "Ve sen nasıl yorulmadın?"

Bu gülümsemesine sebep oldu. "Ben aşırı fitim, dört göz."

"Bana masal anlatma."

"Seni sırtımda taşımamı ister misin?" diye sordu, artık tamamen eğlenerek. "Eğer küçük bacakların bunu kaldıramayacaksa, uykuya ihtiyacı olan bir çocukmuşsun gibi seni dağdan aşağı taşıyabilirim."

"Sırf sana ceza olsun diye bu teklifini kabul etmeliyim," diye cevap verdim, oturduğum kütüğü parmağımla işaret ederek. "Ama şu an, bu kütüğün bana ihtiyacı var."

"Bu bir ceza olmaz. Sadece günlük sporumdan sayarım." Arkasını dönüp bacaklarını büktü. "Atla."

Normalde beynim buna karşı delice endişelerle eriyip bir su birikintisine dönüşürdü -*Ya çok ağırsam? Ya formsuz olduğumu düşünürse? Charlie'nin vücuduna bağlı olduğum için bir anda patlar mıyım?*- ama bunun yerine sadece, *Olur böyle şeyler,* diye düşündüm.

Yoruldun, arkadaşın aşırı formlu, seni bir dağdan aşağı taşıyacak... Olur böyle şeyler.

Sırtına atlayıp vücuduna sarıldım.

"Aferin kızıma." Güldü ve hemen yürümeye başladı. Şimdi daha hızlı yürüyordu, demek ki onu ben yavaşlatıyormuşum. Ama bu düşünceyi kafama takmayacaktım çünkü *olurdu böyle şeyler.*

Ayrıca, bacaklarımı sımsıkı kavramasının hoşuma gitmesi garip miydi?

Büyük ihtimalle, evet. Ama olurdu böyle şeyler.

"Teşekkür ederim," dedim, boynunun sabun gibi koktuğunu fark ederek. "Bacaklarıma kıyamadığın için. Kesinlikle ölmek üzereydim."

"Kesinlikle öyleydin," diye bana katıldı alay ederek, ardından kafasını eğdi. "Şşş."

Konuşmadım ama *neden* konuşmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kahretsin... Sesi duyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedim.

"Şşş... Dinle."

Yürümeyi bıraktı ve o an bir kedi miyavlaması duyduk.

Sessizce önümüzdeki ağaçlara bakarken, Charlie yukarı bakıp, "Ah, olamaz, küçük dostum," dedi.

Yukarı bakışlarını izledim ve kahretsin... aşırı küçük, gri bir yavru kedi, *aşırı* yüksekteki bir dalın üzerinde duruyordu.

Bayağı yüksekteki bir dalın.

"Ah, olamaz," dedim, tüy yumağı miyavlamaya devam ederken. Charlie'nin sırtından indim. "Oradan nasıl inecek?"

Charlie'den ne beklediğimi bilmiyordum ama düşünmeden ağaca tırmanmaya başladı. Şükürler olsun ki ağacın eğri büğrü, yaşlı bir gövdesi vardı. Ama kedi *yüksekteydi* ve Charlie aklını kaçırmıştı.

"Charlie," dedim gergin bir şekilde. "O kadar yükseğe tırmanamazsın."

"Tabii ki tırmanabilirim," dedi, kediyi korkutmamak için rahatlatıcı bir bebek sesiyle. "Sadece biraz daha uzağımda."

O daha yükseğe çıkarken güneşe karşı gözlerimi kıstım.

"Geliyorum, küçük dostum, o yüzden beni bekle, olur mu?" dedi, hâlâ daha yükseğe tırmanarak. "Seni indirip sana sıcak bir battaniye ve yemek vereceğim, tamam mı?"

Yavru kedi sadece miyavlamaya devam etti, ben de Charlie kediyle dünyanın en tatlı sesiyle konuşurken onu inanamayarak dinledim. Sessizce mırıldanması nedense karnıma oturmuş, *beni* rahatlatıyordu; aşırı uzun ağaçta, aptal gibi aşırı yükseğe tırmanıyor olmasına rağmen.

"Biliyorum, dostum," dedi. Tamamen o küçük kedinin iyiliğine odaklanmasını izlerken kalbim eridi. "Burası lanet olsun ki çok korkunç, değil mi? Ama sana yardımcı olacağım, merak etme."

Daha ve daha yükseğe çıkmasını izlerken kalbim ağzımda atıyordu. "Dikkatli ol, Charlie."

"Oluyorum," dedi, kediye kullandığı aynı rahatlatıcı sesle. "Neredeyse ulaştım."

Pislik olduğunu nasıl düşünebilmiştim? Charlie Sampson özünde aşırı yumuşak, aşırı tatlıydı, her ne kadar alayla çevrili olsa da. Yavru kediye daha da yaklaşmasını izlerken garip bir şekilde onunla gurur duydum.

Çünkü kaç insan bu durumda direkt ağaca tırmanmaya başlardı ki?

Yavru kedinin altındaki dala ulaşıp daha da çok konuşmaya başladı. "Birazdan seni alacağım, çok aşırı tepki vermemen gerekiyor, tamam mı? Bir çizikten sorun olmaz ama lütfen aşağı atlayıp kendini incitme."

Tam olarak altında durmak için birkaç adım attım, o kadar yükseğe tırmanmıştı ki aşırı gergindim. Belki eğer yere düşmek yerine *benim* üzerime düşerse ölmezdi.

Uzandı ve -şükürler olsun- ilk denemesinde kediyi aldı.

Ve küçük tüy yumağı, kaçmaya çalışmak yerine, kafasını Charlie'nin göğsüne soktu.

"Tebrikler, dostum. Aşırı iyi bir çocuktun, yerinde durup beni bekledin." Charlie'nin ağzı, "Aşırı iyi bir yavru kedisin," derken, kedinin kulağının tam yanındaydı.

Bir ağacın yanından sallanırken o ufak, küçük hayvana göz kulak olup onu sevmesini izledim ve bu görmezden gelinecek bir şey değildi.

Charlie Sampson'a karşı aşırı büyük hisler besliyordum.

Kahretsin.

37. BÖLÜM

Bailey

Eve dönerkenki araba yolculuğumuz, tatile giderkenkiyle aynıydı. Eğlenceli ve rahattı. Sadece bonus olarak Charlie'nin aşırı tatlı kedisi, Tüy Yumağı vardı. Yola koyulmadan önce *Kahvaltıda Ne Sipariş Edecekler* oyununu kazanarak ona bu ismi koyma hakkını kazanmıştım. Charlie kediyi eve götürmeden önce annesiyle konuşmak istiyordu. O yüzden annem kediyi bizim evimize götürmemizi ve Charlie'nin izin alınca gelip onu bizden almasını teklif etmişti. Charlie'nin kediye karşı aşırı korumacı olması iğrençti ve onun bu yumuşak yanına bayılıyordum.

Kediyi eve getirdikten sonra, Scott markete gidip eve tek kullanımlık bir kumluk, mama ve bir kedi oyuncağıyla gelmişti. Üçü -Scott, annem ve Charlie- tüm akşam pofuduk kediyi iltifatlara boğmuşlardı.

Lanet olası kedi her şeyi mahvetmişti.

Çünkü artık, Charlie'nin güzelce kedinin üzerine düşmesiyle duygusal olarak dikkatimin dağılmasına ek olarak, onları kedinin etrafında izlerken *bariz olan* şeyden daha fazla kaçamamıştım.

Scott iyi biriydi.

Tatlı ve düşünceliydi, Charlie'nin onu kızdırmak için yaptığı onca şeye rağmen ona bir şans daha vermişti.

Öyleyse işleri mahvetmeye çalışmaya nasıl devam edebilirdim? Özellikle de annem ondan aşırı hoşlanıyormuş gibi dururken.

Bu beni geriyordu. Ama onun sonsuza dek hayatımızda olması düşüncesi, bu gerginliği *daha* yüksek seviyeye taşıyordu.

Rahat, *olur böyle şeyler* havam da buraya kadardı.

Ama eyaletlerarası uçarken bir önceki gece hissettiğimden daha iyi hissediyordum çünkü artık belirli bir planım vardı.

O çekyatta saatlerce uyanık bir şekilde yatarak Charlie'ye olan hislerimi ve bu hislerin neden berbat olduğunu düşündükten sonra, cevabı sonunda bulmuştum.

Bunun önemi yoktu.

Yoktu. Charlie'ye birtakım yeni ve kafa karıştırıcı hisler beslemem kimin umurundaydı?

Hislerin kendilerine o kadar odaklanmıştım ki -*Anlamları neydi? Gerçek miydiler? Bir anda ondan aşırı hoşlanırken nasıl arkadaş kalabilirdik?*- konunun hislerin kendileriyle *alakalı* olmadığını fark edememiştim.

Benim onlarla ne yaptığımla alakalıydı.

Ve onlarla *hiçbir şey* yapmayacaktım.

Çünkü Charlie'nin bana karşı, benim ona beslediğim hislerin aynılarını beslemediğini biliyordum. Benden *hoşlandığını* biliyordum, benimle takılmaktan keyif aldığından kısmen, benimle öpüşmenin hoşuna gittiğinden tamamen emindim.

Taaaaanrım, öpüşmesi.

Ama bana bakarken partide Becca'ya baktığındaki gibi yüzünün değiştiğini hiç görmemiştim. Ve ayrılığımızdan sonra Zack'in hayatına devam etmesinden dolayı reddedilmiş

hissetmemden sonra, *kısmen emindim* ile ve *hoşlandığını biliyordum* ile yetinmek istemiyordum.

Hiçbir şeyle yetinmek istemiyordum.

O yüzden annem ve babamdan öğrendiklerimi uygulayıp -hislerin önünde sonunda yok olduğunu, özellikle de yeni hislerle tanışınca- hislerimin değişeceğine güvenecektim.

"Şöyle bir fikrim var," dedim, Lancasty'ye gelince, bir saate evde olacağımızı anladığımda.

"Olamaz," dedi Charlie, ağzına birkaç turuncu TUMS hapı atarak.

"*Olamaz* deme," diye karşı çıktım. "Hiç *olamaz* falan deme. Sadece artık tatil bitmiş olduğundan, ikimizin de gerçek hayatta çıkmaya başlamamız için bunun iyi bir zaman olabileceğini düşünüyordum."

Bu sözcükleri söylerken fark ettim ki -aman Tanrım- bunu *gerçekten* söylemiştim. Sadece bir Charlie-Bailey difüzörü olarak değil, ama belki de Zack'i unutmaya çalışma zamanım gelmişti.

"Ne?" dedi gergin bir sesle, kaşlarının arasında bir kırışıklıkla bana bakarken.

"Birbirimizle değil," diye hızlıca ekledim, yüzündeki korku dolu ifadeyi aklımda tutarak. "Ama... insanlarla."

Gözlerini devirip yola geri baktı. "Gerçekten mi, dört göz?"

"Eli'ın bana çıkma teklifi etmek istediğini söylemiştin, benim de aşırı güzel ve zeki ve komik bir arkadaşım var: Dana." Umursamaz gibi konuşmaya çalışarak, "Bunu dörtlü *date* yapmalıyız," dedim.

"İlk olarak, lütfen *dörtlü date* gibi şeyler söyleme lütfen," dedi, antiasidini çiğnerken.

"Katılıyorum. Ağzımdan çıktığı gibi pişman oldum."

"İkinci olarak, nasıl yani?"

Charlie siniri bozulmuş gibi görünüyordu, bu da bana kendimi biraz iyi hissettirdi. *Benim başka biriyle çıkmam düşüncesi hislerini mi incitmişti?* Paylaşmış olduğumuz hafta sonundan sonra bunu teklif etmeme mi kızmıştı? Normal bir şekilde, "Ne nasıl yani?" diye sorarken aşırı rahat konuşmaya çalıştım.

"*Ne* nasıl yani? Senin aşırı güzel, zeki, komik bir arkadaşın var ve bu ondan ilk bahsedişin mi?" Gözleri yolda kaldı. Ama, "Bunu benden saklamışsın," derken eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Tüm yüzüme bir sıcaklık yayıldı -kahretsin, tüm vücuduma- ve umut dolu düşüncelere çok çabuk kapılmamdan dolayı utandım. Karnımdaki düğümü görmezden gelip, "Sanırım birini aradığını bilmiyordum," dedim.

O an bana baktı ama ifadesini okuyamadım. "Sanırım ben de bilmiyordum."

Tanrım, şimdiden sahte erkek arkadaşımı özlemem nasıl mümkün olabilirdi?

"Ayarlayalım, o zaman," dedim, kendime bunu zorlamanın arkadaşlığımızı hiçbir tuhaf, duygusal bağlanma olmadan sağlama almanın en iyi yolunu olduğunu hatırlatarak.

"Ayarlayalım," dedi. "Aptalca bir şey yapmalıyız, bowling gibi."

"Bowling aptalca değil," diye mırıldandım. "İlkokulda, cumartesi sabahları bowling ligine giderdim ve aşırı eğlenceliydi."

"Bir inek ne dedi?"

"Her neyse," dedim, camdan dışarı bakarak. "*Tek Atışçılar* arasındaydım ve harikaydık."

"Ezikliğinin statiğinden hiçbir şey duyamıyorum; bowlinge gidecek miyiz, gitmeyecek miyiz?"

Kafamı salladım ve "Bowlinge gideceğiz," dedim.

Bana bakıp bir kaşını kaldırdı. "Şimdi, randevulara çıktığımızda beni öpemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Öksürerek güldüm. "Farkındayım, evet."

"Artık *Charlie'nin Spesiyali*'nin tadına bakmış olduğundan, canının tekrar çekeceğinden eminim, ama..."

"Iyyyy... *Charlie'nin Spesiyali* kulağa, kızarmış ekmeğin üzerinde yapılmış bir dil sandviçiymiş gibi geliyor," diye lafını kestim.

"Lezzetli," diye mırıldandı.

"Ve öpüşme hatırlatmasına ihtiyacı olan *sensin*, hafta sonu boyunca dudaklarını benden çekemeyen sen olduğun için," diye alay ettim, SweeTarts'ı almak için çantama uzanarak.

"Gerçekten de çekemedim," diye bana katıldı, bu da çantamdan kafamı şok içinde kaldırmama sebep oldu. Gözleri yoldaydı, kenarları kırışmıştı. Ardından sırıtıp, "Oyunumuzun lanet olası öpüşme kısmını çok sevmiştim," diye itiraf etti.

"Ben de," dedim, ikimizden de gelen dürüst itiraflara şaşırarak.

Kafasını salladı. "Yoğun eğitimi reddetmen kötü oldu."

"Bence yeteri kadar pratik yaptık."

Bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Evet, daha yoğunu beni büyük ihtimalle öldürürdü," dedi.

Bunu söylerken yüzü hoşuma gitti. Yumuşak ve komikti, sanki kendi zayıf yönü konusunda açıkmış gibiydi. Buna ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden arkamı dönüp koltuktaki kedi çantasına baktım. "Yaaa... Tüy Yumağı uyuyor."

"Zor bir hafta sonu geçirdi," dedi Charlie, hafifçe gülümseyerek. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Sonunda binamızın önüne geldiğinde, Scott ve annem oradaydı, arabayı boşaltıyorlardı. Bu iyiydi çünkü onca şeyden sonra veda etmekte nasıl tuhaf *olmamam* gerektiğini bilmiyordum.

Ama Scott eşyalarımı, annem de kediyi aldıktan ve Charlie uzaklaşırken ona veda ederek el salladıktan sonra, arabasının yok olmasını izlerken onu ânında özlemiştim.

Tatilimizin bitmesine hazır değildim.

Eve girdiğimizde, annemle Scott'tan elimden gelen en hızlı şekilde kaçtım. Tüy Yumağı ve ben eşyalarımızı alıp, odama geçip, düşüncelerimizle yalnız kalmaktan mutluluk duyarak kapıyı kapadık. Bay Yumuşak kapımda miyavlayıp duruyordu -bir iş çevirdiğimi anlamıştı- ama yaşlı kediyi duymazlıktan geldim çünkü annemin onu ilgi manyağı yapacağını biliyordum. Yavru kedi, yastıklarımın üzerinde yürürken, yatağıma yatıp telefonumu çıkardım.

Nekesa'ya anlatacak *çok* şeyim vardı.

Ama daha ilk mesajımı bitiremeden, Charlie beni aradı.

Telefonu açarken sırtüstü yattım. "Eve gidebildin mi?"

"Evet," dedi, arkada sesler duyabiliyordum. "Evdeyim. Ama annemin erkek arkadaşının çocuklarını getireceğini bilmiyordum. O yüzden kafayı yemeden seninle ve kedimle konuşmam lazım."

"Lanet olası erkek arkadaş," dedim, sıktığım dişlerimin arasından, Charlie'nin eve döndüğü karşılaştığı şeyin *bu* olmasından nefret ederek. Colorado'daki tüm sohbetlerimizden sonra, onu önceden tanıdığımdan daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordum. Artık bu konuda alaycı bir pislik gibi davrandığı için umursamadığını düşünmektense, onu rahatsız ettiğini -aşırı derecede- biliyordum. "Bize gelmek ister misin?"

"Bence Scott'a bensiz birkaç saat borçluyum. Tatilde bana aşırı kötü davranabilirdi ama gerçekten de davranmadı."

"Tanrım, böyle şeyler söylemenden nefret ediyorum," dedim, Scott hakkında aynı şeyleri hissettiğim için.

"Biliyorum, üzgünüm." Bir kapının kapandığını duydum, bulunduğu ortam artık daha sessizdi. "Beni kedimle konuştur," dedi.

Yatağımda elimi uzattım, tüy yumağını aldım ve onu göğsüme koydum. "*Merhaba* de, Pofur."

Telefonumu uzatınca küçük kedi de yüzünü telefona kaldırdı, ardından çenesini sürttü.

"Kusura bakma, sanırım şu an konuşmak istemiyor," dedim, göğsümde daireler içinde yürürken kafasını kaşıyarak.

"Telefonu onun kulağına koy," dedi Charlie.

"Tamam," dedim ve telefonu uzattım. Charlie konuşmaya başladı ve ne dediğini duyamasam da *o* sesi kullandığını biliyordum. Ve -gerçekten- kedi miyavlamaya başladı, sanki tek isteği Charlie'nin belirmesiymiş gibi hevesli ve heyecanlı görünüyordu.

Telefonu geri aldım. Yavru kedi, kafasını kulağımla telefon arasındaki boşluğa sokunca, gülerek. "Aman Tanrım," dedim. "Bu ufaklık seni o kadar seviyor ki bu iğrenç."

"Beni FaceTime arar mısın? Onu özledim."

Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi. Sesli bir şekilde. "Charlie Sampson, sen bu tüy yumağı için tam anlamıyla vıcık, yumuşak bir tarçınlı çöreksin."

"Evet, biliyorum."

"Sadece seni hiç böyle... tatlı hayal etmemiştim."

"Ben, her zaman tatlıyım."

"Aslında hiçbir zaman değilsin. Ama peki."

"Bana kedimi göster."

"Tamam."

Butona bastım ve bir saniye sonra Charlie telefonumda belirdi.

"Bekle," dedi ve onu yatak odasında sadece şortla ve tişörtsüz bir şekilde dururken görünce tekrar nefesim kesilecekmiş gibi hissettim. Hep kıyafetlerinin altında aşırı kaslıymış gibi göründüğünü düşünmüştüm ama -*amaaaaan Tanrım*- bu çocuk belli ki spor yapmayı bayağı ciddiye alıyordu.

Bir saniyeliğine kadrajdan çıktı, ardından kafasından bir tişört geçirerek geri geldi. "Oğlum nerede?"

Kediyi kavradım ve direkt telefonun önüne tuttum.

"Selam, küçük dostum," dedi Charlie ve kediye sırıtmasını izlerken kalbim sızladı. Charlie'nin yüzünü *öyle* görmek bir ödülmüş gibi hissettiriyordu. Tüy Yumağı'yla konuşup duruyordu -sanki ötüyordu, gerçekten- ardından, "Tamam, telefona *dört göz*'ü getir," dedi.

Güldüm ve Charlie'yle birbirimize bakabilmemiz için kediyi bıraktım.

"Eğer herhangi birine bu kedi için ne kadar çaresiz bir ahmak olduğumu söylersen seni öldürürüm."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim. "Sadece Dana'ya."

"Ah, evet." Yatağına oturup, "Onu ayarlayabildin mi?" derken onu izledim.

"Dur, eve *yeni* geldik. Ama *önce* senin Eli'la konuşman gerekiyor. Bunu ayarlamazsan, Dana'yı da alamazsın."

Bana çokbilmiş bir sırıtış atıp, "Birazdan ona mesaj atarım," dedi.

"Sence ondan hoşlanacak mıyım?" diye sordum.

"Partide konuşmadınız mı?"

"Konuştuk ama sen onu iyi *tanıyorsun*. Sence benim tipim mi? Sence ortak noktalarımız olacak mı?"

Bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı, ardından, "Evet, aslında, gerçekten olacağını düşünüyorum," dedi.

"Güzel."

"Ya senin arkadaşın?" Charlie kaşlarını kaldırdı ve "Yani evet, ikimiz de güzeliz, komiğiz ve zekiyiz ama *başka* ortak ilgi alanımız var mı?" dedi.

Tekrar sırtüstü dönüp, "Tıpkı senin gibi aşırı alaycı ve voleybolcu," dedim.

"Voleybol *bana* tam olarak nasıl hitap ediyor acaba?"

"Belli ki ikiniz de sporla ilgili şeyler yapmaktan hoşlanıyorsunuz."

Bir kaşını kaldırdı, eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Belli ki mi?"

Yanaklarım ısınırken gözlerimi devirdim. "Terlemekten hoşlanan birinin göğsü var sende ve bunu biliyorsun."

"Baybay," diye alay etti, yüzünü kameraya yaklaştırarak. "Sen beni mi kesiyordun?"

Tanrım, hep bu kadar çekici miydi? Tanrı aşkına, FaceTime yapıyorduk ve eğilip beni öpecekmiş gibi nefesim dengesizdi. Boğazımı temizleyip, "Dana'ya kendini beğenmiş bir pislik olduğunu söyleyeceğim. Görüşürüz."

Güldü ve "Eli'la konuştuktan sonra sana mesaj atarım," dedi.

38. BÖLÜM

Charlie

"Annemle babamın kusuruna bakma," dedi Dana, emniyet kemerini takarken.

"Sorun değil," diye cevap verdim, arabayı çalıştırıp geri vitese alırken. Parfümü güzel kokuyordu, hangi parfüm olduğunu merak ettim. "İyi insanlara benziyorlar."

İyi insanlara benziyorlardı, her ne kadar beni on dakika soruşturmuş olsalar da. Ama Dana'nın annesi ve babası umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse, Dana iyi birine benziyor olsa da bu dörtlü *date* akşamından tamamen çekiniyordum.

Neden mi? Ah, evet... Çünkü ben tam anlamıyla lanet olası bir aptaldım.

Erkeklerle ve kızların arkadaş olamayacaklarını biliyordum. Bunu evrensel bir gerçek olarak görüyordum. Ama bir şekilde, Bailey ile çizgileri aşmıştım. Bir an sadece birbirini gıcık eden iki iş arkadaşıydık, sonraki an da elini *benim için* lanet olası bir pisuvara sokuyordu.

Tuzağa düşüp kısa bir süreliğine *arkadaş* olmuştuk. Ama bu, yolda bir yerde *-tabii ki, seni aptal-* şaşırdığında hızlıca gözlerini kırpmasına, uykuluyken gülüşünün nefesli çıkmasına ve

ben bile bilmeden önce, bir şeyin canımı sıkacağını bilmesine kafayı takmıştım.

Omaha ve Colorado arasında bir yerde Bailey Mitchell'a gerçekten, delice, saçma sapan bir şekilde âşık olmuştum. Düşünebildiğim tek şey her zaman oydu. Ve bazen sırf mutlu olduğundan emin olmak için her şeyi -*her şeyi*- yapabilirmişim gibi hissediyordum.

O yüzden, evet... Beni Dana'ya ayarlamaktan bahsedince bu bir tokat gibi gelmişti. Ama bu tokat gerekliydi. Bu, onunla artık bir şey yaşamak istemediğimi, çünkü *daha fazlasının* hiçbir zaman sürmediğini bana hatırlatan soğuk bir su çırpıntısı gibiydi.

Tanıdığım herkes -lanet olası herkes- bana hatalı olduğumu söylüyordu. Her insan beni gerçek aşkın ve sonsuza dek mutluluğun mümkün olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Ama bu basitçe doğru değildi.

Evet, bir psikoloğun inançlarımı dayandırabileceği belli bir yüküm vardı hayatımda: Ebeveynlerim birbirini sevmeyi bırakmış, çıktığım herkes beni sevmeyi bırakmış, tüm büyükanne ve büyükbabalarım ayrılmıştı. Halalarım ve amcalarım bile evliliklerini öldürmüşlerdi.

Kan bağım olan kimse SDMY[18] topluluğun bir parçası değildi.

Gerçek aşkın erdemleri konusunda tüm gün herkesle tartışabilirdim ama bence bu risk almaya değmezdi.

Hep bir sonu oluyordu.

Ardından da bir hiçlik.

Bec ve ben biyoloji dersinde, *eskiden* yan yana otururken gülüp, dalga geçip, Bay Post'un ilk adının kısaltmasının (Uwe)

18 SDMY: Sonsuza Dek Mutlu Yaşayanlar. Kitabın orijinalinde "*HEA (Happily Ever After)*" şeklinde geçmektedir. -ed.n.

neyin kısaltması olduğuyla ilgili birbirimize gizli şakalar atıp mesajlaşırdık. O dersi heyecanla beklerdim. Çünkü *o*, o dersi heyecanlı kılardı.

Eğlenecek birinin olması iyi bir histi.

Ama sevgili olduktan -ve sonuç olarak ayrıldıktan- sonra, o derste bir daha hiç *konuşmamıştık*. Her gün telefonuna bakıyor veya Hannah'yla -diğer yanında oturuyordu- konuşuyordu ve ben... yalnız hissediyordum.

Her lanet olası gün.

Kahretsin.

Ama işte bu yüzden Bay'le benim *sinir bozucu iş arkadaşları* olmaya dönmemiz gerekiyordu. Onunla olmak iyi hissetmemi sağlıyordu ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Tanrım, delirmiş gibi konuşuyordum.

"Bana karşı delice fazla korumacılar," dedi Dana. Telefonuna baktığını göz ucuyla görebiliyordum.

"Peki, duvarda senin *fare* kostümü giydiğin bir fotoğraf mı gördüm?" diye sordum, kendimi efor sarf etmeye zorlayarak. "Bu küçük bir çocuk için biraz cesur bir kostüm seçimi."

"Hayır." Telefonunu kucağına koyarken güldü. "Yani, evet, gördün. Ama o, *Fındıkkıran*'da oynadığım zamandandı. Bale için, Cadılar Bayramı için değil."

"Ah," dedim, kafamı sallayarak. "Bu bir tık daha mantıklı."

"Aynen," dedi ve telefonunu tektar eline aldı.

Bowling salonuna gidene kadar genel olarak böyleydik, ortada hiç kıvılcım olmayan bir soru cevap seansı yapmıştık. Hiçbir sorunu yoktu ama bağ kurabiliyormuşuz gibi hissetmiyordum.

Ama *Mockingbird Lanes*'e[19] yürürken, *Acaba sadece yorgun muyum?* diye merak ettim. Dün gece neredeyse hiç uyuma-

19 Mockingbird Lanes, ABD'nin Nebraska eyaletindeki Omaha şehrinde bulunan

mıştım ve köpeğim de beni sabahın köründe uyandırmıştı, o yüzden belki de bu, kıvılcım eksikliğinden değil, benim *hissetme* becerisi eksikliğimdendi.

"Bailey!" diye bağırdı Dana, kalabalık bowling salonunun diğer ucuna seslenebilmek için bir kolunu kaldırarak.

Bakışlarını takip edip, ayakkabı tezgâhının önünde duran Eli ve Bailey'yi gördüm.

Kahretsin, görünüşe bakılırsa *hissetme* becerilerimde hiçbir sorun yoktu.

Bailey'nin üzerinde kot pantolon, kalın, yün bir kazak ve onun biraz nefret ettiği ama benim aşırı tatlı bulduğum kaplumbağa kabuğu gözlüğü vardı. Üstündekinin kirli beyaz rengi, saçlarını normalden daha parlak ve gözlerini daha açık bir yeşil gibi gösteriyordu. Eli onu duyabilmek için biraz eğildi. Bailey'nin hep kullandığı frezya losyonunun kokusunu alabildiğini biliyordum.

Elimi cebime sokup TUMS kutumu çıkardım. *Lanet olsun, bunları direkt damarlarıma enjekte edemez misin, Evren?*

"Hadi," dedi Dana. Orada durup dik dik onlara baktığımı fark etmemiştim.

Onu kalabalığın içinde takip ettim. Ayakkabı tezgâhına geldiğimizde, Eli bana genişçe sırıtıp, "Hiç kolunu bacağını kırdığın oldu mu?" diye sordu.

"Ne?" Bailey'ye kaçamak bir bakış attım, kaşlarının arası hafif kırışmış bir şekilde beni izliyordu.

"Az evvel Bay'e böyle antiasit atıp duruyor olduğun için kemiklerinin aşırı güçlü olabileceğini söylüyordum, öyle değil mi? Tüm o kalsiyum sayesinde," dedi. Dana da destekleyici bir şekilde kıkırdadı. "Seni tanıdığımdan beri o hapları atıp duruyorsun."

---

bir bowling salonu. -ed.n.

"İki parmağımı, bir bileğimi ve bir dirseğimi kırmış olduğumu belirtmekten üzgünlük duyarım," dedim, yüzüm ısınırken. "O yüzden teorin doğru değil."

Dördümüz ayakkabılarımızı alıp sıramıza giderken güldük. Eli'ın yorumunun beni nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım çünkü lanet olası bir mide yanması döngüsüne ihtiyacım yoktu. O sabah Doktor Bitz'le bir randevum vardı ve her ne kadar bana durmadan, *Senin hiçbir sorunun yok, Charlie. Bu sadece vücudunun strese tepkisi*, derken, bir çocukmuşum gibi hissetmiş olsam da kendimi bunu kafamda tekrarlarken buldum.

Dana'yla denemeye devam ettim ama o bana karşı hiç ilgi duymuyormuş gibi hissediyordum. Beni tanımaktansa Bailey ve Eli'yla takılmakla daha çok ilgileniyormuş gibiydi. Ki bu benim için bir sorun değildi.

O sırada Bailey, Eli'yla bayağı deniyormuş gibi görünüyordu ve... bundan *nefret* ettim.

Fazlasıyla deniyor olmasından nefret ettim. Çünkü... bu ne demekti şimdi?

Ama en çok bunun beni bu kadar kıskandırıyor olmasından nefret ettim.

39. BÖLÜM

Bailey

Charlie neden bu tişörtü giymek zorundaydı?

Eli'ın yanında, hakem masasında oturuyordum. Çocuğa ne demem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu çünkü hiçbir ortak noktamız yoktu ve bir kelimelik cevaplardan öteye gitmekte zorlanıyorduk. Ama Charlie ne zaman top atsa ya da topu bırakmak için uzansa, pantolonunun üstü ve tişörtünün altının arasında vücudu hafifçe belli oluyordu. Müstehcen falan değildi -hiçbir şekilde- ama ne kadar kaslı olduğunu, kedisiyle konuşabilmesi için FaceTime yaptığımızda üstü çıplakken ne kadar çekici göründüğünü hatırlatıyordu bana.

Ona yakın olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlatıyordu.

Charlie tek atış yaptı, ardından arkasını dönüp küçük oturma yerimize geçti.

"Bir dönüş yapacak gibi duruyor," dedim Eli'a, Charlie'nin sıradan çıkmasını izlerken.

"Aynen," diye cevap verdi, o da sıraya bakarak.

"Sıra sende," dedi Charlie, Dana'ya, ona alaycı bir şekilde sırıtarak. "Belki de bu sefer lobutları *devirmeyi* denemelisin."

"Haha," dedi Dana, orada dururken ona gülümsedi, ardından top almaya gitti. "Bunlar, güncel olarak altmış yedi puanı olan birine göre kendini beğenmiş sözcükler."

Flörtleşmesi neden bu kadar sinir bozucuydu? Charlie'den hoşlanmasını *istiyordum* ama bu kadar... bu kadar... neşeli olmak zorunda mıydı?

Karnımı ağrıtıyordu.

Charlie, "Seni iyi göstermek için kendimi geri çekiyorum," diye anons etti. "*Rica* ederim, Dana."

Dana, buna kıkırdadı. Charlie'nin TUMS haplarından birine ihtiyacım vardı.

Dana çenesini kaldırıp, "İşim bitince istersen topumu cilalayabilirsin," diyerek, onun alayına karşılık verdi. Ve... parmaklarımı sıkmama sebep olan bir gülümsemeyle ona baktı.

Tanrım, bu randevu daha da sinir bozucu olabilir miydi?

Yirmi dakika sonra, bu sorunun cevabının *TABİİ Kİ* olduğunu fark ettim.

"O konserde olduğuna inanamıyorum," dedi Eli, gülümseyip mükemmel dişlerini sergileyerek. "Dünya ne kadar küçük."

"Değil mi?" dedi Dana, gazozunu alırken gülerek. Eli'ın yanında dururken neredeyse onun kadar uzundu. "Mekânda maksimum elli kişi falan vardı. İkimiz de oradaymışız, şansa bak!" dedi.

"Sıra sende, E," dedi Charlie, hakem masasında yanıma otururarak. "Daha fazla bowling, daha az sohbet," diye mırıldandı.

Randevuya geldiğim kişinin, randevuya geldiğim uzun ve yakışıklı kişinin, bir top alıp sıraya yönelmeye hazırlanmasını izledim.

"Tekrar ayağın takılmasın," diye alay etti Dana, bu da Eli'ın arkasına dönüp ona aşırı tatlı, sahte bir bakış atmasına sebep oldu.

Tek atış yaptı ve geri geldiğinde, Charlie ona, "Yerime geç," dedi.

Eli, hakemliği ele almak için yanıma oturdu ve Charlie, "Hey, Eli... Sana Bailey'nin de önceden Alaska'da yaşadığını söylemiş miydim?" dedi.

Eli bana baktı. "Öyle mi? Neresindensin?"

"Fairbanks," dedim.

"Ah... Ben Eielson Hava Kuvvetleri Üssü'nde yaşıyordum," dedi, kendini işaret ederek. "Komşu sayılırız."

"Süper," diye cevap verdim kafamı sallayarak.

Ardından ikimiz de gülümseyip önümüzdeki sıralara baktık.

Düşün, seni aptal... Söyleyecek ilgi çekici bir şey düşün. Eli iyi birine benziyordu ve Charlie'nin bana nasıl hissettirdiğini unutmak için kendime gelmem lazımdı.

Charlie sekiz lobut devirdi, ben de Eli'a, "Hiç oraya gidiyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi, ardından omzunun üzerinden geri bakıp, "Sıra sende, Dana. Hazırlansan iyi edersin," dedi.

"Seni yenmeye mi?" Dana gülümseyip, "Aynen, çoktandır bunun üzerine çalışıyorum," dedi.

Kahretsin. Dana ve Eli, Charlie topunu düşürdüğünde onunla alay etmek için takım olduklarından beri aralarında aşırı flörtöz bir hava vardı. Ben ne dersem diyeyim ya da Charlie ne kadar komik bir şey yaparsa yapsın, bu ikisinin ilgisi sadece birbirilerinin üzerindeymiş gibiydi.

BANA bak, Eli! diye bağırmak istiyordum.

Sıra tekrar Charlie'ye geldi. İki lobut devirdi ama arkasını döndüğünde izleyen tek kişi bendim. Eli, Dana'ya gitmesi için işaret ediyordu, o da Eli'ı aşırı güldüren, fazlasıyla tatlı, dramatik bir selamlama yaptı.

"Arkadaşın kesinlikle bana âşık oluyor," diye samimiyetsizce mırıldandı Charlie, yanımdan geçip içeceğine doğru giderken.

Eli, Dana'yla sohbet etmeye çok meraklı olduğundan, ayağa kalkıp Charlie'yi takip ettim.

İkisinin de bize bakmadığından emin olup, "Bu arada, Eli bana asla ilgi duymuyor," dedim.

"Evet, fark ettim," dedi. "Ama bunu kişisel algılama. Senin küçük arkadaşın, ona tereyağından bahsettiğimde gülmedi bile."

"Ne?" O sabah yere tereyağı düşürmüş, ardından üstüne basmış, ayağı kayıp düşmüştü ve bir şekilde gözüne tereyağı girmişti. Bana bu aşırı komik hikâyeyi anlattığında, gülmekten gözlerimden gerçek anlamda yaş gelmişti. "Bence bu ikisi bizden hoşlanmadıkları için berbatlar."

"Bence de."

"Ama yine de dene," dedim, Dana'nın kafasını geri atıp Eli'a gülmesini izleyerek. "Aşırı iyi biri ve bence iyi anlaşırsınız. Yani... Eli burada olmasaydı, anlaşırdınız."

Delirmişim gibi bana baktı. Ama, "Denerim. Ve Eli, Chicago Cubs'a bayılıyor. Belki bu konuda konuşup ilgisini çekebilirsin."

"Bir çocuğu etkilemek için beyzbola ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana sadece bir bakış attı.

"Bu aşağılayıcı," diye mızmızlandım, hafifçe kaburgalarına dirsek atarak. "Belki de ona *Bailey'nin Spesiyali*'nden tattırmalıyım."

Bu, ağzı hareket etmese de gözlerinin gülümsemesine sebep oldu. "Kızartılmış ekmeğin üzerinde dana dili mi?"

Sesimi alçalttım, biraz daha yaklaştım ve "Hayır, Moldova... ama ellerim göğsünde olacak şekilde," dedim.

Gülmesini beklemiştim.

Ama bunun yerine, bana daha da çok yaklaşıp -ya da belki bunu ben hayal etmiştim- gözleri dudaklarımdayken, "Bunu sakın yapayım deme," dedi.

Tepemden bana bakarken bakışlarının yoğunluğuyla kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Onu öpmemi istemiyor musun?" diye sordum, neredeyse fısıldayarak, nefesim ciğerlerimde takılı kalmıştı.

"O senin bileceğin iş." Çenesini sıktı -sıkıp bırakıyordu- ve ardından, "Ama Moldova benim," dedi.

"Sıra senin, Charlie," diye bağırdı Eli.

Birbirimizden uzaklaştıktan sonra bowling salonunun sesleri kulağıma geri gelirken hızlıca gözlerimi kırptım.

Bu da neydi?

O an Charlie'nin yüzü değişti, yoğunluğu bir sırıtışa indi ve "Birkaç tek atış atıp aşka da tek atış atma vaktim geldi," dedi.

Beni ve tüm vücudumu enerjiyle titremeye bırakarak toplara yürüdü.

Oyundan sonra, dördümüz akşam yemeği için atıştırmalık barına gittik. Dana beni kenara çektiğinde, Charlie ve Eli tanıdıkları bir çocuk hakkında gülüşürlerken sepetler dolusu bowling salonu yiyeceklerimizi bekliyorduk.

"Ee, Eli'dan hoşlandın mı?" Önce çocuklara, ardından tekrar bana baktı. "Aşırı komik ve tatlı. Charlie seni ona ayarladığı için çok şanslısın."

"Aynen," dedim. "Dürüst olmak gerekirse onunla pek konuşmadık."

Kafasını salladı ve Eli'la Charlie'ye bakıp tekrar bana döndü.

"Ya sen Charlie hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Tatlı, değil mi?"

"Aynen," dedi, omuz silkerek. "Yani, iyi biri. Ama bence aramızda bir çekim yok."

Charlie'ye baktım ve partide Becca'ya bakarkenki yüzünü hatırladım, üzgün gülümsemesini. Ve kendini uzun zaman sonra ilk defa dışarı atmışken reddedilmesini istemiyordum. Özellikle de arkadaşları, sevgilisinden ayrıldığından beri bir keşiş olmuş gibi davranırlarken.

"Onu tanıyınca aşırı komik biri. Bir şans ver," dedim.

"Ona bir şansı yokken varmış gibi hissettirmek istemiyorum."

"Hayır, biliyorum." İç çektim, bunun daha kötü olacağını fark ederek. "Affedersin. Sadece, o benim arkadaşım ve ona birini bulmak istemiştim."

"Bence bu kadar yakın olmanız havalı," dedi Dana. "Erkek bir arkadaşım olmasını çok isterdim."

Charlie'ye bir kez daha baktım ve çokbilmiş sırıtışıyla gülümseyip, kot pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle tatlı görünürken, bunca zaman haklı olup olmadığını merak ettim. Sadece arkadaş olmak mümkün müydü? Çünkü onu izlerken hissettiğim şey kesinlikle arkadaşlıktan öteydi.

Kahretsin.

Masaya döndük ve gecenin geri kalanı da bowling gibi geçti. Charlie ve ben birbirimizi göstermeye çalıştık ama randevuda olduğumuz insanlar bize eşit şekilde ilgi duymuyormuş gibi görünüyorlardı.

Chicago Cubs'tan bahsettim. Ama Eli, "Cubs hayranı mısın?" diye sorunca, *hayır* dedim. Bu da tuhaf derecede sıkıcı, küçük sohbet denemelerimden birine döndü.

Gecenin sonunda, ceketlerimizi giyip bowling ayakkabılarımızı geri verirken, Dana bana, "Bu gece arabamı gidip Blondo'dan almam lazım, yeni tekerlekleri orada takıldı ve bunu hiç yapmak istemiyorum," dedi.

"Ben Blondo'da yaşıyorum," diye gönüllü oldu Eli. Sanki Dana'nın yeni tekerlek takılmış arabası hayatında duyduğu en iyi habermiş gibi gözleri parıldadı. "Eğer istersen eve giderken seni de yolda bırakabilirim."

Dana'nın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Ama bana bowlingden sonra benimle Target'a geleceğini söylemiştin," diye mızmızlandım.

"Eminim Charlie seninle gelir," dedi Eli, bana metaforik bir şekilde yol vererek. "Değil mi, Charlie?"

Çirkin bir ezik gibi hissediyordum.

"Tabii," dedi, sanki baştan savıldığım için nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırmış gibi gözleri üzerimdeydi. "Zaten gidip kedimi görmek istiyorum, böylece ona yeni bir oyuncak da götürebilirim."

Dana ve Eli neşeyle birbirlerine bakarken bize veda edip arabaya doğru gittiler. Ama Charlie ve ben, onun arabasına sessizlik içinde yürüdük, ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Araca gelince, "Gerçekten *ikimiz de* randevuya çıktığımız insanlar tarafından satıldık mı?" dedi.

O, kilidi açarken durdum. "Öyle görünüyor."

"Dana, ona üniversite hakkında soru sorduğumda bana ne dediğini söyledi mi sana?" diye sordu.

"Hayır."

"Uzağa mı gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın diye sordum. Anlarsın ya, sırf hayatına ilgi duyuyormuş gibi gözükmek için, değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet?"

Bana komik bir şekilde gözlerini devirdi. "Tam olarak şöyle dedi: *Şu an bir ilişki aramıyorum.*"

"*Kapa* çeneni!" Yan koltuğun kapısını açıp arabaya bindim. "*Senin* kibirli olduğunu düşünmesi, onun açısından çok kibirli bir davranış."

"Ve bu soruma cevap bile vermedi. Lanet olsun ki MCC'ye mi, Harvard'a mı yoksa Palyaçolar Üniversitesine mi gidecek, hâlâ hiçbir fikrim yok."

Gülmemeye çalıştım.

"Ve..." dedi hafifçe gülümseyerek. "Birinin yüzüne İLİŞKİ ARADIĞINI KİM SÖYLEDİ diye bağırmak kaba sayıldığından, bunu küçük kalbimde tutmak zorunda kaldım."

Bundan sonra gülmeye başladım. "*İlişki aradığını kim söyledi...* Harika bir söz."

"Ya öyle ya da, *Lanet olası bowling salonumdan çık,* diyecektim."

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken kahkaha atıyordum. "Yani, en azından seninle konuştu. Ben tüm gece Eli için neredeyse görünmezdim."

"Bence Dana ona büyü yaptı," dedi Charlie.

"Ne?"

"*Yeni Nesil* filmlerini hatırlıyor musun? Mal, Kral Ben'e büyü yapıp onu kendine âşık etmişti," Cebinden telefonunu çıkardı. "Kesin Dana da Eli'a öyle yaptı."

"Çünkü tek mantıklı açıklama bu, değil mi?"

"Aynen öyle." Charlie müziğini çalabilmek için Bluetooth'a bastı. "Bu arada, kimse bizi sevmediği için ve hiç umudumuz olmadığı için sonbahar balomuza birlikte gitmek ister misin?"

Bu kafamı hızlıca ona çevirmeme sebep oldu. "Sen şu an ciddi misin?"

Ciddi miydi? Baloya benimle *birlikte* mi gitmek istiyordu? Charlie'ye olan hislerimi bastırmak için çok çabalıyordum, onunla tüm resmî giyinme işlerine girişip kendimi tamamen kaybetmemek için dayanabilir miydim?

Kafasını sallayıp, "Tabii. Lise son sınıfız, o yüzden gitmezsem annem kalp krizi geçirir. Kimseden hoşlanmıyorum, o yüzden en azından seninle gidersek falan, eğleneceğimizi biliyor oluruz, değil mi?" dedi.

Bu mantıklıydı.

Mantıklıydı ve bir kalp kırma tarifi gibiydi. O yüzden tabii ki, "Tabii. Olur," dedim.

Sen bir aptalsın, Bailey.

"Güzel," dedi, tuvalete gitmek için benzinlikte durmak istediğimi söyleseydim de diyeceği gibi.

L Sokak'a döndü, ben de benim ondan hoşlanıyor olabileceğimin... aklına dahi gelip gelmediğini merak ettim. Colorado'dan beri aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu, buna gerçekten inanıyor muydu?

"Bu arada, küçükken o filmlere bayılırdım," dedim, takım elbise giymiş Charlieler kafamda dans ederken normal davranmaya çalışarak.

"*Yeni Nesil* filmlerine mi?" Sırıtıp, "Büyük ihtimalle bunu itiraf etmem hiç havalı değil ama ben de. Mal'le babasının şarkıları manyak bir şeydi," dedi.

"Az evvel gerçekten ***manyak bir şeydi*** mi dedin? Ve bunu *Do What You Gotta Do* için mi dedin?" derken gülüyordum.

Derin bir kahkaha attı ve cebine ulaşabilmek için arkasına yaslandı. "Baybay şarkının ismini biliyor. Tam bir gıcık."

"*Sensin* gıcık."

"O manyak şeyin her sözünü ezbere bilen bir gıcığım," dedi, ben ona gülerken bir antiasit alarak.

Benim de ezbere bildiğimi itiraf etmeme rağmen, bu beni kahkahalara boğdu.

Eve giderken yolda Target'a uğradık ve Charlie bunu Dana'yla yaşacağımdan tamamen daha farklı bir deneyim hâline getirdi.

İlk olarak, mağazanın önündeki stanttan sıcak patlamış mısır aldı çünkü ona göre alışveriş yapmak atıştırmalıklarla daha eğlenceliydi. O siparişini verirken dikkatim onda değildi, sadece insanları izliyordum ama iki küçük boy patlamış mısır istediğini duydum -biri tereyağlı, biri sade- ardından ikisini karıştırabilmek için büyük boy kutu istedi.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum," dedim alçak bir sesle, biraz da stanttaki görevli bu isteğe karşı aşırı sinirlenmiş göründüğü için.

Bana gülümseyişi, koyu gözlerinin kenarındaki kırışmalarla beraber, hafifçe kalbimi sızlattı. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken yakın bir an paylaşıyormuşuz gibi hissettim ve öpüşme anılarımız ânında akın akın aklıma geldi.

"Hiç kutum kalmamış, poşet versem olur mu?" diye sordu görevli.

Kafamı hızlıca arkama çevirip, kalbimin çarptığını fark ettim.

"Harika olur, teşekkürler," dedi Charlie. Bana döndüğünde yüzü sakindi. Sanki benim hissettiğimi *hissetmemiş* gibi.

Ne oluyordu be? Bunu hissetmiş *olmalıydı*, değil mi?

Tanrım, aradaki çekimleri anlama becerimi mi yitiriyordum?

"Neden buradayız ki?" diye sordu.

Target'a uğramak istememin tek sebebi, indirimdeyken almadığım bir elbisenin vicdan azabını çekmemdi. Bundan ona bahsettim ve yürürken yaslanabileceği bir şey olması için bir alışveriş arabası alırken, elbiseyi deneyip onun fikrini almam için beni ikna etti.

Elbiseyi bir deneme kabinine götürdüm ve kapıyı kapadıktan bir saniye sonra kafama bir mısır patlağı düştü. Patlağı silkeledim, kot pantolonumun düğmesine uzandım ve "Kes şunu, Sampson," dedim.

"Sıkılmayı sevmiyorum," dedi, kapımın karşısında durduğu yerinden, "Ve küçük kabinine mısır patlağı atmak bana zorlayıcı bir uğraş veriyor."

Bir mısır patlağı daha yanımdaki banka düştü.

Patlağı alıp duvarın üzerinden geri fırlattım. "İyi attım mı?"

"Zayıf bir atıştı, Mitchell," dedi. "Ben senin yerinde olsaydım, oradaki bankın üzerine çıkıp etrafa bakardım. Böylece bana isabet ettirme şansın artardı."

"Sadece bankın üzerinde durup bir çocuk gibi etrafa kaçamak bir şekilde bakmamı sağlayarak beni aptal gibi göstermeye çalışıyorsun," dedim, Charlie'nin diğer herkesten nasıl bu kadar daha eğlenceli olabildiğini merak ederek.

Bunu merak ederken kafama bir mısır patlağı düştü. Bir kez daha.

Üzerime mısır patlakları yağarken elbiseyi giydim, ardından bankın üstüne çıktım.

Ve kapıya baktığımda, tam yanında duruyordu. Yani, kapıya yaslanıyordu.

"Sen yapınca zorlayıcı olmuyor." Güldüm, yukarı kaldırığı yüzüne bakıyor olduğuma şaşırarak. "Mısırları kabinime çok kolay atıyorsun çünkü dev gibisin. Senin için kolay."

"Dışarı çık ve bana bu illa alman gereken elbiseyi göster," dedi, bana sırıtarak.

"Tamam," dedim, banktan aşağı inip dışarı çıkarken o tanıdık *şeyi* hissederek.

"Elbiseyi beğendim," dedi, gözleri her yerimi süzüyordu, ardından parmağıyla bana etrafımda dönmemi söyleyen bir hareket yaptı.

Döndüm, o da beğenerek kafasını salladı. "Küçük bir çocuğun teneffüste giyeceği bir şeye benziyor. Satın al."

"Bunun aradığım *estetik* olduğundan emin değilim," dedim, aynada elbiseye bakarak.

"Tamam o zaman... Bir müdürü, yeni bir öğrencinin iyi bir kız olduğuna ikna edecek bir şeye benziyor."

"Aman Tanrım," dedim, elbisenin arkasını görebilmek için dönerek. "Artık bu elbiseyi almak istediğimden emin değilim."

"Bekle, bekle, bekle," dedi, kafasını hafifçe eğip kollarını birleştirerek. "Çözdüm. Bir romantik komedide tuhaf bir yakın arkadaşın giyeceği bir şeye benziyor."

"Eğer beni elbiseyi satın almaya ikna etmeye çalışıyorsan, berbat bir iş çıkarıyorsun," dedim, üstümü değiştirmek için kabine dönerken.

"Satın alman için sana *yalvarıyorum*," dedi, sesinin hırıltısıyla kalbim neredeyse duruyordu. Orada durdum, yeni normalim olarak yorumlarını fazla analiz ederken aynanın karşısında donakaldım.

"Bu yalvarmak mıydı?" diye sordum yavaşça, umursamaz ve sakin konuşmaya çalışarak.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi, sözcükler tarafından neredeyse... yenilgiye uğramış gibi.

Bu da ne demekti? Elbiseyi bana yakıştırmış ve yakıştırmak istememiş miydi? Peki, bu beni ümitlendirmek istemediği

için miydi, yoksa bana karşı bir şeyler hissetmek istemediği için miydi?

"Ben gidip kedi oyuncağını alacağım."

"Ah." Sarsıcı konu değişimine hızlıca gözlerimi kırpıp elbiseyi çıkardım. "Peki."

"Evcil hayvanlar reyonuna gidiyorum, sen de beni orada bulabilirsin."

"Tamamdır," dedim, aramıza resmen bilerek mesafe koyuyormuş gibi hissederek.

Tam kabinin kapısını açarken telefonum titreşti. Telefonumu, tamamen Charlie'den kedi oyuncakları hakkında bir mesaj gelmiş olmasını bekleyerek çantamdan çıkardım.

Ama mesaj Zack'tendi.

Zack: Bilmem gerekiyor. Breaking Bad'i mi canlandırdın yoksa şifreni mi sıfırladın?

40. BÖLÜM

Charlie

"Aman Tanrım, Charlie!"

Bailey kocaman bir sırıtışla bana koşarken -gerçekten- elimdeki kedi nanesi dolu kuştan kafamı kaldırdım. Bir şekilde aynı anda hem çocuksu -bir çatıda Noel Baba'yı görmüş altı yaşında bir çocuk gibi- hem de çekici -sana tam olarak ne yapmak istediğini bilen bir kadın gibi- bir şekilde gülümsemeyi becerebiliyordu.

Bu beni yemin ederim ki delirtiyordu.

"Ne?" diye sordum, ardından iki kolumu da kavrayıp beni hafifçe sarstı.

"Az evvel ne olduğuna *inanamayacaksın*, seni lanet olası deha!"

"Bu, kulağa hoş geliyor," dedim, kollarımı bırakınca biraz hayal kırıklığına uğrayarak.

"Bana mesaj attı." Şarkı söylermiş gibi bir sesle cıyakladı. "Zack bana mesaj attı!"

Ne? Bunu söylemesini beklemiyordum, karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Aşırı mutlu görünüyordu ve bunun sebebi eski sevgilisinin ona mesaj atmasıydı.

Harika.

"Sana söylemiştim," dedim, boğazımı temizleyip vücudumu saran gerginliği görmezden gelmeye çalışarak. "Ne dedi?"

Telefonunu çıkarıp mesajı okudu, sanki daha önce hiç bu kadar mutlu olmamış gibi yüzü parlayarak. "Nasıl cevap vermeliyim?"

Ona cehenneme gitmesini söyle. Çocuk bariz bir şekilde aptaldı ve Bailey'yi hak etmiyordu, ama barışmaları benim için daha iyi olurdu, değil mi?

"Ben olsam belirsiz bir cevap verirdim, *Harika bir performansı kaçırdın diyelim,* gibi."

Bu, gülümsemesinin daha da genişlemesine sebep oldu. "Bu mükemmel bir cevap."

Bende bir şeylere vurma isteği yaratacak kadar tatlı, mutlu yavru köpek sesleri çıkararak mesajı göndermesini izledim ama ardından kafasını kaldırdı ve gülümsemesi kayboldu. "Bekle bir saniye."

"Ne oldu?" diye sordum, artık Zack'ten dolayı parlamıyor olmasına mutlu olmakla mutlu parıldamasını şimdiden özlemek arasında gidip gelerek.

Gözleri yüzümü süzdü, sanki derin düşüncelerdeymiş gibi. "Kız arkadaşı var."

Buna bir şey söylemedim.

"Dolayısıyla kız arkadaşı varsa bana mesaj atmamalı, değil mi? Başkasının erkek arkadaşına mesaj atan sürtük olmak istemiyorum."

Bailey'nin gerginlik kırışıklığı, kaşlarının arasında belirdi. Gözlerini biraz daha hızlıca kırptı.

"Belki de ayrılmışlardır," dedim, onu daha iyi hissettirmeye çalışırken, durumun bu olmadığını umarak. Tam bir pislik gibi.

"Belki de," diye mırıldandı. "Bence bunu öğrenmeliyim."

"Kötü bir fikir değil," diye cevap verdim, onu kaybettiğimi bilerek. Aklı artık bende -bizde- değildi. *Zack*'teydi.

Bundan neden bir anda bu kadar nefret etmiştim?

Ve kasalara doğru yürürken *kahretsin* ki kafama dank etti, gerçekten barışabilirlerdi.

Kahretsin.

Günlük olarak aklımdan geçen hipotezlerin arasında bunu hiç düşünmemiştim. Bu âna kadar.

Ve hayır. HAYIR. HAYIR.

Bu bizim için ne demek olurdu?

41. BÖLÜM

Bailey

"Ama her şey kontrolün altında," dedi Nekesa, sesinde biraz şüpheyle, öğlen yemeğini masaya koyup bir sandalyeye otururarak. "Değil mi?"

"Öyle." Tavuklu sandviçimle yanına otırup, "Bu sadece başka bir sinyaldi," dedim.

"Öyleyse, Target'ta alışveriş yapmayı, sana *Charlie karıncalanmaları* yaşatan şeyler listesine ekleyelim." Tüm bu sohbeti başlatan elbiseye baktı. "Tüm sinyallerin listesine."

"Artık bitti," diye ona güvence verdim, ikimizi de ikna etmeye çalışarak. "O gece yorgundum, Eli konusunda üzgündüm ve patlamış mısırı hatırlamasına duygulanmıştım. Tam bir *şans eseri üçlüsü*."

Birlikte Target'a gidişimizin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Mesajlaştığımız ya da birlikte çalıştığımız diğer tüm zamanlarda tamamen normaldim.

"Tabii." Sütünü açtı ve "Bu arada, Theo bunun olacağını biliyordu," dedi.

"Ne?" *Lanet olası Theo.*

"Yani, ona senin gerçek hislerin ve Breckenridge'te olanlardan bahsetmedim. Ama sahte sevgililiğinizin *sadece arkadaşız* havasını mahvedip mahvetmeyeceğini merak ediyordu."

Theo'nun meraklı düşüncesine karşı savunmacı hissederek çenemi kaldırdım. "Peki, yanılmış."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bay, *az evvel* dedin ki..."

Bir elim kaldırarak lafını kestim. "O. Yanılmış."

Hiç yanılmamıştı, bu arada. Sahte sevgililiğimiz her şeyi *gerçekten de* değiştirmişti. Artık Charlie basitçe benim komik iş arkadaşım değildi; sürekli olarak düşündüğüm kişiydi, sürekli olarak *beni* düşünmesini *dilediğim* kişiydi.

Zack'in hâlâ kız arkadaşıyla *birlikte olduğunu* öğrendiğimde, aşırı üzülmek yerine sadece *biraz* mutsuz olmuştum çünkü Charlie'ye aşırı odaklıydım.

Evet, kendisine karşı hisler *beslemiyormuşum* gibi davranmam gereken kişiydi. Çünkü eğer bunu öğrenirse, bu *sadece iş arkadaşı* olma durumumuzu mahvederdi.

"Tamam," dedi, yavaşça kafasını sallayıp pizzasına uzanarak. "Sen öyle diyorsan."

"Selam, kızlar." Dana, Nekesa'nın yanına oturdu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Nasıl gidiyor?"

Son bir haftadır, Dana katlanılamaz olmuştu. Eli'la birbirilerinden aşırı hoşlanıyorlardı ve bahsedebildiği tek şey buydu. Gökyüzünün mavi olduğunu söyleyebilirdiniz, o da Eli'ın göz renginden bahsederdi. Çöpün koktuğunu söyleyebilirdiniz, o da Eli'ın saçının nasıl koktuğuyla ilgili şiirsel bir konuşma yapardı.

Bu aynı anda hem aşırı tatlı hem de mide bulandırıcıydı.

"İyi," dedim, dil peynirimi açarak. "Aşk hastası adasında hayat nasıl?"

Bir önceki gece Eli'la nasıl beş saat boyunca Starbucks'ta ders çalıştıklarıyla ilgili heyecanlı bir hikâye anlatmaya başladı ve dürüst olmak gerekirse birlikte olmalarına biraz bayılıyordum. Dana hep en kibar arkadaşlarımdan biri olmuştu, herkese melek gibi iyi davranırdı. O yüzden büyük ihtimalle mutluluk parıltısını taşıma sırası ona gelmişti.

"Eli, Charlie'nin annesinin şehir dışına çıkacağını ve bu gece evine birkaç kişiyi davet edebileceğini söyledi," dedi, heyecanlı görünerek. "Sen gidecek misin?"

Charlie bana planından bahsetmişti ama teknik olarak beni davet etmemişti.

Davet etse gideceğimden değildi. Ona olan fazla hislerimi görmezden gelmek için çok çabalıyordum ve onunla yeni bir sosyal ortamda bulunmak bu gelişmeyi test etmek olurmuş gibi geliyordu.

Ayrıca, eğer Becca gelirse ve Charlie ona *öyle* bakarsa, yani, ölebilirdim.

"Sanmıyorum, arkadaşlarını pek tanımıyorum."

"Ben de tanımıyorum," dedi, süt kutusunu çalkalarken. "Ama beni ve Eli'ı tanıyorsun."

"Doğru. Evet, belki," diye cevap verdim, her ne kadar gitmemin imkânı olmasa da.

Sıfır.

Sanki şehrin diğer ucundaki okulundan sohbetimizi duymuş gibi, bir saat sonra bana mesaj attı.

Charlie: Ne yapıyorsun?

Ben: Çalışma salonundayım. Kitap okuyorum.

Charlie: Kitap, lütfen.

Gülümsedim ve mesaj attım:

Ben: Elmaslar ve Küller Krallığı.

Charlie: SANA ONU OKUMAKLA UĞRAŞMAMANI SÖYLEMİŞTİM!!! Sadece süper güçleri olan kraliyet üyelerinin sevişmesinden bahsediyor.

Ben: Bu tanımlamayla 10/10 okurdum.

Charlie: Küçük sapık.

Ben: Çok teşekkür ederim.

Bunu okumuş olduğuna hâlâ inanamıyordum. Charlie'nin annesi iyi bir okurdu. Annesi kitabın ne kadar harika olduğunu anlatırken heyecanlanınca, Charlie de denemeye karar vermişti.

Ve *nefret* etmişti. Geçen hafta ne kadar berbat olduğu konusunda bana yirmi dakika boyunca söylenmişti.

Cevap verdim:

Ben: Okumak subjektiftir. Sırf sen beğenmedin diye kötü olduğu anlamına gelmiyor.

Charlie: Bazen aşırı saçma şeyler söylüyorsun.

Ben: Sen de.

Charlie: Bu arada... eğer bu akşam evime insanları çağırırsam, sen de geleceksin, değil mi?

Mesajı okuyup, gelmemi istediği için hafif bir heyecan hissettim. Bunu her ne kadar sadece arkadaş olarak kastetmiş olsa da beni orada istemesi iyi hissettirmişti. Mesaj attım:

Ben: Sanmıyorum. Tüm hafta sonu edebiyat ödevimle uğraşmam lazım.

Charlie: Bazen aşırı saçma şeyler söylüyorsun. Sana adresimi mesaj atarım.

Gitmeyecektim ama ısrarı, günün geri kalanında beni iyi bir moda soktu.

Okuldan eve döndüğümde annem evdeydi, Scott'tan ise iz yoktu. Annem koltukta oturmuş, *Poldark* izliyordu -diziye yeni başlamıştı- ve ben içeri girince sırıttı.

"Bu gece çalışmıyor musun?" diye sordu, Tüy Yumağı göğsünün üstünde uyurken.

"Hayır, cumaları hiç çalışmıyorum," dedim, ayakkabılarımı çıkarıp Bay Yumuşak'ın kulaklarının arasını kaşımak için eğilerek.

"Yaşasın," dedi, heyecanla. "Scott'ın bu gece işi var, o yüzden pizza yemeye gitmek iyi olabilir diye düşündüm. Sadece sen ve ben, eski zamanlardaki gibi."

Daha önce hiçbir şey kulağa bu kadar iyi gelmemişti. Çantamı bırakıp, "Olur, hadi gidelim," dedim.

Saate baktı. "Saat dört buçuk."

"Tamam," Koltukta yanına oturup, "İki bölüm daha izleyip gidelim," dedim.

"Anlaştık."

Sadece ikimizin olması hoştu. En son baş başa bir akşam geçirişimizin üzerinden ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Ama bu, rahatlık gibi, ev gibi, yatıştırıcı her şey gibi hissettiriyordu. Değişmemiş hayatımın bir anıydı, sanki yeni ve tehditkâr olan her şey ufuktaki yerlerinden kaldırılmış gibiydi ve kendimi bunun varlığına sarıp uyumak istiyordum.

Diziye kendimizi o kadar kaptırmıştık ki kapattığımızda havanın kararmış olmasına şaşırdık.

"Boşuna aşırı acıkmamışım," dedi annem, anahtarlarını alırken. Ben de bu sırada ayakkabılarımı giyiyordum. "Öğlen yemeğinden beri bir şey yemedim."

"Aptal Ross Poldark," diye mırıldandım, bu da kafasını hızlıca kaldırmasına sebep oldu.

"Pardon, onun *aptal* olduğunu mu söyledin?" diye sordu.

"Ah, olamaz," dedim, neyin geleceğini bilerek kafamı sallarken, "Evet, Ross Poldark'ın aptal olduğunu söyledim," dedim.

Bana bakıp sırıttı ve işte, başlamıştık. Eskiden oynadığımız saçma, çocukça oyun geri gelmişti.

"Ross Poldark o kadar aptal ki savaşa gidip nişanlısını kuzeniyle bıraktı," dedi, evden çıkıp arkamızdan kapıyı kilitlerken.

"Ross Poldark *o kadar* aptal ki," dedim, arabaya yürürken, "saçlarını toplamadan sıcağın altında kocaman bir tarlayı tırpanladı."

"Ross Poldark o kadar aptal ki," dedi, otobana bağlanırken, "eski sevgilisiyle yatmaya giderken, nereye gittiğini karısına söylüyor."

Zio's'a gelince, kocaman şöminenin yanında bir masaya oturup pizzamızı sipariş ettik. Yanımızda başka kimse olmadığı için yüzde yüz kendim olabilmek çok iyi, çok rahat hissettiriyordu.

Biriyle ne kadar fazla zaman geçirirseniz geçirin, baş başa olmadığı sürece aynı olmaması garipti. Annemle takılmamın üzerinden *yıllar* geçmiş gibi hissediyordum, her ne kadar her gece onunla vakit geçiriyor olsam da.

Çünkü Scott hep yanımızda oluyordu.

Bize geldiğinde hiç yanlış bir şey *yapmıyordu* ama varlığıyla hava o kadar değişiyordu ki tanınmaz oluyordu.

Bunu çok özlemiştim.

Bunun melodramatik olduğunu biliyordum ama uzun zaman sonra annemin yanında nefes alabiliyor gibi hissediyordum.

"Baban sana taşınacağını söyledi mi?" diye sordu.

"Ne?" Bunu bu kadar sesli söylemek istememiştim ama duyduğuma inanamıyordum. Taşınıyor muydu?

Anneme baktım ve yüzündeki ifade her şeyi söyledi. Taşınıyordu ve sadece henüz bana söyleyememişti. Neyin daha depresif olduğundan emin değildim; bir daha çocukluk evime hiç giremeyecek olmam mı, yoksa babamın bana bunu söylemeyi düşünmemiş olması mı?

"Evi sattı ve şehirde bir apartmana taşınıyor, bunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Kafamı salladım ve altı yaşındayken Noel Baba'nın Barbie evimi bıraktığı, ben neşeyle çığlık atarken annemle babamın kahkaha attıkları salonu düşündüm. "Hayır."

"Sana hemen söyler diye düşünmüştüm," dedi endişeli görünerek. "En son ne zaman konuştunuz?"

"Ah, birkaç ay önce falan..."

"*Ne?*" Endişeli görünürken bana doğru biraz daha eğildi. "Bir anlaşmazlık falan mı yaşadınız? Neden bu kadar oldu?"

"Hiçbir anlaşmazlık yaşamadık," dedim, içten içe kafayı yemiyormuşum gibi davranmaya çalışarak. "Ben sadece, ah, onu ilk arayan hep bendim, o yüzden önceliği ona vermeye karar verdim. Yani o arayana kadar beklerim diye düşündüm."

"Ve aylardır aramadı mı? Ah, balım..." Annem masanın diğer ucuna geldi, yanımdaki sandalyeye oturdu ve bana yandan sarıldı. "Onun lanet olası problemi ne acaba?"

Omuz silktim ve ne diyeceğimi bilemedim ama bunu ona söylemek nedense kendimi babamın yokluğu konusunda daha iyi hissettirmişti. Daha az acılı. Annem üçlü grubumuzun bir parçasıydı, o yüzden onu tanıyordu, *bizi* tanıyordu. Dolayısıyla bunun tam olarak ne kadar kötü hissettirdiğini anladığını düşündüm.

"Sürpriz!"

Ahhh! Korkarak elimi göğsüme koydum, ardından annemin anlayışlı bakışlarından gözlerimi çekip sanki bizi senelerdir görmüyormuş gibi sırıtan Scott'ı gördüm. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, süslenmişti. Bu bana komik geldi. Çünkü önemli bir şeyi bölmüştü.

Ne oluyordu be?

Burada olduğu için öfkelenerek dişlerimi sıktım. Scott, hayatımıza geri dönmeden önce hepi topu birkaç saatin keyfini çıkarabilmiştik.

Annem beni bırakıp cıyakladı, sanki o da *Scott'ı* senelerdir görmüyormuş gibi. Ardından heyecanla, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Canım pizza çekti," dedi, hâlâ genişçe gülümseyerek.

"Aman Tanrım... Otur," dedi annem, onu gördüğüne aşırı mutlu bir şekilde. "Fazlasıyla yerimiz var."

Scott annemin karşısındaki sandalyeye otururken, hayal kırıklığıyla izledim.

"Tamam," dedi otururken. "Çok ısrar ettin."

Garsonu çağırıp bir şişe şarap sipariş etti. Bunun ona Breckenridge'te gittiğimiz et lokantasını hatırlattığı için en sevdiği klasiklerden olduğuyla ilgili boş boş konuştu. "Benim için çok özel bir geceydi çünkü yemek yerken bir aydınlanma yaşamıştım."

Charlie'nin ve benim o restoranda birbirimizin yemeklerini mahvetmemiz gözlerimin önüne geldi.

"Ne aydınlanması?" diye sordu annem, çenesini eline dayayarak.

"Masamıza baktım," dedi, sesini yumuşak ve tatlı olacak şekilde alçaltarak. "Herkes gülüyordu ve sonsuza dek mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu fark ettim."

Bana masal anlatma, diye düşündüm.

"Tabii... bir saat sonra seni buzda kıçının üzerine düşürdüm," dedi annem gülerek. "O yüzden sanırım bu erken bir aydınlanma olmuş."

Şirin bir kahkaha paylaştılar, ben de telefonumu çıkardım, onların birlikte zaman geçirmekten keyif almalarını dinlemek yerine saatlerce boş boş ekran kaydırmayı tercih ederek.

Bebeklik ettiğimi biliyordum ama bu berbat bir durumdu.

Onsuz çok güzel zaman geçiriyorduk.

Şimdiyse *onlar* bensiz güzel zaman geçiriyordu.

"Bailey."

"Ne?" Gözlerimi kaldırdım.

Scott gülümseyip, "Bir saniyeliğine benimle ilgilenebilir misin?" dedi.

"Ah, tabii. Olur." *Annemin ilgisini çalman yetmedi mi?* Kaşlarımı kaldırıp, "Ne oldu?" dedim.

"Şimdi, şöyle ki..." Scott annemin elini masanın üzerinden tuttu ve ona baktı. "Emily."

Annemle konuşuyorsa beni niye rahatsız etmişti?

Ona biraz daha yaklaşıp gülümsedi. "Seninle tanıştığımdan beri hayatım aynı değil. Her şey daha parlak, sesli, mutlu. Kızım bana neşenin ne demek olduğunu öğretti... Ama sen, Emily... Sen o neşeyi artırdın. Bin kat daha."

Bir saniye.

Kulaklarım çınlamaya ve başım dönmeye başladı. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.*

Bunun, benzediği şey olmasına imkân yoktu, özellikle de o kadar uzun süredir çıkmıyorlarken.

HAYIR.

Sandalyesinden kalkıp tek dizinin üzerine çöktü. Cebinden bir kutu çıkarıp anneme uzatınca kalbim hızlıca atmaya başladı.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Tanrım, lütfen, hayır. Lütfen bunu yapmasın.

"Benimle evlenir misin?"

Bunu söylediğinde ciğerlerimdeki nefes çekilmiş gibi hissettim. Gözleri dolan annem, bu istediği her şeymiş gibi

gülümserken elim ağzıma gitti. Hızlıca gözlerimi kırptım, restorandaki her şey bulanıklaştı.

Lütfen hayır de, diye düşündüm. Scott gözleri dolu bir şekilde anneme gülümserken kalbim göğsümde paramparça oldu.

"Evet," dedi annem, gülüp ağlayarak. Scott kutudan bir yüzük çıkarıp annemin parmağına takarken göğsüm sızladı. "Aman Tanrım!"

Scott ayağa kalktı ve etrafımızdaki insanlar alkışlarken annemle birbirlerine sarıldılar, ben de tüm dünyada yapayalnız olmanın hissiyatı içindeydim. Mantıken durumun bu olmadığını biliyordum ama kalbimdeki sızı ve karnımdaki özlem bunun tam tersini söylüyordu.

Yeni bir hayatın daha tekerlekleri dönmeye başlamışken, orada uyuşmuş bir şekilde oturdum. Hayatımın sonuna kadar annem ve Scott olacaktı.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu annem, bana sırıtıp elini tutmam için ona sarılmayı bırakarak.

"İnanamıyorum," dedim, kafamı sallayıp gülümsemek için kendimi fazlasıyla zorlayarak. Sandalyemin arkasından çantamı alıp omzuma attım. "Gitmem gerektiğini unutmuşum, Charlie'yle bir işim var. Evde konuşuruz, olur mu?"

"Ne?" diye sordu annem, gülümsemesi hafifçe düşerken. "Gidiyor musun?"

"Sadece... bir şey yapmam lazım," dedim, gözlerimi kırparak gözyaşlarımı tutmaya çalışıp ona kocaman gülümserken. "Ama siz kalıp kutlayın. Tebrikler!"

Elimden geldiğince hızlı yürüyerek çıkışa yöneldim çünkü ağlayıp annemin gecesini mahvetmek istemiyordum.

Bir şekilde, histerik hıçkırıklarla ağlamadan önce bir Walgreens'e[20] girmeyi başardım.

---

20 Walgreens, ABD'deki en büyük eczane zincirlerdinden biri. -ed.n.

42. BÖLÜM

Charlie

"Şuna bak," dedi Eli, Clark'ın içkilerini sakladığı dolabı açarak.

"Dostuuuuuum." Austin, *Jack* şişesini işaret ederken yüzüne pislik bir sırıtış oturdu. "Bu da ne böyle?"

"Aklından bile geçirme." Kafasının üzerinden uzanıp dolap kapağını kapattım. "Bu, pisliğe ait ve onun öğütlerinden birini dinlemektense tırnaklarımın sökülmesini tercih ederim."

Telefonum titreşti, cebimden çıkarıp baktım.

Bailey: Gelip beni alabilir misin?

Bunun beni bu kadar mutlu etmesinden nefret ettim. Tezgâha oturup mesaj attım:

Ben: Herhâlde. Senin araban nerede, dört göz?

Austin beyzbol çantasından on ikilik bira paketi çıkarıp buzdolabına koyarken, bu ikisinin tam olarak kaç kişiye partiden söz ettiklerini merak ettim.

Bailey: 132. Sokak ve merkez arasındaki Walgreens'teyim. Buraya yürüdüm çünkü annemle ben Zio's'ta akşam yemeği yerken Scott gelip ANNEME EVLENME TEKLİFİ ETTİ.

Kahretsin, kahretsin. Mesaj attım:

Ben: Annen ona cevap verdi mi?

Lütfen evet deme, diye düşündüm.

Bailey: Evet dedi.

Ben: Kaaahretsin. Sen iyi misin, Mitchell?

İyi değildi, iyi olmadığını biliyordum. Onu göremiyor olsam bile o an Bailey'nin suratının tam olarak nasıl göründüğünü biliyordum, bu yüzden içim çok kötü oldu.

Bailey: Restorandan koşarak çıktım. Şimdi de eczanede hüngür hüngür ağlıyorum ve beni eve götürmen için sana yalvarıyorum. Bu sorun değil, değil mi?

Ah. Partime gelmek istediği için mesaj atmamıştı, kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için atmıştı.

Mantıklıydı.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp tezgâhtan indim.

Ben: Tabii ki sorun değil. Sıkı dur, yoldayım.

"Parti iptal," dedim, telefonu kot pantolonuma sokup arkadaşlarımın hiçbiriyle göz teması kurmayarak. "Gitmem gerek."

"*Ne?*" diye sordu Austin inanamayarak. Sesini yükselterek, "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bu mümkün değil, dostum," dedi Eli, kafasını sallayıp göğsümü işaret ederek. "Ne oldu? Geri *çekilmeyeceksin*, seni lanet olası keşiş. Çoktan herkesi aradık."

"Çekilmem lazım, bu acil," dedim. Onlara Bailey'den bahsetmeye hiç niyetim yoktu. "Ve *şimdi* gitmem gerekiyor. Yarın geceye erteleyelim."

"*Lanet* olsun," diye mırıldandı Austin, tiksintiyle. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Becca'yla mı ilgili?"

"Ne?" diye sordum, Austin'in yüzündeki duygu değişimini izleyerek. Bu yorumla haddini aştığını biliyordu ama ne kastettiğini anlayabiliyordum. "*Onunla* ne alakası olabilir?"

Omuz silkip daha sessiz bir şekilde, "Sana sormak lazım," dedi.

"Sana mesaj atıyor, sen de zıplıyorsun," dedi Eli, ellerini evrensel *ben masumum* pozuyla havaya kaldırarak. "Buradaki pislik gibi davranmaya çalışmıyorum ama böyle yapıyorsun."

İçimden ona vurmak geldi çünkü pislik gibi *davranıyordu* ama haksız da değildi.

"Gerçekten gitmem lazım," dedim, ön kapıya yönelirken yanlarından geçerek. "Hadi. Size alternatif planlar için para veririm ve ne yapacaksak yarın yaparız."

"Çok kötü," diye homurdandı Eli. Tahminimce birasını almak için buzdolabını açarken sesi neredeyse somurtuyormuş gibi geliyordu. "Şimdi Dana'yı nereye götüreceğim?"

43. BÖLÜM

Bailey

Charlie, Walgreens'in önüne geldi ve arabasına bindiğim gibi bana acıyarak gülümsedi. "Yaaa, dört göz... Yüzün içimi acıtıyor."

Makyajımın biraz akmış olduğunu biliyordum. Ama tepkisi, tahminimden daha kötü olduğunu fark etmemi sağladı. Eczanede zaman öldürerek onu beklerken o kadar uyuşmuştum ki telefonumu çıkarıp yüzümü kontrol etmek aklıma bile gelmemişti.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," dedim kapıyı kapattıktan sonra. Yağmur yağmaya başlayınca camdan dışarıyı izledim.

"Beni evden çıkardığın için teşekkür ederim," diye cevap verdi, vitesi atarken. "Aşırı sıkılmıştım ama artık eğlenebileceğim biri var."

"Bir dakika... Bu gece evine insanlar gelmeyecek miydi?"

"Yarın," dedi, radyonun sesini açarken.

Evine gittik, yolda susmama izin verdiği için minnettardım. Mantıksız ve duygusal olarak çocukça davrandığımın farkındaydım. Belki de annem için mükemmel olması gereken anı,

oradan ayrılarak bozmuştum. Ama buna dair mantıklı bir argümanım yoktu.

Parçalanmış hissediyordum. Bu saçmaydı çünkü dünyanın sonu gelmemişti ve insanlar ölmüyordu; insanların ebeveynleri yeniden evlenebiliyordu.

Ama ben çok üzgündüm.

Bu, büyük ihtimalle benim olgunlaşmamış bir çocuk olduğum anlamına geliyordu. Ama annemin evleneceği gerçeğini her düşündüğümde göğsüme bir ağırlık çöküyordu. Artık kaçamadığım hayat değişikliklerine karşı hissettiğim bu panik... boğucuydu.

Ön camda hareket eden sileceklerin üzerinden geceye baktım ve her şey başlamadan önce ne kadar zamanım olduğunu merak ettim. Ailemden kalma küçük kalıntı silinip yeni bir şeye dönüşmeden önce...

Babamın taşındığını hatırlayarak titrek bir nefes aldım. Bunun üzerine, babam ve hayatındaki kadın, eski hayatlarından yeni hayatlarına taşınıyorlardı. Dünya ayaklarımın altında parçalanıp değişiyormuş gibi hissediyordum ve bunu yavaşlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben bir çocuk değildim, eskiyi geride bırakmaya alışacağımı biliyordum.

Ama kahretsin, bunu bırakmaya hazır değildim.

Bizi bırakmaya.

Bildiğim hayatı bırakmaya.

Çok yakında -bu gece de olabilirdi aslında- roller değişecekti. Artık dünyanın geri kalanı, incelediğimiz bir şey olarak sadece annem ve ben olmayacaktık. Annem ve *Scott* olacaktı, ben de eş olarak *onların* birlikte inceledikleri şeyin bir parçası olacaktım.

Binanın önüne gelince Charlie arabadan indi ve benim oturduğum yana gelip yere eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kendimi saçmalama havasında hissetmeyerek.

"Seni sırtımda taşıyacağım." Omzunun üzerinden bana baktı, yüzü ciddi ve şirindi. Ardından, "Atla, Bay," dedi.

Duraksadım ama sonra, *Ne olacak*, diye düşündüm.

Sırtına çıktım ve bu kendimi iyi hissetmemi sağladı. Kendimi Charlie'nin büyük vücuduna sarmak rahatlatıcıydı çünkü beni resmen -ve duygusal olarak- *taşıyormuş* gibi hissediyordum. Beni merdivenlerden yukarı taşıdı, ben de yanağımı güçlü sırtına yaslayıp gözlerimi kapadım.

Teşekkür ederim, Charlie.

Apartman dairesine girince beni koltuğun üstüne bıraktı. Ben bir şey diyemeden bana bakıp, "Bu gece şöyle geçecek. Hazır mısın?"

Gülümsemek istedim. "Hazırım."

"Televizyonun önüne bir battaniye çadırı kuracağım ve onun içinde seni favori berbat filmlerimle eğlendireceğim. Abur cubur yiyeceğiz, lanet olası krallarmışız gibi DoorDash'ten kendimize dondurma getirteceğiz ve konuşulmaması gereken şeyleri konuşmayacağız. Anladın mı?"

Bundan sonra gülümsedim, her ne kadar kibarlığı karşısında bir tık ağlamak istesem de. "Anladım."

O an, hayatımda gördüğüm en küçük beyaz köpek, koltuğa atladı. Bu andan önce sesini bile duymamıştım ama işte buradaydı.

"Selam, köpekçik," dedim, bir elimi uzatıp küçük kafasını severek.

"Bailey, Undertaker'la tanış."

Charlie'ye baktım. "Şaka yapıyorsun. Bu küçük şey Undertaker mı?"

Sadece omuz silkip uzaklaştı.

Battaniye almak için koridora gitti ve oradayken, "Hey, annenin telefonun numarası ne?" diye seslendi.

Annemin, onu bırakıp gitmemle şaşırmış suratını hayal ederken iç çektim. Bu sırada köpeğin kucağıma çıkmasına izin verdim. "Bu korkunç bir soru gibi."

"Sadece endişelenmesin diye burada kalacağını ona haber vermek istiyorum," dedi. "Ve bunu kendin yapmak zorunda kalmayasın diye."

Charlie'nin evinde kalmaya karar verecek kadar düşünmemiştim ama bunu kafaya takmak için fazla depresiftim. Ona numarayı verip iç çektim. Ben ne yapacaktım? Yani, belli ki annemin evlilik durumuna dair yapabileceğim bir şey yoktu ama gerçekten Scott'la ve onun çocuğuyla *yaşamak* zorunda mı kalacaktım? Scott'ın evine mi taşınacaktık?

Kızıyla bir oda paylaşmam gerekecek miydi?

Neredeyse hiç tanımadığım insanlarla tuhaf bir eve taşınmayı düşünürken gözyaşlarımın geri geldiğini hissettim.

"Dört göz..." Charlie oturma odasına bir kol dolusu battaniyeyle geri gelip, "Ayakkabılarını çıkarıp köpeği bırak, gidip mutfaktan atıştırmalık al. Geri geldiğinde senin için hazır olacağım," dedi.

"Tamam." Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa gittim, Charlie'nin evinden etkilenmiş bir şekilde. Bizimkinden *çok daha* iyiydi ve kilerleri iyi atıştırmalıklarla doluydu. Twizzlers, Vic's patlamış mısır, on ikilik diyet Pepsi kutusu ve bir kutu Twinkies aldım.

Geri çıktığımda, Charlie inşa işini, "Ta-da!" ile sundu. Oturma odasının büyük bir kısmını çadıra dönüştürmek için

mutfak sandalyeleri ve depolama kutuları kullanmıştı. Çadırın içine iki pofuduk yastıkla iki yorgan koymasını izledim.

"Yer yatağı mı yaptın?" diye sordum, tatlılığına şoke olarak.

Emekleyerek dışarı çıkıp, taşıdığım kucak dolusu paketlere baktı. "Seçimlerin iyi, dört göz."

"Teşekkür ederim," dedim, bileğimle gözlüğümü yukarı iterek.

"Battaniye çadırıma girebilirsin." Charlie iki eliyle de işaret etti, Vanda White'ın bir ödül paketine yaptığı gibi hareketler yaparak.

"Çok kibarsın."

Çadıra girip battaniyelere yayılırken atıştırmalıkları aramıza yığdık. Çalkantılı duygularıma rağmen Charlie'nin yanında yatıyor olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

Bu yollardan geçmiştim.

"İlk seçim benim berbat favorilerimden biri. *Napoleon Dynamite.*"

"Aman Tanrım."

"Biliyorum..." Filmi açıp, normalde bu filmi her izlediğimde güldüğümden -benim de berbat favorilerimden biriydi- daha fazla güldüren aşırı komik yorumlarda bulunmaya başladı. Filmi izlerken atıştırmalıkları paylaştık ve bana neredeyse her şeyi unutturdu.

Kapı zili çalınca Charlie emekleyerek çadırdan çıktı ve dondurmalarımızı aldı. Charlie için vanilyalı dondurma, benim için çikolatalı dondurma vardı ve battaniyelerin altında yatarken dondurmalarımıza gömüldük.

"Peki, dört göz... İyi misin?" diye sordu, ağzının önünde bir kaşık dondurma tutarken gözleri yüzümdeydi.

"Evet," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Şöyle ki," dedim, kaşığımı yalayıp boğazımın tekrar daraldığını hissederek. "Bizim evimize taşınıp kızıyla yaşamak isterse, iyi *olmayacağım.*"

Yutkundu. "Anlayabiliyorum."

"Yani, bunu nasıl yapabilirsin?" dedim, bunu hayal ederken sesim kurbağa gibi çıkmıştı. "Pek tanımadığın insanlarla başka bir insanın evine taşınmakta nasıl sorun görmeyebilirsin?"

Cevap vermedi ama kafasını sallayıp dondurma yerken şikâyet etmemi bölmedi.

"Taşınmaktan bahsetmişken, babam taşınıyor ve bana söylemedi. Peki, yani, çocuğuna taşındığını söylemeyi nasıl *unutabilirsin*? Aramasına gerek olmasa bile, bunu eski karına söylerken veya çocuğunun eski odasını toparlarken hiç mi aklına gelmedi?"

Charlie kaşığını kaldırdı. "Beni dinle. Benim de aşırı inatçı olduğumu biliyorsun. Ama belki de babanı aramalısın," dedi, kaşığını dondurmasına geri batırıp bir kaşık daha alarak. "Tüm bunları konuşmak için iyi biri olabilir."

"Bu ezikçe," dedim. "Ama eğer sesini duyarsam bir çocuk gibi duygusallaşabilirim."

"Bu çok mu kötü?" diye sordu, benimle dünyanın en kibar, en tatlı göz temasını kurarak.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı, o yüzden hızlıca gözlerimi kırpıp konuyu değiştirdim. "Karıştırmalıyız. Bana bir kaşık vanilyalı dondurma ver."

Alınmış gibi görünüyordu. "Paylaşmamı mı istiyorsun?"

Kutumdan biraz çikolatalı dondurma alıp Charlie'nin kutusuna koydum. "Al. *İkimiz* de paylaşalım."

"Bekle." Koca eliyle kolumu kavrayıp sahte bir sinirle, "Ya senin dondurmandan istemiyorsam?" dedi.

"Ah, istiyorsun," diye takıldım, çenemi kaldırarak. "Artık düşünebildiğin tek şey bu. Bunu ne kadar fazla istediğine *kafayı takmış* durumdasın."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkarken gözleri dudaklarıma indi. "Seni küçük dondurma cilvelisi."

Bunu sana verirken nasıl cilveli olabilirim, demek için ağzımı açtım, ardından donakaldım.

Tanrım, her şeyi unutup onunla flörtleşmemi sağlamak tam Charlie'nin işiydi.

Tekrar dudaklarıma baktı, sanki derin düşünceler içindeymiş gibi, ardından, "Dikkatimi dağıtmayı kes, filmi kaçırıyorum," dedi.

Saat üç gibi, çok fazla dondurma ve iki filmden sonra, ona baktım. Uyuyakalmıştı. Tatlı görünüyordu, bu da normal hâlinden biraz uzaktı. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri daha da belirgindi ve alnında hiç endişe çizgisi yoktu.

Dudakları yumuşak, çenesi rahattı ve bu saçma battaniye çadırında kalıp hiç çıkmamayı diledim.

Arkamı dönüp battaniyemi çektim. Eğer Charlie uyuyorsa, ben de uyusam iyi ederdim.

Ama bu o kadar kolay değildi.

Gözlerimi kapadım. Ama her kapadığımda, hayatımın nasıl değişeceğine dair endişelerim durmuyordu.

Artık nişanlı olduklarına göre, direkt birlikte yaşamak isteyecekler miydi?

Evlenmelerine ne kadar vardı?

Balayına çıkıp, yeni üvey kız kardeşimle beni evde yalnız bırakacaklar mıydı?

Scott'ın annesi ve babasıyla tanışmam gerekecek miydi? Benim büyükannem ve büyükbabam olmak isteyecekler miydi?

Gözlerimi açtım, ama ardından sadece televizyonla aydınlanan duvara baktım... ve düşünmeye *devam ettim.* Çünkü her ne kadar Her şey iyi olacak gibi şeyler düşünüp en iyisinin olmasını dilemek istiyor olsam da... gerçek olan şey, endişelendiğim her şeyin gerçekleşiyor olmasıydı.

Telefonuma uzandım -yastığımın yanındaydı, Charlie'de olduğum tüm süre boyunca görmezden gelmiştim- ve ekranını çevirdim. Okunmamış altı mesajım vardı, onları açarken iç çektim.

İlk beşi annemdendi.

Annem: Seni seviyorum, Bay... Bunu çözeceğiz.
Beni ara. Seni seviyorum.
Charlie'yle konuştum ve güvende olmana sevindim.
Seni özledim. Eğer konuşmak istersen mesaj at veya ara.

Sonuncusunu okuyamadım çünkü gözlerim yaşlarla doluydu. Bir bebek gibi davrandığımı biliyordum, olgunlaşmamış çaresiz bir ezik gibi. Çünkü o an tek istediğim şey annemin omzunda ağlamaktı.

Gözlerimi sildim ve diğer mesajın babamdan geldiğini gördüm.

Babam: Annen konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüş. İstediğin zaman ara veya mesaj at, Bay... Seni seviyorum.

Gözyaşlarım kontrolü ele alırken telefonu halıya bıraktım. Saçma olduğunu bilsem bile, ağlamayı durduramıyordum. Battaniye çadırının karanlığında yatıyor, özlemden -babama, anneme, bir zamanlar bir arada olan ailemize- bunalmış hissediyordum. Senelerdir ayrıydılar ama hayat sürekli karşımda değişirken, beni melankolik ve sisli hissettirmenin yollarını bulup dururken, yasla dolu bir boşluk hissediyordum.

Her şeyde sorun bulmayı ne zaman bırakacaktım?

"Bay."

Sırtımda Charlie'nin elini hissettim ama ona dönmek istemedim. Beni Colorado'da azıcık duygusal görmüştü ama beni hüngür hüngür ağlarken görmesi apayrı bir şeydi. Boğazımı temizledim ve normal konuşmaya çalıştım: "Efendim?"

"Bana dön."

Burnumu çektim. "İstemiyorum."

"Hadi," derken sesinde bir gülümseme duydum.

Battaniyenin ucuyla gözlerimi silip ona döndüm. Charlie bir koluna dayanmıştı, o yüzden benden yüksekte duruyordu. "Bana bakmasan olur mu?" dedim.

Bu, dudağının yarısının yukarı kalkmasına sebep oldu. "Ama şiş yanaklar ve kırmızı gözlerle çekici görünüyorsun. Gözlerimi üzerinden alamıyorum."

Gözlerimi devirdim ve öksürerek güldüm. "Tam bir pisliksin."

Gülümsemesi yok oldu ve "Karanlığın içinde tek başına ağlamamalısın. Beni uyandırmalıydın," dedi.

"Evet, tabii... şimdi anlıyorum. *Hey, Charlie, uyan. Bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamak üzereyim, bunu kaçırmak istemezsin.*"

Ardından *o da* gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Senin için buradayım," dedi. Karanlık battaniye çadırımızda yüzündeki ifade ciddiydi. "Arkadaşlar bunun için var."

Bu beni gülümsetti. "Aman Tanrım, Charlie... Sen az evvel bana karşı arkadaş duyguları beslediğini mi itiraf ettin? Sadece bir iş arkadaşın olmadığımı?"

Çenesini sıktı ve gözleri tüm yüzümü süzdü. "Belki."

"Bunu söylemeni istiyorum," diye takıldım. "*Sana arkadaş duyguları besliyorum, Bailey,* de."

"Sana iş arkadaşlığından öte olan duygular besliyor olabilirim," derken gözlerime bakıyordu.

Gözlerimi onun gözlerinden kaçıramayarak yutkundum. Bunu bilerek mi öyle söylemişti? Charlie'nin *gerçekten* bana karşı duyguları olabilir miydi? Ne zaman bir "an" paylaşsak, devamında benden hoşlanmadığını belli eden bir şey söylüyordu.

Ama... *hoşlanıyor* olabilir miydi? Nefes alarak, "Öyle mi?" demeyi başardım.

Bir elini uzatıp kapüşonlumun ipiyle oynadı ve yemin ederim ki bunu göğsümün ortasında hissettim. "Öyle," derken gözleri ipin üzerinde kaldı.

Kalbim gerçekten göğsümden fırlama riski altındaydı.

"Sadece ben öyle hissediyorum sanıyordum," dedim.

"Sadece sen öyle hissetmiyorsun," dedi ve koyu gözleri dudaklarıma gitti.

Kafasını eğerken, battaniye çadırının içindeki hava beklentiyle dolup ağırlaşırken nefesimi tuttum. Gözleri kapanıp dudakları dudaklarımı bulurken uzun kirpiklerini izledim. *Charlieliği* beni sararken iç çekip ellerimi yüzüne götürdüm, parmaklarım cildinin sıcaklığı ve yumuşaklığını ezberliyordu.

Parmaklarım yanaklarında hareket ederken bir ses çıkardı, bu da bana Colorado'daki öpüşme geri bildirimini hatırlattı. *Seni öperken ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum.* Kurnaz bir farkındalığım vardı.

Vücudu üzerimde durup bana doğru eğikken, kafamın altındaki yastık yumuşaktı ve dudakları her şeyi hatırlamış gibi. Breckenridge'teki çekyatta kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi hissettim.

Beni öperken dudakları sıcak, ağzı dondurmadan dolayı hâlâ tatlıydı. Yavaş ve derindi, yakalayıp bırakıyordu, tadıma baka baka öpücükler bırakıyordu.

Eli kapüşonlumun ipini bırakıp yere yerleşirken nefesindeki titremeyi duyabiliyordum, benimkine uyuyordu.

Bu hareketi vücutlarımızı daha da yaklaştırdı. Vücudunu direkt üzerime yerleştirdi ve bu hoşuma gitti. Charlie'nin üzerime uzanması nedense gelecek şeylere işaret ediyordu, beni hem heyecanlandırıp hem de geren şeylere.

Ellerimi hareket ettirip omuzlarına sardım, bu da elini bana daha da yaklaştırarak, kollarının üzerinde, direkt üstümde durmasını sağladı. Dudaklarını benimkilerden çekti, ben de gözlerimi açtım. Charlie... *çekici* görünüyordu, koyu gözleri bana bakarken bir tutam saçı kaşının üzerinden sarkıyordu.

Bu an uçup gitti. Sanki biri, *Yerlerinize!* demiş gibi. Ardından dudakları tekrar dudaklarımı buldu, daha meşgul ve ısrarlı bir şekilde. Beni öperken ellerimi sırtında gezdirdim, kayan parmak uçlarımla kürek kemiklerinin kaslı çıkıntılarını ezberleyerek.

Ellerim beline inerken dudaklarımız sıcaklaştı, nefeslerimiz daha da güçleşti. Üzerinde hâlâ tişörtü varken, bir bel nasıl ateşli ve yakın hissettirebilirdi, bilmiyordum. Ama ellerimi bel gamzelerinin olduğu bölgede gezdirirken aşırı ateşli hissettirdi. Kollarını indirip bir nevi plank pozisyonu alırken -vücutlarımızı birbirine uçuran bir plank- resmen nefes nefeseydim. Tüm vücudunu kendi vücudumda hissederken delice nefes alışımı duyabiliyordum, battaniye çadırında bana sesli geliyordu.

Bir ses çıkarmış olabilirdim, ardından dudaklarını boynuma indirip kafasını yakamın kenarına gömdü. Boğazımda dişlerini ve dilini hissettim, bu da şok içinde ona doğru yükselmeme sebep oldu, vücutlarımızı elektrik çarpmış gibi birbirine geri getiren bir şok içinde.

Ardından...

"Durmalıyız," diye fısıldadı. Sıcak nefesi kulağımdaydı.

Zorla açtığım gözlerim ağırdı. Bana dağınık saçlarının altından parlayan kahverengi gözleriyle dik dik bakarken, cazibenin vücut bulmuş hâli gibi görünüyordu. İç çekerek, "Ne?" dedim.

"Dün gece biraz duygusaldı ve ben bundan faydalanıyormuş gibi olmak istemiyorum," derken sıcak nefesi köprücük kemiğimdeydi.

"Ama faydalanmıyorsun," dedim, vücudunun beni yere bastırışmın, vücutlarımızın Charlie'nin yumuşak yer yatağında görünmez bir iz çıkarışının hissiyatını ezberlerken. "Bu ayrı bir şey."

"Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi, derin ve çatallı bir sesle. "Ama bence ikimiz de uyuyup bu âna kafalarımız daha yerindeyken dönersek daha iyi olur."

Beni tatlıca öptü, dudaklarıma bir söz gibi gelen bir öpücük bıraktı, ben de kafamı salladım. "Haklısın."

"Tanrım, bunu söylemeni seviyorum," diye alay etti, bana sırıtarak.

"Sadece beni genel olarak seviyorsun," diye ben de alay ettim, sert çenesinin kıvrımlarına dokunmak için bir parmağımı kaldırarak.

"Tabii ki seviyorum," dedi ama sırıtışı yok oldu ve sertçe yutkundu. "Artık uyumalıyız, dört göz. Birkaç saate gerçekliğe döneceğiz."

"Aynen," dedim, yüzünde gördüğüm ifadeden biraz rahatsız olarak ama ardından beni dudağımdan bir kez daha öpüp kollarını bana sarmak için hareket etti, sırtım önündeydi, ben de gördüğüm ifadenin sadece uykusuzluk olduğunu söyledim kendime. "İyi geceler, Charlie."

"İyi geceler, Bailey," derken nefesini ensemde hissettim.

44. BÖLÜM

Charlie

Yavaşça nefes aldığını duydum ve uyuyakaldığını anladım.

Ama benim nefes alışım dengesizdi çünkü iki kilometre koşmuşum gibi kalbim hızlıca atıyordu. Uyku, aklımın şu an olduğu yerden kilometrelerce uzaklıktaydı.

Aklım beni hırpalıyordu.

Ne yaptın? Ne yaptın? Lanet olsun ki ne yaptın, seni geri zekâlı aptal?

Mahvolmuştum.

Aşırı derecede mahvolmuştum.

Lanet olsun ki aşırı derecede mahvolmuştum.

Çünkü Bailey kollarımda, sanki ait olduğu yer burasıymış gibi bana sarılıyordu ve öyle olması için *yanıp tutuşuyordum.*

Tanrı aşkına, ait olduğu yer olmak istiyordum.

Kakao yağı kokan saçlarına burnumu gömüp sonsuza dek öyle kalabilmeyi diledim, hayatım boyunca tanıdığım tek şeye sarılarak. Ama öyle kalamazdım.

Onunla karanlıkta yatarken boğazım daraldı, kalkmadan önce kendime on dakika daha verdim.

Gitmeden önce.

Ama on dakika dolduğunda, kendime bir on dakika daha verdim.

Aşırı derecede mahvolmuştum.

45. BÖLÜM

Bailey

Uyandığımda nerede olduğumdan emin değildim.

Yukarıdan sarkan battaniyelerle çadır beni şaşırtmıştı. Ama kafamı çevirip Charlie'nin yastığını gördüğüm gibi her şeyi hatırladım.

"Charlie?" Oturdum, telefonumu aldım, saat dokuz buçuktu. Saçlarımı düzelttim ve çadırdan çıktım. Onu göremedim, ev sessizdi. "Neredesin?"

Kafamı koridora uzattım. Üstünü değiştirirken bir anda odaya dalmak falan istemiyordum, o yüzden bir bardak su almaya karar verdim. Mutfağa adım attığım anda notunu gördüm.

"Gitmem gerekti, evden kendin çıkabilirsin."

Ne? Notu tekrar okudum, kâğıdı çevirdim, ardından bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Neden beni uyandırmadan gitmişti? Ayrıca, ***evden kendin çıkabilirsin*** notu, bir önceki gece aramızda yaşananlar hakkında çok heyecanlıymış gibi bağırmıyordu. Ya da bana çikolatalı donutlara sürpriz yapmak için gitmiş gibi.

Ona bir mesaj attım.

Ben: Beni evinde yalnız başıma bıraktığına inanamıyorum, ezik. ;)

Yokluğu beni rahatsız etmişti ama büyük ihtimalle paranoyaklık ediyordum.

Birkaç dakika bekledim ama cevap vermeyince ayakkabılarımı ve ceketimi giyip çıktım. Charlie'nin annesinin evinde tek başıma takılmaya meraklı değildim. Bu beni arsız ve rahatsız hissettirmişti, sanki ait olmadığım yerde yakalanmayı bekliyormuşum gibi.

Ama binadan çıktıktan sonra -arkamdan kapısı kapanan binadan- arabamın olmadığını fark ettim. Kahretsin. Beni Charlie almıştı, bunu nasıl unutabilmiştim? Nereye gittiğini bilmediğimden onu rahatsız etmek istemiyordum, o yüzden bunun yerine Nekesa'ya mesaj attım.

Ben: Gelip beni alma şansın var mı? Cezalı olduğunu biliyorum ama eğer annenlere arabamın bozulduğunu söylersen...

Nekesa: Araban mı bozuldu?

Ben: Hayır ama durum karışık.

Nekesa: Neredesin?

Ben: Charlielerin oturduğu apartmanın önündeyim.

Nekesa: Charlie nerede?

Ben: Hiçbir fikrim yok.

Nekesa: Ah, Tanrım... yoldayım. Bana adresi at.

Nekesa'yı beklerken, aklımda geceyi tekrar tekrar canlandırdım. Ve daha da çelişki içine düştüm. Çünkü birbirimize olan hislerimizi itiraf etmemiş miydik? Yeni bir şeye ilerlememiş miydik?

Öyleyse mesajlaşma dostumun hâlâ bana cevap vermemiş olması ne demek oluyordu?

Paranoyak olmayı bırak, dedim kendi kendime.

Nekesa beni aldıktan sonra, ben olanları anlatırken *cezasız-beş dakika nefes alabilsin diye* bir Starbucks'a gittik.

Ve gerçekten de anlattım, her şeyi anlattım.

Evlilik teklifini, Charlie'nin beni almasını, tatlı battaniye çadırlarını ve oynaşmamızı anlattım.

Kahvesi boğazına kaçtıktan sonra kaşlarını kaşıyıp, "Ama gerçekten birbirinize karşı iş arkadaşlığından daha fazla hisleriniz olduğunu söylediniz, değil mi?" dedi.

Ah, Tanrım. Gerçekten de bunları söylemiştik.

İş arkadaşlığından daha fazla. Bu bir ilanıaşk sayılamazdı.

Hiçbir şey olmayan bir ânı, bir şey olduğuna yorumlayacak kadar duygusal mıydım? Söylediği şeyi düşünürken yüreğim ezildi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ama çok tatlı davranmıştı, ben de ona çok yakın hissetmiştim; kesinlikle *iş arkadaşlığı*'ndan daha fazla anlamı olmalıydı. Öpüşmemiz -kahretsin, öpüşmelerimiz- kesinlikle iş arkadaşı gibi hissettirmemişti.

Değil mi?

Yutkunup, "Aynen," dedim.

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi ve "Direkt *sadece iş arkadaşıyız, arkadaş değiliz* lafından bahsetmiş olma ihtimali var mı?"

"Hayır," dedim, bunu derken kendimden şüphe ederek. "Yani... *evet*, var. Ama sen orada değildin. Aramızdaki çekim..."

"Evde yalnızmışsınız, karanlıkmış, bir yatakta birlikte yatıyormuşsunuz." Nekesa kaşlarını kaldırıp devam etti: "O bir *erkek*, Bay. Bazen onlar..."

"Hayır." *Hayır.* Kafamı sallayıp, "Öyle değildi. İleri gitmek istemeyip bizi durduran oydu," dedim.

"Sadece ikinizin geceye farklı gözlerle bakmış olabileceğinizi söylemeye çalışıyorum, bu kadar."

Eve giderken, Nekesa'nın söyledikleri beni durdurdu, haklı olabilir miydi? Geceye farklı gözlerle mi *bakmıştık?* Onun için, benim için olduğundan daha az mı anlamlı olmuştu?

Ve lanet olsun ki neden mesajlarıma dönmüyordu?

Bizim apartmanın önüne geldiğimizde, Charlie'yle alakalı olan tüm düşüncelerim kayboldu çünkü gerçeklikle yüzleşme vaktim gelmişti.

Tanrım, bunu yapmayı *hiç* istemiyordum.

Annemi, bana sarılıp her şeyin iyi olacağını söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Çünkü onun için öyle olacaktı.

Harika yeni bir kocası olacaktı.

Kahretsin, ya Scott içerideydi ise? Ya bunu benimle, *birlikte* oturup tartışmak istedilerse?

Karnım ağrıyordu.

Ya hayatımızın artık nasıl olacağına çoktan karar verdilerse?

"Beni aldığın için teşekkürler," dedim, kemerimi çıkarıp kapımı açarken. "Tanrım, içeri girmeyi o kadar istemiyorum ki."

"Anlıyorum," dedi, anlayışlı bir gülümsemeyle. "Bol şans."

"Teşekkürler." Binaya girdim, elimden geldiğince yavaşça merdivenleri çıktım, ardından eve girmeden önce derin bir nefes aldım. Arkamdan kapıyı sessizce kapatıp, "Anne?" dedim.

Girişe çantamı bırakıp ayakkabılarımı çıkardım.

"Bay?" Annemin sesi odasındaymış gibiydi.

"Evet."

Yatak odasından çıktı -şükürler olsun ki tek başınaydı- ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. Nasıl hissettiğimi bilmediğini gözlerinden anlayabiliyordum. "Selam," dedi.

"Gittiğim için çok üzgünüm," dedim, yüzüne bakarken suçlulukla bunalmış hissederek. Scott'tan alacağı tek evlilik teklifi o olacaktı ve bundan bir parça eksilttiğim için kendimi kötü hissediyordum. "Umarım geceni mahvetmemiştir."

"Sorun değil," dedi, elimi tutup beni koltuğa çekerek. "Charlie nasıl?"

Yutkunmaya çalıştım ama boğazımda bir taş varmış gibi hissediyordum. "Bilirsin, tipik Charlie."

"Nişanlanmamla ilgili konuşabilir miyiz?" diye o kadar tatlı bir şekilde sordu ki bu beni üzdü. Sonsuza dek mutluluğuna gerginlik eklediğim için, kendime de ne kaybetmek üzere olduğum için üzüldüm.

Kafamı salladım ama bundan daha fazlasını yapamadım.

Sessizliğimle hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ardından, "Scott'tan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Scott'ın, Colorado'da Charlie'yle sevgi gösterisi konusunda alay etmesini düşündüm ve ondan aslında *hoşlandığımı*, sadece dünyamdaki yerinden hoşlanmadığımı fark ettim. Annem bunu anlar mıydı, bilmiyordum. "Ondan hoşlanmadığımdan değil, hayatımıza kattığı şeyi istemiyorum," dedim.

Kafasını eğdi. "O ne demek?"

Derin bir nefes alıp dürüst olmaya karar verdim.

"Taşınmak istemiyorum demek. Yani, onunla evlenirsen eminim onun evine taşınmak isteyeceksin ama ben garip bir eve taşınmak istemiyorum. Onunla yaşamak istemiyorum ve kesinlikle tamamen bir yabancı olan çocuğuyla da yaşamak istemiyorum. Bu nasıl normal hissettirebilir, eşyalarımı ve kendimi başkasının hayatına taşımak?"

Tekrar duygusallaşıyor olmamdan nefret ettim.

"Güzel bir evi var," dedi, uzanıp bir elini saçlarımdan geçirerek. "Aşırı tatlı, fazladan bir odası da var. Ve aşağı katta,

kimsenin kullanmadığı tamamlanmış bir salonla küçük bir bar var, o yüzden kendi apartman dairen gibi olur."

Onun evine taşınacağımızın onaylanmasıyla karnım ağrıdı, gerçekten. Görüşüm bulanıklaştı ve duygularımı kapatabilmeyi diledim.

"Bailey," dedi, sabırlı bir şekilde. "Değişimin zor olduğunu biliyorum ama eğer senin için iyi olduğunu düşünmeseydim buna katılmazdım."

İç çekip, "Biliyorum," dedim.

Her ne kadar bunu kastetmemiş olsam da. İyiliğimi istediğini biliyordum ama aynı zamanda da *her şey yoluna girecek* mottosuyla yaşayan bir optimistti.

"Kalbimde bunun harika olacağını biliyorum, Bay," dedi, ben küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşamaya devam ederek. "Buna sadece bir şans ver, olur mu?"

"Olur," dedim, kafamı sallayarak.

Hoşuma gitse de gitmese de bu iş gerçekleşecek gibi görünüyordu.

Annemle uzun uzun sohbet ettikten sonra, *Oynaşmamış olsaydık böyle yapardım,* diye düşünerek Charlie'yi aramayı denedim.

Ama telefonu açmadı. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa aramam sesli mesaja gitti.

Ben: Annem az evvel Scott'ın evine TAŞINACAĞIMIZI onayladı.

Ve iki saat sonra hâlâ cevap vermemişti.

Yani paranoyaklık etmemiştim.

Eğer bu bir başkası olsaydı, bana geri mesaj atmak için çok meşgul olduğunu düşünebilirdim.

Ama Charlie'yi tanıyordum.

İş programını biliyordum, bugün çalışmıyordu. Mesajlaşma alışkanlıklarını biliyordum, telefonu hep üstündeydi. Ailesinin programını da biliyordum, şehir dışındaydılar. O da evde yalnızdı.

Bana şimdiye kadar cevap vermemesinin hiçbir nedeni -ani bir kaza harici- olamazdı. O yüzden bunun sadece bir açıklaması vardı.

Beni oynaşma sonrası yok sayıyordu.

Charlie'nin beni reddetmesi gibi görünen şeyden korkmuş, kafam karışmış ve üzgün bir şekilde yatağıma yattım. Çünkü her ne kadar hep alışılmışın dışında olmuş olsak da -ilk önce birbirinden hoşlanmayan yabancılar, ardından iş arkadaşları, ardından da kısmen arkadaşlar olarak- daha önce hiç kendimi kötü hissettirecek bir şey yapmamıştı.

Hep *alay ediyordu* ama hiç kabalık etmemişti.

Tam bir pislik, diye düşündüm, Bay Yumuşak homurdanır gibi *miyaav* diye yatağıma atlarken. Tam, kocaman bir pislikti.

Çünkü beni tanıyordu, çok iyi *tanıyordu*. Neye endişelenip sinirimin bozulduğunu biliyordu ve böyle bir şeyin aklıma sonsuz taklalar attıracağını da *biliyordu*.

Ve belli ki umurunda değildi.

Belki de ilk başta olduğunu düşündüğüm gibi bir pislikti.

Bir tarafım sinirli olduğum için saçmaladığımı düşünüyordu çünkü Charlie teknik olarak bana hiçbir söz vermemişti.

Ama kızgın tarafım buna katılmıyordu. Çünkü kahretsin, bana sözler *vermişti*. Ne olduğumuzu adlandırmamış olabilirdik ama gözyaşlarımı öperek sildiğinde, bu bir sözdü. Ben ağlarken bana sarıldığında, bu bir sözdü.

Belki erkek arkadaşım olmak için bir söz değildi ama *bir şeyim* olmak için bir sözdü.

Benim *bir şeyim* olduğunu *biliyordu* ve ona ihtiyacım olduğunu bilmesine rağmen beni yalnız bırakmakta bir sorun görmemesini fazlasıyla kişisel algılamıştım. Eğer bana annesi ve erkek arkadaşıyla ilgili olan bir konuda mesaj atsaydı, ben cevap verirdim -şu anda bile- çünkü her şey bir yana, onun duygularını önemsiyordum.

O belli ki aynı şekilde hissetmiyordu.

Aramızda geçen her şeyin sadece koca bir yalan olduğunu fark ederken gözyaşlarımın gözlerimi yakmaya başladığını hissettim.

Ve ben bu yalana inanmıştım. Hepsine inanmıştım.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

46. BÖLÜM

Bailey

Derin bir nefes aldım, parlatıcı sürdüğüm dudaklarımı birbirine sürttüm ve çalışan girişinin kapısını açtım. Charlie beni tüm hafta sonu resmen görmezden gelmişti, şimdi de birlikte çalışmamız gerekecekti. Üzgün, kırgın ve aşırı öfkeliydim. Onun yanında nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Veya onun benim yanımda nasıl davranacağına dair.

Resepsiyonun arkasındaki bölgeye açılan arka kapıyı açarken karnımda kelebekler uçuşuyordu. Bir askıya montumu ve çantamı astım, derin bir nefes aldım ve girişlere giden kapıdan geçtim.

"Selam, Bailey."

Gözlerimi kırpıp dik dik Theo'nun yüzüne baktım. Geri bir adım attım -kişisel mesafeler konusunda kötüydü- ve "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Ah, çok kibarsın," diye alay etti, gülümseyip isim kartını düzelterek. "Bana istenmemiş hissetirmekte çok iyisin."

"Üzgünüm," dedim, saçmalığı kesip Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek isteyerek. "Sadece... Yani, sen salıları hiç çalışmıyorsun. Planda bugün Charlie yok muydu?"

"Evet," dedi, ofis eşyalarıyla dolu olan çekmeceyi açarken. "Bu hafta bir çeşit çatışması varmış, o yüzden mesailerimizi değiştik."

"Ah..." Yutkundum ve bir kutu zımba ucu almasını izledim. "Çatışma neymiş?"

"Söylemedi," diye mırıldandı Theo, zımbayı açıp doldurmaya başlayarak. "Söylediği tek şey, salı ve perşembenin ona uymayacağıydı."

Ne olduğunu fark ederken donakalmış bir şekilde orada durdum.

Kahretsin, Charlie tamamen benden kaçıyordu. Benden öylesine kaçıyor gibiydi ki beni görmek zorunda olmamak için *iş programını* değiştirmişti. Yokluğunun gerçekliğinin -yokluğunun arkasındaki *planlamanın*- farkına varırken karnım sıkıştı ve midem bulanıyormuş gibi hissettim.

Beni görmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Benimle aynı binada durmaya dayanamayacağı kadar acınası mıydım?

Kahretsin, öyle miydim?

Kollarında ağlarken, beni görmek istemeyeceği kadar -önce benimle oynaştıktan sonra- acınası ve çaresiz miydim? Charlie gerçekten de bu kadar zalim olabilir miydi?

Theo'yla hissiz, meşgul bir gece olmasına minnettar bir şekilde çalıştım. Otele, şehirde yapılan bölgesel bir DECA etkinliği yüzünden sürekli giriş yapılıyordu, o yüzden oda anahtarları ve aktivite bileklikleriyle uğraşırken Charlie'yi düşünmekten aklımı *kaybetmemeyi* başarabildim.

Ama işlerin yavaşladığı dakika, bunu yapmaya karar verdim.

İşi boş verdim, bilmem lazımdı.

Telefonumu çıkarıp Charlie'ye mesaj attım.

Ben: Benden kaçmak için mesai değiştirdiğine inanamıyorum. Konuşabilir miyiz? Ltfn bunu görmezden gelme.

Mesaj baloncuklarını görünce nefesim kesildi. Aman Tanrım, sonunda varlığımı kabul edecek miydi? Tırnak yedirten bir heyecanla baloncukların zıplamasını izledim.

Ardından -sonunda- bir mesaj belirdi.

Charlie: Bunu KONUŞMASAK olmaz mı, dört göz? Unutalım gitsin.

Bu mesajı üç kez okudum, her okumamla neredeyse kusma hissim daha da kötüleşerek. *Unutalım gitsin.*

Bunu biliyordum... Ama onun hakkında yanılmamış olmam yine de göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Charlie o geceden beri benden kaçıyor ve benden kaçmaya devam etmek istiyordu.

Aman Tanrım.

Annemle ilgili bir şey sormamıştı, nasıl olduğumu sormamıştı ya da acımasızca bir şey söyleyerek o geceyi geçiştirmeye çalışmamıştı. Hayır, sadece bunu unutmak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Normal arkadaşlığımıza geri mi dönmek istiyordu, yoksa bunu bile unutmak mı istiyordu?

Tekerlekli yatakları, battaniyeleri, beşikleri yerlerine koymak için depoya gittim. Ama oraya varınca sadece kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım.

Bu, katlanabileceğimden çok daha fazlaymış gibi geliyordu.

Kızlarla erkeklerin arkadaş olamayacağı konusunda beni hep uyarmıştı.

Görünüşe bakılırsa haklıydı.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

47. BÖLÜM

Charlie

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Mesajına bakıp tam bir pislik gibi hissettim. Ama lanet olsun... ne demem gerekiyordu? Gerçeği mi? Gerçeklik şuydu ki, evet, mesailerimi kesinlikle Bailey'den kaçmak için değiştirmiştim çünkü hislerime hâkim olamıyordum.

Ya da onunkilere.

Spotify çalma listemin sesini yükselttim ama müzik yardımcı olmadı. Conan Gray bunu sadece daha da kötüleştiriyordu -o her şeyi hep kötüleştiriyordu ama ben bu konuda bir mazoşisttim- ve Volbeat kafamda çınlayan düşünceleri boğmak konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Azıcık bile önemi olmayan saçma sapan, acınası düşünceleri.

Çünkü ben doğru olanı yapıyor, o gece var olmamış gibi davranıyordum.

Gerçekliği görmezden gelip sadece Bailey'yle *olmak* istiyor muydum? Lanet olsun ki evet. Onunla battaniye çadırındaki o gece... kahretsin, kelimelere dökebilir miydim? Çadırdan çıkıp onu yalnız bırakınca neredeyse ağlamak istemiştim.

O gece onu hiç öpmek istememiştim. Tek amacım onun üzüntüsünü azaltmaktı. Ama bana hayaller kurduran o koca gözleriyle yüzüme bakınca bencilce davranmıştım. Sağduyumu hiçe saymıştım ve kendimi ona kaptırmıştım, bana verdiği her şeyi alırken daha fazlasını istemiştim.

Lanet olası aptal.

Çünkü şimdi bencilliğim her şeyi mahvetmiş olabilirdi. Eğer onu öpmemiş olsaydım, her gün hayatımda olurdu, en azından birlikte çalıştığımız her gün.

Ama şimdi her şey bozulmuştu.

Ya bir ilişki istiyordu -ki bu olamazdı çünkü önünde sonunda aramızdaki şey mahvolurdu- ya da onu yalnız bıraktığım için bana o kadar kızgındı ki aramızdaki şey çoktan mahvolmuştu.

Ve korkunç olan şey de bir planımın olmamasıydı. Lanet olası hayatımda ilk defa, nasıl ilerlemem gerektiğini bilmiyordum. Mesailerimi tamamen ertelememden dolayı değiştirmiştim, ne yapmam gerektiğine karar verene kadar ondan uzak durmam gerekiyordu.

Çünkü bildiğim tek şey şu an onu görürsem veya onunla telefonda konuşursam onu tekrar öpmek veya ona çıkma teklifi etmek gibi aptalca bir şey yapacağımdı.

Beni sonsuza kadar sevmesi için yalvaracağımdı.

Ve tüm bu şeyler Charlie ve Bailey'nin kesin ölümüne çıkıyordu.

Hayır, hiçbir şeyin değişmemesi için bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktım.

Eğer sonsuza dek uzaklaşacak kadar benden çoktan nefret etmeye başlamadıysa...

48. BÖLÜM

Bailey

"Dolayısıyla tüm bodrum katı senin olabilir." Scott, *tüm bunlar senin* dermiş gibi bir kolunu uzattı, ben de evinin tamamlanmış alt katına olan bakışlarını takip ettim. "Kendi evin gibi olur."

Ona gülümseyip kafamı salladım. "Süper."

Annem bana kocaman, destekleyici bir şekilde gülümsedi. Denediğim için mutlu olduğunu görebiliyordum. Sonunda hiçbir seçeneğim olmadığını fark etmiştim, o yüzden bunun elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalışabileceğimi düşünmüştüm.

Scott evini gezdirmeyi bitirip -bir ay içinde *bizim* evimiz olacaktı- annemle beni şehir merkezinde yemek yemeye götürdü. Taşınmayı -bu bir ay sonra olacaktı- düğünlerini -altı ay sonra- ve gidecekleri balayını -Bora Bora- heyecanla tartışıyorlardı, ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağzıma patates kızartması tıktım.

Çünkü eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Tüm varlığımla Scott'a karşı ve hayatıma yapılan tüm bu değişime karşı savaşmak istiyordum.

Bunun yerine burnumdan nefes alıp her şeyin iyi olacağına inanmaya çalıştım.

Son patates kızartmamı yerken telefonum çaldı, ben de açtım çünkü Nekesa olduğunu görebiliyordum.

"Alo?"

"Selam, ah, bana gelebilir misin?" Ağlıyordu. "Yani, şu anda?"

"İyi misin?"

"Evet," dedi ve burnunu çekti. "Hayır. Yani, fiziksel olarak iyiyim, ama... Aaron'la ben ayrıldık..."

Ağlamaya başladı, ben de, "Yoldayım," derken anneme baktım.

Evlerine geldiğimde Nekesa yalnızdı. Gözlerinin kenarlarında akmış rimel vardı ve burnu kıpkırmızı olmuştu. Ona sarıldığımda, boynumda ağladı. Onun için üzüldüm.

Sonunda biraz sakinleşince mutfağa gittik, o bir taburede oturup ne olduğunu bana anlatırken ben de ona çay yaptım.

"Şöyle ki geçen gece, Theo işten eve beni bırakırken beni öptü."

"*Ne?*" dedim, neredeyse bağırarak. "Theo seni *öptü* mü?"

Aşırı üzgün bir şekilde kafasını salladı. "Öptü, ben de onu durdurmadım."

Bitirmesine izin verip, aniden gelen bir suçluluk dalgası midemi bulandırırken sadece ona baktım.

"Ona bir süredir bir şeyler hissediyordum ve bunun yüzde doksan dokuz olarak arkadaşlık olduğuna emindim. Ama beni öpünce... ben, ah, sanırım ona izin verdim. Anlayabilmek için."

"Aman Tanrım," dedim, aşırı şaşkın bir şekilde.

"Biliyorum," dedi, kafasını sallayarak. "Sadece iki saniye falan sürdü, ardından ben kesinlikle arkadaşlık olduğundan emin olarak geri çekildim ama bunu Aaron'a söyleyince... o *çıldırdı.*"

"Ona söyledin mi?" Gerisini beklerken gözlerimin fal taşı gibi açıldığının farkındaydım ama bunda parmağım olduğu hissini üstümden atamıyordum. Eğer ona bir şeyler söylemiş olsaydım veya Theo'nun bir tık pislik olduğunu düşündüğümü söyleseydim, sonuç değişir miydi?

"Söylemek zorundaydım," dedi, burnunu çekerek. "Dürüst olmam gerekiyordu çünkü onu seviyorum, değil mi? O yüzden bunu, *Ona karşı bir ilgim yok, bu sadece aptalca bir andı*, diye ekleyerek söyledim, o da kafayı yedi. Theo'yu öldüreceğini söyledi, ben de ona öldürmemesini söyleyince ağlamaya başladı, Bay."

"Ah, olamaz," dedim, ikisi için de berbat hissederek. "Ağladı mı?"

"Beni sevdiğini... ama belli ki bana veremeyeceği bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledi," dedi boğuk, gergin bir sesle.

Flörtleştiklerini gördüğümde *neden* üstüne gitmemiştim? Charlie'yle olan o aptal iddiamıza neden ayak uydurmuştum? Suçluluk içimi kemiriyordu çünkü bunun kısmen benim suçum olduğunu *biliyordum.*

"Tatlım," dedim kollarımı ona dolayarak. "Çok üzgünüm. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğuna eminim, ardından sana dönecektir. Seni çok seviyor."

Onu bıraktığımda gözlerini silip derin bir nefes aldı. "Sorun şu ki, Bay, hepsi benim suçum. Bir erkek arkadaşım olmasına rağmen, her ne kadar teknik olarak bir şey olmuyor olsa da Theo'yla çok fazla yakındım."

Yutkundum ve daha berbat hissedemeyeceğimi düşündüm.

Kafasını salladı. "Tüm algılarımı kaybettim. Tanrım, keşke geri dönüp aramıza mesafe koyabilsem, anlıyor musun?"

Pekâlâ... Yanılmıştım. Kesinlikle daha berbat hissedebilirdim.

Gözlerinin içine bakamıyordum. Çünkü içgüdülerimin onu uyarmam gerektiğini söylediği her bir saniye beni lanetliyordu. Her ne kadar erkek bir arkadaşıyla ne kadar yakın olabileceğini söylemek bana düşmese de belki de tüm tuhaflığı içime atıp onunla bu konu hakkında konuşabilirdim. O yüzden sadece, "Evet," dedim.

"Neden bana tokat atmadın?" Gözlerini devirdi. "Bir dahakine bir erkekle aptalca davrandığımda lütfen bana tokat atar mısın? Bunu en kibar en yakın arkadaş hareketi olarak göreceğim, söz veriyorum."

Evet, ben kesinlikle şeytandım. En. Kötü. Arkadaştım.

"Hâlâ Charlie'den haber yok mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim, sadece adını anmak bile kalbimi acıtırken yüzüme bir *her neyse* ifadesi oturtarak. "Ama şu an bunu düşünmene gerek yok."

"Lütfen? Lütfen kendi saçmalığım dışında bir şey düşünmeme izin ver."

Omuz silktim, her ne kadar duygusuzluğun tam tersini hissediyor olsam da. Arkadaşımı özlediğim için hüngür hüngür ağlama ve onu bulup -aşırı sinirli olduğum için- ağır bir yumruk atma isteklerim arasında gidip geliyordum. "Tamam. Evet, hâlâ haber yok. Sanırım resmî olarak *eskiden tanıdığım biri* oldu," derken sesimi normal tuttum.

"Bu nasıl iş, dostum?" dedi Nekesa, siniri bozulmuş gibi. "Romantik hisler konusunda farklı bakış açılarına sahip olmanızı anlayabiliyorum ama o senin *en yakın* arkadaşındı. Seni nasıl böyle bırakabilir?"

Burnumu kırıştırdım. "*Sen* benim en yakın arkadaşımsın."

"Biliyorum," dedi. "Ama o da öyle. İkinizin arasında şu *ânında arkadaşlık* çekiminden var."

"Vardı," diye düzelttim, boğazımı temizleyerek gerginliği de temizlemeye çalışarak.

"Vardı," diye iç çekerek bana katıldı. "Tanrım, acınasıyız."

"Doğru."

"Pizza sipariş edelim mi?"

Büyük boy sucuklu pizza söyleyip, arka arkaya *Ted Lasso* izlerken pizzayı direkt kutusundan yedik. Bu tam olarak rahatlatıcı bir programdı ve gerçekten daha iyi hissetmemizi sağlamıştı. Hatta o kadar daha iyi hissetmiştik ki Dana ikimize de mesaj atıp o gece Applebee's'te Eli'la doğum günü yemeklerine katılıp katılmayacağımızı sorduğunda -doğum günleri resmen aynıydı, aşırı tatlı, değil mi?- ikimiz de katılmaya karar verdik.

Charlie'nin orada olmayacağının güvencesini aldıktan sonra, tabii ki.

Birbirimizin saçlarını maşalayıp kuyruklu göz kalemi ve mükemmel ojeler gibi detaylara fazla dikkat ederek acele etmeden hazırlandık. Ben Nekesa'nın kırmızı siyah ekoseli eteğini ve pofuduk kazağını ödünç aldım, o da parlak turuncu bir elbise giydi.

Restorana girdiğimizde iyi hissediyorduk.

Ta ki onları görene kadar.

Dana ve Eli tanımadığım birkaç insanla daha birlikte, karşılıklı oturmuş, gülüyorlardı. Masanın ortasına yığılmış birkaç hediyeyle aşırı eğleniyormuş gibi görünüyorlardı.

Ama aynı zamanda masada, iş kıyafetleriyle, Planet Funnn'dan yeni çıkmışlar gibi görünen Charlie ve Theo da vardı.

Ânında nefes alamıyormuşum gibi hissettim ve bana böyle hissettirdiği için Charlie'den nefret ettim. Umursamak

istemiyordum ama kulaklarımdaki çınlama ve yanaklarımdaki sıcaklık başka bir hikâye anlatıyordu.

"Kahretsin," dedi Nekesa bana, ağzının kenarından. "Evren bizimle dalga mı geçiyor?"

Onu neredeyse duymamıştım çünkü hain gözlerim Charlie'nin görüntüsünü içlerine çekiyorlardı. *Tanrım, onu çok özlemiştim...* Ve daha bir hafta olmamıştı bile. Bunun her ne kadar sorun olmadığını söylemiş olsam da işin aslı hayatımda bir boşluk bıraktığıydı.

Öpüşen Charlie değil, *o çocuğu* o kadar da iyi tanımıyordum.

Ama gün içinde otuz kere mesajlaştığım ve birçok gün telefonda konuştuğum iş arkadaşım/arkadaşım Charlie, beni sızlayan bir boşlukla bırakmıştı.

Gerçekten sadece bir hafta mı olmuştu?

"Hadi, yapalım şunu," dedi Nekesa, bana *aşırı havalıyım* bakışını atarak. "Sadece oturup eğlenmeye çalışalım."

"Bu zor bir görev," diye mırıldandım.

"Sadece dene," dedi, ardından masanın etrafından dolaşıp Dana ve Theo'nun arasındaki boş sandalyeye oturdu. Diğer tek boş sandalye Charlie'nin yanındakiydi ve bacaklarımı o yöne ilerlemeye zorlayacak kadar zihinsel olarak güçlü olduğumdan emin değildim.

Kahretsin.

Zihinsel belamı duymuş gibi, gözleri bana döndü. Ama doğru şeyi yapıp bakışlarını kaçırmak -ya da en azından tuhaf görünmek- yerine bana kibirli bir şekilde sırıttı.

Ciddi miydi?

İçimdeki Nekesa'yı bulup boş sandalyeye yöneldim, her ne kadar cehennemin aşırı sıcak alevlerinde oturmayı tercih edecek olsam da. Dikkatimi direkt Dana ve Eli'a verdim.

"Doğum gününüz kutlu olsun, çocuklar," dedim, dudaklarımı neşeli bir gülümsemeye iterek. "Karaokeyi kaçırdım mı?"

Theo'nun Nekesa'ya arabasının tamirde olmasıyla alakalı bir şey dediğini duyabiliyordum, bu da doğum günü çiftini tanımamasına rağmen neden burada olduğunu açıklıyordu.

"Sanırım," dedi Dana, Eli'ın benimle ilgilenmemiş olmasına minnettar olduğum için aşırı mutlu görünerek. "Beş dakikaya başlıyor."

"Güzel," diye mırıldandım.

Masanın karşısına baktım, Nekesa derin bir şekilde Theo'yla konuşuyordu. Belli etmeyerek, eğilip daha da yaklaşmaya çalışırken bir ses duydum:

"Daha eğilirsen sandalyenden düşeceksin, dört göz."

Charlie'ye baktım, daha önce binlerce kez gördüğüm alaylı gülümsemesi vardı yüzünde. Bu beni sinirlendirdi. Her şey normalmiş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Ona çok sahte bir gülümseme verdim -dişlerimi gösterdim- ve sandalyemde ondan uzaklaştım.

Dana'ya bir şey söylemek üzereydim ki Charlie, "Şarkı mı söyleyeceksin?" dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

Bara doğru kafasını salladı. "Karaoke başlayınca. Şarkı söyleyecek misin, Mitchell?"

"Sanmıyorum," dedim, sadece beni rahat bırakmasını dileyerek.

Eli'ın ona bir şey dediğini duydum, ardından Nekesa, Charlie ve Eli bir sohbete daldılar. O yüzden sadece orada, yalnız bir ezik gibi iki sohbetin arasında kalmış bir şekilde oturdum. Çaresizce eve gitmek istiyordum ama aynı zamanda Nekesa'yı ağlarken görmediğime sevindiğim için onun mutluluğu adına çenemi kapayıp bir süre daha dayanacaktım.

Anlarsınız, onu üzmekte parmağım olduğu için.

Karaoke başladı ve sonunda rahatlayabildim. Daha çok, Charlie konuşmayı bırakıp diğer herkes konuşmaya başladığı için. Dana ve Eli, Camila Cabello ve Shawn Mendes'ten *Senorita*'yı söylediler ve gerçekten iyiydiler.

Ve öncesinden daha da tatlıydılar.

Mükemmel bir çifttiler. Ve bu midemi bulandırıyordu.

Nekesa çıkıp *Party In The USA*'yi söyledi. Berbattı ama herkes eşlik etti, o yüzden eğlenceliydi. Sıradaki şarkının melodisinin başladığını duyduğumda Eli'la c Cyrus'ı tartışmanın ortasındaydım.

Hayır.

Gözlerimi kapadım ve karaoke sahnesine bakmayı reddettim.

"Bailey," dedi Charlie, mikrofona, "Bailey Mitchell. Gelip benimle şarkı söyle."

Do What You Gotta Do çalmaya ve Charlie de Disney şarkısını söyleme başladı. Kötü bir şekilde.

Bu şarkıyı söylediğini duymak dişlerimi sıkıp ellerimi yumruk yapmama sebep oldu. Bu bana ne olduğumuzu, birlikte ne kadar harika olduğumuzu ve bunu ne kadar kolay fırlatıp attığını hatırlatmıştı.

Ve şimdi, hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğimizi mi sanıyordu?

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim, buradan lanet olsun ki çıkmam lazımdı. Havaya, mesafeye, Charliesizliğe ihtiyacım vardı. Yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve tam mekândan çıkmak için kapıları ittiğimde, şarkı söylemeyi bırakıp mikrofona, "Bailey!" dediğini duydum.

Hayır.

Durmayacak, geri gitmeyecektim.

Binanın yanına, görüş alanı dışına gittim ve iki elimle birden ensemi ovdum.

"Bailey?" Charlie koşarak köşeyi döndü. Kafası karışmış, sanki onunla oynamak istememiş olmama nedense şoke olmuş gibiydi. Göğsümde bir şeyin kıvılcımlandığını hissettim.

"Tanrı aşkına, Charlie, beni yalnız bırakabilir misin?" Kollarımı iki yanıma salıp iç çekim. "Zaten bu konuda iyisin, o yüzden kolay olmalı."

Boğazından bir ses çıkardı, yüzü acı dolu duruyordu. Suçlu duruyordu, sanki pislik gibi davrandığını biliyormuş gibi. "Seni yalnız bırakmadım, ben sadece..."

"Beni *resmen* annenin evinde yalnız bıraktın ve o günden beri beni görmezden geliyorsun," dedim, hoşuma gitmeyen tiz bir sesle. "Yanlış anlama -umurumda değil- ama artık arkadaşın olmamam kafanı karıştırıyormuş gibi davranamazsın."

"Bunun olacağını biliyordum," diye mırıldandı sessizce, neredeyse hiç sesi çıkmayarak.

"*Neyin* olacağını biliyordun?" diye bağırdım.

"Bunun," dedi, tedirgin bir şekilde ve sinirli konuşarak. "*Bunun* olacağını biliyordum. Sana bunun olacağını *söylemiştim*."

"Aptalca teorinden mi bahsediyorsun?" diye sordum, sesimi yükselterek. "*Bu* arkadaş olduğumuz için olmadı. *Bu* oldu, çünkü gerçek bir an paylaşmamızla birlikte aklını kaçırıp ortadan kayboldun."

"Aklımı kaçırmadım," dedi, o da sesini biraz yükselterek, "Ama bir öpücüğü aşırı abartacağını biliyordum ve bunun arkadaşlığımızı mahvetmesini istemedim."

Bu senaryodaki şapşal küçük Bailey'nin âşık olacağını bilen yetişkin kendisiymiş gibi yaptığı, *Aşırı abartacağını biliyordum*, yorumuyla sanki bana tokat atmış gibi hissettim. Sanki ben aşk hastası bir aptalmışım gibi.

"Ah, ilk olarak, sadece *bir* öpücük değildi, Charlie, bunu biliyorsun," dedim, düşüncelerimi sabit tutmaya çalışırken gözlerimi hızlıca kırparak. "Ama eğer herhangi bir şey arkadaşlığımızı mahvettiyse, bu senin beni görmezden gelmendi. Arkadaşlar bunu yapmaz."

"Arkadaşlar, arkadaşlar," dedi, neredeyse homurdanarak. "Bu tamamen bir saçmalık."

"Hayır, senin düşüncelerin bir saçmalık."

"Gerçekten mi?" dedi, bana biraz daha yaklaşarak. "Çünkü farkındayım ki bahsimizi kazanmış olmamı hâlâ tartışmadık. Çünkü hiçbir şekilde bir saçmalık değildi. Sana uzun zaman önce Theo ve Nekesa'nın takılacağını söylemiştim ve haklıydım. Arkadaşlık üzerine bahse girdin ve bu imkânsız olduğu için kaybettin."

"Aman Tanrım, Theo sana onu öptüğünü *söyledi* mi?"

Demek ki o çocuk da bir pislikti.

"Nasıl yani?"

Nekesa, Charlie'nin arkasından belirdi. Görünüşe göre Charlie'nin geniş ve uzun vücudu onu saklamıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bu ne demek?" diye sordu Nekesa, bana bir adım atarak. "Takılacağımıza dair *gerçekten* bahse girmedin, değil mi?"

Nekesa bana bakarken, panikleyerek, "Hayır!" diye bağırdım. Kalbim göğsümde hızlıca atmaya başlarken boğazımı temizledim ve "Sandığın gibi değil," dedim. Değildi, değil mi? Bunu nasıl açıklayabilirdim? "Yani, Charlie'yle aramızda... bir *tartışma* geçmişti." *Tartışma mı? Tanrım, Bailey!*

Ağzı apaçık kaldı ve gözleri Charlie'yle benim aramda gidip geldi. "Nasıl pislik bir insan en yakın arkadaşı hakkında iddiaya girer?"

"Öyle değildi," dedim, onu ikna etmek için çaresiz hissederek. "Charlie sadece düşünmüştü ki...

"Charlie de bahse girmeyi seviyor," dedi Theo.

Onun Nekesa'nın yanında durduğunu fark etmemiştim bile. Ama sohbete bile doğru düzgün ayak uyduramıyordum. Charlie'ye bakktım, çok sinirli görünüyordu, ki bu da sinirimi bozdu. Çünkü bunlar onu ilgilendirmiyordu. Yani evet, bahsin bir parçasıydı ama onun bu konuda nasıl hissettiği umurumda değildi.

Theo kollarını birleştirip, "Bu tek bahsi değildi," dedi.

Gözlerimi devirdim, kendime engel olamadım. "Kusura bakma, Theo, ama ben..."

"Yürü git, Theo," dedi Charlie, kavga etmeye hazır görünerek.

"Ah, gerçekten mi?" Theo kibirli bir pislik gibi görünüyordu. Çünkü tüm gerginliğin ortasında *sırıtıyordu*. "Yürüyüp gitmeli miyim?"

"Maçoluğu kes," diye mırıldandım, sabrım taştığı için.

"Maçoluk mu?" diye bağırdı Theo, sırıtışı pislikçe bir gülümsemeye dönüşürken. "*Senin* üzerine bir bahse girdi, Bailey."

"Ne?" Anlamamıştım.

"Theo," dedi Charlie, sıktığı dişlerinin arasından. "Kapa çeneni."

Sinirli görünüyordu, yüzündeki renk çekilmişti ve Theo'ya bakarken gözleri yanıyordu, bu da *beni* daha da sinirlendirdi. "Hayır, *sen* kapa çeneni, Charlie," dedim.

Ardından dedim ki...

"Sen neden bahsediyorsun, Theo?"

Theo hâlâ kendinden memnun görünüyordu, sanki kuklacıymış ve tüm ipleri çekerken çok eğleniyormuş gibi.

"Charlie *senin* hakkında bir bahse girdi." Theo bu sözcükleri sesli, net bir şekilde ve benimle göz teması kurarak söyledi. "Benimle."

"Ne?" Saçlarımı yüzümden çekip Charlie'ye baktım. "Bu ne demek?"

"Evet," dedi Nekesa, arkasında Eli ve Dana belirirken Theo'ya gözlerinde bir soruyla bakarak. "Neden bahsediyorsun?"

Charlie beni izleyerek çenesini sıktı.

"Charlie ve ben birkaç ay önce bir bahse girdik," dedi Theo, artık Nekesa'yla konuşarak. "Hiçbirimiz arkadaş olmadan önceydi. Bailey'yi elde edebileceğine dair bahse girdi."

Gözlerimi kısıp, "*Elde edebileceğine* mi?" dedim.

Yüzüm utançla kızarırken Charlie'nin bakışları tam omzumun üzerinde bir yere kaydı. "Sadece laftaydı, Bay. Hiçbir anlamı..."

"Aman Tanrım." Gerçeği fark ederken başım döndü. Hayır, *uyuşmuş* hissettim. Colorado, çekyat, battaniye çadırı... Bunların hepsi bir bahis uğruna beni *elde etmeye* çalışmak içindi. Ben uyanmadan önce gitmiş olmasına şaşırmamalıydım, çoktan kazanmıştı.

Yaşadığımız, birbirimize söylediğimiz, paylaştığımız her şeyin beni *elde etmek* için olduğunu fark ederken midem bulandı. Ve lanet olsun, bu ne demek oluyordu?

Tam bir aptal gibi hissediyordum. *Hiç* arkadaş olmuş muyduk, yoksa tüm *ilişkimiz* beni bir bahsi kazanmak için *elde etmeye* çalışmasından mı ibaret olmuştu?

"Bay," diye cevap verdi. İki yanağının üstündeki kırmızı benekler dışında, ifadesini okuyamadım. "Bilmen gerekiyor ki...

"*Kapa* çeneni." Şiddet yanlısı bir insan değildim ama içimde sinir birikmişti ve bir şeye vurmak istiyordum.

Birine.

Çünkü o *sadece* Bay Hiçbir Şey'di. Charlie'ye bakıp, ilk zamanlarda zannettiğim gibi olmadığını düşündüğüm tüm o anlar mı? Onlar sadece benim enayiliğimdi, benim kendi acınası umut dolu düşüncelerimdi.

O, havaalanındaki Charlie'ydi, bense bir aptaldım.

"Dana," dedi Nekesa, dikkatimi Charlie'den kendine çekerek. Çenesini kaldırıp, "Beni eve bırakabilir misin?" diye sordu. "Bence şu an Bailey ile aynı arabada bulunmasak daha iyi olur."

O an yüzündeki ifadeden nefret ettim çünkü benim Charlie için hayal kırıklığına uğradığım kadar o da benim için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Bekle," dedim, bir elimi uzatıp çaresizce önüne geçerken. "Lütfen açıklamama izin ver..."

"Senin konuşmaya hakkın yok, benimle dalga mı geçiyorsun?" Burun delikleri açıldı ve iğrentiyle kafasını salladı. Uzaklaşmadan önce sadece, "Üzgünüm, Bay, ama yapamam. Ben, sadece... Neden?" diye fısıldadı. Dana'nın onu takip etmesini izleyip bir canavar gibi hissettim.

"Bailey."

Charlie'ye baktım ve yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde ciddiydi. Neredeyse *korkmuş* görünüyordu. Ki bu imkânsızdı çünkü korkmak için bir şeyler hissedebiliyor olması gerekirdi.

"Ne var, Charlie?" dedim, yapmak istediğim şey ağlamakken duygularımı içimde tutmaya çalışarak. *"Ne var?"*

"O bahis önemli bir şey değildi," dedi, bana daha da yaklaşarak. "Yanlış olduğunu biliyorum ama bunu arkadaş olmadan önce yapmıştım..."

"İş arkadaşı," diye onu düzelttim.

"Arkadaş," diye ısrar etti.

"Gerçekten mi?" O an o yüze sahip olduğu için ondan nefret ettim. Bana bakıyordu, koyu gözleri yoğundu ve yüzünün bana hâlâ rahat hissettiğim bir şeymiş gibi geliyor olması adil değildi. O kadar tanıdıktı ki sol kaşının sağ kaşından biraz daha kalın olduğunu ve ağzının tam solunda aşırı küçük bir beni olduğunu biliyordum. Yüzü en yakın arkadaşımın yüzüne benziyordu, her şeyle güvenebileceğim bir arkadaşımın. "Peki, eğer öyleyse, berbat bir arkadaştın."

"*Arkadaştın* deme." Yutkundu ve çenesini sıktı, ardından, "Geçmiş zaman değiliz, Bay," dedi.

"*Sen* bizi geçmiş zaman yaptın," derken sesim çatladı. "Ben değil."

"Bailey..."

"Gitmem lazım."

Ona arkamı döndüm, arabama giderken kalbim hızlıca atıyor ve yüzüm yanıyordu. Neredeyse koşuyordum, bir kelime daha söylememesi için başka çarem kalmamıştı. Bir şey daha duymayı kaldıramayacaktım. Onu affetmek istemiyordum -affedemezdim- çünkü arkadaş olabilecek biri değildi.

Benim için değildi, en azından.

Bunu bana Fairbanks'ten yaptığımız uçuşta söylemişti ama ben dinlememiştim.

49. BÖLÜM

Bailey

Sonraki birkaç hafta berbat geçti.

Evimizin önceki hâlinden eser kalmamıştı, annem Scott'ın evine lamba, mum ve fotoğraf gibi şeylerle sık ziyaretler yaparken, evimizin her yanma taşınma kutuları dağılmıştı. Artık hiç evimsi gözükmüyor, bir kaçış yeri gibi hissettirmiyordu; sadece taşınana kadar uyumamız için bir yerdi.

Ama bundan daha da kötüsü birdenbire yalnız kalmış olmamdı.

Nekesa, benim hep yanımda olan arkadaşım, yoktu. Mesaj, arama, takılma yoktu; ben, kendimin tek arkadaşıydım. Okula yalnız gidiyor, derslerimi geçiriyor, ardından kendi kendime eve dönüyordum.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmiş miydim, bilmiyordum.

İnternet arkadaşlarımın onlara mesaj atsam beni destekleyeceklerinden emindim. Ama her şey, binlerce kilometre uzakta olacak kadar şanslı olan arkadaşlara anlatmak için çok dramatik hissettiriyordu.

Ve bunları sadece düşünmek bile beni aşırı yoruyordu, o yüzden bu konularda mesajlaşmak daha da kötü olurdu.

İşten ayrılmayı düşünüyordum çünkü o bile artık aynı değildi. Applebee's'ten sonraki sabah ekipman kontrolü işine transfer olmuştum çünkü Nekesa'yla yüzleşmek için fazla korkaktım ve Theo'yu da Charlie'yi de bir daha asla görmek istemiyordum, o yüzden artık ellerini yıkamıyormuş gibi görünen çocuklara paten ve kar kayağı gibi şeyler dağıttığım, akıl uyuşturucu sonsuz saatler geçiriyordum.

İyi olan tek şey babamın benimle daha fazla iletişime geçmeye başlamış olmasıydı. Annem onun kafasını şişirmiş olmalıydı. Çünkü babam bana yeniden mesaj atıp durmaya başlamıştı.

Babam: Tahmin et dün gece nerede yemek yedim?

Ben: McKennas?

Babam: Şanslı bir tahmin. Bu arada, Bailey spesiyalinden yedim.

Sözcükleri, *kızarmış ekmeğin üzerinde dana dili* diye düşünmeme sebep oldu ama Charlie'nin saçmalıkları yerine babamın anıları anıyor olmasına odaklanmaya çalıştım.

Ben: Yanında bolognalı spagetti mi?

Beş yaşındayken Mckennas'ta hep bunu sipariş ederdim ve şimdi bile, babam ne zaman o restorana gitse bunu sipariş ediyordu.

Bu tuhaftı. Eski şehrimden bahsederken daha az özlem hissediyordum. Bu sanırım bir çeşit gelişmeydi. Biraz daha kırışmış olan eski bir fotoğraf görmek gibiydi, hayatımda başka bir zamanın yumuşak bir hatırlatıcısıydı. Gülümseyip gözümün önüne getirebiliyordum ama artık hemen geri uçup eski hayatıma devam etmek için çaresiz bir ihtiyaç hissetmiyordum.

Bu büyük ihtimalle, sonunda hayatımın o kısmının bitmiş olduğunu kabullendiğim anlamına geliyordu.

Kapanış falan.

Charlie bana her gün mesaj atıyor, ben de her gün onu görmezden geliyordum.

Özürlerle başlamıştı. Bana bir ton özür dolu mesaj ve açıklama atıyordu. Ben cevap vermeyince, komik fotoğraflar paylaşmaya dönmüştü, her şey yanlış gitmeden önce birlikte güleceğimiz şeyler.

Şimdi de rastgele, *"Seni özledim,"* mesajlarına geçmişti, bunlar da bende hep ağlama isteği yaratıyordu. Romantik bir çocuk değildi, o yüzden, *"Bak bugün telefonumda ne buldum, seni özledim,"* gibi mesajlar atıp kedisiyle benim -ve kendisinin- FaceTime yaptığımız zamandan bir ekran görüntümüzü koyduğunda, bu bir fotoğraftan daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu.

Sihri o da hissetmiş gibi hissediyordum ve bu o kadar canımı yakıyordu ki mesajlarını önce okumadan bile direkt silmeye başlamıştım.

Kediden bahsetmişken, annem Tüy Yumağı'nı sanki biz boşanan ve çocuğumuzun velayetini bölüşen insanlarmışız gibi Charlie'nin evine teslim etmişti. Tanrı aşkına, Tüy Yumağı lanet olası bir velayet çocuğuydu ve bu, mutsuz son sözlere dökemeyecek kadar üzücüydü.

O perşembe gecesi, mesaimin bitmesine bir saat kala sıkıntıdan ölürken birinin Yıldızlararası Ekipman İstasyonu'na -yani benim küçük kulübeme- doğru geldiğini duydum.

Lütfen hiçbir şey istemeyin.

İstediğim tek şey boş boş telefonumun ekranını kaydırıp dünyayı görmezden gelmekti.

"Selam."

İç çekip kafamı kaldırdım ve Nekesa'yı gördüm.

Karnım düğümlendi ve kalbim hızlıca atmaya başladı. Tanrım, onu gördüğüm için *gergindim.*

Taburemden kalkıp cama gittim, ne diyeceğimi veya ona nasıl bakmam gerektiğini bilemeyerek. Gülümsemek yanlış hissettiriyordu ama *gülümsememek* de öyleydi. O yüzden sadece, "Selam," dedim.

Gözleri saçıma çıktı. "Topuz mu? Gerçekten mi?"

Ne düşündüğünü bilerek, ona katılarak kafamı salladım. Topuzlarla ilgili sert düşünceleri vardı. "Evet, pes ettim."

"Dinle, geç gelecek bir misafir için bir yarım sörf tahtası almam gerekiyor. Bunu oda 769'a yazabilir misin?" diye sordu, topuz yanılgımı tamamen duymazlıktan gelerek. "Lütfen."

"Tabii." Doğru ekrana ulaşana kadar bilgisayarda gerekli pencereleri açtım. Yüzüm yanıyor ve ellerim titriyordu. Bunun sebebi, bir daha asla arkadaş olamayacağımızın suçluluk duygusu muydu, yoksa bununla ilgili bir korku muydu, bilmiyordum. Yüzündeki ifadeden tahtayı alıp gideceğini anlamıştım ve bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım.

Ya şimdi ya hiçti.

Ama *ne?*

Beni affetmesini sağlayacak ne söyleyebilirdim ki?

"Çok üzgünüm." Bilgisayar ekranından yukarı bakıp ilk düşünebildiğim şeyi söyledim. "Ben bir pisliğim ve aşırı kötüyüm. Kesinlikle beni hor görmeni hak ediyorum ama *yalvarırım* beni affet."

Kaşları çatıldı.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," dedim hızlıca, konuşabildiğim kadar hızlı konuşuyor, o önümde dururken daha fazla yol düşünüyordum. "Özrüm bile sinir bozucu, değil mi? Ama sadece bilmeni istiyorum ki hiç Aaron'ı aldatmanı dilememiş veya aldatacağını düşünmemiştim..."

"Bailey..."

"Ve *senin tarafına* bahse girmiştim. Bu, olayı daha iyi kıldığından değil..."

"Çeneni kapayabilir misin?" diye sordu, kaşlarını daha da çatarak. "Bu rezilliğin... acınası."

Sözcüklerim ağzımda donakaldı çünkü bana çenemi kapamamı söylemiş olduğuna inanamıyordum.

Ama ardından bende mutluluktan ağlama isteği yaratan küçük, yarım bir şekilde gülümsedi. Aslında gözlerim *gerçekten de* doldu çünkü onu çok özlemiştim. "Yaptığın şey pislikçeydi. Yani, *bayağı* pislikçeydi," dedi.

Kafamı sallayıp burnumu çektim. "Biliyorum."

"Ama Charlie, ona ne kadar haksız olduğunu kanıtlamak için bahse girdiğini söyledi, o ve Theo kavga ettikten sonra, bu arada. Ve tüm bu zaman boyunca berbat hissettiğini."

"Gerçekten de hissettim," diye katıldım. Ardından, "Bu bir bahane olduğundan değil ama," diye ekledim.

Tanrım, ben ne düşünmüştüm? Ona ayak uydurmuş olmam bana şimdi gerçek dışı geliyordu.

Kahrolası Charlie.

"İyi misin?" diye sordum, onun da kendi yalnızlığıyla başa çıkıyor olduğunu fark ederek. "Aaron konusunda yani."

Dudaklarını büzüp omzunu kaldırdı. "Sanırım, evet, ama onu özlüyorum."

Yutkunup kafamı salladım.

"Bayağı," diye ekledi, o kadar üzgün görünüyordu ki buna izin vermeyeceğini bilsem de ona sarılmak istedim.

"Hiç konuştunuz mu?" diye sordum, bunu onun için düzeltebilmeyi dileyerek.

Kafasını salladı. "Onu aramaya fazla korkuyorum."

Evet, bunu kesinlikle anlıyordum. "Ama aramalısın."

Sanki ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi sadece iç çekti. "Öyleyse işten sonra beni eve bırakabilir misin? Telefonumun şarjı bitti ve babamın beni almaya gelmesini beklemek istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim, gülümsememeye çalışarak ve bunu beceremeyerek. "Tabii ki bırakabilirim!"

"Sakin ol." Güldü.

"Affedersin." İçimden bir dalga gibi rahatlık geçti.

Artık aramızın iyi olabileceğini bildiğimden mesaimin geri kalanı daha iyi geçti. Ve gecenin sonunda onu eve bırakırken direkt bir hikâye anlatmaya başladığı için sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi, aşırı mutlu oldum. Evine daha da yaklaşınca yan koltukta bana dönüp, "Peki, sen hiç Charlie'yle konuştun mu?" dedi.

Sırf adını duymak bile göğsümü sızlatıyordu. Kafamı sallayıp, "Bana mesaj atıyor ama ben cevap vermedim. Kaybolana kadar onu görmezden geleceğim," dedim.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordu. Biraz şaşırdım. Yaşanan her şeyden sonra, onun hayatımızdan sonsuza dek çıkmasını isteyeceğini düşünmüştüm.

"Kesinlikle," dedim, Nekesa'nın mahallesine dönerken. Charlie ne kadar çabuk peşimi bırakırsa, saatlerimi onu düşünmekle harcamayı o kadar çabuk bırakabilirdim.

Tabii ki bu benim için henüz hiç işe yaramamıştı.

"Peki, kavgayı dinlemek ister misin?" diye sordu, koltuğunda dönüp bacaklarını altına sıkıştırarak.

"Gerçekten kavga mı ettiler?" İkisi de kavgacı tiplere benzemediğinden böyle bir olayı hayal edemeyerek ona bir bakış attım. "Gerçekten? Yani, fiziksel bir kavga?"

Kafasını sallıyordu. "Applebee's'ten sonra ilk defa hep birlikte çalıştığımız zaman, çocuklar gerildi. Charlie tüm mesai

boyunca sessizdi -ikimize de tek bir kelime etmedi- ve Theo, *Gülümse, gün doğumu,* gibi aptalca bir şey söyleyince, Charlie aşırı sinirlendi."

"Sinirlendi mi?" diye sordum, ona bakıp. "Ne dedi?"

Ondan her ne kadar tiksiniyor olsam da sinirli olmasının düşüncesinden hoşlanmamıştım.

Ah. Benim problemim neydi?

"Gözlerini yolda tut," dedi, ben de dediğini yaptım. "Sanırım, *Benimle konuşmasan olur mu, seni aptal lanet olası pislik?* gibi bir şey dedi, bu da Theo'nun kabarıp, *Senin lanet olası problemin ne, dostum?* demesine sebep oldu," diye devam etti, konuşurken seslendirme yaparak.

"*Oha*," dedim, hiçbir şekilde inanamayarak. Charlie çokbilmiş, rahat havalarda bir pislikti. Bir insanın suratına bağıracak türden bir çocuk değildi.

Ya da öyle miydi? Charlie Sampson'ın içinde neler döndüğünü gerçekten biliyor muydum?

İç çektim çünkü her şeye rağmen onu *gerçekten* tanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Aynen," dedi. Kafasını salladığını gözüm ucuyla görebiliyordum. "Ardından Charlie, *Lanet olası pislik ağzını neden Bailey'ye açmak zorundaydın ki, seni dedikoducu küçük pislik,* falan dedi, bu da Theo'nun onu itmesine sebep oldu. Ardından Charlie onu daha sert itip duvara sıkıştırdı."

Bu, kırmızı ışığa gelince frene asılmama sebep oldu, aynı anda şok, stres ve endişe hissederek Nekesa'ya dik dik baktım. Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim karmakarışıktı.

"Bu doğru olamaz," dedim, ayağımı tekrar gaza koyup şoktan ölürken sorumlu bir şekilde araba kullanıyormuş gibi yaparak.

Ayrıca Charlie'nin anksiyetesi için de endişelenip, günlük olarak kaç tane TUMS aldığını merak ettim. Bu da beni aşırı sinirlendirdi çünkü endişemi hak etmiyordu.

Ama kahretsin, onu *özlemiştim.*

Arkadaşım Charlie'yi özlemiştim, her ne kadar bir yalandan ibaret olmuş olsa da. Alay etmesini, her zaman ne düşündüğümü bilmesini ve sadece etrafında *olmanın* ne kadar rahat hissettirdiğini özlemiştim.

Bu rahatı benden aldığı için onu asla affetmeyecektim.

"Kavgayı ayırdım," dedi Nekesa. "Çünkü ben bir ara bulucuyum. Ama ardından Theo, *Lanet olası savurgan bir aptal gibi herkesin üzerine bahse girerek bunu sen kendi kendine yaptın,* gibi bir şey dedi."

Kafamı salladım. "Theo *bunda* yanılmamış."

"Evet, ama ardından Charlie neredeyse Theo'nun meme ucunu çevirip koparıyordu."

Bu... beklediğim şey değildi. Gözümün ucuyla Nekesa'ya bir bakış attım.

"Charlie çevirebileceği kadar sert bir şekilde çevirirken Theo çığlık attı, yani bayağı kanlı bir öldürülme acısıyla çığlık attı. Ardından Charlie, *Saldırgan biri olmadığıma şükret, yoksa bu bir yumruk olurdu,* dedi."

Evinin önüne gelince arabayı park moduna alıp koltukta oturdum.

Dünyadaki hiçbir şeyin artık bir mantığı yoktu.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Nekesa.

Kafamı sallayıp, "Peki, barıştılar mı? Theo ve Charlie?" diye sordum.

"İçeri gel ve bizde kal," dedi Nekesa, kapıyı açarken. "Ve hayır, barışmadılar. Charlie işten ayrıldı."

İşten mi ayrılmıştı? Charlie işinden *ayrılmış* mıydı?

"Annene mesaj at, sonra sana her şeyi anlatırım."

Annemden yatıya kalmam için izin aldıktan sonra içeri girdik, Nekesa da bana Charlie'nin istifa ettiğini ve ona bir daha ulaşamadıklarından bahsetti. Yaptıklarından sonra onun için endişelenmem çok saçmaydı ama endişeleniyordum.

Charlie'nin daha fazla strese ihtiyacı yoktu.

Odasına çıkıp *Project Runway*'in eski bölümlerini izledik ve uzun gibi gelen bir zaman sonra mutlu hissettim. Nekesa bir anlamda benim ikinci evimdi -evi değil, *kendisi*- ve yanımda o varken işler *doğruya* çok daha yakın hissettiriyordu.

Telefonum titreştiğinde üçüncü bölüm başlıyordu.

Charlie'ydi.

Charlie: Hâlâ seni sonbahar balosuna götürmek istiyorum. Lütfen benimle gel ki bunu düzeltebileyim. Seni özledim.

"Aman Tanrım... Gerçekten beni öldürecek," diye sızlandım, her mesajını hâlâ mükemmel bir şekilde onun sesiyle okuyabiliyor olmamdan nefret ederek. Onu özlemek yeterince kötüydü ama bana aramız bozulmadan önce tam olarak atmasını dilediğim mesajlar atınca kalbim sızlıyordu.

Nekesa mesajı okuyup bir ses çıkardı, her zaman savunmacıydı. Kendi telefonunu alıp Charlie'ye bir mesaj attı:

Ben Nekesa. Lütfen Bay'i yalnız bırakır mısın? Bunu düzeltemezsin. Başından beri haklıymışsın, sen ve Bailey arkadaş OLAMAZSINIZ. Bu arada, sonbahar balosuna BENİMLE gidecek. Hoşça kal.

Bunu hak ettiği ve hayatımdan yok olması gerektiği için gülmem veya tezahürat yapmam gerektiğini biliyordum.

Ama bir tarafım hâlâ onun gitmesini istemiyordu.

İçimde bir şey Nekesa'nın o mesajı atmasını durdurmak istedi. Çünkü... ya işe yarasaydı?

"Gidecek miyim?" Sonbahar balosu yorumu hakkında soru sordum, Charlie ve benim asla arkadaş olamayacağımız konusundaki sözcüklerine üzülmemeye çalışarak.

"Zaten bir elbisen var, değil mi?" dedi, telefonunu bırakıp kraker paketini alırken.

"Evet." Geçen sene balo sonrası indiriminden bir tane almıştım.

"Öyleyse neden olmasın?" deyip ağzına bir kraker attı. "Kimin erkeklere ihtiyacı var ki?"

50. BÖLÜM

Charlie

Yatağa geri oturup elimdeki telefona dik dik baktım, kırgın hissediyordum.

Bomboş.

Karnım kurşundan yapılmış ve yavaşça içimdeki diğer her şeyi eziyormuş gibi hissediyordum. Buna TUMS hiçbir şekilde yardımcı olamazdı.

Çünkü sonunda bitmişti.

Bunun olacağını hep biliyordum ama tahminimden bin kata daha kötü hissettiriyordu.

Bay'den asla bir mesaj daha alamayacaktım. Sözcüklerimle bir daha asla alnını kırıştıramayacaktı. Ya da şaşkınlığını bastırmaya çalışıp, bastıramadığındaki gülüşünü duyamayacaktım. Öpüşmek üzere olduğumuzu fark ettiğinde sessizce nefes almasını duyamayacaktım. Telefonun diğer ucundan uykulu bir şekilde, *İyi geceler, Charlie,* dediğini duyamayacaktım.

Toplamda istediğim her şey olan, binlerce küçük hiçlik ânı.

Ve bunların hepsini çöp etmiştim.

Sevip kaybetmenin daha iyi olduğuyla alakalı olan atasözü bence bir saçmalıktı, çünkü elinde olanı kaybetmek asla daha

iyi değildi. Elinde olanı kaybetmek yavaş, acı dolu bir işkence gibi hissettiriyor ve beni öldürüyordu.

Tanrım, bunu nasıl bu kadar mahvedebilmiştim?

Kesinlikle onu görmezden gelip tüm romantik duyguları durdurmayı amaçlamıştım ama onu *incitmeyi* hiç amaçlamamıştım, her ne kadar bunun hiç mantıklı olmadığını bilsem de. Her şeyi çözebilmek için mesafe koymak istemiştim ama onun benim için önemli değilmiş gibi hissetmesine neden olmak istememiştim.

Kahretsin, kesinlikle lanet olası bir erkek topluluğunda yapılacak türden aptalca bir bahsin sonucunda beraber olduğumuzu düşünmesini istememiştim.

Ama şimdi işte buradaydık.

Telefonum elimde titreşti ve nabzım fırladı ama bunun Bailey ya da Nekesa olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı karın boşluğuma daha sert bastırdı.

Becca: Ne haber?

Becca'nın yüzünü gözümde canlandırdım ama o tanıdık, kontrolsüz duygu dalgası gelmedi. Sohbet baloncuklarının belirmesini izledim ama hiçbir şey hissetmedim.

O olmamasından kaynaklanan hayal kırıklığı dışında hiçbir şey.

Becca: Sinemadan döndüm. Yeni Jurassic filmine gittik, berbattı.

Büyük ihtimalle Kyle'la gitmişti ama onları sinemada hayal ederken yine de hiçbir şey hissetmedim.

İşler böyle mi işliyordu? Kalbini parçalayan ilk insanı unutabilmek için kalbinin tekrar parçalanması mı gerekiyordu?

Lanet olası ilişkiler.

Yatağımın yanındaki TUMS'a uzanıp mesaj attım.

Ben: Sadece odamda oturuyorum, depresyondayım çünkü Bailey ile her şeyi mahvettim.

Becca: Aman Tanrım ondan aşırı hoşlandığını BİLİYORDUM, partiden sonra bunu Kyle'a söylemiştim! Bana her şeyi anlat. Belki yardımcı olabilirim.

Yatağıma geri uzanıp dik dik tavana baktım çünkü bu da neydi böyle?

Becca kalbimi parçalamış ve beni unutmuştu ama yine de... hâlâ hayatımdaydı.

Ne oluyordu böyle?

Ben: Bunu neden yapasın?

Becca: Ah, çünkü arkadaşımsın? TABİİ Kİ.

Arkadaşı mıydım? Becca ve ben *arkadaş* mıydık?

Bu büyük ihtimalle iyi bir şeydi ve başa dönmüşüz gibi hissettirmesi gerekiyordu, değil mi? *Bu Charlie Sampson'ın başından beri hatalı olduğunu öğrendiği andı.*

Ama önemli değildi.

Çünkü bu lanet olası değerli bilgiyi kimle paylaşacaktım? Bailey bunu söylemek isteyeceğim tek kişiydi ve bir aptal olduğum için onunla her şeyi mahvetmiştim.

Bailey risk almaya değerdi, bunu özlemiştim.

Ve şimdi Bailey'yi o kadar çok özlüyordum ki... bir tık kalp krizi geçiriyor gibi hissediyordum.

51. BÖLÜM

Bailey

Sonbahar balosu resmî olarak Scott'ın evine taşındığımız günden *sonraki* gündü. Bir hafta önce tanıştığım kızı Lucy, berbat birine benzemiyordu. Bu hafta sonu annesindeydi, o yüzden üvey kız kardeş kaynaşmasını bir tık daha erteleyebilmiştim.

Scott arka kapıdan içeri girdiğinde buzdolabından bir içecek alıyordum. Arkasından serin sonbahar rüzgârı içeri girdi. "Selam," dedim.

Gülümseyip kapıyı kapadı, ardından montunu çıkarıp bir mutfak sandalyesinin arkasına astı. "Sana da selam."

Buzdolabının kapağını kapadım. Bunun yeni normalim olması gerçek dışı geliyordu.

"Çok açım," dedi, kileri açıp bir paket mısır cipsi alırken. "Eğer Tanrı gerçekse, buzdolabında fasulyeli dip sos vardır."

"Öyleyse Tanrı'ya şükret çünkü üst rafta," diye cevap verdim, buzdolabını açıp sosu aldım ve ona attım.

Kabı yakalarken bana sırıttı. "Çokbilmiş."

"Hayır, ciddiyim," diye mırıldandım, dikkatim dağılmış bir şekilde. "Bu gece bu Chili's'te Tanrı'yı hissedebiliyorum."

"Peki." Güldü. "*Ofis* dizisinden alıntı yapmak sadece senden daha fazla hoşlanmama sebep olacak, Bailey, o yüzden bunu kes."

Şok içinde, bunu derken neyi kastettiğini anlamayarak gözlerimi kırptım.

"Ah, hadi ama," dedi, hafifçe kafasını eğerek. "Bunu istemediğini biliyorum."

"Ne?" diye sordum, neden bahsetmek üzere olduğunun tamamen farkında olarak.

Bana bilgili bir şekilde gülümseyip bir mutfak sandalyesine oturdu. "Yani, kızım da bunu istemedi."

"Scott ben..."

"Sadece anneni seviyorum, bu kadar." Omuz silkti ve cips paketini açarken gülümsemesi hafifçe düştü. "Onu seviyorum ve onunla bir hayat istiyorum. Seni -veya herhangi başka birini- incitmek ve hayatım değiştirmek istemiyorum."

Bu çok basitmiş gibi konuşuyordu. Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden boğazımdan anlayışlı bir ses çıkardım, *biliyorum* demenin mırıltılı bir versiyonu gibiydi.

"Başından bu aile birleşmesi şeyiyle sorunun olmamasını beklemiyorum ama umarım en azından bu konuda konuşursun." Sosun kapağını çıkarıp masaya bıraktı. "Eğer nefret ettiğin şeyler varsa, bilmek istiyorum. Ve eğer sevdiğin şeyler varsa, onları da bilmek istiyorum."

"Peki," dedim, sadece mutfaktan çıkmak isterken aynı bakış açısındaymışız gibi kafamı sallayarak. Kibar davranıyordu ama bu durumun gerçekliği hakkında konuşmaya hazır değildim, özellikle de onunla. İçeceğimi kavradım ve tekrar kafamı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Yüz ifadesinden hayal kırıklığı geçerek gülümsemesinin yok olmasına sebep oldu, ben de çıkışa yöneldim.

"Annemle babam ben on dört yaşındayken boşandılar, Bailey," dediğinde kapı eşiğindeydim.

Bu durup geri bakmama sebep oldu.

"Annem ayrıldıktan bir yıl sonra başka bir adamla görüşmeye başladı ve birkaç ay sonra onun evine taşındık," dedi, bir anısının tekrar oynatımını izliyormuş gibi boşluğa bakarak. Sanki bu hikâye artık canını yakmıyormuş gibi yüzü rahattı. "Hâlâ evinde nasıl hissettiğimi hatırlayabiliyorum. Sanki her şey yanlışmış, garip kokuyormuş ve yuva gibi hissettirmeyen bir evde yabancılarla yaşamak zorundaymışım gibi."

"Gerçekten mi?" dedim arkamı dönerek, sözcüklerine ve benimle bu anıyı paylaşıyor olmasına şaşırmıştım.

"Ah, evet," dedi, bir cipsi sosa bandırırken kafasını sallayarak. "Bundan aşırı nefret etmiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, annene evlenme teklifi için o yüzden bu kadar uzun süre bekledim. Bunu senin yaşamanı istemiyorum."

"Uzun süre mi bekledin?" dedim, alaylı konuşmaya çalışarak, "Ne kadar zaman oldu, üç ay falan mı?" diye ekledim.

"Ah," dedi, ne demesi gerektiğinden emin değilmiş gibi kafasını eğerek. "Şimdi, durum şu ki..."

Meraklı bir şekilde diğer sandalyeyi çekip masaya oturdum. "Evet?"

Küçük bir ses çıkardı, bunu direkt söyleyip söylememesi gerektiğini düşünüyormuş gibi kafası hâlâ eğikti. "Durum şu ki biz annenle geçen sene görüşmeye başladık."

Tepkimi beklermiş gibi bana beklentiyle baktı. "Ama işler ciddiye binene kadar evinize gelmeyeceğim konusunda anlaşmıştık."

Bir saniye. *Geçen sene* mi? İnanamayarak ona bakarken ayak uydurmaya çalıştım. "Yani diyorsun ki seninle yeni tanıştığımda annemle zaten aylardır görüşüyor muydunuz?"

Kafasını salladı. "Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyorduk ama eğer ilişkimiz yürümezse senin için bir problem olmasını da istemedik."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bu biraz, ah, düşünceli," diyebildim. *Aylardır* görüştüğü kadından sırf kızının alışmasına yardımcı olabilmek için uzak durmuştu.

"Şimdi, işlerin günlük olarak nasıl ilerleyeceğini bilmiyorum ama burayı bir yuva gibi hissettirmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

"Vay canına." Kafamı salladım ve kalın bir sesle, "Ah, teşekkür ederim. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim.

Bir saniye beni izledi, ardından nasıl olduysa sonraki saniye bana sarılıyordu. Beni her şey konusunda bir tık daha iyi hissettiren, büyük, tamamen kavrayıcı bir sarılmaydı.

İşlerin belki de iyi olabileceğine dair hafif umutluydum.

Nekesa bize geldi ve bodrum katında hazırlandık, onun tekrar hayatımda olması çok iyi hissettiriyordu. Gülüp saçlarımızı yaparken mutluluktan kafam güzelmiş gibi hissediyordum ve evet, tüm alt katın bana ait olması çok da berbat *değildi.* Dinlenme odasında hazırlanırken küçük barda alkolsüz kokteyl içip durduk.

Ve annem çok fazla fotoğraf çektikten sonra, akşam yemeği için Dana ve Eli'la Brother Sebastian's'ta buluştuk.

Ama hostes tarafından oturtulurken okulumuzdan birkaç çocuğun olduğu koca bir masanın yanından geçtik ve Aaron da o çocuklardan biriydi.

Tanrı'ya şükürler olsun ki biriyle gelmemişti, ama yine de...

"Gerçekten, bunun olasılığı nedir?" dedi Nekesa, neredeyse tüm restoranın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Ve burası... o karanlık, sessiz restoranlardandı. Çok fazla mum ışığı, beyaz keten ve sessiz bir ambiyansı vardı.

Masamıza oturduk ve her ne kadar gülüyor, konuşuyor ve eğleniyormuş gibi görünüyor olsa da Nekesa'nın kaşlarının arasındaki kırışıklıktan, Aaron'ın varlığının fazlasıyla farkında olduğunu anlamıştım.

"Eğer istersen başka bir yere gidebiliriz," dedim, sessizce. "Resmî kıyafetlerle Chipotle'ye kesinlikle gidebilirim."

Kafasını hafifçe salladı. "İlk olarak, bunu söylediğin için seni seviyorum. İkinci olarak, sorun değil."

"Peki, eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Garson gelip siparişlerimizi aldı ve Nekesa'yla ben de tatlı eğlencemiz olan Dana ve Eli'a daldık. Aaron masamıza geldiğinde Dana'nın merdivenlerden düşmesiyle alakalı aşırı komik bir hikâye anlatıyor, birbirilerinin cümlelerini tamamlıyorlardı.

Direkt gerildim, hâlâ Theo'yla öpüşmesini atlatamamış olduğundan ve olay çıkaracağından korktum. O yüzden boğazımı temizleyip, "Selam, Aaron," dedim.

"Selam, Bailey," dedi, rahatsız görünerek, bu da beni biraz rahatlattı. Yüzleşecek gibi değil, gergin duruyordu, ben de sandalyemde geri yaslanıp nefes verdim.

Ardından direkt olarak Nekesa'ya bakıp, "Selam," dedi.

"Aaron. Nasıl gidiyor?" Nekesa gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine yansımadı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Aaron, mavi gözlerini kırpmadan onun yüzünü süzerken. "Gerçekten."

Nekesa'nın gülümsemesi biraz düştü. Nefesli bir şekilde, "Teşekkür ederim," diyerek cevap verdi.

"Bu elbiseyi sen yaptın, değil mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açık ve gururla doluydu. "Anlayabiliyorum."

"Aaron?" dedi Nekesa. Ses tonu, ne istediğini sorarak.

"Ne dediğimi biliyorum, ama hepsini geri alıyorum," dedi Aaron aceleyle, ona daha da yaklaşıp sesinin hafifçe alçaltarak. Aramıza gelip oturduğunda, sığabilmesi için sandalyemi hafifçe çektim. O da titrek bir sesle, "Her şey sensiz o kadar berbat ki... Seninle her gün konuşabilmek dışında hiçbir şeyin önemi yok," dedi.

Nekesa tarafsız bir şekilde kafasını salladı ama dudaklarının rahatlamış olduğunu gördüğümde... ikna olacağını anladım.

Önünde ya da sonunda.

"Bir pisliktim ve bir şansı daha hak etmiyorum ama şu an burada, sana yalvarıyorum." Ellerini masanın köşesine koyup, "Geceni bölmek istemiyorum ama sadece bunu bilmeni istedim," dedi.

Etrafa baktım ve görünüşe göre Aaron ayağa kalkıp, arkasını dönüp masasına doğru yürümeye başlamışken tüm restoran onu izliyordu. Nekesa'nın onu affetmesini umuyordum ama sandalyesini yere devirecek kadar hızla ayağa kalkmasını beklemiyordum.

"Aaron."

Sadece sandalyesini yere devirmekle kalmadı, resmen koşup Aaron'ın sırtına atladı.

Hiçbir şey kaçırmadan, Aaron ellerini kaldırıp onun bacaklarını kavradı, sanki onu bekliyormuş gibi sırtına atlamasını destekleyerek. Durdu, Nekesa'yı yere indirip yüzünü ona döndü. İkisi de birbirilerinin gözlerinin içine bakarken gülüyordu.

Ardından Nekesa'yı kollarına aldı ve... öpüşmeye başladılar.

Nekesa için, onlar için çok mutluydum. Ama kalbim özlemle yanıyordu. Tüm restoran alkışlamaya başladı, ben de Aaron sıkıca ona sarılıp ayaklarını yerden keserken gözlerimi kırparak mutluluk gözyaşlarımı tuttum.

Aaron fazladan bir sandalye alıp akşam yemeği için bize katıldı. Ki bu keyifli hissettirdi çünkü Aaron'ı seviyordum. Ama ideal bir durum da değildi çünkü tamamen fazlalık hissettim, özellikle de Aaron baloya bizimle gelebilmek için arkadaşlarını ektikten sonra ben Nekesa'nın arabasının arka koltuğuna oturunca.

Mekâna geldiğimizde işler daha da kötüleşti.

Nekesa ve Aaron her şarkıda dans ediyordu ve her ne kadar Nekesa beni kontrol etmek için yanıma gelip dursa da ona dans etmesini istediğimi söyledim. İstiyordum da ama aynı zamanda masada tek başıma otururak tam bir ezik gibi hissediyordum. Çünkü Dana ve Eli da her şarkıda dans ediyordu.

Birinin, "Selam, güzellik," dediğini duydum ve kafamı kaldırdığımda Zack'i gördüm. "Harika görünüyorsun."

Tabii ki. Tam bir inek gibi tek başıma oturuyordum, o yüzden, sevgili Evren... neden Zack gelip selam *vermesindi* ki?

Target'taki küçük mesajlaşmamızdan sonra ona cevap vermemiştim ama bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Çünkü Charlie'yle olanlar hayatımdaki her şeyle çakışmıştı.

Zack tamamen siyah giyinmişti -siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat- ve gömleğinin *gerçekten de* biraz dar olduğunu fark ettim. Karnımda deliler gibi kelebekler uçuşurken bile Charlie'nin *Baby Gap* yorumlaması aklıma geldi.

"Teşekkürler," dedim, yanaklarım ısınırken. "Sen de."

Sırıtıp gömleğinin üstünde bir elini gezdirdi. "Ben ve çocuklar siyah giyinerek tamamen Balo Mafyası olmaya karar verdik; kesinlikle Ford'un fikriydi."

Arkadaşlarından hangisinin Ford olduğunu hatırlayamayarak kafamı sallayıp gülümsedim. "Yani, güzel bir fikirmiş."

"Kavalyen kim?" diye sordu, etrafına bakarak. "Bay Breaking Bad mi?"

Bunu demesiyle bir memnuniyet hissettim ama tabii ki direkt bana Charlie'nin söylediğini hatırlattı. "Hayır, Nekesa," dedim. Nekesa'ya bakınca Aaron'la dans ettiğini gördüm. "Yani, *öyleydi.*"

Buna güldü ve... her şeyin değişmiş olduğunu fark ettim.

Ve hiç de değişmemiş olduğunu.

Çünkü Zack'i hâlâ yakışıklı buluyordum. Ve etkileyici. Ve kibar.

Ama hiçbir şey *hissetmiyordum.*

"Peki," dedi, gözleri bir saniyeliğine elbiseme gidip ardından geri yüzüme gelerek. "Gruba dönsem iyi olur, sadece selam vermek istedim. Seninle konuşmayı özledim."

"Aynen," dedim nefessiz bir şekilde ve benden uzaklaşırken içimde onu durdurmak isteyen küçük bir parça bile yoktu.

"Barışacak mısınız?"

Soluma baktım, Dana'yla Eli masaya dönüyordu. Dana bunu söylerken bana gülümsedi, ben de hızlıca kafamı salladım. "Hayır, sadece selam veriyordu."

"Kelsie'yle ayrıldıklarını duydum," dedi, yanımdaki sandalyeye otururken. "O yüzden merak ettim."

"Bir dakika, ne?" Gözlerimi kısıp, "Ayrıldılar mı? Ne zaman ayrıldılar?" diye sordum.

"Sanırım geçen hafta bir ara." Bana biraz daha yaklaşıp, "Neden, ilgileniyor musun?" diye sordu.

Bu beklediğim haberdi ama onunla barışma isteğim çoktan uçup gitmişti.

Resmen umurumda değildi.

Ben cevap veremeden, Eli, "Hâlâ Sampson'a öfkeli misin?" diye sordu.

"Ne?" Papyonuna bakıp olayın ne kadarını bildiğini merak ettim. "Nasıl yani?"

"Evinde toplantığımızda, senin de gelip gelmeyeceğini sordum. Öfkeli olduğun için gelmeyeceğini söyledi."

Tanrım, bu doğruydu. Battaniye çadırı gecesinden sonraki gün evine arkadaşları gelecekti. Sanırım unutmuştum. Ona tarafsız bir şekilde, "Evet," dedim.

"Sorun değil, yalnız değilsin," dedi, gülümseyerek. "Austin, Charlie bir önceki gece partiyi iptal edince o kadar sinirlendi ki sanırım hâlâ konuşmuyorlar."

Bir önceki gece mi? "İki parti mi olacaktı?"

Nedense bu sinirimi bozdu, Charlie'nin kalbimi kırdığı günlerde parti verip durduğu düşüncesi...

Kafasını salladı. "Cuma gecesi olacaktı. O kadar bira aldık, herkese söyledik ve Charlie bir mesaj alıp bir anda, *Gitmem lazım, parti iptal,* dediğinde, parti neredeyse başlamak üzereydi."

Gözlerimi kırptım. "Bir dakika, ne? Ne oldu?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. *Önemli bir işim çıktı ve gitmem lazım,* deyip bizi evinden attı."

"Ama onun yerine Dave and Buster's'a gittik ve aşırı eğlenceliydi," dedi Dana. "O yüzden sorun olmadı."

Kulaklarımda bir uğultu vardı. Charlie gelip beni Walgreens'ten almak için bir partiyi iptal mi etmişti? Beni alması rica ettiğimde, hemen yolda olduğunu söyleyişi aklıma gelince başım döndü.

Hiçbir soru sormamış, hiç *Birkaç şeyi ayarlamam lazım,* dememiş, sadece *Yoldayım,* demişti.

Tanrım. Bu olmuş olamazdı, değil mi?

Ama bu düşünce oluştuğu gibi, *Seni elde edebilmek için,* düşüncesi aksiyonu ele aldı.

Kahretsin.

Bundan sonra bir saat falan dayanabildim ama *The Last Time* çalmaya başladığı gibi gitmem gerekti. *Red*'in tüm tekrar yayınlanışı bana Charlie'yi hatırlatıyordu ve sırf bunu duymak bile aklıma çam ağaçlarını ve ağaca tırmanan erkekleri getiriyordu.

Nekesa'ya iyi hissetmeyip Uber çağıracağımı söyledim ve her ne kadar tatlılık edip beni bırakmayı teklif etse de hayatının en iyi gecesini geçirdiğini ve asla gitmek istemediğini anlayabilmiştim.

Onun adına mutluydum.

Şehir merkezindeki kongre binasının kocaman alt katından geçerken iç çektim. Bir şekilde eğlenmeyi beceremediğim gibi hissediyordum, şimdi de utanç içinde Uber'le Scott'ın evine dönmek zorundaydım.

İçeri girmeye çalışıyormuş gibi görünen birinin önünde duran iki güvenlik görevlisi gördüğümde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim.

İki adamdan biri, büyük olan, "Efendim, West Lisesi öğrencisi olmanız gerekiyor. Sizi içeri alamayız," dedi.

"Baloya girmek istemiyorum. Lanet olsun ki sadece biriyle konuşmak istiyorum."

Aman Tanrım! Bu sesle nabzım fırladı. Bu *Charlie* miydi?

Yürümeyi bırakıp güvenlik görevlilerinin etrafından bakabilmek için boynumu uzattım. Charlie buraya gelmiş, balomuza davetsiz bir şekilde girmeye mi çalışıyordu?

"Seni içeri alamayız, ufaklık," dedi küçük adam. "Gitmen gerek..."

"Sadece iki dakikaya ihtiyacım var," dedi, telaşlı bir şekilde.

"Aman Tanrım, Charlie?" Sağa doğru bir adım attım ve *aman Tanrım*, bu kesinlikle oydu. Onu bakışlarımla yutarken, resmî kıyafetlerini, aynı zamanda aşırı özlediğim koyu gözlerini ve saçlarını gözlerim resmen içine çekerken, vücudum karnımda bin tane kelebeği serbest bırakarak bana ihanet etti, bir anda nefes almak zorlaşmıştı.

Kahretsin... Tepkim sinirimi bozdu ve "Ne yapıyorsun? Tutuklanmadan önce kes şunu," dedim.

Hızlıca kafasını çevirdi ve gördüğüne inanamıyormuş gibi bana baktı. Saçları dağılmıştı, gözlerini kırparken yanakları hafif kırmızıydı. İki güvenlikten geri çekilip, "Bailey?" dedi.

Hiç hakkın yok, diye düşündüm. İsmimi böyle söylemeye hiç hakkı yoktu, sanki beni görmeyi umut ediyormuş gibi. Kaşları kalkık bir şekilde bana bakmaya hiç hakkı yoktu. Beni kendisi için yanıp tutuşturmaya hiç hakkı yoktu.

"İyi geceler, Charlie," diye bağırdım, kapıyı itip dışarı çıkarken.

Karanlığın içinde Uber şoförümü ararken soğuk hava yüzümü yaktı. Şehir merkezi baharatlı yemek ve ateş çukuru kokuyordu, ben de aşırı hızlı yükselen sinirlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Charlie aşırı güzel bir takım elbiseyle buradaydı... Bu, büyük bir mesele değildi, değil mi?

Emindim ki burada olmasının benimle hiçbir alakası yoktu.

"Bailey." Sesi beni tam göğsümün ortasından vurdu, kalbimi sıkıştırıp beni... bir şeyin özlemiyle doldurarak.

Arkamı döndüm ve oradaydı, siyah ceketiyle orada dururken özlediğim her şey gibi görünüyordu, bakışları yoğundu. Burada olmasının nedenini bilmiyordum ama hem benim için olmasını hem de yok olmasını istiyordum. Burnumdan nefes alıp, "Ne var?" dedim.

Bana yaklaştı, o kadar yaklaştı ki Breckenridge'teki evde, duşta bıraktığı için kullandığını bildiğim Irish Spring

sabununun kokusunu alabiliyordum. "Aramızı düzeltmem gerek," derken ifadesini okuyamadım, kapalı ve ciddiydi.

Kafamı sallayıp omuz silktim, omzunun üzerine bakıyordum çünkü yüzünü görmek çok zordu. O belirgin burunla, çikolata gözlerle mükemmel anılarım vardı ve hepsini hatırlamak hâlâ beni mahvediyordu. "Artık çok geç, Charlie."

"Lütfen öyle deme," dedi, dikkati dağılıp elbiseme bakarak, sanki düşüncelerini topluyormuş gibi. Ardından gözlerime baktı. Ceketinin önüne bir elini koyup, "En yakın arkadaşımı özledim. Seni özledim. Sana olan hislerimi ve o gece battaniye çadırında olanları görmezden gelmemin tek sebebi *bunun* olmasından korkmamdı. Ne de komik ama."

"Hiç de komik değil. Bir iddiaya girdin ve yakalandın, buna sonuç denir." Charlie'yle ilgili olan her şeyin ne zaman daha az acıtacağını merak ederek iç çekip, "Önemli değil," dedim.

"Hayır, önemli." Gergin görünüyordu, sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Ardından homurdanıp iki elini de ceketinin başka bir yerine koydu. "Hiç iyi bir ilişkim olmadı, asla. Hepsi büyük bir şekilde mahvoldu. O yüzden senden hoşlanmaya başlayınca kendimi bunu görmezden gelmeye, inkâr etmeye zorladım. Çünkü eğer seninle sevgili olup ayrılırsak... hayatımdan çıkmanın düşüncesini kaldıramadım."

"Beni *incitmenin* -ve görmezden gelmenin- beni asla kaybetmeyeceğini güvenceye alacağını mı düşündün?" Onu affetmem için saçma sapan sebepler uydurduğundan az çok emindim. "Sen bunun için fazla zekisin, Charlie... Hadi ama."

"Biliyorum," deyip iç çekti. "Bir planım olana kadar senden kaçarsam işleri düzeltebileceğimi düşündüm. Ama sonra..."

Sesi alçaldı, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"İddia."

"İddianın hiçbir şeyle alakası yoktu, hiçbir zaman. Yemin ederim. Sadece Theo, Theoluk yapıyordu." Çenesini sıkıp gevşetti, ardından bana baktı. "Ama seninle ben... Biz, *bizdik*."

Nefes alırken, "Biz miydik?" diye sordum, ona fazlasıyla inanmak isteyerek.

"Sihirli, rahat, Colorado bizdik," dedi, sesi biraz çatallı bir şekilde. "Biz birlikte her şeydik."

Ellerimi elbisemin ceplerine koydum, kafam karışık hissederken içimin az bir umutla ürperdiğini hissettim.

"Senden ne kadar zaman önce hoşlanmaya başladığımı biliyor musun?" dedi, söylediklerini saçma buluyormuş gibi görünerek. "Sanırım senden o gün Zio's'ta hoşlanmaya başladım, bana pizza yemenin doğru yolunu gösterdiğinde."

"Pizzaya saygısızlık olduğunu söylemiştin," dedim, ciddi bakışları ve uzun kirpiklerine bakarken ağzımdan çıkanları tam olarak algılayamayarak.

Sanki bu anı onu hâlâ şaşırtıyormuş gibi kafasını salladı. "Bana bunu sabırla anlatırken yüzünü izlediğimi hatırlıyorum ve *Biri aynı anda nasıl aşırı ilgi çekici ve sinir bozucu olabilir?* diye düşünmüştüm."

Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?

"Ardından denedim," dedi, sanki mantıksız bir denkleme bakıyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Tamamen seninle alay etmeyi amaçlayarak pizzayı öyle yemeyi denemiştim. Ama sonra, senin ne kadar *özel* olduğunu fark etmiştim."

"Özel," diye tekrarladım hissizce, hâlâ ne demek istediğinden emin olamayarak.

"Bailey, sen kesinlikle hayatımda tanıdığım en sempatik insansın."

Gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi konuşurken kalbim göğsümde tekledi. "Sempatik mi?"

"Tamamen." Gözlerini gözlerime işleyip, "Sen odadayken vücudumdaki her hücre -her sinir, her kas, her nefes- senin içinde kayboluyor," dedi.

Dizlerimi resmen zayıf hissediyordum, yani yere düşecekmişim gibi.

Bir araba korna çaldı, bu da Charlie'nin, "Tanrım," diye tıslamasına sebep oldu, ben de bakışlarımı ondan çevirip Uber'imi gördüm. Adam vakti yokmuş gibi elleriyle delice hareketler yapıyordu, o yüzden ben de başım dönerek, kararsızca, hissizce, "Uber'im geldi," dedim.

"Seni sonra arayabilir miyim?" diye sordu, ardından *kahretsin* diye mırıldandı ve ellerini ceketinin üstüne götürüp kafasını omzunun üzerine dayadı.

"İyi misin?" diye sordum. Kafası, bir telefonu sabit tutarmış gibi omzuna dayalıyken, iki eli de göğsünü tutuyordu. "Ne yapıyorsun?"

Cevap verircesine Charlie'nin ceketinin üst kısmından Tüy Yumağı'nın minik kafası fırladı.

"*Tüy Yumağı?*" dedim, o aşırı tatlı, pofuduk, gri yüze bakıp araba kapısından uzaklaşarak.

"Pislik olmak istemiyorum," dedi Uber şoförü. "Ama eğer binmeyeceksen başka bir müşteri alacağım."

"Ah."

"Seni eve bırakmama izin ver," dedi Charlie, bir eli ceketinin üstünde, kediyi tutarken. Diğer eliyle de kafasını kaşıyordu. "Lütfen?"

Kedi başarmıştı. O küçük, tüylü bebeğe baktım, ardından şoföre eğilip, "Çok üzgünüm," dedim.

"Unut gitsin, hoşça kal."

Uber şoförünün uzaklaşmasını izledikten sonra Charlie'ye döndüm. "Kedin neden yanında?"

Ayakkabılarına, ardından omzumun ilerisine -görünüşe göre yüzüm hariç her yere- baktı, ardından, "Peki, balo nasıldı?" dedi.

Gözlerimi kıstım. "Tüy Yumağı'nı neden ceketinin altında saklıyordun?"

Bıkkın bir ses çıkardı, homurdanma ve kükreme boğazının arkasında birleşmiş gibi, ardından, "Benim sadece, ah, bir fikrim vardı, ardından aptalca olduğunu fark ettim ama kediyi arabaya geri götürmek için çok geçti," dedi.

Nedenini bilmiyordum ama her ne oluyordu ise, bu yüzden rahatsız olması içimi ısıttı. Her şeye rağmen bu savunmasız hâli favorimdi. "Aptalca fikrinin ne olduğunu söyle, tamamen dürüst ol."

Tüy Yumağı'nı göğsünde tutup bir saniyeliğine kafasını sevdi. Bana bakmadan, "Onu sana verecektim," dedi.

"*Ne?* Ama sen bu kediyi çok seviyorsun."

İç çekti ve sonunda bana bakacak cesareti topladı, gözleri utanç doluydu.

"Bekle, bana bir kedi vererek seni affetmemi sağlayabileceğini mi düşündün?"

"Hayır, daha da kötüsü," dedi, tekrar Tüy Yumağı'na bakarak. "Sana bir daha kaybolmayacağıma güvenebileceğini göstermek istedim. O yüzden sana kedimi verirsem, onu ne kadar sevdiğimi bildiğin için bunun büyük bir güzellik olacağını düşündüm. Onu sonsuza dek falan birkaç günde bir görmek isteyeceğim için, yanında olacağımı sana kanıtlar diye düşündüm."

Gözlerinin içine bakıp ne diyeceğimi bilemedim. Ellerim titriyordu ve kulaklarım uğulduyordu çünkü Charlie bana kedisini veriyordu.

Bayıldığı kedisini. Takıntılı olduğu kedisini.

"Ama şehir merkezine gelirken, sana ne diyeceğimin provasını yaparken, bunu Bay Yumuşak'a yapamayacağımı fark ettim."

Kafamı salladım ve gözlerim hafif kaşındı çünkü bu mantıklıydı.

Charlie kedimin hislerini *düşünürdü*.

Charlie alaycı bir pislikti ama alaycı bir pislik olmasına rağmen hayvanları ağaçlardan kurtarır, annem için makarna yapar, sarhoş kızları evine bırakır ve...

"Cuma gecesi partini neden iptal ettin?" diye sordum. Ona biraz daha yaklaştım, bir anda Eli'ın söylediklerini hatırlayıp Charlie'nin bunu onaylaması için çaresiz hissederek. Nefessiz bir şekilde, "Cuma gecesi olması gerekiyordu ama arkadaşlarını evden atıp cumartesiye erteledin. Neden?" derken patlamaya hazır hissediyordum.

Gözleri tüm yüzümü süzdü ve yemin ederim ki bakışlarını fiziksel bir temasmış gibi hissedebiliyordum. Boştaki elini yanağıma koyup, "Öyle gerekti," dedi.

Avucuna yaslanırken neredeyse mırladım: "Çünkü?"

Yutkundu. "Çünkü bana ihtiyacın vardı."

Çünkü bana ihtiyacın vardı.

"Gerçekten beni gelip alabilmek için partiyi iptal mi ettin?" Bu çok fazlaydı, çok mükemmeldi ve bunu söylemesi için âdeta hevesliydim.

"Başka hiçbir şey önemli değildi," diye cevap verdi, alnını benimkine dayarken.

"Bence şu an öpüşmeliyiz," dedim, hareketlerinden ve kurtarılmaya ihtiyacım varken her şeyi fırlatıp atma isteğinden cesaret bularak.

"Bu çok zekice," dedi, dudaklarını bana doğru alçaltırken sesi hafif bir hırıltı gibiydi. Charlie beni öperken nefessiz

kaldım çünkü bu sefer fazlasıyla gerçek geliyordu. Gerçekten, delice, reddedilemez bir şekilde otantikti. Nefesindeki titreklik, parmaklarımdaki ürperti, silip süpüren öpücüğündeki bütünlük... Mükemmeldi.

Geri çekilip bana baktı, gözleri o Charlie Sampson alayıyla parlıyordu. "Tanrım, Moldova'yı seviyorum."

"Hatırladın." Breckenridge'i hatırlayarak güldüm.

"Tabii ki hatırladım," dedi, başparmağıyla yanağımı okşarken sesine oturan ciddiyetle. "Yüz yaşına geldiğimde bile hâlâ çıplak ayakların ve çılgın, küçük gülümsemenle seni o siyah elbisenin içinde hatırlayacağım."

"Ben de beni sadece öpüşme pratiği için kullandığını düşünmüştüm," diye alay ettim, ona karşı eriyerek.

"Ben de," diye itiraf etti, dudakları tam benimkilerin üstünde durana dek kafasını alçaltarak. "Moldova spesiyalin bende bir daha kimseyle öpüşmeme isteği yaratana dek."

52. BÖLÜM

Charlie

Bailey bana, her tarafımı görme yeteneği olan o aşırı güzel gözleriyle bakarken gergin hissettim. Resmen ellerim titriyor ve her tarafına dokunmak istiyordum, sırf kendimi bunun gerçek olduğuna ikna edebilmek için.

Onun gerçek olduğuna.

Onu sevmenin bir risk olmadığını fark etmek için onu kaybetmem gerekmişti.

Hiçbir şekilde bir risk değildi.

Sevgime karşılık vermeyebilirdi, beni bir süre sevip sonrasında sevmeyi bırakabilirdi... ama ona *sahip olduğum* her dakika, sonunda gelebilecek -ya da gelmeyecek- bitişe değerdi.

Hâlâ sonsuz mutluluğun aşırı şüpheli olduğunu düşünüyordum. Ama neden sahip olabileceğim kadar Bailey'nin mükemmel, lanet olası şanslı hediyesine yönelmecektim ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, koyu kaşlarını düşürerek. "Yüzün garip."

Tüy Yumağı'nın kafasına elimi sürtüp mutlu hissettim. "Sana çıkma teklifi etmek istediğimi düşünüyorum. Resmî olarak."

"Nereye?" diye sordu, memnun olduğunu bilmemem için yanağını ısırarak.

Onun aklını lanet olsun ki seviyordum.

"Seni öpmenin hayalini kurduğum her yere," dedim, ardından bunun harika bir fikir olduğunu fark ettim: "Trambolin, arabam, senin araban, havaalanı, Zio's..."

"Beni havaalanında öpmenin hayalini hiç kurmadın," diye lafımı kesti, sırıtarak. "Havaalanında birbirimizden *nefret* ediyorduk."

"Hayır, *sen* benden nefret ediyordun." Çillerine bakıp bunun hâlâ o olduğuna inanamadım. "Uçağımız indikten sonra seni bagaj alım yerinde görmüştüm."

"Ne?" diye sordu, gülümserken sesinde ağır bir şüphe vardı. "Gerçekten mi?"

Kafamı salladım. "Sen beni görmemiştin ama ben senin dudak parlatıcı sürüp, ardından bunu kâğıt mendile bocalamanı izlemiştim."

Öksürerek güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Hatırlayarak kafamı salladım. "Dudakların ve tüm uçuş boyunca o çilekli dudak parlatıcısının kokusunu alabilmem nedense ilgimi çekmişti."

Bailey, dünyada mutlu olmak için başka hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi hissettiren bir şekilde bana gülümseyerek elini uzatıp Tüy Yumağı'nı sevdi. "Ardından beni öpmenin hayalini kurmuştun," dedi.

Kafamı sallayıp dudaklarımı alçalttım. "Ardından seni öpmenin hayalini kurmuştum."

SON SÖZ

Bailey

"Bu adamı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet." Annem, Scott'a gülümseyerek iç çekti.

"İtiraz ediyormuş gibi yapsam sence bana vurur mu?" diye fısıldadı Charlie.

"Şşş," dedim, annemin Scott'a karşı parıldamasını izleyerek.

"Gizlice çantana koyduğum osuruk yastığıma otursam?"

"Şşşş," diye fısıldadım, bir osuruk yastığı olmadığını bildiğim Charlie'ye bir bakış atarak.

Bana göz kırptı, bu da gözlerimi devirmeme sebep oldu. Ve gülümsememe.

Tüm gün tam bir baş belası olmuştu. İğnelemeler, şakalar ve hem uygunsuz hem de eğlenceli olan düğün günü oyunlarıyla koşuşturup duruyordu. İkimizin de *Here Comes The Bride*'a yeni sözcükler uydurduğumuz oyunda onu yenmiştim -Nekesa ve Aaron jürimiz olmuştu- ve bu yüzden düğünden çıktığımız gibi, Charlie bana bir milkshake borçluydu.

Benim sözlerim, ki aşırı ezikti:

Kızımız geliyor.

Yüksek ihtimalle savurmak istiyor.

Herkes dik dik bakıyor ama umurunda değil.

Çünkü evlilik partisinde sarhoş oluyor.

Charlie'nin sözleri, ki kafiyeli bile değildi ve benimkini bir şaheser gibi göstermişti:

Gelinimiz geliyor.

Güzel görünmüyor mu?

Elbisesi dantelli ve bitli değil.

Gelinimiz geliyor. Son nokta, sürtükler.

Kısacası Charlie -tüm gün- dikkatimin dağınık olması ve annemin tekrar evleniyor olmasıyla sorunumun olmaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, sorunum yoktu.

Hâlâ değişiklik için heyecanlı değildim ve Scott'ın evinde yaşamaya tamamen alışamamıştım ama tahmin ettiğim kadar berbat değildi.

Üvey kız kardeşim, Lucy, aslında gerçekten aşırı tatlıydı.

Ve kaba kuzeni Kristy'yle *hiç* anlaşamıyordu.

Telefonum titreşti ve aşağı baktım.

"Bir düğünde telefonuna bakıyor olmamalısın," diye fısıldadı Charlie, bu da mesaja tıklarken ona tekrar şşş dememe sebep oldu.

Babam: Bugün iyi misin, evlat? Seni seviyorum.

Yutkundum, gülümsedim ve telefonumu çantama geri koydum. Düğün bitince ona cevap verirdim. Charlie'nin yanında arkama yaslandım ve annemin Scott'la evlenmesini izledim. Keyifli bir şekilde mutlu görünüyordu, Scott da öyle. Ve her ne kadar bunu itiraf etmek canımı yaksa da birlikte olmak için yaratılmış gibi görünüyorlardı.

Seremoniden sonra, küçük topluluk düğün partisi moduna geçerken DJ sessiz müzikler çalmaya başladı. Etkinlik, mutlu çiftin benim gösterişli *çalışan indirimim* dolayısıyla tercih ettiği Planet Funnn'da, bir şölen odasında yapılıyordu. Ve aileden

herkes, grubun tüm hafta sonu boyunca olanakların keyfini çıkarabilmesi için orada kalacaktı.

"Biliyorsun, değil mi," dedi Charlie, bir Ed Sheeran şarkısında yavaş dans ederken. "Biz bu odada tanıştık."

Eğitimdeki uzun günlerimizi hatırlayarak tavandaki yıldızlara bakıp gülümsedim. "Sanırım Fairbanks Havaalanını unutuyorsun."

"Hayır. Burası Charlie'nin Bailey ile tanıştığı oda," dedi, yüzüme bakarak. "Ondan önce, sen sadece *dört göz*'dün, ben de..."

"Bay Hiçbir Şey'din," diye lafını kestim, *Havaalanı Charlie*'yi o aptal tişörtün içinde hatırlayarak.

"Bay Hiçbir Şey'dim," diye bitirdi. "Planet Funnn, ilk arkadaş olduğumuz yer."

Sıcak bir mutlulukla kaplanarak kafamı salladım. "Ardından, değildik."

"Ama artık tekrar öyleyiz," dedi, kulağıma mırıldanmak için kafasını alçaltarak, "Ve artık âşığız."

Kıkırdayıp sessizce cevap verdim: "Bunu söylemeyi bırakman *gerek*, Sampson."

"Ne?" Kafasını kaldırıp yüzünde minik bir gülümsemeyle sinirli bir masumiyet taklidi yaptı. "*Âşığız*'ın kullanılabilir, ama *manitayız*'ın kullanılamaz bir sözcük olduğunu sanıyordum."

"*Manitayız* gerçekten de mide bulandırıcı." Ona daha da yaklaşıp nefes aldım. Yüzümün, parfümüne olan yakınlığıyla hafif sarhoş hissettim -mmmmmm- ve bu kadar mutlu olmanın nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Resmî olarak sadece birkaç aydır sevgiliydik ama daha uzun süre geçmiş gibi hissediyordum çünkü sihirli bir şekilde hiçbir şey değişmemişti. Yani, öncesine göre çok daha fazla öpüşüyorduk -bir zahmet- ama

hâlâ benim en yakın arkadaşımdı, birlikte vakit geçirmenin en eğlenceli olduğu insandı.

Sanırım ikimiz de erkek arkadaş/kız arkadaş şeyinin arkadaşlığımızı bozmamasına şoke olmuştuk. "Ama *âşığız* kelimesi neredeyse onun kadar kötü. Belki de sadece beni sevdiğini söylemelisin."

"Bu tek taraflıymış ve ben çaresizmişim gibi görünüyor." Sahte bir şekilde somurtup elbisemin ipiyle oynamak için uzandı.

"Karşılık vereceğimi biliyorsun," diye cevap verdim, belirgin burnunun kıvrımında bir parmağımı gezdirebilmek için elimi kaldırarak. "Hadi."

"Seni seviyorum, dört göz," dedi, koyu gözleri benim gözlerime kilitlenirken sesi duygu doluydu.

"Ben de seni seviyorum, Bay Hiçbir Şey."

Bailey ve Charlie'nin Şarkı Listesi

1 YOU'RE ON YOUR OWN, KID | Taylor Swift

2 ALL MY GHOSTS | Lizzy McAlpine

3 ALREADY OVER | Sabrina Carpenter

4 CRASH MY CAR | COIN

5 NOBODY KNOWS | THE DRIVER ERA

6 SMOKE SLOW | Joshua Bassett

7 ALL I WANT IS YOU | U2

8 I CAN'T BE YOUR FRIEND | Aidan Bissett

9 BEST FRIEND | Conan Gray

10 STRUCK BY LIGHTNING (FEAT. CAVETOWN) | Sara Kays, Cavetown

11 BREAK MY HEART AGAIN | FINNEAS

12 I COULD DO THIS ALL NIGHT | Ben Kessler

13 ALL THAT I'M CRAVING | Aidan Bissett

14 FRIEND | Gracie Abrams

15 KARMA | Taylor Swift

16 2AM | Landon Conrath

17 OVER TONIGHT | Stacey Ryan

18 ME MYSELF & I | 5 Seconds of Summer

19 KISS CAM | Zachary Knowles

20 OH SHIT . . . ARE WE IN LOVE? | Valley

21 FREQUENT FLYER | Devin Kennedy

22 LOWERCASE | Landon Conrath

https://open.spotify.com /playlist/4hXl1LHn5oGNwgiXDDk11D?si=5dee94e80c4e47c0